

THE
CRUEL PRINCE

DE WREDE PRINS

Holly Black bij Boekerij:

The Cruel Prince (De wrede prins)

The Wicked King (De gevallen koning)

The Queen of Nothing (De verbannen koningin)

De gestolen erfgenaam

Dief van de nacht

De verloren troon

Water

Bloed

IJzer

HOLLY BLACK

THE
CRUEL PRINCE

DE WREDE PRINS

DEEL 1

VAN DE ELFHAME-SERIE

Eerste druk februari 2020

Negende druk april 2024

ISBN 978-90-492-0340-5

ISBN 978-94-023-1455-7 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Cruel Prince*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: © Karina Granda, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Sean Freeman

Illustraties binnenwerk: Kathleen Jennings

Zetwerk: Pier Post

© 2018 Holly Black

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Cassandra Clare, die eindelijk
naar Faerie gelokt is*

het Grillige Bos

Palcis
Elfhame

Melkwoud

Insmire

Maskermeer

landgoed
van
Madoc

Kaart van de
verschuivende eilanden van

Elfhame

landgoed van Locke

Insmoor

Vergeteltoren

Insweal

Heulhuis

Boek 1

*Kinderen geboren uit elfengeslacht
verlangen nooit naar overhemd, jurk
of andere dracht, verlangen
nooit naar eten of vuur,
krijgen altijd hun hartenwens,
goedkoop of duur:
rinkelende zakken vol goud,
trouwen, zeven jaar oud.
Elk elfenkind beschikt over
een blinkende beker,
twee sterke pony's,
tien schapen, zeker.
Allen hebben huizen,
elk een, gebouwd van graniet
of gebakken steen.
Ze leven van kersen en zijn
vrij als de wind.
Wat zou ik dat graag willen zijn:
een elfenkind.*

Robert Graves

Elfenkind

Op een lome zondagmiddag draalde een man in een lange, donkere jas voor een huis aan een door bomen omzoomde straat. Hij had niet net zijn auto geparkeerd en was ook niet per taxi gekomen. Niet een van de burens had hem over de stoep zien slenteren. Hij was simpelweg verschenen, alsof hij tussen de ene en de andere schaduw vandaan was gestapt.

De man liep naar de voordeur en hief zijn vuist om aan te kloppen.

Binnen zat Jude op het kleed in de woonkamer zompige vissticks uit de magnetron te eten die ze door een kwak ketchup haalde. Haar tweelingzus Taryn deed op de bank een dutje met een deken in haar armen en haar duim in haar mond, met vlekken van vruchtensap rondom. Aan de andere kant van de bank staarde hun oudere zus Vivienne naar de tv. Haar kattenogen waren gericht op de tekenfilmmuis die voor de tekenfilmkat op de vlucht was. Ze lachte toen het erop leek dat de muis zou worden opgegeten.

Vivi was niet als andere grote zussen, maar omdat de zevenjarige Jude en Taryn identiek waren, met hetzelfde weerbarstige bruine haar en hetzelfde hartvormige gezicht, waren zij zelf ook anders. Vivi's ogen en de lichtbehaarde topjes van haar oren waren wat Jude betreft niet veel vreemder dan het evenbeeld zijn van een ander.

En als het haar van tijd tot tijd opviel dat de buurtkinderen Vivi meden of dat hun ouders zacht en met bezorgde stemmen over haar praatten, vond Jude dat niet ontzettend belangrijk. Volwassenen maakten zich altijd zorgen, waren altijd aan het fluisteren.

Taryn geeuwde, rekte zich uit en drukte haar wang tegen Vivi's knie.

Buiten liet de stralende zon het asfalt van opritten smelten. Grasmaaiers zoemden en kinderen spetterden in zwembaden in achtertuinen. Pap was in de schuur waar hij een smederij had. Mam bakte in de keuken hamburgers. Alles was saai. Alles was in orde.

Toen er op de voordeur werd geklopt sprong Jude overeind om open te doen. Ze hoopte dat het een van de meisjes van de overkant van de straat was, die wilde gamen of haar kwam uitnodigen om na het avondeten te komen zwemmen.

De lange man stond op hun deurmat en staarde haar met een felle blik aan. Hij had ondanks de hitte een lange bruinleren jas aan. Zijn schoenen waren met zilver beslagen en ze maakten een hol geluid toen hij over de drempel stapte.

Jude keek naar zijn beschaduwde gezicht en huiverde. 'Mam,' riep ze. 'Ma-am. Er is iemand.'

Hun moeder kwam de keuken uit terwijl ze haar natte handen afveegde aan haar spijkerbroek. Ze trok bleek weg toen ze de man zag. 'Ga naar je kamer,' zei ze op angstaanjagende toon tegen Jude. 'Nu!'

'Van wie is dat kind?' De man met het vreemde accent wees naar Jude. 'Van jou? Van hem?'

'Van niemand.' Mam keek niet eens naar Jude. 'Ze is het kind van niemand.'

Dat was niet waar. Jude en Taryn leken precies op hun vader. Dat zei iedereen. Ze zette een paar stappen naar de trap, maar ze wilde niet alleen zijn in haar kamer. Vivi, dacht Jude, Vivi weet wel wie die lange man is. Vivi weet wel wat we moeten doen. Maar Jude bleef als verstijfd staan.

'Ik heb veel onmogelijke dingen gezien,' sprak de man. 'Ik heb de eikel gezien voor de eik er stond. Ik heb de vonk voor de vlam gezien. Maar zoiets als dit heb ik nog nooit gezien: een dode vrouw die leeft. Een kind dat uit niets is geboren.'

Mam leek sprakeloos. Haar lichaam beefde van de spanning.

Jude wilde haar hand vastpakken om er een kneepje in te geven, maar durfde het niet.

‘Ik geloofde Balekin niet toen hij me vertelde dat ik je hier zou vinden,’ zei de man. Zijn stem klonk nu zachter. ‘Die botten van een aardse vrouw en haar ongeborn kind in de verbrande restanten van mijn landhuis waren overtuigend. Weet je hoe het is om terug te keren van het slagveld en je vrouw samen met je enige erfgenaam dood aan te treffen? Om je leven in as aan te treffen?’

Mam schudde haar hoofd. Dat was geen antwoord, maar meer een poging om zijn woorden van zich af te laten glijden.

Hij zette een stap naar haar toe en zij deed er een naar achteren. Er was iets mis met het been van de lange man. Hij bewoog zich stijfjes, alsof het pijn deed. De lichtval was anders in de hal en Jude zag de vreemde groene tint van zijn huid en dat de tanden in zijn onderkaak te groot leken te zijn voor zijn mond.

Hij had net zulke ogen als Vivi.

‘Ik zou met jou nooit gelukkig zijn geweest,’ vertelde mam hem. ‘Jouw wereld is niet voor mensen als ik.’

De rijzige man nam haar lange tijd in zich op. ‘Je hebt geloften afgelegd,’ zei hij uiteindelijk.

Ze hief haar kin. ‘En die heb ik toen weer ingetrokken.’

Zijn blik ging naar Jude en er verscheen een harde uitdrukking op zijn gezicht. ‘Wat is een belofte van een sterfelijke echtgenote waard? Ik denk dat ik mijn antwoord al heb.’

Mam draaide zich om.

Bij het zien van de blik van haar moeder rende Jude de woonkamer in.

Taryn sliep nog steeds. De tv stond nog altijd aan. Vivienne keek loom op met haar kattenogen. ‘Wie is daar? Ik hoorde geruzie.’

‘Een enge man,’ vertelde Jude haar ademloos, ook al had ze maar een kort afstandje afgelegd. Haar hart bonkte in haar keel. ‘We moeten naar boven.’ Het kon haar niets schelen dat haar moeder alleen haar de opdracht had gegeven naar boven te gaan. Ze was niet van plan in haar eentje te gaan.

Vivi stond met een zucht op en ze schudde Taryn wakker.

Slaperig volgde Judes tweelingzus de twee andere meiden naar de gang.

Op weg naar de met vloerbedekking bedekte trap zag Jude haar vader binnenkomen vanuit de achtertuin. Hij had een bijl in zijn hand, bijna identiek aan een exemplaar dat hij in een museum in IJsland had bestudeerd. Het was niet ongevoon om haar vader met een bijl te zien. Hij en zijn vrienden vonden oude wapens helemaal geweldig en brachten veel tijd door met het bespreken van ‘materiële cultuur’ en het schetsen van ideeën voor fantasierijke zwaarden. De manier waarop hij het wapen vasthield was wel vreemd, alsof hij op het punt stond om...

Haar vader zwaaide met de bijl naar de lange man. Hij had nog nooit zijn hand geheven naar Jude of haar zussen, zelfs niet als ze heel ondeugend waren geweest. Hij zou niemand een vlieg kwaad doen. Zo zat hij gewoon niet in elkaar. En toch... En toch...

De bijl zoefde vlak langs de lange man heen en het blad ervan sloeg zich in het houten deurkozijn.

Taryn maakte een vreemd, hoog jammerend geluidje en sloeg haar handen voor haar mond.

De lange man trok een kromzwaard onder zijn leren jas vandaan. Een zwaard, als in een sprookje.

Pap probeerde de bijl uit het kozijn te trekken toen de man de punt van zijn zwaard in zijn buik stak en die omhoogduwde. Er klonk een geluid als knappende takken, gevolgd door een dierlijke kreet. Pap zakte op het tapijt in de hal in elkaar. Mam werd altijd boos als ze daar met modderschoenen op liepen. Het tapijt dat langzaam rood werd...

Mam gilde. Jude gilde. Taryn en Vivi gilden. Iedereen leek te gillen, behalve de lange man.

Hij keek Vivi aan. ‘Kom hier.’

‘J-jij monster!’ schreeuwde hun moeder, en ze zette een stap naar de keuken. ‘Hij is dood!’

‘Ren niet weg,’ waarschuwde de man. ‘Niet na wat jij hebt gedaan. Als je weer wegrent, zweer ik dat ik...’

Maar ze rende wel weg. Ze was bijna de hoek om toen zijn zwaard

haar in de rug raakte. Ze viel maaiend met haar armen op het linoleum en veegde zo magneetjes van de koelkast.

De geur van vers bloed hing in de lucht, als die van nat, heet metaal. Net als die van die schuursponsjes die mam gebruikte om de braadpan schoon te maken als iets echt was aangekoekt.

Jude rende naar de man toe, sloeg met haar vuisten tegen zijn borst en schopte naar zijn benen. Ze was niet eens bang. Ze wist eigenlijk niet of ze überhaupt wel iets voelde.

De man negeerde Jude. Lange tijd stond hij daar maar, alsof hij niet helemaal kon geloven wat hij had gedaan. Alsof hij wenste dat hij de afgelopen vijf minuten kon terugdraaien. Toen liet hij zich op een knie zakken. Hij pakte Jude bij haar schouders beet en klemde haar armen tegen haar zij, zodat ze hem niet meer kon slaan, allemaal zonder naar haar te kijken. Hij staarde naar Vivienne. 'Jij bent me ontnomen,' zei hij. 'Ik ben gekomen om je mee te nemen naar je echte thuis, in Elfhamme onder de heuvel. Daar zul je onvoorstelbaar rijk zijn. Daar zul je bij je eigen soort zijn.'

'Nee,' zei Vivi met haar sombere, zachte stem. 'Ik ga helemaal nergens met jou naartoe.'

'Ik ben je vader.' Zijn stem klonk nu hard, als het knallen van een zweep. 'Jij bent mijn erfgenaam, mijn bloed, en jij zult me in alles gehoorzamen.'

Ze bewoog zich niet, maar klemde haar kaken op elkaar.

'Jij bent haar vader niet,' schreeuwde Jude naar de man. Ook al hadden Vivi en hij dezelfde ogen, ze wilde het niet geloven.

Zijn handen verstrakten op haar schouders.

Ze maakte een piepend, protesterend geluid, maar ze bleef hem uitdagend aankijken. Ze had menige staarwedstrijd gewonnen.

Hij verbrak als eerste het oogcontact, wendde zijn gezicht af om naar Taryn te kijken die huilend aan de schouders van hun moeder schudde, alsof ze haar probeerde wakker te maken.

Mam bewoog niet. Mam en pap waren dood. Ze zouden zich nooit meer bewegen.

'Ik haat je,' vertelde Vivi de lange man met een venijn waar Jude blij mee was. 'Ik zal je altijd haten. Dat zweer ik.'

De nietszeggende uitdrukking van de man veranderde niet. ‘En toch ga je met mij mee. Bereid deze kleine mensen voor. Pak alleen het nodige in. We rijden voor het donker weg.’

Vivienne hief haar kin. ‘Laat ze met rust. Neem mij mee als dat moet, maar laat hen hier.’

Hij staaarde Vivi aan en snoof. ‘Dus je wilt je zussen tegen mij beschermen? Zeg eens, waar wil je dan dat ze heen gaan?’

Vivi zweeg.

Ze hadden geen grootouders of andere familieleden. Tenminste, voor zover ze wisten.

Hij keek Jude weer aan, liet haar schouders los en ging staan. ‘Ze zijn de nakomelingen van mijn vrouw en daarom mijn verantwoordelijkheid. Ik ben misschien wreed, een monster en een moordenaar, maar ik loop niet weg voor mijn verantwoordelijkheden, zoals jij je verantwoordelijkheden als oudste niet kunt ontlopen.’

Jaren later, toen Jude zich het verhaal herinnerde van wat er was gebeurd, kon ze zich het moment niet herinneren dat ze hun spullen pakten. De enorme schok leek dat uur in zijn geheel te hebben gewist. Vivi moest ergens tassen vandaan hebben gehaald om daar hun favoriete prentenboeken en hun dierbaarste knuffels in te doen, samen met foto’s, pyjama’s, jassen en shirtjes. Of misschien had Jude haar eigen spulletjes ingepakt. Dat kon ze niet meer met zekerheid achterhalen.

Ze kon zich niet voorstellen hoe het hen was gelukt, met de afkoevende lijken van hun ouders beneden. Ze kon zich niet voorstellen hoe het had gevoeld, en naarmate de jaren verstreken kon ze zich er ook niet meer toe zetten om het te herbeleven. De gruwel van de moorden zwakte af met de tijd. Haar herinneringen aan die dag vervaagden.

Een zwart paard met grote, zachte ogen knabbelde aan het gras van het gazon toen ze naar buiten gingen. Jude had haar armen om zijn nek willen gooien en haar natte gezicht tegen zijn zijdezachte manen willen drukken. Voor ze dat had kunnen doen, had de lange man eerst haar en daarna Taryn voor zich op het zadel getild, alsof ze bagage waren in plaats van kinderen. Hij zette Vivi achter zich.

‘Hou je vast,’ zei hij.

Jude en haar zusjes huilden de hele rit naar Faerie.

In Faerie zijn er geen vissticks, en geen ketchup of televisie.

Ik zit op een kussen terwijl een imp mijn haar vlecht. Ze heeft lange vingers en haar nagels zijn vlijmscherp. Ik krimp in elkaar. Ze kijkt me met haar zwarte ogen aan via de spiegel op klauwen op mijn kaptafel.

‘Het toernooi is pas over vier nachten,’ zegt het wezen. Haar naam is Tatterfell, en ze is een bediende in het huishouden van Madoc tot ze haar schuld aan hem heeft afgelost. Ze zorgt al voor me sinds ik klein was. Het was Tatterfell die de brandende Faeriezalf op mijn ogen smeerde om me het Ware Zicht te geven zodat ik door de meeste betoveringen heen kon kijken, die de modder van mijn laarzen borstelde, en die gedroogde lijsterbessen aan een touwtje reeg zodat ik die als een ketting om mijn nek kon dragen en zo tegen bezweringen was beschermd. Ze veegde mijn neus af en herinnerde me eraan mijn kousen binnenstebuiten te dragen zodat ik in het bos niet zou afdwalen.

‘En hoe graag je het ook wilt, je kunt de maan niet sneller laten ondergaan of opkomen. Probeer vanavond het huishouden van de generaal te eren door er zo elegant mogelijk uit te zien.’

Ik zucht.

Ze heeft nooit veel geduld gehad met mijn hatelijkheid. ‘Het is een eer om met het hof van de opperkoning te dansen onder de heuvel.’

De bedienden vertellen me maar al te graag hoeveel geluk ik heb, een bastaard van een vrouw die is vreemdgegaan, een mens zonder ook maar een druppel Faeriebloed dat als een echt Faeriekind wordt behandeld. Taryn krijgt vrijwel hetzelfde te horen.

Ik weet dat het een eer is om samen met de kinderen van de adel te worden opgevoed. Een angstaanjagende eer, die ik nooit waard zal zijn.

Het is iets wat moeilijk te vergeten is, met iedereen die me daar steeds aan herinnert.

‘Ja,’ antwoord ik, omdat ze het aardig bedoelt. ‘Het is geweldig.’

Faeries kunnen niet liegen, dus ze hebben de neiging om zich op woorden te concentreren en de toon te negeren, vooral als ze nooit tussen mensen hebben geleefd. Tatterfell knikt goedkeurend. Haar ogen zijn als twee vochtige kraaltjes git. Pupil en iris zijn onzichtbaar. ‘Misschien vraagt iemand om je hand en word je wel een permanent lid van het hof?’

‘Ik wil mijn plek daar zelf verdienen,’ vertel ik haar.

De imp heeft een haarspeld in haar hand en blijft even bewegingsloos zitten. Waarschijnlijk overweegt ze of ze me ermee zal prikken. ‘Doe niet zo gek.’

Het heeft geen zin om tegen haar in te gaan, geen zin om haar aan het rampzalige huwelijk van mijn moeder te herinneren. Stervelingen kunnen op twee manieren permanente onderdanen van het hof worden: door met een hoveling te trouwen of door een bijzondere vaardigheid te perfectioneren zoals het bewerken van metaal of het bespelen van de luit of iets dergelijks. Aangezien het eerste me totaal niet trekt, hoop ik dat ik over genoeg talent beschik voor de tweede mogelijkheid.

Ze legt de laatste hand aan mijn ingewikkelde vlechten die op twee hoorns lijken en trekt me een saffierblauwe fluwelen jurk aan. Niets van dat alles verbergt wat ik ben: een mens.

‘Ik heb er drie knopen voor geluk in gelegd,’ zegt de kleine Faerie opbeurend.

Ik zucht als ze zich naar de deur haast, loop weg bij mijn kaptafel en laat me languit op mijn buik op mijn met een wandkleed bedekte bed

vallen. Ik ben eraan gewend om te worden verzorgd door bedienden. Impen en gnomen, kobolden en krekels. Ragfijne vleugels en groene nagels, hoorns en slag tanden. Ik ben nu al langer dan tien jaar in Faerie en dat komt me allemaal niet meer zo vreemd voor. Hier ben ik de rariteit, met mijn stompe vingers, ronde oren en de levensduur van een eendagsvlieg.

Tien jaar is lang voor een mens.

Nadat Madoc ons uit de mensenwereld had ontvoerd, heeft hij ons naar zijn landgoed op Insmire, het Eiland van Macht, gebracht, waar de vesting van de opperkoning van Elfhame staat. Daar heeft Madoc ons – mij, Vivienne en Taryn – uit plichtsbesef en eergevoel opgevoed. Ook al zijn Taryn en ik het bewijs van mams verraad, hij zit met ons opgescheept omdat we de kinderen van zijn vrouw zijn. Zo gaat dat bij de Faeries.

Als generaal van de opperkoning is Madoc vaak van huis om strijd te voeren voor de kroon. Ook dan wordt er goed voor ons gezorgd. We slapen op matrassen die zijn volgepropt met de zachte vruchtpluisjes van paardenbloemen. Madoc heeft ons alle drie hoogstpersoonlijk getraind in het vechten met een korte sabel en dolk, een fautsoen en met de blote vuisten. Hij heeft het molenspel, fidchell en ganzenbord met ons gespeeld voor de open haard. Hij heeft ons op zijn knie gezet en van zijn bord laten eten.

Tallose nachten ben ik in slaap gevallen bij het geluid van zijn bromstem terwijl hij voorlas uit een boek over oorlogsstrategieën. En ondanks alles wat hij heeft gedaan, wat hij is en wat ik me had voorgenomen, ben ik van hem gaan houden. Ik hou echt van hem.

Het is alleen geen gemakkelijke liefde.

Taryn komt mijn kamer binnengerend. ‘Mooie vlechten.’ Zij draagt bloedrood fluweel. Haar haar hangt los, waardoor haar lange kastanjebruine krullen om haar heen zwieren als een cape. Een paar lokjes zijn met glinsterend zilverdraad vervlochten. Ze springt naast me op het bed, waardoor het bergje versleten knuffels instort. Een koala, een slang, een zwarte kat, allemaal dierbare bezittingen toen ik zeven was. Ik kan me er niet toe zetten om afstand te doen van een van mijn relieken.

Ik ga rechtop zitten om mezelf wat onzeker in de spiegel te bestuderen. ‘Ik vind ze wel mooi.’

‘Ik heb een voorgevoel,’ zegt Taryn tot mijn verrassing. ‘We gaan een leuke avond hebben.’

‘Leuk?’ Ik had me voorgesteld vanuit onze gebruikelijke schuilplaats chagrijnig naar de menigte te staren en me zorgen te maken over of ik wel goed genoeg zou presteren bij het toernooi om indruk te maken op een lid van de koninklijke familie zodat hij of zij me een ridderschap zou geven. Alleen al bij die gedachte word ik zenuwachtig, maar toch krijg ik het niet uit mijn hoofd. Ik strijk met mijn duim over het ontbrekende topje van mijn ringvinger, iets wat ik doe als ik nerveus ben.

‘Ja.’ Ze port me in mijn zij.

‘Hé! Au!’ Ik ga iets verderop zitten. ‘Wat houdt dat plan precies in?’ Normaal gesproken verstoppen we ons als we naar het hof gaan. We hebben heel wat interessante dingen gezien, maar van een afstandje.

Ze gooit haar handen de lucht in. ‘Wat bedoel je, “wat houdt dat precies in”?’ Het wordt leuk!’

Ik lach een beetje zenuwachtig. ‘Jij weet het ook niet, hè? Oké. Laten we maar kijken of jij een voorspellende gave hebt.’

We worden ouder en alles verandert. Wij veranderen. En hoe graag ik dat ook wil, ik ben er ook bang voor.

Taryn laat zich van mijn bed glijden en steekt haar arm naar me uit, alsof ze mijn danspartner is.

Ik laat me de kamer uit leiden. Mijn hand gaat automatisch naar mijn heup om te controleren of mijn mes daar nog steeds in zijn schede zit.

Madocs huis is binnen een en al pleisterwerk en enorme, ruwe houten balken. Het glas in de ramen is zo grijs als rook, waardoor een vreemde lichtval ontstaat. Terwijl Taryn en ik de wenteltrap af lopen zie ik dat Vivi zich verstopt op een balkonnetje, waar ze met een frons naar een stripboek staart dat ze uit de mensenwereld heeft gestolen.

Vivi grijnst naar me. Ze draagt een spijkerbroek en een oversized topje, duidelijk niet van plan om naar het feest te gaan. Zij is Madocs wettige dochter en vindt het daarom niet nodig om het hem naar de

zin te maken. Ze doet wat ze zelf wil. Zoals tijdschriften lezen waar ijzeren nietjes in zitten, in plaats van dat de bladzijden aan elkaar gelijmd zijn, zonder dat het haar iets kan schelen of ze haar vingers schroeit.

‘Gaan jullie ergens heen?’ vraagt ze zacht vanuit de schaduw.

Taryn schrikt.

Vivi weet donders goed waar we heen gaan.

Toen we hier net waren kropen Taryn, Vivi en ik samen in Vivi’s grote bed waar we elkaar alles vertelden wat we ons herinnerden over thuis. We hadden het over het eten dat mam altijd liet aanbranden en de popcorn die pap maakte, over de namen van onze burens, hoe het huis rook, hoe het op school was geweest en hoe het glazuur op verjaardagstaarten had gemaakt. We praatten over de series die we hadden gekeken, namen de verschillende verhaallijnen door tot al onze herinneringen gepolijst en onwaar waren.

Tegenwoordig kruipe we niet meer samen in bed, herinneren we ons niets meer samen. Al onze nieuwe herinneringen zijn van deze plek, en daar is Vivi maar matig in geïnteresseerd.

Ze heeft gezworen Madoc te haten, en ze heeft zich aan die belofte gehouden. Als Vivi niet met haar gedachten bij thuis zat, gedroeg ze zich verschrikkelijk. Ze maakte dingen kapot. Ze gilte en schreeuwde en kneep ons als we tevreden waren. Uiteindelijk hield ze daarmee op, maar een deel van haar haat ons volgens mij omdat we ons hebben aangepast, omdat we het beste van de situatie hebben gemaakt. Omdat we hier ons thuis van hebben gemaakt.

‘Ga mee,’ stel ik voor. ‘Taryn heeft een rare bui.’

Vivi neemt haar kort in zich op en schudt dan haar hoofd. ‘Ik heb al plannen.’

Dat zou kunnen betekenen dat ze vanavond naar de sterfelijke wereld wil glippen, maar het zou ook kunnen betekenen dat ze de avond al lezend op dat balkonnetje wil doorbrengen.

Maar goed, als het Madoc ergert, dan is Vivi er blij mee.

Hij wacht beneden in de hal op ons met Oriana, zijn tweede vrouw. Haar huid heeft de blauwige kleur van magere melk en haar haar is zo wit als pasgevalen sneeuw. Ze is prachtig, maar het is

verontrustend om naar haar te kijken. Het is haast alsof je een geest ziet. Vanavond draagt ze groen en goud, een mosachtige jurk met een blinkende, bewerkte kraag waar het roze van haar mond, oren en ogen mee contrasteert. Madoc is ook in het groen gekleed, de kleur van een donker woud. Het zwaard bij zijn heup hangt daar niet ter versiering.

Buiten, voorbij de openstaande dubbele deuren, wacht een gnoom met de zilveren teugels van vijf gevlekte Faerichengsten waarvan de manen met ingewikkelde en waarschijnlijk magische knopen zijn gevlochten. Ik denk aan de knopen in mijn haar en vraag me af hoe sterk die op elkaar lijken.

‘Jullie zien er allebei mooi uit,’ zegt Madoc tegen Taryn en mij. Door de warmte die doorklinkt in zijn stem brengen de woorden een zeldzaam compliment over. Zijn blik gaat naar de trap. ‘Komt jullie zus eraan?’

‘Ik weet niet waar Vivi is,’ lieg ik. Dat is hier zo makkelijk om te doen. Ik kan dit eindelijk volhouden en er nooit op worden betrapt. ‘Ze is het vast vergeten.’

Er trekt een teleurgestelde uitdrukking over Madocs gezicht, maar hij kijkt er niet van op. Hij loopt naar buiten om iets tegen de gnoom te zeggen die de teugels vasthoudt.

Vlabbij staat een van zijn spionnen; een gerimpeld wezen met een neus als een pastinaak en een bochel op haar rug die boven haar hoofd uitsteekt. Ze duwt hem een briefje in zijn hand en schiet dan verrassend lenig weg.

Oriana neemt ons zorgvuldig in zich op, alsof ze verwacht dat er iets niet zal kloppen. ‘Pas vanavond goed op,’ waarschuwt ze. ‘Beloof me dat jullie niets zullen eten of drinken en niet zullen dansen.’

‘We zijn eerder aan het hof geweest.’ Met dat antwoord zeg ik helemaal niets toe.

‘Jullie denken misschien dat zout voldoende bescherming biedt, maar jullie zijn vergeetachtig. Jullie kunnen beter helemaal niets nemen daar. En wat betreft dansen, als jullie stervelingen daar eenmaal aan beginnen, dan dansen jullie je nog dood als wij dat niet voorkomen.’

Ik kijk zwijgend naar mijn voeten. Wij kinderen zijn niet vergeetachtig.

Madoc is zeven jaar geleden met haar getrouwd en kort daarna heeft ze hem een kind geschonken, een ziekelijk jochie genaamd Eik, met schattige hoorntjes op zijn hoofd. Het is altijd duidelijk geweest dat Oriana ons alleen maar tolereert vanwege Madoc. Ze ziet ons als de lievelingshonden van haar echtgenoot: slecht afgericht, met een grote kans dat we ons elk moment tegen onze meester kunnen keren.

Eik beschouwt ons als zijn zussen en ik weet dat dat Oriana niet lekker zit, ook al zou ik nooit iets doen om hem te kwetsen.

‘Jullie staan onder Madocs bescherming, en hij is de favoriet van de opperkoning,’ zegt Oriana. ‘Ik wil niet dat Madoc voor schut wordt gezet door jullie fouten.’ Na die toespraak loopt ze naar de paarden.

Een ervan snuift en schraapt met zijn hoef over de grond.

Taryn en ik kijken elkaar aan en volgen haar.

Madoc zit al op de grootste hengst, een indrukwekkend schepsel met een litteken onder een oog. Hij spert ongedurig zijn neusvleugels en gooit rusteloos zijn hoofd in de lucht.

Ik ga op een lichtgroen paard met scherpe tanden zitten dat naar moeras ruikt. Taryn zoekt een paard uit dat er normaal uitziet en schopt met haar hakken tegen zijn flanken. Ze schieten samen weg als een pijl uit een boog en ik volg haar de nacht in.

Faeries zijn schemerwezens en ik ben er ook een geworden. We staan op als de schaduwen langer worden en gaan naar bed voor de zon opkomt. Na middernacht komen we aan bij de grote heuvel bij Paleis Elfhome. Om naar binnen te gaan moeten we tussen twee bomen door rijden, een eik en een doornboom, en dan recht op de stenen wand af van een verlaten folly. Ik heb dit honderden keren gedaan, maar ik krimp toch in elkaar. Mijn hele lichaam verstijft. Ik grijp de teugels stevig beet en knijp mijn ogen dicht.

Als ik ze opendoe, ben ik in de heuvel.

We rijden over aangestampte aarde door een grot, tussen wortelkolommen door.

Tallose leden van het Volk verdringen zich rond de ingang naar de enorme troonzaal waar hof wordt gehouden: pixies met een lange neus en gerafelde vleugels, elegante dames met een groene huid in lange gewaden met kobolden die hun slepen van de vloer houden, verraderlijke boggans, lachende vossigen, een jongen met een uilenmasker voor en een gouden hoofdtooi op, een oudere vrouw met kraaien op haar schouders, een groepje meisjes met wilde rozen in het haar, een jongen met een huid van schors en veren rond zijn hals, en een groep ridders gehuld in kevergroene wapenrusting. Velen heb ik al eerder

gezien, een aantal heb ik zelfs gesproken. Het zijn te veel wezens om allemaal in me op te nemen, maar toch kan ik niet weggijken.

Ik word dit spektakel en alle pracht en praal nooit zat. Misschien had Oriana toch gelijk met haar angst dat we op een dag vergeten op te passen en erdoor worden meegevoerd, meegesleurd. Ik begrijp waarom mensen bezwijken voor de schitterende nachtmerrie van het hof, waarom ze er gewillig in verdrinken.

Ik ben uit de sterfelijke wereld weggegrist, mijn ouders zijn vermoord. Ik weet dat ik er niet zo van zou moeten houden, maar dat doe ik wel.

Madoc stijgt af. Oriana en Taryn staan al op de grond en geven de teugels aan stalknechten. Het wachten is op mij. Madoc steekt zijn hand uit alsof hij me wil helpen, maar ik laat me van het zadel glijden. Mijn leren sandaaltjes raken met een harde klap de aarde.

Ik hoop dat ik in zijn ogen op een ridder lijk.

Oriana zet een stap naar voren, waarschijnlijk om Taryn en mij aan alle dingen te herinneren die we niet mogen doen. Ik geef haar daar de kans niet voor, haak mijn arm om die van Taryn en trek haar mee naar binnen. De zaal riekt naar brandende rozemarijn en gekneusde kruiden. Achter ons hoor ik de zware voetstappen van Madoc, maar ik weet waar ik heen ga. Het eerste wat we moeten doen als we aan het hof zijn is de koning begroeten.

Opperkoning Eldred zit in zijn grijze staatsiekleed op zijn troon met een zware gouden kroon met eikenbladeren die zijn dunne haar als gesponnen goud op zijn plek houdt.

We buigen en hij raakt onze hoofden licht aan met zijn knokige vingers vol ringen. Dan gaan we weer rechtop staan.

Zijn grootmoeder was koningin Mab, van het Huis van de Struikwinde. Zij leefde als een van de wilde fey voor ze samen met haar gehoornde gemaal en zijn hertenrijders Faerie veroverde. Dankzij hem hebben alle zes de erfgenamen van Eldred naar verluidt een dierlijk kenmerk, iets wat niet ongebruikelijk is in Faerie, maar wel voor de hier verzamelde adel van de hoven.

De oudste prins, Balekin, en zijn jongere broer Dain staan vlakbij en drinken wijn uit houten kommen met een zilveren band eromheen. Dain

draagt een kniebroek, waardoor zijn hertenbenen en hoeven zichtbaar zijn. Balekin draagt zijn favoriete driekwartjas met een kraag van berenvel. Hij heeft bij elke knokkel een doorn en die lopen verder langs zijn arm omhoog onder de manchetten van zijn mouwen, maar zijn zichtbaar als hij en Dain gebaren dat Madoc moet komen.

Oriana maakt een knicks voor ze. Hoewel Dain en Balekin nu bij elkaar staan, hebben ze vaak ruzie met elkaar en met hun zus Elowyn. Zo vaak zelfs dat het hof over het algemeen wordt onderverdeeld in drie met elkaar strijdende invloedssferen.

Prins Balekin, de eerstgeborene, en zijn kliek staan bekend als de Kring der Troepialen. Zij leven voor de pret en verachten alles wat dat in de weg staat. Ze drinken tot ze er ziek van worden en verdoven zich met heerlijke en giftige poeders. Dit is de wildste kring, hoewel de prins altijd uiterst beheerst en nuchter is als ik hem spreek. Ik zou me losbandig kunnen gedragen in de hoop indruk op ze te maken, al doe ik dat liever niet.

Prinses Elowyn, de op een na oudste, en haar metgezellen vormen de Kring der Leeuweriken. Voor hen is kunst het allerbelangrijkst. Verschillende stervelingen zijn in de gratie geraakt bij haar kring, maar aangezien ik niet goed ben met een luit of in het opzeggen van gedichten, kan ik dat wel vergeten.

Prins Dain, de derde, staat aan het hoofd van de Kring der Valken. Zij waarderen ridders, krijgers en strategen. Madoc behoort natuurlijk tot deze kring. Ze praten over eer, maar wat ze echt belangrijk vinden is macht. Ik ben redelijk goed met een zwaard en weet aardig wat over strategie. Ik heb alleen een kans nodig om mezelf te bewijzen.

‘Veel plezier,’ zegt Madoc tegen ons.

Na een laatste blik op de prinsen duiken Taryn en ik de menigte in.

Het paleis van de koning van Elfhame zit vol geheime nissen en verborgen gangen; perfect voor geheime afspraken of sluipmoordenaars of om iedereen te ontlopen en echt heel erg saai te zijn op feestjes. Toen Taryn en ik klein waren verstopten we ons onder de lange bankettafels. Maar sinds ze heeft besloten dat wij elegante dames zijn die te groot zijn om onze jurken vies te maken door over de vloer te kruipen, hebben we een betere plek moeten vinden. Net voorbij de tweede overloop van de stenen traptreden is een plek waar een groot stuk glinsterende rots

uitsteekt en een rand vormt. Normaal gesproken maken we het ons daar gemakkelijk om naar de muziek te luisteren en naar alle festiviteiten te kijken waar wij niet aan mee mogen doen.

Vanavond heeft Taryn echter iets anders in gedachten. Ze loopt langs de trap en pakt eten van een zilveren dienblad: een groene appel en een stuk blauwschimmelkaas. Zonder er zout op te doen neemt ze van allebei een hap en geeft de appel dan aan mij. Oriana denkt dat wij niet het verschil kunnen zien tussen normaal fruit en Faeriefruit, wat een diepgouden kleur heeft. Het vruchtvlies ervan is stevig en rood van kleur en de mierzoete geur ervan vult de bossen in de oogsttijd.

Deze appel voelt fris en koud aan in mijn mond. We bijten er om beurten in. Het klokhuis eet ik met twee happen op.

Vlabbij snijdt een piepklein Faeriemaisje met een bos wit haar als de pluizen van een paardenbloem met een klein mes de riem van een boeman door. Het is een doortrapte actie. Een tel later zijn zijn zwaard en buidel verdwenen en gaat zij in de menigte op. Ik kan mijn ogen bijna niet geloven. Tot het meisje naar me omkijkt. Ze knipoogt.

Dan beseft de boeman dat hij is bestolen. 'Ik ruik een dief!' roept hij, terwijl hij om zich heen kijkt, een pul bier omstoot en met zijn neus vol wratten de lucht opsnuift.

Vlabbij schieten er opeens knetterende blauwe vlammen op uit een van de brandende kaarsen, zo fel dat zelfs de boeman wordt afgeleid. Tegen de tijd dat de kaars weer normaal brandt is de dief met het witte haar allang verdwenen.

Met een halve glimlach draai ik me om naar Taryn die verlangend naar de dansers staart en verder niets heeft opgemerkt.

'We kunnen om beurten dansen,' stelt ze voor. 'Als jij niet kunt stoppen, haal ik jou daar weg. Dan kun jij voor mij hetzelfde doen.'

Mijn hart klopt sneller bij die gedachte. Ik kijk naar de menigte feestvierders en probeer het soort moed bij elkaar te rapen van iemand die een boeman in een volle ruimte zou bestelen.

Prinses Elowyn wervelt in het rond binnen een cirkel Leeuweriken. Haar gouden huid schittert, haar haar heeft de diepgroene kleur van klimop. Naast haar speelt een menselijke jongen viool. Twee andere stervelingen begeleiden hem minder bekwaam, maar met meer plezier op

ukeles. Elowyns jongere zus Caelia draait daar in de buurt in het rond. Zij heeft het gesponnen gouden haar van haar vader en draagt een bloemenkroon.

Er wordt een nieuwe lied ingezet en dan bereiken de woorden mijn oren.

‘Van alle zonen van koning William was prins Jamie de ergste,’ zingen ze. ‘En wat het verdriet nog groter maakte, was dat prins Jamie de oudste was.’

Ik heb nooit zo van dit lied gehouden omdat het me aan iemand doet denken. Iemand die, net als prinses Rhyia, er vanavond niet bij lijkt te zijn. Maar... O, nee, ik zie hem toch.

Prins Cardan, zesde opvolger van opperkoning Eldred, en toch absoluut de ergste van het hele stel, komt onze kant op.

Valerian, Nicasia en Locke – zijn drie gemeenste, deftigste en meest loyale vrienden – volgen hem. De menigte valt stil en wijkt uiteen, de hovelingen buigen als deze vier passeren. Cardan kijkt zoals gebruikelijk chagrijnig, wat nog eens wordt benadrukt door de kohl onder zijn ogen en de gouden kroon op zijn inktzwarte haar. Hij draagt een lange zwarte jas met een scherpe, hoge kraag waar een patroon van sterrenbeelden op is geborduurd. Valerian draagt dieprood en cabochon geslepen robijnen schitteren als druppels bevroren bloed op zijn manchetten. Nicasia’s haar heeft de blauwgroene kleur van de oceaan en ze heeft een pareldiadeem op haar hoofd. Een glinsterend net bedekt haar vlechten als een spinnenweb. Locke sluit de rij af. Hij kijkt verveeld. Zijn haar heeft precies de kleur van vossenvacht.

‘Ze zijn belachelijk,’ zeg ik tegen Taryn.

Ze kijkt hun kant op.

Ik kan niet ontkennen dat ze ook prachtig zijn. Faeriedames en -heren, net als in de liedjes. Als wij niet samen met hen lessen volgden, als ik niet uit eigen ervaring wist hoe verschrikkelijk ze zijn tegen degenen aan wie ze zich ergeren, zou ik waarschijnlijk net zo verliefd op ze zijn als alle anderen.

‘Vivi zegt dat Cardan een staart heeft,’ fluistert Taryn. ‘Die heeft ze gezien toen ze laatst ’s nachts bij volle maan met hem en prinses Rhyia in het meer zwom.’

Ik kan me niet voorstellen dat Cardan in een meer zwemt, dat hij in het water springt, mensen natspettert en lacht om iets anders dan hun lijden. ‘Een stáárt?’ Er verspreidt zich een ongelovige glimlach om mijn mond, maar die verdwijnt als ik beseft dat Vivi het niet nodig heeft gevonden om mij dat verhaal te vertellen, ook al moet dat dagen geleden zijn gebeurd. Drie is een onhandig aantal voor zussen. Er is er altijd een die wordt buitengesloten.

‘Met een kwastje aan het uiteinde! Hij krult het op onder zijn kleren en rolt het als een zweep af.’ Ze giechelt.

Ik kan haar volgende woorden nauwelijks verstaan.

‘Vivi zei dat zij er ook graag een had gehad.’

‘Ik ben blij dat ze die niet heeft,’ zeg ik kortaf, al heb ik helemaal niets tegen staarten.

Dan zijn Cardan en zijn vrienden te dichtbij om het veilig over ze te hebben.

Ik kijk naar de vloer. Ik haat dit, maar ik laat me op een knie zakken, buig mijn hoofd en klem mijn kaken op elkaar. Naast me doet Taryn vrijwel hetzelfde. Overal om ons heen tonen wezens hun eerbied.

Negeer ons, denk ik. Kijk niet.

Valerian grijpt in het voorbijgaan een van mijn gevlochten hoorns beet. De anderen lopen verder, maar hij kijkt me minachtend aan en buigt zich naar me toe. ‘Dacht je dat ik je hier niet zou zien? Jij en je zus vallen overal op.’ Zijn adem ruikt naar honingwijn.

Ik bal een hand tot een vuist en ben me bewust van de nabijheid van mijn mes. Toch kijk ik hem niet aan.

‘Geen enkele andere bos haar is zo dof, geen enkel ander gezicht zo eenvoudig.’

‘Valerian!’ roept prins Cardan. Als hij mij ziet vernauwt hij zijn ogen tot spleetjes, en hij kijkt zo mogelijk nog chagrijniger.

Valerian rukt hard aan mijn vlecht.

Ik krimp ineen en kook van hulpeloze woede.

Hij lacht en loopt door.

Mijn razernij transformeert zich tot schaamte. Had ik zijn hand maar weggeslagen! Al had dat alles alleen maar erger gemaakt.

Taryn ziet aan mijn gezicht dat er iets is. ‘Wat heeft hij tegen je gezegd?’

Ik schud mijn hoofd.

Cardan is tot stilstand gekomen naast een jongen met lang koperkleurig haar en een paar kleine motvleugels... Een jongen die niet buigt. Hij lacht en Cardan geeft hem razendsnel een kaakslag, waardoor hij onderuitgaat. Tijdens zijn val grijpt Cardan een van zijn vleugels beet die scheurt alsof die van papier was.

De jongen gilt, een ijl geluid. Hij krult zich op de vloer op tot een balletje. De verschrikkelijke pijn is van zijn gezicht af te lezen.

Groeien die vleugels terug? Ik weet dat als een vlinder een vleugel verliest, hij voorgoed lam is.

De hovelingen om ons heen kijken afwisselend ademloos en giechelend toe, heel even maar. Dan gaan ze door met dansen en hun liedjes en raast het feest verder.

Zo zijn ze. Als iemand Cardan in de weg staat, rekent hij daar onmiddellijk keihard mee af. Dan mag zijn slachtoffer niet langer lessen volgen in het paleis of hij wordt soms zelfs verbannen, vernederd en kapotgemaakt.

Cardan is blijkbaar klaar met de jongen, want hij loopt weg.

Ik kan alleen maar dankbaar zijn voor het feit dat Cardan vijf broers en zussen heeft die stuk voor stuk meer waard zijn dan hij. Het is zo goed als zeker dat hij nooit op de troon zal zitten. Ik wil me hem niet voorstellen met nog meer macht dan hij nu al heeft.

Zelfs Nicasia en Valerian kijken elkaar veelbetekenend aan. Valerian haalt zijn schouders op en volgt Cardan, maar Locke blijft staan en bukt zich om de jongen overeind te helpen.

De vrienden van de jongen komen om hem mee te nemen en geheel onwaarschijnlijk kijkt Locke op dat moment op. Hij staart me aan met zijn geelbruine vossenogen, die van verrassing groter worden.

Ik sta als aan de grond genageld, mijn hart bonkt in mijn keel. Ik zet me schrap voor nog meer minachting, maar dan krult een van zijn mondhoeken op. Hij knipoogt, alsof hij zo erkent dat hij is betrapt, alsof we een geheim delen, alsof hij me niet walgelijk vindt of gelooft dat mijn sterfelijkheid besmettelijk is.

‘Staar niet naar hem,’ beveelt Taryn.

‘Zag je dan niet...?’

Ze kapt me af door me vast te pakken en mee te sleuren naar de trap, naar onze richel van glinsterende steen, waar we ons kunnen verbergen. Ze drukt haar nagels in mijn huid. ‘Geef ze niet nóg meer redenen om je lastig te vallen!’

Haar heftige reactie verrast me zo erg dat ik me losruk. Rode halve-maantjes laten zien waar ze me heeft vastgehouden.

Ik kijk om naar de plek waar Locke stond, maar de menigte heeft hem opgeslokt.

Bij de dageraad doe ik de ramen in mijn slaapkamer open om het laatste beetje koele nachtlucht binnen te laten. Ik trek mijn hofjurk uit. Ik heb het bloedheet, mijn huid voelt te strak aan en mijn hart wil maar niet bedaren.

Tijdens mijn talloze bezoeken aan het hof heb ik daar veel ergere dingen meegemaakt dan het scheuren van vleugels of te worden beledigd. Faeries compenseren hun onvermogen om te liegen met een heel arsenaal aan misleidingen en wreedheden: verdraaide woorden, streken, nalatigheid, raadsels en schandalen. En dan heb ik het nog niet eens over het feit dat ze wraak nemen op elkaar vanwege eeuwenoude, halfvergeten schofferingen. Stormen zijn minder onberekenbaar, zeeën minder wispelturig.

Neem nu een scharlaakkap als Madoc. Bloedvergieten is voor hem even belangrijk als het zilte zeewater voor een meermin. Na elke strijd doopt hij ritueel zijn kap in het bloed van zijn vijanden.

Ik heb die kap gezien. Die wordt in de wapenkamer onder een glazen stolp bewaard. De stof is stijf en zo donkerbruin gevlekt dat die bijna zwart is, op een paar groene vegen na.

Soms ga ik daarheen om ernaar te staren in een poging mijn ouders terug te zien in de getijdelijnen van gedroogd bloed. Ik wil iets voe-

len, iets anders dan een onbestemde misselijkheid. Ik wil méér voelen, maar elke keer als ik ernaar kijk voel ik juist minder.

Zal ik nu naar de wapenkamer gaan? Nee. Ik sta voor mijn raam en stel me voor dat ik een onbevreesde ridder ben, dat ik een heks ben die haar hart in haar vingertop heeft verstopt en die er daarna af heeft gehakt. 'Ik ben het zat,' zeg ik hardop. 'Zo ontzettend zat.'

Lange tijd blijf ik daar zitten, terwijl ik kijk hoe de opkomende zon de lucht een gouden gloed geeft en luister naar de golven die zich terugtrekken bij eb. Dan landt er een wezen op mijn vensterbank. Zo op het eerste gezicht lijkt het een uil, maar het heeft de ogen van een gnoom.

'Wat ben je dan zat, lekker hapje?'

Ik zucht en geef eerlijk antwoord. 'Zo machteloos zijn.'

De gnoom bestudeert mijn gezicht en vliegt dan de nacht in.

Ik slaap de hele dag en wordt gedesorïenteerd wakker, moet worstelen om voorbij de lange, geborduurde gordijnen om mijn bed te komen. Op een van mijn wangen zit opgedroogd speeksel.

Het bad is gevuld, maar het water is lauw. Bedienden zijn dus gekomen en weer vertrokken. Ik klim er toch in en gooi water in mijn gezicht. Als je in Faerie woont kan het je niet ontgaan dat alle anderen naar verbena, gekneusde dennennaalden, gedroogd bloed of melkkruid ruiken. Ik riek naar okselzweet en stinkende adem, tenzij ik me helemaal schoonschrob.

Als Tatterfell binnenkomt om de lampen aan te steken, ben ik me aan het aankleden voor de les van vandaag. Onze lessen beginnen laat in de middag en duren soms tot laat op de avond. Ik draag grijsleren laarzen en een tuniek met Madocs wapen erop: een wassende maan op zijn rug, met een rode druppel die van een scherpe punt valt en daaronder een dolk.

Beneden tref ik Taryn alleen aan de bankettafel aan met een kop brandnetelthee. Ze plukt wat aan een gefrituurd broodje. Vandaag probeert ze me er niet van te overtuigen dat ons een leuke ervaring te wachten staat.

Madoc staat erop, misschien uit schuldgevoel of uit schaamte, dat we als Faeriekinderen worden behandeld. We volgen dezelfde lessen en krijgen alles wat zij hebben. Er zijn eerder wisselkinderen naar het opperhof gebracht, maar niet één ervan is als lid van de adel opgevoed.

Hij begrijpt niet hoe erg ze daarom van ons walgen.

Niet dat ik niet dankbaar ben. Ik vind de lessen leuk. De leraren slim van replek dienen is iets wat niemand me kan afnemen, ook al doen de leraren zelf soms alsof dat wel mogelijk is. Ik neem genoeg met een gefrustreerd knikje in plaats van bloemrijke lof. Dat is voor mij voldoende en ik ben er tevreden mee, omdat het betekent dat ik hier thuis kan horen, of ze dat nu leuk vinden of niet.

Vivi ging vroeger met ons mee, maar toen ze zich begon te vervelen was het haar te veel moeite. Madoc schoot uit zijn slof, maar aangezien zij alles wat hij goedkeurt veracht, werd ze door zijn tirade alleen maar nog meer vastberaden om nooit meer terug te gaan. Ze heeft geprobeerd ons ervan te overtuigen om samen met haar thuis te blijven, maar als Taryn en ik het gekonkel van de Faeriekinderen niet de baas kunnen worden zonder te spijbelen of naar Madoc te rennen, zal Madoc toch nooit geloven dat we ons aan het hof kunnen redden waar datzelfde gekonkel zich op een grootsere en nog dodelijkere schaal zal afspelen?

Taryn en ik gaan op pad en laten de manden in onze hand heen en weer wiegen. We hoeven Insmire niet te verlaten om bij het paleis van de opperkoning te komen, maar we komen wel langs twee andere piepkleine eilandjes: Insmoor, Eiland van Steen, en Insweal, Eiland van Smart. Die drie worden aan elkaar verbonden door deels verzonken rotspaden en stenen die zo groot zijn dat je van de ene naar de andere kunt springen.

Een kudde herten zwemt naar Insmoor, op zoek naar de beste grasweiden.

Taryn en ik lopen langs het Maskermeer en door de verste uithoek van het Melkwoud, waar we voorzichtig tussen de lichte, zilverachtige stronken en gebleekte blaadjes door lopen. Daarvandaan kunnen we meermijnen en zeevrouwen zien die in de buurt van ruige grotten

liggen te zonnen. Hun schubben weerkaatsen de amberkleurige gloed van de middagzon.

Alle kinderen van de adel, ongeacht hun leeftijd, krijgen op het paleisterrein les van leraren en leraressen vanuit het hele koninkrijk. Sommige middagen zitten we in het bos op smaragdgroen mos en sommige avonden brengen we door hoog boven in een toren of in een boom. We leren over hoe de sterrenbeelden zich door de lucht bewegen, over de medicinale en magische eigenschappen van kruiden, de talen van vogels, bloemen en mensen en over de taal van het Volk (hoewel ik daar af en toe over struikel), het opstellen van raadsels en hoe we geruisloos over bladeren en tussen doornstruiken door moeten lopen. Ze leren ons de fijne kneepjes van de harp en de luit, pijl-en-boog en het zwaard.

Taryn en ik kijken toe als ze met bezweringen oefenen. In de pauze gaan we allemaal een oefengevecht aan op een groen veld onder een breed scherm van bladerdaken.

Madoc heeft me getraind om zelfs met een houten zwaard formidabel te zijn. Taryn is ook niet slecht, al vindt ze het tegenwoordig te veel moeite om te oefenen. Op het Zomertoernooi dat over een paar dagen plaatsvindt zal ons schijngevecht plaatsvinden in het bijzijn van de koninklijke familie. Als Madoc het goedkeurt zou een van de prinsen of prinsessen me een ridderschap kunnen geven en zou ik onderdeel kunnen worden van hun persoonlijke lijfwacht.

Dan zou ik Taryn ook kunnen beschermen.

We komen aan op school. Prins Cardan, Locke, Valerian en Nicasia liggen samen met een aantal andere Faeries al op het gras. Een meisje met hertenhoortjes, Poesy, giechelt om iets wat Cardan heeft gezegd. Ze negeren ons als we onze deken spreiden, onze notitieboeken pakken en de pennen en potjes inkt klaarzetten.

Mijn opluchting is overweldigend groot.

De les gaat over de achtergrond van de subtiel bedongen vrede tussen Orlagh, koningin van de Onderzee, en de verschillende Faeriekoningen en -koninginnen uit het land. Nicasia is de dochter van Orlagh en ze is als pleegkind naar het hof van de opperkoning gestuurd. Er zijn vele odes opgesteld over de schoonheid van koningin Orlagh,

maar als ze ook maar iets op haar dochter lijkt zullen er geen lovende woorden over haar karakter zijn.

Nicasia zit er de hele les zelfvoldaan bij en is trots op haar afkomst.

Als de leraar verdergaat met heer Roiben van het Hof der Termieten ben ik daar niet in geïnteresseerd. Mijn gedachten dwalen af naar allerlei vechtc Combinaties: val aan, stoot, pareer, blokkeer. Ik hou mijn pen vast alsof het een zwaard is en vergeet aantekeningen te maken.

Als de zon naar de horizon zakt pakken Taryn en ik ieder onze mand uit: brood, boter, kaas en pruimen. Ik besmeer hongerig een snee brood met boter.

Cardan schopt in het voorbijgaan aarde op mijn eten, vlak voor ik er een hap van neem.

De andere Faeries lachen.

Ik kijk op en zie dat hij me met wreed plezier en zijn gebruikelijke spottende grijns in de gaten houdt, als een roofvogel die overweegt of hij de moeite zal nemen om een muisje te verorberen. Hij draagt een tuniek met een hoge kraag met daarop doorns en heeft aan elke vinger een ring. Ik klem mijn kaken op elkaar en probeer mezelf wijs te maken dat als ik dit lullige gedrag van me af laat glijden, hij binnen de kortste keren zijn interesse in mij zal verliezen. Ik kan dit nog iets langer verdragen, nog een paar dagen.

‘Is er iets?’ vraagt Nicasia op mierzoete toon. Ze is net aan komen lopen en drapeert haar arm om Cardans schouder. ‘Aarde. Daar kom jij vandaan, sterveling, en daar zul je over niet al te lange tijd weer naar terugkeren. Neem er maar een flinke hap van.’

‘Dwing me maar,’ flap ik eruit. Het is niet het beste weerwoord, en het zweet staat me opeens in de handen.

Taryn kijkt geschrokken op.

Cardan grijnst alsof hij een cadeautje in de schoot geworpen heeft gekregen. ‘Weet je, dat zou ik kunnen doen...’

Mijn hart klopt sneller. Als ik geen ketting van lijsterbessen droeg kon hij me zodanig bekoren dat ik geloofde dat aarde een delicatess was. Alleen de status van Madoc zou hem reden tot aarzeling geven. Ik blijf heel stil zitten en raak mijn ketting niet aan die ik onder het lijfje van mijn tuniek draag in de hoop dat die elke betovering zal afweren.

De ketting waarvan ik hoop dat hij die niet ontdekt en van mijn nek zal rukken. Ik werp een blik in de richting van de leraar van vandaag, maar de bejaarde pooka zit met zijn neus in een boek.

Omdat Cardan een prins is, is het heel aannemelijk dat niemand hem ooit de les heeft gelezen of hem heeft tegengehouden. Ik weet nooit hoe ver hij zal gaan, en ik weet nooit hoe ver onze instructeurs hem zullen laten gaan.

‘Dat wil je zeker niet, hè?’ vraagt Valerian gemaakt meelevend, terwijl hij nog meer aarde over onze lunch schopt.

Ik heb hem niet eens zien aankomen. Valerian heeft ooit een zilveren pen van me gestolen, en Madoc heeft die vervangen door een exemplaar met robijnen van zijn eigen bureau. Valerian werd daar zo kwaad om dat hij me keihard met zijn houten oefenzwaard tegen het achterhoofd sloeg.

‘Wat nu als we beloven de rest van de middag aardig tegen jullie te zijn als jullie alles in jullie manden opeten?’ Zijn brede glimlach is overduidelijk vals. ‘Willen jullie ons dan niet te vriend houden?’

Taryn kijkt naar haar schoot.

‘Nee,’ wil ik eigenlijk zeggen. ‘We willen helemaal geen vrienden met jullie zijn.’ Maar ik hou mijn mond, al wend ik mijn blik niet af. Ik staar Cardan recht aan. Er is niets wat ik kan zeggen om ze tegen te houden en dat weet ik. Ik heb geen enkele macht in deze situatie. Maar het lukt me vandaag om de een of andere reden niet om mijn woede over mijn eigen onvermogen te onderdrukken.

Nicasia trekt een speld uit mijn haar, waardoor een van mijn vlechten langs mijn nek naar beneden zakt.

Ik sla naar haar hand, maar het gebeurt te vlug.

‘Wat moet dit voorstellen?’ Ze houdt de gouden haarspeld met een piepklein trosje meidoornbessen in filigrein bovenaan omhoog. ‘Heb je die gestolen? Dacht je dat je daar mooi door zou worden? Dacht je dat je daardoor zoals wij zou worden?’

Ik bijt op de binnenkant van mijn wang. Natuurlijk wil ik net als zij zijn. Ze zijn zo prachtig als zwaarden die zijn gesmeed in een of ander hemels vuur. Zij zullen eeuwig leven.

Valerians haar blinkt als gepoetst goud. Nicasia’s ledematen zijn lang

en perfect van vorm, haar mond heeft de roze kleur van koraal, haar haar de kleur van het diepste, koudste deel van de zee. Locke met zijn vossenogen staat zwijgend achter Valerian, met een zorgvuldig onverschillige uitdrukking op zijn gezicht. Zijn kin is net zo puntig als de topjes van zijn oren. Cardan is zelfs nog mooier dan de rest, met zwart haar dat zo iriserend is als de vleugel van een raaf en jukbeenderen die scherp genoeg zijn om je hart te breken.

Ik haat hem meer dan de anderen. Ik haat hem zo erg dat ik soms, als ik naar hem kijk, nauwelijks kan ademen.

‘Jullie zullen nooit onze gelijken zijn,’ zegt Nicasia.

Natuurlijk niet.

‘O, kom op,’ merkt Locke met een achteloze lach op. Hij slaat zijn arm om Nicasia’s middel. ‘Laat ze daar toch in hun ellende zitten.’

‘Jude heeft er spijt van,’ zegt Taryn vlug. ‘We hebben allebei echt heel veel spijt.’

‘Ze kan ons bewijzen hoe erg het haar spijt,’ teemt Cardan. ‘Zeg haar dat ze niet thuishoort bij het Zomertoernooi.’

‘Ben je bang dat ik zal winnen?’ flap ik eruit. Dat is niet slim van me.

‘Het is niet voor stervelingen,’ vertelt hij ons op kille toon. ‘Trek je terug, anders krijg je er spijt van.’

Ik doe mijn mond open, maar Taryn spreekt voor ik daar de kans toe krijg. ‘Ik zal het er met haar over hebben. Het stelt niets voor. Het is maar een spelletje.’

Nicasia schenkt mijn zus een gulle glimlach.

Valerian neemt gretig Taryns rondingen in zich op. ‘Het is allemaal maar een spelletje.’

Cardan kijkt me aan, en ik weet dat hij nog niet klaar met me is. Nog lang niet.

‘Waarom heb je ze zo uitgedaagd?’ vraagt Taryn als ze naar hun eigen uitgebreide lunch zijn teruggekeerd. ‘Zo’n grote mond tegen hem opzetten... Dat is gewoon dom.’

Dwing me dan.

Ben je bang dat ik zal winnen?

‘Ik weet het. Ik zal mijn mond houden. Het is gewoon... Ik werd kwaad.’

‘Je kunt beter bang zijn,’ adviseert ze. Hoofdschuddend ruimt ze het bedorven eten op.

Mijn maag knort, maar dat probeer ik te negeren. Ze willen dat ik bang ben, dat weet ik. Tijdens het oefengevecht diezelfde middag laat Valerian me struikelen en fluistert Cardan gemene dingen in mijn oor. Ik ga naar huis met blauwe plekken van waar ze me geschopt hebben, van het vallen.

Ja, ik ben bang voor ze, maar wat ze niet beseffen is dat ik dat altijd al ben geweest, vanaf de dag dat ik hier kwam. Ik ben opgevoed door de man die mijn ouders heeft vermoord, ben opgegroeid in een land vol monsters. Ik leef met die angst, hij dringt door tot in mijn botten, maar ik negeer hem. Als ik niet zou doen alsof ik niet bang ben, zou ik me voorgoed onder mijn kleden en met uilendons gevulde spreien in Madocs landhuis verstoppen. Ik zou daar liggen gillen tot er niets meer van me over was. Dat weiger ik. Dat zal ik niet doen.

Nicasia vergist zich in me. Ik wil niet even goed presteren in het toernooi als een fey. Ik wil winnen. Ik verlang er niet naar hun gelijke te zijn. Diep vanbinnen snak ik ernaar ze te verslaan.

Op de terugweg stopt Taryn bij het Maskermeer om bramen te plukken. Ik ga in het maanlicht op een rots zitten en kijk bewust niet in het water. Het meer weerspiegelt niet je eigen gezicht; het laat je iemand anders zien die er ooit in heeft gekeken of erin zal kijken. Toen ik klein was, zat ik hele dagen op de oever naar Faeriegezichten te staren in plaats van naar dat van mezelf in de hoop dat ik op een dag een glimp zou opvangen van mijn moeder die terugkeek.

Na verloop van tijd deed het me te veel verdriet om het nog te proberen.

‘Zeg je het toernooi af?’ vraagt Taryn, waarna ze een handje bramen in haar mond schuift.

Wij zijn hongerige kinderen. We zijn nu al langer dan Vivi, hebben bredere heupen en zwaardere borsten.

Ik doe de klep van mijn mand open en pak een vieze pruim, die ik over mijn tuniek schoonwrijf om die daarna langzaam en nadenkend op te eten. ‘Je bedoelt vanwege Cardan en zijn Hof der Eikels?’

Ze fronst en kijkt me aan met een uitdrukking die op mijn eigen gezicht zou kunnen verschijnen als zij bijzonder koppig is. ‘Weet je hoe ze ons noemen? De Kring der Wormen.’

Ik gooi de pit in het water en kijk hoe de rimpelingen de kans op

weerspiegelingen vernietigen. Er verschijnt een glimlach om mijn mond.

‘Je vervuult een magisch meer.’

‘Die pit rot wel weg. Net als wij. Ze hebben gelijk. Wij horen ook bij de Kring der Wormen. Wij zijn sterfelijk. We hebben geen eeuwigheid om te wachten tot we mogen doen wat we graag willen. Het kan me niets schelen dat ze me niet bij het toernooi willen hebben. Als ik eenmaal ridder ben kunnen ze me niets meer maken.’

‘Denk je dat Madoc dat zal laten gebeuren?’ Taryn laat de struik voor wat die is nadat ze haar vingers heeft opengehaald aan de doorns. ‘Dat je aan iemand anders dan hem verantwoording schuldig bent?’

‘Waar heeft hij ons anders voor getraind?’

Op de automatische piloot lopen we naast elkaar verder naar huis.

‘Dat is niets voor mij.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Ik ga verliefd worden.’

Ik lach verrast. ‘Dat heb je gewoon even beslist? Volgens mij werkt het zo niet. Ik dacht dat liefde je hoort te overvallen op het moment dat je dat het minst verwacht, als een klap tegen je hoofd.’

‘Nou, ik heb dat besloten.’

Ik overweeg of ik haar vorige slechte beslissing ter sprake zal brengen – lol hebben op het feest – maar daar wordt ze alleen maar boos van. In plaats daarvan probeer ik me voor te stellen op wie ze verliefd zou kunnen worden. Misschien dat het een zeemeerman zal zijn die haar de gave geeft om onder water te ademen, waarna hij een kroon van parels op haar hoofd zet en haar meeneemt naar zijn bed diep in de zee.

Dat klinkt trouwens geweldig. Misschien ben ik degene die verkeerde beslissingen neemt. ‘Hoe gek ben je op zwemmen?’

‘Wat?’

‘Niets.’

Ze vermoedt duidelijk dat ik haar plaag, want ik krijg een por in mijn zij.

We gaan door het Grillige Bos met zijn verbogen boomstammen, omdat het ’s avonds gevaarlijk is in het Melkwoud. We moeten even wachten om een aantal stronkmannen te laten passeren. Ze zouden zo op ons kunnen gaan staan als we niet voorzichtig zijn. Hun schouders

zitten onder het mos en dat reikt tot aan hun bastwangen. De wind fluit tussen hun ribben door.

Het is een prachtige en plechtige optocht.

‘Als je zo zeker weet dat Madoc je toestemming zal geven, waarom heb je het hem dan nog niet gevraagd?’ fluistert Taryn. ‘Het toernooi is al over drie dagen.’

Iedereen kan deelnemen aan het Zomertoernooi, maar als ik ridder wil worden, moet ik dat aangeven door een groene sjerp schuin over mijn borst te dragen. Maar als dat van Madoc niet mag, zal al het talent van de wereld niet helpen. Ik zal dan geen kandidaat zijn en zal niet worden gekozen.

Ik ben blij dat de stronkmannen me een excuus bieden om geen antwoord te geven, want ze heeft, natuurlijk, gelijk. Ik heb het Madoc niet gevraagd omdat ik bang ben voor zijn antwoord.

Eenmaal thuis duwen we de enorme houten deur met het sierlijke ijzerwerk open en we horen boven iemand roepen. Het klinkt alsof diegene in nood verkeert.

Ik ren op het geluid af. Mijn hart bonkt in mijn keel. Ik tref Vivi in haar kamer aan waar ze achter een zwerm elfjes aan rent. Ze schieten fladderend langs me heen de gang op.

Vivi slaat met het boek waarmee ze de elfjes probeerde te verjagen tegen het deurkozijn. ‘Kijk!’ Ze wijst naar haar kast. ‘Kijk nou wat ze hebben gedaan!’

De deuren staan open en ik zie talloze dingen liggen die uit de sterfelijke wereld gestolen zijn: luciferdoosjes, kranten, lege flessen, boeken en polaroids. De elfjes hebben van de luciferdoosjes bedden en tafels gemaakt, hebben al het papier versnipperd en het hart van de boeken verwijderd om er nestjes van te maken. Dit was een volledige elfplaag.

Maar waar ik echt van sta te kijken is de hoeveelheid spullen die Vivi heeft en hoeveel ervan totaal waardeloos lijkt te zijn. Het is maar troep. Sterfelijke troep.

‘Wat is dat allemaal?’ vraagt Taryn, die net binnenkomt. Ze bukt zich en pakt een reepje foto’s tussen de puinhoop vandaan waar maar een beetje door de elfjes aan is geknaagd. De foto’s zijn vlak na elkaar genomen in zo’n pasfotohokje. Vivi staat erop. Ze heeft haar arm om

de schouders van een sterfelijk meisje met roze haar en heeft een brede grijns op haar gezicht.

Misschien is Taryn niet de enige die zich heeft voorgenomen om verliefd te worden.

Bij het avondeten zitten we aan een enorme tafel die aan alle vier de zijden is versierd met faunen die fluit spelen en dansende impen. Dikke, ronde waskaarsen branden in het midden ervan, naast een uit steen gehouwen vaas vol klaverzuring.

Bedienden brengen ons zilveren schalen vol voedsel. We eten verse tuinbonen, hertenvlees bestrooid met granaatappelpitjes, gegrilde beekforel met boter, een salade van bittere kruiden en voor toe ro-zijncakejes doordrenkt met appelsiroop. Madoc en Oriana drinken kanariewijn. De kinderen drinken hetzelfde, maar dan aangelengd met water.

Naast mijn bord en dat van Taryn staat een kommetje zout.

Vivi duwt haar vlees wat heen en weer op haar bord en likt het bloed van haar mes.

Eik, die aan de andere kant van de tafel zit, grijnst en wil Vivi na-doen, maar Oriana grist het bestek uit zijn hand voor hij zijn tong open kan snijden. Eik giechelt, pakt zijn vlees met zijn handen en bijt er met zijn scherpe tanden een stuk af.

Madoc kijkt ons een voor een aan. 'Jullie moeten weten dat de koning binnenkort afstand zal doen van de troon zodat een van zijn kinderen zijn plek kan innemen. De kans is groot dat hij voor prins Dain zal kiezen.'

Het doet er niet toe dat Dain als derde is geboren. De opperko-ning kiest zijn opvolger uit. Dat garandeert de stabiliteit van Elfha-me. Mab, de eerste opperkoningin, had haar smid een kroon laten smeden. Volgens de overlevering was de smid een wezen genaamd Grimsen, dat alles kon maken van metaal: vogels die konden fluiten en kettingen die om een hals kronkelden, twee identieke zwaarden genaamd Hartzoeker en Harttrouw die altijd hun doel raakten. De

kroon van koningin Mab was op magische en wonderbaarlijke wijze gesmeed zodat die alleen van de ene bloedverwant aan de andere kan worden doorgegeven, in een ononderbroken lijn. Met die kroon worden ook de geloften doorgegeven van iedereen die de kroon daarvoor heeft gedragen. Hoewel haar onderdanen zich bij elke nieuwe kroning verzamelen om opnieuw trouw te zweren, bevat de kroon het gezag.

‘Waarom doet hij dat?’ vraagt Taryn.

Vivi grijnst vals. ‘Zijn kinderen zijn ongeduldig geworden omdat hij nog steeds leeft.’

Madoc kijkt woedend.

Taryn en ik durven hem niet zo uit te dagen uit angst dat zijn geduld wat ons betreft een keer op is, maar Vivi is hier een meester in. Als hij antwoord geeft, zie ik hoeveel moeite het hem kost om zich in te houden.

‘Slechts weinig koningen van Faerie hebben zo lang zo goed geregeerd als Eldred. Nu wil hij naar het Land der Belofte gaan.’

Voor zover ik weet is het Land der Belofte hun eufemisme voor de dood, al geven ze dat niet toe. Ze zeggen dat het de plek is waar het Volk vandaan komt en waar ze uiteindelijk naar terug zullen keren.

‘Doet hij afstand van de troon omdat hij oud is?’ Ik vraag me af of dit onbeleefd is. Sommige gnomen worden geboren met gerimpelde gezichten als piepkleine, kale katjes en bij nixies met hun gladde ledematen is de leeftijd alleen uit hun eeuwenoude ogen af te lezen. Ik had niet verwacht dat tijd belangrijk voor hen was.

Oriana kijkt niet blij, maar ze maakt ook geen aanstalten om me de mond te snoeren, dus misschien is het toch niet zo onbeleefd. Of misschien verwacht ze alleen maar onbeleefdheid van mij.

‘Wij sterven misschien niet door hoge leeftijd, maar we worden het leven zat,’ vertelt Madoc met een diepe zucht. ‘Ik heb oorlog gevoerd uit naam van Eldred. Ik heb hoven kapotgemaakt die weigerden hem trouw te beloven. Ik heb zelfs schermutselingen tegen de koningin van de Onderzee geleid. Maar Eldred is zijn zucht naar bloedvergieeten verloren. Hij laat degenen onder zijn banieren op belangrijke en minder belangrijke manieren rebelleren, terwijl andere hoven weige-

ren zich aan ons te onderwerpen. Het is tijd om ten strijde te trekken. Het is tijd voor een nieuwe, gretige vorst.'

Oriana fronst met lichte verwarring haar wenkbrauwen. 'Je familie heeft liever dat je veilig bent.'

'Wat heb je aan een generaal als er geen oorlog is?' Madoc neemt rusteloos een flinke slok wijn.

Ik vraag me af hoe vaak hij zijn kap in vers bloed moet dopen.

'De kroning van de nieuwe koning zal plaatsvinden op de herfstnacht-zonnewende. Geen zorgen, ik heb een plan om onze toekomst veilig te stellen. Jullie hoeven er alleen maar klaar voor te zijn om heel veel te dansen.'

Ik vraag me af wat zijn plan zou kunnen zijn als Taryn me onder de tafel een schop geeft. Als ik haar boos aankijk, trekt ze allebei haar wenkbrauwen op.

'Vraag het hem,' zegt ze zonder geluid te maken.

Madoc kijkt haar kant op. 'Ja?'

'Jude wil iets vragen,' zegt Taryn.

Het ergste is nog wel dat ze volgens mij denkt dat ze me helpt. Ik adem diep in. Hij lijkt in ieder geval een goede bui te hebben. 'Ik heb over het toernooi nagedacht.' Ik heb me talloze keren voorgesteld dat ik deze woorden zou zeggen, maar nu het moment daar is, komen ze er niet uit zoals ik had gepland. 'Ik ben niet slecht met een zwaard.'

'Je hoeft niet zo bescheiden te zijn,' zegt Madoc. 'Je schermkunst is uitstekend.'

Dat klinkt bemoedigend. Ik kijk Taryn aan die haar adem in lijkt te houden. Iedereen aan tafel blijft stilzitten, behalve Eik, die met zijn glas tegen de rand van zijn bord tikt. 'Ik vecht mee in het Zomertoernooi en ik wil deelnemen als kandidaat voor het ridderschap.'

Madoc trekt zijn wenkbrauwen op. 'Is dat wat je wilt? Dat is niet zonder gevaar.'

Ik knik. 'Daar ben ik niet bang voor.'

'Interessant.'

Mijn hart bonkt zwaar tegen mijn ribben. Ik heb elk aspect van dit plan uitgewerkt, maar ik heb geen rekening gehouden met de mogelijkheid dat hij het niet zal goedkeuren. Ik wil mijn eigen weg vinden aan het hof.

‘Jij bent geen moordenaar.’

Ik krimp in elkaar en kijk hem aan.

Hij staart onbewogen terug met zijn goudkleurige kattenogen.

‘Dat zou ik wel kunnen zijn. Ik ben al tien jaar in training.’ Sinds jij me hebt ontvoerd. Dat zeg ik niet hardop, maar hij moet het haast uit mijn ogen kunnen aflezen.

Hij schudt bedroefd zijn hoofd. ‘Waar het jou aan ontbreekt heeft niets met ervaring te maken.’

‘Nee, maar...’

‘Klaar. Ik heb mijn beslissing genomen.’ Hij verheft zijn stem om me af te kappen.

We zwijgen allebei even en dan schenkt hij me een verzoenend glimlachje.

‘Je kunt aan het toernooi deelnemen als je wilt, voor je eigen plezier, maar je zult geen groene sjerp dragen. Je bent er niet klaar voor om ridder te worden. Vraag het me na de kroning opnieuw, als je het dan nog steeds graag wilt. En als het maar een bevlieging is, dan is dat genoeg tijd om het weer uit je hoofd te zetten.’

‘Dit is geen bevlieging!’ De wanhoop die in mijn stem doorklinkt is verschrikkelijk, maar ik heb de dagen tot het toernooi afgeteld. Het idee maanden te wachten zodat hij me dan weer kan afwijzen rakelt een wilde radeloosheid in me op.

Madoc kijkt me onbewogen aan. ‘Na de kroning.’

Ik wil tegen hem gillen: weet je hoe moeilijk het is om je altijd maar gedeisd te houden? Om beledigingen te moeten slikken en directe bedreigingen te moeten verdragen? En toch heb ik dat allemaal gedaan. Ik dacht dat het bewees hoe sterk ik was. Ik dacht dat als je zag dat ik alles kan incasseren en daarna nog steeds kan glimlachen, je zou inzien dat ik het waard ben.

Jij bent geen moordenaar.

Hij heeft geen idee wat ik ben. Dat weet ik misschien zelf niet eens, omdat ik dat voor mezelf verborgen hou.

‘Prins Dain zal een goede koning zijn,’ zegt Oriana, waarmee ze het gesprek heel handig naar een neutraler onderwerp stuurt. ‘Een kroning brengt een maand vol bals met zich mee. Dan hebben we nieuwe

jurken nodig.' Ze lijkt Taryn en mij bij deze verklaring te betrekken. 'Prachtige jurken.'

Madoc knikt en glimlacht zijn scherpe tanden bloot. 'Ja, ja, zo veel als jullie maar willen. Ik wil dat jullie er op je best uitzien en zo veel mogelijk dansen.'

Ik probeer rustig te ademen, om me maar op één ding te concentreren. De granaatappelpitjes op mijn bord zijn nat van het hertenbloed en glimmen als robijnen. Madoc zei na de kroning. Ik probeer me daarop te concentreren. Maar het voelt als een eeuwigheid.

Ik zou dolgraag een hofjurk hebben zoals ik die in Oriana's kleedkamer heb gezien, met rokken vol overdadige in zilver of goud geborduurde patronen, elk zo mooi als de dageraad. Daar concentreer ik me ook op.

Maar dan ga ik net een stapje te ver en stel ik me mezelf voor in die jurk, met mijn zwaard bij mijn heup, getransformeerd tot een echte hoveling, een ridder van de Kring der Valken. En Cardan staat aan de andere kant van de zaal naast de koning te lachen. Alsof hij weet dat dit een fantasie is die nooit zal uitkomen.

Ik knijp in mijn been tot de pijn dat allemaal laat verdwijnen.

'Jullie zullen de zolen van jullie schoenen moeten verslijten, net zoals de rest,' zegt Vivi tegen Taryn en mij. 'Ik durf te wedden dat Oriana doodsbang is dat zij jullie niet kan tegenhouden omdat Madoc jullie heeft aangemoedigd om te dansen. Stel je eens voor, dadelijk vinden jullie het daar nog leuk.'

Oriana perst haar lippen kort op elkaar. 'Dat is niet eerlijk en het is niet eens waar.'

Vivi rolt met haar ogen. 'Ik zou het niet kunnen zeggen als het niet waar was.'

'Zo is het genoeg!' Madoc slaat met vlakke hand op tafel.

We schrikken allemaal.

'Een kroning brengt vele mogelijkheden met zich mee. Er komen veranderingen aan, en het heeft geen zin om me tegen te werken.'

Ik weet niet of hij het nu over prins Dain, ondankbare dochters of allebei heeft.

'Ben je bang dat iemand anders probeert op de troon te komen?' vraagt Taryn.

Net als ik is ze opgevoed met strategieën, acties en tegenacties, hinderlagen en in het voordeel zijn. Maar in tegenstelling tot mij heeft zij hetzelfde talent als Oriana om de vraag te stellen die een gesprek naar rustiger vaarwater zal sturen.

‘De Struikwinde-lijn zou zich zorgen moeten maken, niet ik,’ zegt Madoc, maar hij lijkt de vraag op prijs te stellen. ‘Een deel van de onderdanen zal ongetwijfeld wensen dat er helemaal geen Bloedkroon of opperkoning was. Zijn erfgenamen zouden er goed aan doen ervoor te zorgen dat de legers van Faerie tevreden zijn. Een doorgewinterde strateeg wacht het juiste moment af.’

‘Alleen iemand die niets te verliezen heeft valt de troon aan terwijl jij die verdedigt,’ merkt Oriana stijfjes op.

‘Er is altijd iets te verliezen,’ zegt Vivi, waarna ze een lelijk gezicht trekt naar Eik.

Hij giechelt.

Oriana steekt haar hand naar hem uit, maar laat die dan zakken. Er gebeurt niets slechts.

Maar als ik de glans in Vivi’s kattenogen zie, ben ik er niet zo zeker van dat Oriana zich ten onrechte zorgen maakt.

Vivi zou Madoc graag straffen, maar het lukt haar alleen hem op zijn zenuwen te werken. Daarom kwelt ze Oriana af en toe via Eik. Ik weet dat Vivi van Eik houdt. Hij is dan ook onze broer. Maar dat betekent niet dat ze zich er niet toe zal verlagen om hem slechte gewoonten aan te leren.

Madoc glimlacht nu naar ons, het toonbeeld van tevredenheid.

Vroeger dacht ik dat hij zich niet bewust was van de spanningen in de familie, maar naarmate ik ouder word besef ik steeds meer dat hij zich totaal geen zorgen maakt om een nauwelijks onderdrukt conflict. Hij waardeert dat, net zoals regelrechte oorlog.

‘Misschien blijkt geen van onze vijanden een bijzonder goede strateeg te zijn.’

‘Laten we hopen van niet,’ merkt Oriana wat afwezig op, terwijl ze naar Eik kijkt. Ze brengt haar glas kanariewijn naar haar lippen.

‘Inderdaad,’ zegt Madoc. ‘Laten we een toast uitbrengen. Op de onbekwaamheid van onze vijanden.’

Ik pak mijn glas, klink ermee tegen dat van Taryn en drink het dan in één keer leeg.

Er is altijd iets te verliezen.

Ik denk daar de hele dageraad over na, blijf erover malen. Als ik uiteindelijk het woelen en draaien zat ben, trek ik een kamerjas aan over mijn nachtjapon. Ik ga naar buiten, stap de late ochtendzon in, fel als gehamerd goud. Het licht prikt in mijn ogen als ik op een stukje klaver ga zitten in de buurt van de stallen en ik werp een blik over mijn schouder naar het huis.

Dit was allemaal van mijn moeder voor het van Oriana werd. Mam moet heel jong en heel verliefd op Madoc zijn geweest. Ik vraag me af hoe het toen voor haar was. Ik vraag me af of ze dacht dat ze hier gelukkig zou worden.

Ik vraag me af wanneer ze beseftte dat dat niet zou gebeuren.

Ik heb de geruchten gehoord. Het is niet makkelijk om de generaal van de opperkoning voor de gek te houden, om uit Faerie weg te glijpen met zijn baby in je buik en je bijna tien jaar lang te verbergen. Ze liet het verbrande overblijfsel van een andere vrouw achter in de geblakerde ruïne van zijn landhuis. Niemand kan beweren dat ze niet heeft bewezen hoe sterk ze was. Met iets meer geluk was Madoc er nooit achter gekomen dat ze nog leefde.

Ze had veel te verliezen, denk ik zo.

Ik heb ook veel te verliezen.

Maar wat doet dat ertoe?

‘Laten we vandaag spijbelen,’ zeg ik die middag tegen Taryn. Ik heb me al vroeg aangekleed. Ondanks het feit dat ik niet heb geslapen ben ik totaal niet moe. ‘Laten we thuisblijven.’

Ze kijkt me heel bezorgd aan terwijl een pixiejongen, die pas net schuldplchtig is aan Madoc, haar kastanjebruine haar tot een kroon vlecht. Ze zit keurig aan haar kaptafel, helemaal in het bruin en goud gehuld. ‘Dat je

zegt dat ik niet moet gaan betekent dat ik juist wel moet gaan. Waar je ook aan zit te denken, hou ermee op. Ik weet dat je teleurgesteld bent over het toernooi...'

'Dat is niet belangrijk.' Al is het dat natuurlijk wel. Het is zelfs zo belangrijk dat het voelt alsof ik in een zwart gat ben gevallen nu ik het ridderschap wel kan vergeten.

'Misschien verandert Madoc nog van gedachten.' Ze volgt me de trap af en pakt onze manden voor ik dat kan doen. 'En nu hoeft je Cardan in ieder geval niet te trotseren.'

Ik reageer me op haar af, ook al is dit helemaal niet haar schuld. 'Weet je waarom ik van Madoc niet mee mag dingen naar het ridderschap? Omdat hij denkt dat ik zwak ben.'

'Jude...' zegt ze op waarschuwendende toon.

'Ik dacht dat ik braaf moest zijn en me aan alle regels moest houden, maar ik ben er klaar mee zwak te zijn. Ik ben het zat altijd braaf te zijn. Ik denk dat ik het maar over een andere boeg gooi.'

'Alleen idioten zijn niet bang voor dingen die eng zijn.'

Taryn heeft ongetwijfeld gelijk, maar dat ontmoedigt me niet. 'Laten we vandaag spijbelen,' stel ik weer voor.

Maar dat wil ze niet, dus we gaan samen naar school.

Taryn houdt me behoedzaam in de gaten als ik met Fand, de leider van het schijngevecht, praat, een pixiemeisje met een huid zo blauw als een korenbloem. Ze herinnert me eraan dat er morgen een oefening is ter voorbereiding op het toernooi.

Ik knik en bijt op de binnenkant van mijn wang. Niemand hoeft te weten dat mijn hoop de grond ingeslagen is. Niemand hoeft zelfs ooit te weten dat ik die hoop heb gekoesterd.

Later gaan Cardan, Locke, Nicasia en Valerian zitten om te lunchen en ze spugen hun eten hoestend en kokhalzend uit. Ze worden omringd door de minder vreselijke kinderen van Faerie-adel die hun brood met honing eten, hun cakejes en geroosterde duiven, hun vlierbloesemwijn met scones en kaas en dikke druiven. Maar elk hapje in de manden van mijn vijanden is bijzonder goed gezouten.

Cardan kijkt me aan en ik kan de zelfvoldane glimlach om mijn lippen niet verbergen. Zijn ogen zijn zo fel als kooltjes, zijn haat is bijna

een levende entiteit die tussen ons in hangt als de zinderende lucht op een bloedhete zomerdag.

‘Ben je helemaal gek geworden?’ sist Taryn. Ze schudt aan mijn schouder zodat ik me naar haar moet omdraaien. ‘Je maakt alles alleen maar erger. Er is een reden waarom niemand het tegen ze opneemt.’

‘Dat weet ik,’ zeg ik zachtjes. Ik kan de glimlach niet van mijn gezicht houden. ‘Daar zijn heel veel redenen voor.’ Ze heeft gelijk dat ze zich zorgen maakt. Ik heb ze net de oorlog verklaard.

Ik heb dit verhaal helemaal verkeerd aangepakt. Er zijn dingen die ik echt had moeten vertellen over mijn jeugd in Faerie. Die heb ik vooral weggelaten omdat ik een lafaard ben. Ik denk er niet eens graag aan. Maar het is misschien begrijpelijker waarom ik ben zoals ik ben als ik een paar relevante details over mijn verleden onthul. Over hoe angst tot in mijn merg is doorgedrongen en dat ik heb geleerd te doen alsof dat er niet is.

Dus hier volgen drie dingen die ik eerder over mezelf had moeten vertellen, maar die ik voor me heb gehouden:

1. Toen ik negen was, heeft een van Madocs wachters het bovenste kootje van de ringvinger van mijn linkerhand gebeten. We waren buiten en toen ik gilde, gaf hij me zo'n harde zet dat ik met mijn hoofd tegen een houten paal sloeg bij de stallen. Toen moest ik daar van hem blijven staan terwijl hij op het kootje kauwde. Hij maakte me heel goed duidelijk hoe erg hij stervelingen haatte. Ik bloedde zo hevig... Je zou niet verwachten dat er zo veel bloed uit een vinger zou komen. Toen dat voorbij was legde hij uit dat ik beter mijn mond kon houden over wat

er was gebeurd, en dat hij, als ik toch iets zou zeggen, me helemaal zou opeten. Natuurlijk heb ik dus niemand iets verteld. Tot nu dan. Nu weet jij het ook.

2. Toen ik elf was, zag een lid van de adel dat zich bijzonder erg verveelde me bij een feest onder de bankettafel verstopt zitten. Hij sleurde me er aan een voet onder vandaan, schoppend en slaand. Volgens mij wist hij niet wie ik was... Tenminste, dat maak ik mezelf maar wijs. Maar hij dwong me te drinken en dus dronk ik. De gras-groene Faeriewijn liep als nectar mijn keel in. Hij danste met me om de heuvel heen. In eerste instantie was het leuk. Het soort angstaanjagende lol waardoor je de helft van de tijd gilt dat je neergezet wilt worden en de andere helft duizelig en misselijk bent. Maar toen de lol eraf was en ik nog steeds niet kon stoppen, was het alleen maar doodeng. Nu bleek hij mijn angst net zo grappig te vinden. Prinses Elowyn vond me tegen het eind van het feest, kotsend en huilend. Ze vroeg me niet hoe ik in die toestand verzeild was geraakt, maar overhandigde me aan Oriana alsof ik een achtergebleven jasje was. We hebben het nooit aan Madoc verteld. Wat voor zin had dat gehad? Iedereen die me had gezien had waarschijnlijk gedacht dat ik het fantastisch naar mijn zin had.

3. Toen ik veertien was, was Eik vier. Hij betoverde me. Dat was niet zijn bedoeling... Nou ja, hij begreep niet goed waarom hij dat niet moest doen. Ik droeg geen beschermende bedels omdat ik net uit bad was. Eik wilde niet naar bed. Hij zei dat ik met hem met de poppen moest spelen, dus dat deden we. Hij beval dat ik hem achterna moest zitten, dus we renden door de gangen. Toen ontdekte hij dat hij me mezelf kon laten slaan, wat hij heel grappig vond. Tatterfell kwam ons uren later tegen. Ze wierp een blik op mijn rode wangen en de

tranen in mijn ogen en ging onmiddellijk Oriana halen. Wekenlang probeerde een giechelende Eik me te betoveren zodat ik snoepjes voor hem zou halen of hem boven mijn hoofd zou tillen of dat ik bij het avondeten op tafel zou spugen. Hoewel het nooit werkte en ik daarna altijd en overal een ketting van lijsterbessen droeg, moest ik me maandenlang inhouden om hem geen ongenadig harde klap te geven. Oriana heeft me die zelfbeheersing nooit vergeven. Zij gelooft dat omdat ik toen geen wraak heb genomen het betekent dat ik dat in de toekomst zal doen.

Nu volgt de reden waarom ik deze verhalen niet fijn vind: ze onderstrepen het feit dat ik kwetsbaar ben. Het maakt niet uit hoe voorzichtig ik ben, uiteindelijk zal ik weer een fout maken. Ik ben zwak. Ik ben fragiel. Ik ben sterfelijk.

Dat haat ik nog het meest.

Zelfs als ik op wonderbaarlijke wijze beter dan hen zou kunnen worden, ik zal nooit een van hen zijn.

Het duurt niet lang voor ze wraak nemen. De rest van de middag en de vroege avond krijgen we geschiedenis. Een kobold met het hoofd van een kat genaamd Yarrow draagt liedjes voor en stelt ons vragen. Hoe meer juiste antwoorden ik geef, hoe bozer Cardan wordt. Hij steekt zijn ongenoegen niet onder stoelen of banken en maakt opmerkingen tegen Locke over hoe saai deze lessen zijn en hij kijkt de leraar kwaad aan.

Voor de verandering zijn we een keer klaar voor het volledig donker is. Taryn en ik gaan op pad naar huis. Ze kijkt me af en toe bezorgd aan. Het licht van de zonsondergang dringt tussen de bomen door en ik adem diep in, snuif de geur van dennennaalden op. Ik voel een vreemd soort kalmte, ondanks de stommiteit die ik heb begaan.

‘Dit is niets voor jou,’ zegt Taryn uiteindelijk. ‘Jij zoekt geen ruzie met anderen.’

‘Ze paaien heeft anders ook geen zin.’ Met de punt van mijn schoen duw ik een steentje van zijn plek. ‘Hoe meer ze hun zin krijgen, hoe meer ze voor hun gevoel overal recht op hebben.’

‘En jij wilt wat? Ze manieren bijbrengen?’ Taryn zucht. ‘Zelfs al zou iemand dat moeten doen, dan hoeft jij dat nog niet te zijn.’

Ze heeft gelijk. Ik weet dat ze gelijk heeft. De onbezonnen woede

van vanmiddag zal vervagen, en ik zal spijt hebben van wat ik heb gedaan. Na een nacht goed te hebben geslapen zal ik waarschijnlijk net zo ontzet zijn als Taryn. Ik heb mijn problemen alleen maar groter gemaakt, ook al was het balsem voor mijn gekwetste trots.

Jij bent geen moordenaar.

Waar het jou aan ontbreekt heeft niets met ervaring te maken.

En toch heb ik er geen spijt van. Nu ik over de rand van de afgrond ben gestapt, wil ik alleen maar vallen.

Ik wil iets zeggen als er een hand voor mijn mond wordt geslagen. Vingers drukken hard in mijn wang. Ik sla van me af, draai me met een ruk om en zie dat Locke Taryn bij haar middel pakt. Iemand houdt mijn polsen vast. Ik draai mijn hoofd weg en gil, maar gegil in Faerie is als vogelgezang: het komt te vaak voor om veel aandacht te trekken.

Ze duwen ons lachend door het woud. Ik hoor een van de jongens een enthousiaste kreet slaken. Volgens mij hoor ik Locke iets zeggen over dat het snel afgelopen zal zijn met leeuweriken, maar dat gaat verloren in de pret.

Dan volgt een duw tussen mijn schouderbladen en het volgende wat ik merk is dat ijskoud water over me heen klotst. Ik sputter, probeer te ademen. Ik proef modder en stukjes riet. Ik duw mezelf naar boven. Taryn en ik staan tot aan ons middel in de rivier. De stroming trekt ons met zich mee naar een dieper, wilder stuk. Ik plant mijn voeten in het slijk op de bodem om op mijn plek te blijven. Taryn houdt zich aan een rots vast, haar haar is helemaal nat. Ze is vast ook uitgegleden.

‘Er zitten hier nixies,’ vertelt Valerian. ‘Als je niet uit het water bent voor ze je vinden, trekken ze je naar beneden en houden ze je daar vast. Ze zullen hun scherpe tanden in je huid laten zinken.’ Hij doet zelf alsof hij een hap neemt.

Ze staan met z’n allen langs de oever. Cardan is het dichtstbij, met Valerian naast hem. Locke laat zijn hand over de topjes van lisdodden en biezen glijden. Hij komt nu niet zo aardig over. Zijn vrienden lijken hem te vervelen. Wij ook.

‘Nixies zijn zoals ze zijn.’ Nicasia schopt tegen het water zodat het in mijn gezicht spat. ‘Net als jullie stervelingen. Alleen zullen jullie daar verdrinken.’

Ik duw mijn voeten dieper in de modder. Water vult mijn laarzen, waardoor het lastiger wordt om mijn benen te bewegen, maar het slijk houdt ze op hun plek als het me lukt stil te blijven staan. Ik weet niet hoe ik bij Taryn kan komen zonder uit te glijden.

Valerian schudt onze schooltassen leeg op de oever. Hij, Nicasia en Locke gooien de spulletjes om beurten in het water. Mijn in leer gebonden notitieboeken. Rollen papier die oplossen zodra ze zinken. De boeken over liedjes en geschiedenis veroorzaken een enorm geplons, komen dan vast te zitten tussen twee rotsen en blijven daar liggen. Mijn mooie pen en penpunten glinsteren op de bodem. Mijn inktpot valt kapot op de rotsen, waardoor de rivier kortstondig vermiljoen van kleur wordt.

Cardan houdt me in de gaten.

Hoewel hij zelf helemaal niets doet, weet ik dat hij hier de aanstichter van is. In zijn ogen zie ik de oneindige bovennatuurlijkheid van Faerie. ‘Moet dit leuk zijn?’ roep ik. Ik ben zo woedend dat er geen plek is voor angst. ‘Genieten jullie hiervan?’

‘Ontzettend,’ zegt Cardan. Dan gaat zijn blik van mij naar de schaduwen onder het wateroppervlak.

Zijn dat nixies? Ik kan het niet goed zien. Ik waad moeizaam verder naar Taryn toe.

‘Dit is maar een spelletje,’ merkt Nicasia op. ‘Maar soms gaan we ruw om met onze speeltjes en dan gaan ze kapot.’

‘Het is niet alsof wij jullie met eigen handen hebben laten verdrinken,’ roept Valerian.

Mijn voet glipt weg over een gladde steen en ik verdwijn onder water, word hulpeloos stroomafwaarts gevoerd en slik modderig water door. Ik raak in paniek, snuif de vloeistof mijn longen in. Ik steek mijn hand uit, voel een boomwortel en grijp die beet. Hoestend en proestend hervind ik mijn evenwicht.

Nicasia en Valerian lachen. Van Lockes gezicht is niets af te lezen. Cardan staat met een voet tussen het riet, alsof hij het allemaal beter wil zien.

Woedend en kuchend sleep ik mezelf terug naar Taryn, die een stap naar me toe zet om mijn hand vast te pakken. Ze knijpt er hard in.

‘Ik dacht dat je zou verdrinken.’ Haar paniek klinkt door in haar stem.

‘We redden het wel.’ Ik plant mijn voeten opnieuw in de modder en pak een grote steen van de bodem, die groen en glad is door de algen. ‘Als de nixies naar ons toe komen, hou ik ze wel op afstand.’

‘Geef het op,’ zegt Cardan. Hij kijkt me recht aan en negeert Taryn. ‘Jullie hadden nooit samen met ons les mogen krijgen. Laat het toernooi zitten. Zeg tegen Madoc dat jullie niet bij ons, jullie superieuren, thuishoren. Als je dat doet, red ik je.’

Ik staar hem aan.

‘Je hoeft alleen maar toe te geven. Makkelijk, toch?’

Ik kijk mijn zus aan. Het is mijn schuld dat ze drijfnaat en bang is. De rivier is koud, ondanks de zomerse hitte, en de stroming is sterk. ‘En dan red je Taryn ook?’

‘O, dus voor haar zou je doen wat ik wil?’ Er verschijnt een gretige, primitieve blik in Cardans ogen. ‘Voelt dat nobel?’

Ik hoor Taryns moeizame ademhaling tijdens de stilte die valt.

‘Nou?’

Ik kijk naar de nixies en hou ze in de gaten, op zoek naar een teken dat ze zich bewegen. ‘Waarom zeg je niet wat ik volgens jou moet voelen?’

‘Interessant.’ Hij komt nog een stap dichterbij, gaat op zijn hurken zitten en kijkt ons nu op ooghoogte aan. ‘Er zijn zo weinig kinderen in Faerie dat ik nog nooit een van ons in tweevoud heb gezien. Is het alsof je verdubbeld bent of meer alsof je in tweeën bent gedeeld?’

Ik reageer niet.

Nicasia staat achter hem en haakt haar arm in die van Locke. Ze fluistert iets tegen hem. Hij werpt haar een vernietigende blik toe. Ze trekt een pruilmond. Misschien balen ze ervan dat we nog niet worden opgegeten.

Cardan fronst. ‘Tweelingzus...’ Nu richt hij zich tot Taryn. Er verschijnt een glimlach om zijn mond, alsof hij net een gruwelijk nieuw idee heeft gekregen. ‘Zou jij een soortgelijk offer brengen? Eens kijken. Ik heb een heel gul aanbod voor je. Klim de oever op en geef me op allebei mijn wangen een kus. Als je daarna je zus niet meer verde-

dig met woord of daad, zal ik je haar opstandigheid niet aanrekenen. Zo, is dat geen goede overeenkomst? Maar die geldt alleen als je nu naar ons toe komt en haar daar achterlaat om te verdrinken. Bewijs haar dat ze altijd alleen zal zijn.'

Taryn staat daar even als aan de grond genageld.

'Ga,' zeg ik. 'Ik red me wel.' Toch steekt het als ze naar de oever toe waadt. Maar natuurlijk moet ze gaan. Ze zal veilig zijn, en de prijs daarvoor is niet iets wat belangrijk is.

Een van de donkere vormen maakt zich van de anderen los en zwemt naar haar toe, maar mijn schaduw in het water zorgt ervoor dat die aarzelt. Ik doe alsof ik de steen gooi en hij schrikt iets terug. Ze houden van een makkelijke prooi.

Valerian pakt Taryn bij haar hand en helpt haar het water uit alsof ze een dame van adel is. Haar jurk is doorweekt en drupt bij elke beweging, als de gewaden van watergeesten of zeenimfen. Ze drukt haar blauw aangelopen lippen eerst op Cardans ene wang en dan op de andere. Ze houdt haar ogen dicht, maar die van hem zijn open en hij houdt me in de gaten.

'Zeg: "Ik verloochen mijn zus Jude",' beveelt Nicasia. "'Ik zal haar niet helpen. Ik mag haar niet eens.'"

Taryn kijkt vlug en verontschuldigend naar mij. 'Dat hoeft ik niet te zeggen. Dat hoort niet bij de afspraak.'

De anderen lachen.

Cardan schuift zijn laars tussen de distels en de rietstengels. Locke wil iets zeggen, maar Cardan kapt hem af. 'Je zus heeft je in de steek gelaten. Zie je wat we met een paar woorden voor elkaar kunnen krijgen? En het kan nog zo veel erger. We kunnen je betoveren zodat je op handen en knieën rondkruipt, blaffend als een hond. We kunnen je vervloeken, zodat je wegwijnt door het verlangen naar een lied dat je nooit meer zult horen of naar een vriendelijk woord van mij. Wij zijn niet sterfelijk. Wij zullen je breken. Jij bent maar een fragiel prul; zo veel moeite hoeven we daarvoor niet te doen. Geef het op.'

'Nooit,' zeg ik.

Hij glimlacht zelfvoldaan. 'Nooit? Nooit is hetzelfde als eeuwig... een begrip dat zo groot is dat stervelingen dat niet kunnen begrijpen.'

Het silhouet in het water verroert zich niet, waarschijnlijk lijkt het door de aanwezigheid van Cardan en de anderen alsof ik vrienden heb die me zouden kunnen verdedigen als ik werd aangevallen. Ik wacht op Cardans volgende zet, hou hem scherp in de gaten. Ik hoop dat ik er opstandig uitzie.

Een afschuwelijk, lang moment bekijkt hij me. ‘Denk aan ons tijdens je lange, drijfnapte, schandelijke wandeling naar huis. Denk na over je antwoord. Dit is nog maar het minste van waar wij toe in staat zijn.’ Met die woorden draait hij zich om.

De anderen volgen hem even later.

Ik kijk ze na en zodra ze uit het zicht zijn, trek ik me op de oever en laat ik me naast Taryn op mijn rug in de modder vallen. Ik zuig lucht in mijn longen.

De nixies komen boven en staren ons met hongerige, melkkleurige ogen aan. Ze gluren tussen een bosje vossenstaarten door naar ons. Een ervan wil op het land kruipen.

Ik gooi mijn steen. Die komt niet eens bij ze in de buurt, maar ze schrikken zo van de plons dat ze op afstand blijven.

Met een kreun dwing ik mezelf op te staan, in beweging te komen.

Tijdens onze hele wandeling naar huis snikt Taryn zacht.

Ik denk alleen maar aan hoe erg ik ze haat en aan hoe erg ik mezelf haat. En dan denk ik aan niets anders meer dan aan het optillen van mijn natte laarzen. De ene stap na de andere leidt me langs de doornstruiken, krulvarens en iepen, voorbij struiken vol rode kersen, zuurbessen en wilde pruimen, langs de houtgeesten met hun nestjes in de rozenstruiken, naar huis, naar een bad en een bed in een wereld die niet van mij is en dat misschien ook nooit zal zijn.

Mijn hoofd bonst als Vivienne me wakker schudt. Ze springt op het bed, schopt de spreien eraf en laat het geraamte ervan kreunen. Ik druk een kussen op mijn gezicht en rol me op mijn zij op tot een balletje. Zo probeer ik haar te negeren en terug te zakken in een droomloze slaap.

‘Opstaan, slaapkop.’ Ze trekt mijn dekens van me af. ‘We gaan naar het winkelcentrum.’

Ik maak een verstikt geluid en zwaai ten teken dat ze weg moet gaan.

‘Opstaan!’ beveelt ze, en ze springt nog een keer.

‘Nee,’ kreun ik, en ik duik dieper weg onder de dekens die ik nog heb. ‘Ik moet oefenen voor het toernooi.’

Vivi blijft stilzitten en ik beseft dat dat niet meer zo is. Ik hoef niet te vechten, maar ik ben zo stom geweest om tegen Cardan te zeggen dat ik het nooit zal opgeven.

Dan moet ik aan de rivier, de nixies en Taryn denken. Ze had gelijk en ik had het zo ongelooflijk verkeerd.

‘Ik trakteer je daar op koffie. Koffie met chocolade en slagroom.’ Vivi weet van geen ophouden. ‘Kom op. Taryn staat te wachten.’

Ik rol half uit bed, krab aan mijn heup en kijk Vivi boos aan.

Ze schenkt me haar charmantste glimlach.

Onwillekeurig voel ik mijn ergernis vervagen. Vivi is vaak egoïstisch, maar ze is er zo opgewekt bij en moedigt bij anderen ook een opgewekt egoïsme aan waardoor het makkelijk is om lol met haar te hebben.

Ik trek vlug de moderne kleren aan die ik helemaal achter in mijn kast bewaar: een spijkerbroek, een oude grijze trui met een zwarte ster erop en een paar hoge, glimmende zilverkleurige Converse-sneakers. Ik stop mijn haar onder een oversized muts. Als ik een glimp van mezelf opvang in de lange spiegel (die zodanig is bewerkt dat het lijkt alsof een stel brutale faunen aan weerszijden van het glas staan te gluren), staart een ander mens terug.

Misschien is dat wel de persoon die ik had kunnen zijn als ik als mens was opgegroeid. Wie dat dan ook mag zijn.

Toen we klein waren hadden we het stevast over hoe we terug zouden kunnen komen naar de mensenwereld. Vivi zei dan dat we zouden kunnen gaan zodra ze wat meer over magie had geleerd. We zouden een verlaten villa zoeken en dan zou ze vogels betoveren die voor ons zouden zorgen. Ze zouden pizza en snoep voor ons kopen en we zouden alleen naar school gaan als we daar zin in hadden.

Tegen de tijd dat Vivi had geleerd hoe ze daarheen kon reizen, had de realiteit zich met onze plannen bemoeid. Vogels bleken geen pizza te kunnen kopen, ook al waren ze betoverd.

Ik tref mijn zussen voor Madocs stallen, waar Faeriepaarden met zilveren hoeven gestald staan tussen enorme padden die klaar zijn voor hun zadels en teugels, en rendieren met enorme geweien waar belletjes aan hangen. Vivi draagt een zwarte spijkerbroek met een wit shirtje, en ze heeft een gespiegelde zonnebril op om haar kattenogen te verbergen. Taryn heeft een roze jeanslegging aan, met daarop een pluizige trui, en aan haar voeten draagt ze enkellaarsjes.

We proberen meiden na te doen die we in de mensenwereld zien, meiden in tijdschriften, meiden die we op de schermen zien in bioscopen met airco, waar we snoep eten dat zo zoet is dat mijn tanden er pijn van doen. Ik weet niet wat mensen denken als ze naar ons kijken. Deze kleren zijn als een kostuum voor me. Ik hul me in onwetendheid. Ik heb niet meer dan een vaag idee over de betekenis van mijn glimmende

sneakers, even vaag als de gedachten van een kind in een drakenkostuum over wat echte draken van de kleur van haar schubben zouden vinden.

Vivi plukt drie stevige stengels jacobskruiskruid, dat bij de waterbakken groeit. Ze heft de eerste en blaast erop. 'Ros, verschijn en breng ons naar de bestemming van mijn keus.' Ze gooit de stengel op de grond en die transformeert tot een grofgebouwde gele pony met smaragdgroene ogen en manen die op kantachtig loof lijken. Hij hinnikt, een vreemd jammerend geluid. Ze gooit de andere twee stengels ook op de grond en even later snuiven drie kruidpony's de lucht op en snuffelen ze aan de grond. Ze lijken een beetje op zeepaardjes en rijden over land en door de lucht, zoals Vivi het ze beveelt, en behouden uren hun vorm voordat ze weer in planten veranderen.

De reis van Faerie naar de sterfelijke wereld blijkt helemaal niet zo moeilijk te zijn. Faeries wonen naast en onder mensenstadjes, in de schaduwen van mensensteden en in de rotte, vervallen, door wormen aangevreten kern ervan. Faeries wonen in heuvels, valleien en grafterpen, in steegjes en verlaten gebouwen. Vivi is niet de enige Faerie van onze eilanden die met enige regelmaat over de zee naar de mensenwereld glipt, hoewel de meesten een menselijke vermomming aannemen om iedereen voor de gek te houden. Nog geen maand geleden schepte Valerian op dat hij en zijn vrienden kampeerders hadden overgehaald om met ze te feesten, om zich vol te propfen met rottende bladeren die betoverd waren zodat ze eruitzagen als heerlijke hapjes.

Ik klim op mijn kruidros en sla mijn armen om zijn hals. Zodra zo'n wezen in beweging komt is er altijd een moment dat ik moet grijnzen. Er is iets aan de absolute onwaarschijnlijkheid ervan, de pracht van het woud dat aan me voorbyschiet en de manier waarop de hoeven van de kruidpony grind doen opspatten als ze de lucht in springen dat me een haast elektrische adrenalinestoot geeft.

Ik hou de kreet die ik wil slaken maar binnen.

We rijden van de rotswanden af, boven de zee, en zien meerminnen tussen de glinsterende golven springen en selkies die in de branding dobberen. We vliegen voorbij de mist die de eilanden altijd omhult en ze voor stervelingen verbergt, verder naar de kust, langs Two Lights State Park, een golfbaan en een vliegveld voor straalvliegtuigen. We

landen op een stukje grond tussen een aantal bomen bij de weg tegenover de Maine Mall. Vivi's shirt fladdert in de wind als zij landt. We stijgen af. Na een paar woorden van Vivi zijn de kruidpony's slechts drie extra verlepte stukjes onkruid tussen de rest.

'Onthoud waar we hebben geparkeerd,' merkt Taryn met een grijns op.

We lopen naar het winkelcentrum.

Vivi is er gek op. Ze houdt ervan mangosmoothies te drinken, honden uit te proberen en wat we maar willen te kopen met eikels die ze betovert zodat ze op geld lijken. Taryn is er niet zo dol op als Vivi, maar ze vindt het wel leuk.

Maar als ik hier ben, voel ik me een geest.

We lopen daar rond alsof wij de gevaarlijkste wezens zijn. Als ik menselijke gezinnen bij elkaar zie, vooral gezinnen met kleine, giechelende zusjes met plakkerige monden, bevalt het me maar niets hoe ik me voel.

Boos.

Het is niet dat ik wens dat ik hun leven had. Wat er dan door mijn hoofd gaat is dat ik naar ze toe zou willen gaan om ze zo bang te maken dat ze gaan huilen.

Niet dat ik dat natuurlijk ooit zo doen.

Ik bedoel, ik denk niet dat ik dat zou doen...

Het lijkt Taryn op te vallen dat mijn blik blijft rusten op een kind dat tegen haar moeder aan het zeuren is. In tegenstelling tot mij kan Taryn zich aanpassen. Ze weet wat ze moet zeggen. Zij zou zich wel redden als ze weer in deze wereld werd teruggeplaatst. Ze redt zich nu ook goed. Ze zal verliefd worden, precies zoals ze me heeft verteld. Ze zal zich ontpoppen tot een echtgenote of gade, en Faeriekinderen opvoeden die haar zullen aanbidden en haar allemaal zullen overleven. Het enige wat, of liever, de enige die haar tegenhoudt ben ik.

Ik ben zó blij dat ze mijn gedachten niet kan lezen.

'Nou,' zegt Vivi, 'we zijn hier omdat jullie allebei wel wat lol kunnen gebruiken. Dus kop op.'

Ik kijk Taryn aan en adem diep in, in voorbereiding op mijn verontschuldiging. Ik weet niet of dat is wat Vivi in gedachten had, maar

vanaf het moment dat ik uit bed ben gestapt wist ik dat ik dit moest doen. ‘Het spijt me,’ flap ik eruit.

‘Je bent vast boos,’ zegt Taryn op hetzelfde moment.

‘Op jou?’ vraag ik verbijsterd.

Taryn laat haar schouders hangen. ‘Ik heb Cardan moeten beloven dat ik je niet zou helpen, ook al ben ik die dag juist met je mee gegaan om je te helpen.’

Ik schud hevig mijn hoofd. ‘Taryn, serieus, jij bent degene die boos zou moeten zijn omdat je juist door mij in dat water bent beland. Zorgen dat je eruit kwam was slim. Daar zou ik nooit boos om worden.’

‘O... Oké.’

‘Taryn heeft me verteld over die grap die je hebt uitgehaald met de prins,’ merkt Vivi op.

Ik zie mezelf in haar zonnebril, verdubbeld, verviervoudigd met Taryn naast me.

‘Goeie, maar nu moet je nog iets veel ergers verzinnen. Ik heb wel wat ideeën.’

‘Nee!’ zegt Taryn heel nadrukkelijk. ‘Jude hoeft helemaal niets te doen! Ze was gewoon van streek vanwege Madoc en het toernooi. Als ze ze negeert zoals eerst, zullen ze haar ook weer negeren. Misschien niet meteen, maar uiteindelijk wel.’

Ik bijt op mijn onderlip, want ik denk niet dat dat waar is.

‘Vergeet Madoc. Dat ridderschap zou trouwens toch ontzettend saai zijn geweest.’

Met die woorden wuift Vivi datgene weg waar ik al jaren naartoe werk. Ik zucht. Het is irritant, maar ook geruststellend dat ze het niet zo belangrijk vindt, terwijl het voor mij als een enorm verlies voelt. ‘Wat wil je dan gaan doen?’ vraag ik om op een ander onderwerp over te stappen. ‘Gaan we naar de film? Wil je lippenstiften uitproberen? En vergeet niet dat je me koffie hebt beloofd.’

‘Ik wil dat jullie mijn vriendin ontmoeten,’ vertelt Vivienne.

Het meisje met het roze haar van dat reepje pasfoto’s schiet me te binnen.

‘Ze heeft me gevraagd bij haar in te trekken.’

‘Hier?’ vraag ik, alsof ik me geen andere plek kan voorstellen.

‘In het winkelcentrum?’ Vivi lacht om hoe we haar aankijken. ‘Ik heb vandaag hier met haar afgesproken, maar we gaan waarschijnlijk wel een andere plek zoeken om te wonen. Heather weet niet dat Faerie bestaat, dus zeg daar maar niets over, oké?’

Toen Taryn en ik tien waren, leerde Vivi hoe ze kruidpony’s kon maken. Een paar dagen later liepen we weg uit het huis van Madoc. Vivi betoverde een willekeurige vrouw bij een tankstation om ons mee naar huis te nemen.

Ik herinner me nog het uitdrukingsloze gezicht van de vrouw toen ze achter het stuur zat. Ik wilde haar laten lachen, maar hoeveel gekke beken ik ook trok, haar uitdrukking veranderde niet. We brachten de nacht bij haar door, misselijk na ons avondmaal van roomijs. Ik huilde mezelf in slaap en klampte me vast aan een snikkende Taryn.

Daarna vond Vivi een hotelkamer voor ons waar we konden koken. We leerden door de verpakking te lezen hoe we macaroni moesten maken. We zetten koffie omdat we ons herinnerden dat het daar vroeger bij ons thuis naar had geroken. We keken tv en zwommen in het zwembad met andere kinderen die in het hotel verbleven.

Ik vond het verschrikkelijk.

We woonden daar twee weken voor Taryn en ik Vivi smeekten om ons naar huis te brengen, om ons mee terug te nemen naar Faerie. We misten ons bed, we misten het eten waar we aan gewend waren, we misten magie.

Volgens mij brak het Vivi’s hart om terug te keren, maar ze deed het. En ze bleef. Wat ik verder ook over Vivi kan zeggen, toen puntje bij paaltje kwam bleef ze bij ons.

Al zou ik er waarschijnlijk niet van op moeten kijken dat ze niet van plan was om voorgoed te blijven.

‘Waarom heb je ons niets verteld?’ wil Taryn weten.

‘Ik vertel het nu toch?’ Vivi leidt ons langs winkels met etalages waarin beelden uit games in een loop worden getoond, voorbij opvallende displays van bikini’s en losvallende maxi-jurken, voorbij pretzels met kaas erin en winkels met toonbanken vol blinkende, hartvormige diamanten die ware liefde beloven. Er worden kinderwagens heen en weer geduwd. Er zijn groepjes tienerjongens in sporttruien en bejaarde stelletjes die hand in hand lopen.

Taryn zet haar handen op haar heupen. 'Je had eerder iets moeten zeggen.'

'Dit is mijn plan om jullie op te vrolijken,' vertelt Vivi. 'We verhuizen allemaal naar de mensenwereld en trekken bij Heather in. Jude hoeft zich geen zorgen te maken over een ridderschap en Taryn hoeft niet op zoek te gaan naar een of andere suffe Faeriejongen.'

'Is Heather ook op de hoogte van dat plan?' vraagt Taryn sceptisch.

Vivi schudt met een glimlach haar hoofd.

'Ja hoor.' Ik probeer er een grapje van te maken. 'Alleen heb ik totaal geen commercieel interessante vaardigheden op het rondzwaaien van een zwaard en het bedenken van raadsels na, en ik verwacht niet dat die dingen heel goed betalen.'

'We zijn opgegroeid in de mensenwereld.' Vivi klimt op een bankje en loopt eroverheen, doet alsof het een podium is. Ze schuift haar zonnebril op haar hoofd. 'Je zou er wel weer aan wennen.'

'Jij bent er opgegroeid.' Zij was negen toen we werden ontvoerd; ze herinnert zich veel meer over het menszijn dan wij. Het is oneerlijk, want zij is ook degene met de magie.

'Het Volk blijft jullie slecht behandelen.' Vivi springt voor ons op de vloer. Haar kattenogen lijken te gloeien.

Een vrouw met een kinderwagen zwenkt opzij om ons te ontwijken.

'Wat bedoel je?' Ik wend mijn blik af en concentreer me op het patroon van de tegels onder mijn voeten.

'Oriana doet elke ochtend alsof ze telkens weer wordt geconfronteerd met de onaangename verrassing dat jullie sterfelijk zijn. En Madoc heeft onze ouders vermoord, dus dat is klote. En dan zijn er nog die eikels op school over wie jullie het niet willen hebben.'

'Ik had het net nog over die eikels.' Ik gun haar niet de voldoening door verrast te reageren op wat ze over onze ouders zei. Ze doet alsof wij het ons niet meer herinneren, alsof ik dat ooit zou kunnen vergeten. Ze doet alsof het haar persoonlijke tragedie is.

'En je vond het maar niets.' Vivi kijkt heel zelfvoldaan na dat weerwoord. 'Dacht je echt dat alles beter zou worden als je ridder was?'

'Ik weet het niet.'

Vivi richt haar aandacht nu op Taryn. 'En hoe zit het met jou?'

‘We kennen alleen Faerie.’ Taryn houdt een hand op ten teken dat ze nog niet klaar is. ‘Hier zouden we niets hebben. Er zouden geen bals zijn, geen magie en geen...’

‘Nou, ik denk anders dat ik het hier wel leuk zou vinden,’ snauwt Vivi. Ze loopt weg in de richting van de Apple Store.

We hebben het hier natuurlijk eerder over gehad, over dat Vivi ons dom vindt omdat we de intensiteit van Faerie niet kunnen weerstaan, omdat we in zo’n gevaarlijk oord willen blijven. Door onze jeugd voelen slechte dingen misschien goed aan voor ons. Of misschien zijn we net zo stom als elke andere sterfelijke idioot die is weggekijnd door het verlangen naar nog een hap koboldfruit. Misschien doet het er ook niet toe.

Er staat een meisje voor de ingang van de winkel dat op het scherm-pje van haar telefoon kijkt. Hét meisje, neem ik aan.

Heather is klein, met verbleekt roze haar, en ze heeft een bruine huid. Ze draagt een t-shirt met een zelfgemaakt ontwerp op de borst. Er zitten inktvlekken op haar vingers.

Ik besef opeens dat zij misschien wel de tekenaar is van de stripverhalen die ik Vivi heb zien lezen. Ik ben al halverwege een knicks als ik me herinner waar ik ben en steek dan ongemakkelijk mijn hand uit. ‘Ik ben Vivi’s zus Jude, en dit is Taryn.’

Haar handpalm voelt warm aan, haar grip is heel zwak.

Het is apart dat Vivi, die zo hard haar best doet om maar niet op Madoc te lijken, verliefd is geworden op een mensenmeisje. Net als Madoc.

‘Ik ben Heather,’ zegt ze. ‘Het is super jullie te ontmoeten. Vee heeft het bijna nooit over haar familie.’

Taryn en ik kijken elkaar aan. Vee?

‘Willen jullie ergens gaan zitten?’ Heather knikt naar het plein vol eettentjes.

‘Iemand is me koffie schuldig,’ zeg ik nadrukkelijk tegen Vivi.

We halen onze drankjes en gaan ergens zitten.

Heather vertelt dat ze naar de openbare universiteit gaat en daar kunst studeert. Ze vertelt over stripboeken en bands die ze leuk vindt.

Wij ontwijken ongemakkelijke vragen. We liegen. Als Vivi opstaat

om het afval weg te gooien, vraagt Heather of zij de eerste vriendin is die Vivi aan ons voorstelt.

Taryn knikt. 'Dat betekent vast dat ze je heel leuk vindt.'

'Zou ik nu bij jullie thuis kunnen langskomen? Mijn ouders staan op het punt om een tandenborstel voor Vee te kopen. Waarom mag ik die van haar niet ontmoeten?'

Mijn mokka drankje komt bijna via mijn neus naar buiten. 'Heeft ze je iets over ons gezin verteld?'

Heather zucht. 'Nee.'

'Onze vader is echt heel conservatief.'

Een jongen met zwart stekelhaar en een portemonneeketting aan zijn broek loopt langs ons heen en hij glimlacht naar me in het voorbijgaan.

Ik heb geen idee wat hij van me wil. Misschien kent hij Heather... Zij besteedt geen aandacht aan hem, dus ik glimlach niet terug.

'Weet hij eigenlijk wel dat Vee bi is?' vraagt Heather verbijsterd.

Op dat moment keert Vivi terug naar de tafel waardoor wij gelukkig geen dingen meer hoeven te verzinnen. Op zowel jongens als meiden vallen is zo'n beetje het enige aan deze situatie waar Madoc niet boos over zou worden.

Daarna slenteren we met z'n vieren door het winkelcentrum. We proberen paarse lippenstift uit en eten snoep: zure appelpartjes waardoor mijn tong groen wordt. Ik geniet van de chemische stofjes waar alle dames en heren van het hof ongetwijfeld ziek van zouden worden.

Heather lijkt me aardig. Heather heeft geen idee waar ze in verzeild is geraakt.

We nemen beleefd afscheid in de buurt van Newbury Comics. Vivi staart strak naar drie tieners die bobblehead-figuurtjes uitzoeken. Op dit soort momenten komt ze over als een wolf die het gedrag van schapen bestudeert. Maar als ze Heather kust is dat geheel oprecht.

'Fijn dat jullie voor me hebben gelogen,' zegt Vivi als we terugkeren naar de ingang waardoor we zijn gekomen.

'Je zult het haar uiteindelijk moeten vertellen,' merk ik op. 'Als het serieus is. Als je echt naar de sterfelijke wereld wilt verhuizen om bij haar te zijn.'

‘En dan zal ze nog steeds Madoc willen ontmoeten,’ zegt Taryn.

Ik begrijp wel waarom Vivi dat zo lang mogelijk wil vermijden.

Vivi schudt haar hoofd. ‘De liefde is een goed doel. Hoe kan iets verkeerd zijn als het voor een goed doel wordt gedaan?’

Taryn bijt op haar onderlip.

We gaan nog even langs een drogisterij waar ik tampons haal. Elke keer dat ik die koop is dat een herinnering aan het feit dat het Volk dan wel op ons kan lijken, maar dat ze een ander ras zijn. Zelfs Vivi is een ras apart. Ik verdeel de inhoud van het pakje in tweeën en geef de helft aan Taryn.

Ik weet wat je je afvraagt. Nee, ze bloeden niet één keer in de maand, maar ze bloeden wel. Jaarlijks. Soms zelfs nog minder vaak. Ja, daar hebben ze oplossingen voor, vooral opvullingsmateriaal. En ja, die oplossingen zijn klote. Alles wat ermee te maken heeft is gênant.

We willen via het parkeerterrein naar onze stengels jacobskruiskruid lopen als een jongen van ongeveer onze leeftijd mijn arm aanraakt. Hij sluit zijn warme vingers om mijn pols.

‘Hé, schatje.’

Ik vang een glimp op van een te groot zwart shirt, een spijkerbroek, een portemonneeketting en stekeltjeshaar. Er blinkt een goedkoop mes in zijn laars.

‘Ik heb je al eerder gezien, en ik vroeg me af...’

Ik draai me om voor ik er goed en wel over heb nagedacht, ram mijn vuist tegen zijn kaak en schop met mijn laars tegen zijn buik terwijl hij valt, waardoor hij over de stoep rolt. Ik knipper met mijn ogen en staar naar een jongen die naar lucht hapt en begint te huilen. Ik heb mijn voet opgetild om hem op zijn keel te stampen, om zijn luchtpijp te vermorzelen.

De stervelingen die om hem heen staan staren me vol afschuw aan. Mijn zenuwen tintelen, maar op een gretige manier. Ik ben klaar voor meer.

Volgens mij was hij met me aan het flirten.

Ik kan me niet eens de beslissing om hem te slaan herinneren.

‘Kom op!’ Taryn trekt aan mijn arm.

We rennen alle drie weg.

Er roept iemand.

Ik werp een blik over mijn schouder.

Een van de vrienden van de jongen komt achter ons aan. 'Bitch!' roept hij. 'Gestoorde bitch! Milo bloedt!'

Vivi fluistert een paar woorden en gebaart achter zich.

Het vingergras begint onmiddellijk te groeien. Het maakt de gaten in het asfalt groter.

De jongen blijft abrupt staan als er iets langs hem heen raast en er verschijnt een verwarde uitdrukking op zijn gezicht. Pixiebedwelling, zo noemen ze dat. Hij dwaalt tussen een rij auto's door alsof hij geen idee heeft waar hij heen gaat. Tenzij hij zijn kleren binnensbuiten gaat dragen, iets waarvan ik met enige zekerheid kan zeggen dat hij niet weet dat hij dat zou moeten doen, zal hij ons nooit vinden.

We komen bij de rand van het parkeerterrein tot stilstand en Vivi begint onmiddellijk te giechelen. 'Madoc zou zo trots op je zijn. Zijn kleine meid, die haar training vol verve inzet... om de angstaanjagende mogelijkheid van een romance af te wenden.'

Ik ben nog te verbijsterd om te reageren. Hem slaan was het meest oprechte wat ik in tijden heb gedaan. Ik voel me beter dan goed. Ik voel niets, een prachtige leegte. 'Zie je wel,' zeg ik. 'Ik kan hier niet meer wonen. Kijk eens naar wat ik deze wereld zou aandoen.'

Daar heeft Vivi geen antwoord op.

Ik denk de hele terugweg aan wat ik heb gedaan en op school nog steeds. Een leraar van een hof nabij de kust vertelt over hoe dingen verwelken en sterven. Cardan kijkt me veelbetekenend aan als ze het proces van ontbinding en verrotting uitlegt. Het enige waar ik aan denk is de rust die ik voelde toen ik die jongen sloeg. Daaraan en aan het Zomertoernooi morgen.

Ik heb gedroomd over mijn zege daar. Niet een van Cardans bedreigingen zou me ervan hebben weerhouden om de groene sjerp te dragen en zo hard mogelijk te vechten. Maar nu zijn zijn dreigementen en de pure, perverse glorie van het niet toegeven mijn enige redenen om te vechten.

Tijdens de pauze klimmen Taryn en ik in een boom om daar kaas en haverkoeken besmeerd met vogelkersengelei te eten.

Fand roept me en wil weten waarom ik niet bij de training was voor het schijngevecht.

‘Vergeten,’ roep ik naar beneden. Dat is niet bijzonder geloofwaardig, maar dat kan me niets schelen.

‘Maar je vecht morgen wel?’

Als ik me terugtrek zal Fand de samenstelling van de teams moeten veranderen.

Taryn kijkt me hoopvol aan, alsof ik dan misschien toch nog bij zinnen zal komen.

‘Ik ben erbij.’ Dat vereist mijn trots.

De les is bijna voorbij als ik Taryn huilend bij Cardan zie staan vlak bij een groepje doornbomen. Ik heb vast niet goed opgelet, ben te veel opgegaan in het opruimen van onze boeken en spulletjes, want ik heb niet eens gezien dat Cardan mijn zus apart nam. Maar ik weet dat ze ongeacht het excuus toch was meegegaan. Ze gelooft nog steeds dat als we doen wat zij willen, ze zich zullen gaan vervelen en ons met rust zullen laten. Misschien heeft ze gelijk, maar dat interesseert me niet.

Tranen rollen over haar wangen.

Er is zo’n enorm diepe bron van woede in me.

Jij bent geen moordenaar.

Ik laat mijn boeken liggen en loop over het gras naar ze toe.

Cardan draait zich half om.

Ik geef hem zo’n harde zet dat hij met zijn rug tegen een van de bomen botst.

Hij zet grote ogen op.

‘Ik weet niet wat je tegen haar hebt gezegd, maar val haar nooit meer lastig,’ bijt ik hem toe, mijn hand nog steeds op zijn fluwelen wambuis. Ik voel dat alle andere leerlingen naar me staren. Iedereen houdt zijn adem in.

Heel even kijkt Cardan me verdwaasd aan met zijn inktzwarte ogen, dan krult een van zijn mondhoeken op. ‘O, daar ga je spijt van krijgen.’

Volgens mij beseft hij niet hoe kwaad ik precies ben of hoe goed het voelt om een keer nergens spijt van te hebben.

Taryn wil me niet vertellen wat prins Cardan tegen haar heeft gezegd. Ze houdt vol dat het niets met mij te maken heeft, dat hij niet echt zijn belofte verbrak om haar niet verantwoordelijk te stellen voor mijn slechte gedrag, dat ik me geen zorgen moet maken om haar, maar om mezelf.

‘Jude, laat nou maar.’ Ze zit in haar bloedrode kamerjas in haar slaapkamer voor de open haard waar een vuurtje brandt en drinkt brandnetelthee uit een mok van aardenwerk in de vorm van een slang. De staart vormt het handvat.

Soms kijk ik naar haar en komt het me onmogelijk voor dat haar gezicht ook het mijne is. Ze ziet er zacht uit, mooi, als een meisje van een schilderij. Als een meisje dat goed in haar vel zit. ‘Vertel gewoon wat hij heeft gezegd,’ dring ik aan.

‘Er valt niets te vertellen. Ik weet waar ik mee bezig ben.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘En wat mag dat dan zijn?’

Ze zucht.

Dit is de derde ronde. Ik krijg die lome manier waarop Cardan met zijn felle ogen knipperde maar niet uit mijn hoofd. Hij had er opgewekt, glunderend uitgezien, alsof de manier waarop ik hem tegen de boom had gedrukt precies de reactie was geweest die hij had willen

uitlokken. Alsof het feit dat ik hem had geslagen zou zijn veroorzaakt omdat hij me ertoe had gedwongen.

‘Ik zeur net zo lang tot je het vertelt.’ Ik geef haar een por in haar arm. ‘Ik laat je niet met rust tot je me íéts vertelt.’

‘Volgens mij zouden we het allebei beter kunnen verdragen als niemand anders het zou zien.’ Ze neemt een flinke slok thee.

‘Wat?’ Ik ben zo verbaasd dat ik niet weet hoe ik daarop moet reageren. ‘Wat bedoel je?’

‘Ik bedóél: ik denk dat ik er wel tegen zou kunnen om te worden geplagd en te moeten huilen als jij dat niet zou weten.’ Ze kijkt me recht aan, alsof ze kijkt hoeveel waarheid ik aankan. ‘Ik kan niet doen alsof ik een prima dag heb gehad als jij getuige bent geweest van wat er echt is gebeurd. Soms mag ik jou daardoor helemaal niet.’

‘Dat is niet eerlijk!’ roep ik.

Ze haalt haar schouders op. ‘Dat weet ik. Daarom vertel ik het je ook. Maar wat Cardan tegen me heeft gezegd is niet belangrijk. Ik wil doen alsof er niets is gebeurd, dus ik wil dat jij ook doet alsof. Niets oprakelen, geen vragen, geen waarschuwingen.’

Ik sta gekwetst op en loop naar haar schoorsteenmantel, waar ik met mijn hoofd tegen het gehouwen steen leun. Ik weet niet meer hoe vaak ze me heeft gewaarschuwd dat het stom is om Cardan en zijn vrienden dwars te zitten. En toch, gezien wat ze nu zegt, heeft wat haar vanmiddag aan het huilen heeft gemaakt niets met mij te maken. Dat betekent dat ze zelf in de problemen zit.

Taryn is heel gul met haar advies, maar ik ben er niet zo zeker van dat ze het zelf allemaal opvolgt.

‘En wat wil je dan dat ik wel doe?’

‘Ik wil dat je het goedmaakt met hem. Prins Cardan heeft alle macht. Je kunt niet van hem winnen, hoe dapper, slim of zelfs wreed je ook bent, Jude. Maak hier een eind aan, voor je serieus gewond raakt.’

Ik begrijp er niets van. Het lijkt me nu onmogelijk om Cardans woe-de te vermijden. Dat is een gepasseerd station en dat station is afgebrand. ‘Dat kan niet.’

‘Je hebt gehoord wat prins Cardan bij de rivier zei. Hij wil gewoon dat jij het opgeeft. Hij is in zijn eer geraakt en het tast zijn status aan

als jij doet alsof je niet bang voor hem bent.’ Ze pakt mijn pols beet en trekt me naar zich toe.

Ik ruik de scherpe geur van kruiden op haar adem.

‘Zeg hem dat hij heeft gewonnen en dat jij hebt verloren. Het zijn maar woorden. Je hoeft ze niet te menen.’

Ik schud mijn hoofd.

‘Vecht morgen niet tegen hem.’

‘Ik trek me niet terug uit het toernooi.’

‘Ook al brengt het je alleen maar nog meer ellende?’

‘Zelfs dan.’

‘Doe iets anders,’ dringt ze aan. ‘Bedenk een andere oplossing. Maak het goed voor het te laat is.’

Ik denk aan alle dingen die ze niet wil zeggen, aan alle dingen die ik graag zou willen weten. Maar omdat ze wil dat ik doe alsof alles in orde is, kan ik alleen maar mijn vragen inslikken en haar bij het vuur achterlaten.

In mijn eigen kamer tref ik mijn toernooikleren aan op mijn bed. Ze ruiken naar verbena en lavendel. Er is een licht gewatteerde tuniek bij waar met metaaldraad een patroon op is geborduurd van een wassende maan op zijn rug, met een rode druppel die van een scherpe punt valt en daaronder een dolk. Het wapen van Madoc.

Ik kan die tuniek morgen niet aantrekken en falen, dat zou een schande zijn voor mijn familie. En hoewel het me misschien een tegendraads genoeg zou doen om Madoc voor schut te zetten, een kleine wraakactie omdat hij me het ridderschap onzegt, daarmee zou ik mezelf ook voor schut zetten.

Wat ik zou moeten doen is me weer gedeisd houden, me fatsoenlijk gedragen, niet opvallen, Cardan en zijn vrienden laten opscheppen. Ik zou mijn vaardigheid verborgen moeten houden om het hof te verrassen als Madoc me toestemming geeft om me kandidaat te stellen voor het ridderschap. Als dat ooit gebeurt.

Dat is wat ik zou moeten doen.

Ik veeg de tuniek op de vloer en kruip onder de dekens, trek ze tot over mijn hoofd zodat ik het een beetje benauwd krijg, zodat ik mijn eigen warme adem kan inademen. Zo val ik in slaap.

Als ik later die middag opsta is het kledingstuk gekreukeld en dat is helemaal mijn eigen schuld.

‘Je bent een dwaas kind.’ Tatterfell schraapt mijn haar naar achteren in strakke krijgersvlechten. ‘Met het geheugen van een mus.’

Onderweg naar de keuken kom ik Madoc tegen in de gang. Hij is geheel in het groen gekleed en heeft zijn lippen op elkaar geperst.

‘Een momentje,’ zegt hij.

Ik blijf staan.

Hij fronst zijn wenkbrauwen. ‘Ik weet hoe het is om jong te zijn en naar roem te snakken.’

Ik bijt op mijn onderlip en zwijg, maar hij heeft me dan ook geen vraag gesteld. We staan elkaar daar aan te kijken. Hij vernauwt zijn kattenogen tot spleetjes. Er zijn zo veel onuitgesproken dingen tussen ons, zo veel redenen waarom we alleen maar een soort vader-dochterband kunnen hebben, maar die rollen nooit volledig zullen kunnen vervullen.

‘Je zult later begrijpen dat dit het beste is,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Geniet van je strijd.’

Ik buig diep en ga naar de voordeur. Mijn uitstapje naar de keuken is voor een andere keer. Ik wil alleen maar maken dat ik wegkom, weg van deze herinnering dat er voor mij geen plek is aan het hof of in Faerie.

Waar het jou aan ontbreekt heeft niets met ervaring te maken.

Het Zomertoernooi vindt plaats bij de rand van een rotswand op Insweal, het Eiland van Smart. Het is dusdanig ver dat ik een lichtgrijs paard uitzoek dat naast een pad staat, die me met goudkleurige ogen in de gaten houdt terwijl ik de merrie zadel en dan op haar rug spring. Ik kom een beetje van slag, iets te laat en hongerig bij het terrein aan.

Er verzamelt zich al een menigte rond de overdekte tribune waar

opperkoning Eldred en de rest van de koninklijke familie zal zitten. Lange crèmekleurige vaandels met daarop Eldreds wapen – een boom die voor de helft witte bloemen draagt met aan de andere helft doorns, eronder bungelende wortels en erboven een zwevende kroon – fladderen door de lucht. De vereniging van de Seeliehoven, de Onseeliehoven en de wilde fey, onder één kroon. De droom van de Struikwinde-lijn.

Prins Balekin, de decadente oudste zoon, zit onderuitgezakt op een met houtsnijwerk bewerkte stoel met drie bedienden om zich heen. Zijn zus prinses Rhyia, de jager, zit naast hem. Ze bestudeert de strijders die zich voorbereiden op het terrein.

Een paniekerige frustratie borrelt in me op bij het zien van haar geconcentreerde uitdrukking. Ik wil zo graag dat ze mij uitkiest als een van haar ridders. En hoewel dat nu niet mogelijk is, word ik opeens overmand door een verschrikkelijke angst dat ik toch geen indruk op haar had kunnen maken. Misschien had Madoc gelijk. Misschien beschik ik niet over het instinct om te doden.

Als ik vandaag niet al te zeer mijn best doe, hoef ik in elk geval niet te weten of ik goed genoeg was geweest.

Mijn groep is als eerste aan de beurt omdat wij de jongsten zijn. Omdat wij nog worden opgeleid gebruiken we houten zwaarden in plaats van dodelijk staal, in tegenstelling tot de groepen na ons. Er zullen de hele dag gevechten plaatsvinden, die worden onderbroken door barden die optreden, een paar voorstellingen van magie, boogschietdemonstraties en andere vaardigheden. Ik ruik kruidwijn in de lucht, maar nog niet dat andere parfum van toernooien: vers bloed.

We moeten ons van Fand in rijen opstellen. Ze deelt zilveren en gouden armbanden uit. Haar blauwe huid steekt azuurkleurig af tegen de heldere hemel. Haar harnas bestaat ook uit verschillende tinten blauw, variërend van zee tot bes. Ze draagt haar groene sjerp schuin over haar borstschild. Ze zal opvallen ongeacht hoe ze presteert, wat riskant kan zijn. Als ze het goed doet, zal dat het publiek zeker opvallen. Maar ze kan het dan maar beter ook goed doen.

Als ik naar de andere leerlingen met hun oefenzwaarden loop, hoor ik dat mijn naam wordt gefluisterd. Zenuwachtig kijk ik om en dan besef ik dat ik op een nieuwe manier onder de loep wordt genomen.

Taryn en ik vallen altijd op, omdat we sterfelijk zijn, maar de reden dat we opvallen is ook de reden dat we al die aandacht niet waard zijn. Dat is vandaag niet het geval. De kinderen van Faerie lijken met ingehouden adem af te wachten wat mijn straf zal zijn omdat ik Cardan gisteren een duw heb gegeven. Ze willen weten wat ik nu ga doen.

Ik kijk naar de andere kant van het veld waar Cardan en zijn vrienden staan met zilverkleurige banden om hun arm. Cardan draagt daarnaast een borstschild van blinkend staal dat over zijn schouders haakt en meer ter versiering lijkt te zijn dan ter bescherming. Valerian grijnst naar me. Ik grijns niet terug, dat plezier gun ik hem niet.

Fand geeft me een gouden band en zegt welke positie ik moet innemen. Het schijngevecht zal in drie rondes plaatsvinden en we zijn in twee groepen verdeeld. Elke kant moet een mantel van dierenvel verbergen en beschermen: de ene kant dat van een geel hert, de andere kant dat van een zilverkleurige vos.

Ik drink wat water uit de karaf van tin die klaarstaat voor de deelnemers en begin aan mijn warming-up. Mijn maag knort omdat ik niet heb gegeten, maar ik heb geen trek meer. Ik ben misselijk en verschrikkelijk zenuwachtig. Ik probeer alles buiten te sluiten, op de oefeningen om mijn spieren voor te bereiden na.

En dan is het zover. We betreden het veld en salueren naar de zetel van de opperkoning, ook al is Eldred nog niet aanwezig. Er is nu minder publiek dan er tegen zonsondergang zal zijn. Prins Dain is er echter wel. Madoc zit aan zijn zij. Prinses Elowyn tokkelt bedachtzaam op een luit. Vivi en Taryn zijn komen kijken, al zie ik Oriana en Eik nergens. Vivi gebaart met een glinsterende fruitspies, waarmee ze prinses Rhyia aan het lachen maakt.

Taryn staart me doordringend aan, alsof ze me met haar blik wil waarschuwen: *Los het op!*

Tijdens de eerste ronde vecht ik defensief. Ik vermijd Cardan. Dat geldt ook voor Nicasia, Valerian en Locke, zelfs als Valerian Fand tegen de grond ramt. Zelfs als Valerian onze hertenmantel naar beneden rukt.

Ik doe er helemaal niets aan.

Dan worden we voor de tweede ronde naar het veld geroepen.

Cardan loopt achter me. ‘Wat ben jij vandaag tam. Heb je een standje gekregen van je zus? Zij wil erg graag onze goedkeuring hebben.’ Hij trapt met de neus van een van zijn laarzen tegen de met klaver begroeide grond, waardoor er een polletje van het spul door de lucht vliegt. ‘Als ik het vroeg, zou ze vast zo hier met me over de grond rollen tot haar witte jurk groen was geworden en me daarna nog bedanken voor de eer ook.’ Hij glimlacht, klaar voor de genadeslag, en leunt dan vertrouwelijk naar me toe. ‘Niet dat ik de eerste zou zijn...’

Mijn goede voornemens verdwijnen in een oogwenk. Mijn bloed kookt, het borrelt door mijn aderen. Ik beschik niet over veel macht, maar er is wel iets wat ik kan doen. Ik kan druk op hem uitoefenen. Cardan wil me misschien kwetsen, maar ik kan ervoor zorgen dat hij dat nog meer wil doen. Dit hoort een schijngevecht te zijn.

Als de aankondiging komt dat we onze posities moeten innemen vecht ik zo gemeen mogelijk. Mijn oefenzwaard beukt tegen Cardans belachelijke borstschild. Ik ram met mijn schouder zo hard tegen die van Valerian dat hij naar achteren struikelt. Ik val keer op keer aan, werk iedereen met een zilveren armband tegen de grond. Na afloop van het schijngevecht heb ik een blauw oog, zijn mijn knieën ontveld en hebben de gouden armbanden de tweede en derde ronde gewonnen.

‘Jij bent geen moordenaar,’ heeft Madoc gezegd.

Op het moment heb ik het gevoel dat ik dat wel zou kunnen zijn.

Het publiek applaudisseert en het is alsof ik ontwaak uit een droom. Ik was ze vergeten.

Een pixie gooit bloemblaadjes naar ons.

Vanaf de tribune heft Vivi een kelk naar me, terwijl prinses Rhyia beleefd klappt. Madoc zit niet meer in de koninklijke loge. Balekin is ook nergens te bekennen. Opperkoning Eldred zit nu echter op de verhoging. Hij praat met een afstandelijke uitdrukking op zijn gezicht met Dain.

De adrenaline ebt weg uit mijn lichaam en ik begin te beven. Hovelingen die op interessantere gevechten wachten bestuderen mijn blauwe plekken en evalueren mijn vaardigheden. Niemand lijkt bijzonder onder de indruk te zijn. Ik heb mijn best gedaan, heb uit alle macht

gevochten, en het was niet genoeg. Madoc is niet eens tot het einde gebleven.

Ik laat mijn schouders hangen.

En het wordt nog erger. Cardan staat me op te wachten als ik het veld verlaat.

Ik ben me er opeens van bewust hoe lang hij is, van zijn arrogantie die hij als een mantel om zich heen draagt. Zelfs gekleed in vodden zou hij overkomen als een prins. Hij grijpt mijn gezicht beet. Zijn vingertoppen drukken in mijn hals. Ik voel zijn adem langs mijn wang strijken. Met zijn andere hand pakt hij mijn haar beet dat hij tot een touw draait.

‘Weet je wat het betekent om een sterveling te zijn? Dat je bent geboren om te sterven! Het betekent dat je de dood verdient! Dat is wat jij bent, wat jou definieert... sterven. En toch sta je hier, vastberaden om je tegen me te verzetten terwijl je vanbinnen vergaat, jij rottend, bedervend, eindig wezen. Vertel me eens hoe dat is. Geloof je echt dat je van mij kunt winnen? Van een prins uit Faerie?’

Ik slik moeizaam. ‘Nee.’

Zijn zwarte ogen glimmen van woede. ‘Dus het ontbreekt je niet helemaal aan een kleine hoeveelheid dierlijke listigheid. Mooi. Smeeek me nu om vergiffenis.’

Ik doe een stap naar achteren en trek, probeer me los te rukken uit zijn greep.

Hij houdt mijn vlecht vast, staart me met gretige ogen en een angst-aan jagend glimlachje aan. Dan opent hij zijn hand.

Ik doe op onzekere benen een stap naar achteren.

Er dwarrelen een paar losse haren door de lucht.

Vanuit mijn ooghoek zie ik Taryn bij Locke staan, vlak in de buurt van waar andere ridders hun harnas aantrekken. Ze kijkt me smekend aan, alsof zij degene is die gered moet worden.

‘Op je knieën.’ Cardan kijkt onuitstaanbaar arrogant. Zijn woede is veranderd in leedvermaak. ‘Smeeek. Maak er iets moois van, iets bloemrijks, iets wat mij waardig is.’

De andere adellijke kinderen staan vlakbij in hun gewatteerde tuniek met hun oefenzwaard in de hand. Ze kijken toe in de hoop dat mijn

ondergang vermakelijk zal zijn. Dit is de show waar ze op hebben gewacht vanaf het moment dat ik me tegen hem heb verzet. Dit is geen schijngevecht; dit is het echte werk.

‘Smeken?’ herhaal ik.

Heel even kijkt hij verrast, maar die uitdrukking wordt al vlug verdreven door nog meer wrok. ‘Jij hebt je tegen me verzet! Meer dan eens. Je enige hoop is om je in het bijzijn van iedereen over te leveren aan mijn genade. Doe het, of ik blijf je kwellen tot er niets meer te kwellen valt.’

Ik denk aan de donkere vormen van de nixies in het water en de jongen op het feest, jankend om zijn gescheurde vleugel. Ik denk aan Taryns betraande gezicht. Ik denk aan het feit dat Rhyia mij nooit zou hebben uitgekozen, aan het feit dat Madoc niet eens het eind van het gevecht heeft afgewacht.

Je overgeven is geen schande. Zoals Taryn al zei: het zijn maar woorden. Ik hoef ze niet te menen. Ik kan liegen.

Ik maak aanstalten om me op mijn knieën te laten zakken. Dit duurt niet lang. Elk woord zal als gal smaken, maar dan is het voorbij. Maar als ik mijn mond opendoet komt er geen geluid uit. Ik kan dit niet.

In plaats daarvan schud ik mijn hoofd door de kick die ik voel bij de gedachte aan de pure waanzin van wat ik zo zal doen. Het is de opwindende van een sprong wagen zonder dat je de grond onder je ziet, vlak voor je beseft dat dat nu vallen is. ‘Denk je dat je me kunt beheersen omdat je me kunt vernederen?’ Ik kijk hem recht in zijn zwarte ogen. ‘Nou, ik vind jou een idioot. Vanaf het moment dat wij samen les hebben, heb je er alles aan gedaan om me een minderwaardigheidsgevoel te bezorgen. En om jouw ego te vertroetelen heb ik mezelf de mindere gemaakt. Ik heb mezelf klein gemaakt en me gedeisd gehouden. Maar dat was niet genoeg om ervoor te zorgen dat je Taryn en mij met rust liet, dus ik doe daar niet meer aan mee.’

Ik adem in. ‘Ik zal je blijven trotseren. Ik zal je met mijn opstandigheid te kijk zetten. Jij herinnert me er steeds aan dat ik maar een sterfeling ben en dat jij een prins van Faerie bent. Nou, dan zal ik jou er even aan herinneren dat jij veel te verliezen hebt en ik niets. Jij mag dan uiteindelijk winnen, je kunt me betoveren en me pijn doen en vernede-

ren, maar ik zal je op weg naar de bodem van de put al het mogelijke afnemen. En ik beloof je dit...’ Ik gebruik zijn eigen woorden tegen hem. ‘Dit is nog maar het minste van waar ik toe in staat ben.’

Cardan staart naar me alsof hij me voor het eerst ziet. Hij kijkt naar me alsof er nog nooit iemand zo tegen hem heeft gesproken.

Misschien is dat ook wel zo. Ik keer hem mijn rug toe en loop weg, terwijl ik half verwacht dat hij me bij mijn schouder zal vastpakken om me tegen de grond te smijten, de lijsterbesketting om mijn hals zal zien en die eraf zal rukken om daarna de woorden te zeggen waardoor ik naar hem toe zal kruipen en hem zal smeken, ondanks mijn stoere houding. Maar hij zegt niets. Ik voel zijn blik op me rusten. De haartjes in mijn nek prikken en ik moet me inhouden om niet weg te rennen.

Ik durf niet naar Taryn en Locke te kijken, maar ik vang een glimp op van Nicasia die me met open mond aanstaart. Valerian is zo te zien furieus. Hij heeft zijn handen tot vuisten gebald. Ik strompel langs de toernooitenten naar een stenen fontein, waar ik water in mijn gezicht plens. Ik buk me om de stukjes grind uit mijn knieën te pulken. Mijn benen voelen stijf aan en ik beef van top tot teen.

‘Gaat het?’ vraagt Locke. Hij kijkt me met zijn geelbruine vossenogen aan.

Ik heb hem niet eens horen aankomen. Het antwoord is nee. Het gaat helemaal niet, maar dat mag hij niet weten en hij zou me die vraag niet eens mogen stellen. ‘Wat kan het jou schelen?’ bijt ik hem toe. Door de manier waarop hij naar me kijkt voel ik me nog zieliger dan anders.

Hij leunt tegen de fontein en er verschijnt langzaam een lome glimlach om zijn lippen. ‘Het is gewoon grappig.’

‘Grappig?’ herhaal ik woedend. ‘Vond je dat grappig?’

Hij schudt nog altijd glimlachend zijn hoofd. ‘Nee. Het is grappig hoe je het bloed onder zijn nagels vandaan haalt.’

In eerste instantie weet ik niet of ik hem wel goed heb verstaan. Ik wil hem bijna vragen over wie hij het heeft, omdat ik niet kan geloven dat hij toegeeft dat iets die hooghartige Cardan dwars kan zitten. ‘Als een splinter?’

‘Van ijzer. Jij bent de enige die dat effect op hem heeft.’ Hij pakt een handdoek en maakt die nat, gaat dan naast me op zijn knieën zitten en veegt voorzichtig mijn gezicht schoon.

Ik hou mijn adem in als de koude stof de gevoelige huid rond mijn oog raakt, maar hij doet het veel zachter dan ik het zelf had gedaan.

Hij concentreert zich met een ernstige blik op zijn werk.

Het lijkt hem in eerste instantie niet op te vallen dat ik hem bestuurde met zijn lange gezicht en scherpe kin, zijn krullende roodbruine haar en de manier waarop zijn wimpers het licht opvangen.

Maar dan ziet hij het.

We kijken elkaar aan en het is bizar, omdat ik nooit had verwacht dat Locke iemand als ik zou opmerken. Maar hij ziet me. Hij glimlacht zoals hij die nacht aan het hof lachte, alsof we een geheim delen. Hij glimlacht alsof we er nu weer een met elkaar delen.

‘Ga zo door.’

Ik sta ervan versteld. Meent hij dat echt?

Op de terugweg naar het toernooi en naar mijn zussen denk ik aan de geschokte uitdrukking op Cardans gezicht en aan Lockes glimlach. Ik weet niet zeker wat opwindender is en wat gevaarlijker.

Het Zomertoernooi trekt verder in een waas aan me voorbij. Zwaardvechters bieden elkaar in duels het hoofd en vechten voor de eer om indruk te maken op de opperkoning en zijn hof. Boemannen en vossigen, kobolden en gwyllions, allemaal verstrengeld in de dodelijke dans van de strijd.

Na een paar rondes wil Vivi dat we ons door de menigte worstelen om nog meer fruitspiesen te kopen. Ik probeer Taryns blik op te vangen, maar dat vermijdt ze. Ik wil weten of ze boos is. Ik wil haar vragen wat Locke tegen haar heeft gezegd toen ze bij elkaar stonden, al is dat misschien precies het soort vraag dat ze zou verbieden.

Maar het gesprek met Locke kan niet vernederend zijn geweest, het soort gesprek dat ze zou willen verdringen, toch? Niet als hij me nagenoeg heeft verteld dat hij ervan genoot te zien hoe Cardan werd vernederd. Daardoor denk ik aan een andere vraag die ik Taryn niet kan stellen.

Niet dat ik de eerste zou zijn... Faeries kunnen niet liegen. Cardan had dat niet kunnen zeggen als hij niet geloofde dat het waar was. Maar waarom zou hij zoiets denken?

Vivi klinkt met haar spies tegen de mijne, waardoor ik uit mijn gepeins word gehaald.

‘Op onze slimme Jude, die het Volk eraan heeft herinnerd waarom ze

zich in hun grafterpen en heuvels verstoppen: uit angst voor sterfelijke felheid.'

Een lange man met de hangoren van een konijn en een wilde bos walnootbruin haar kijkt Vivi vuil aan.

Ze grijnst terug.

Ik schud mijn hoofd, blij met haar toast, ook al is die zwaar overdreven, ook al heb ik alleen op haar indruk gemaakt.

'Was Jude maar niet zo slim,' mompelt Taryn.

Ik draai me naar haar om, maar ze loopt al weg.

Als we weer bij de arena komen, maakt prinses Rhyia zich klaar voor haar gevecht. Ze heeft een smal zwaard vast. Het heeft veel weg van een lange naald en ze steekt ermee in de lucht in voorbereiding op een tegenstander. Haar twee geliefden moedigen haar aan.

Cardan duikt op in de koninklijke loge en draagt nu losvallend wit linnen en een kroon van rozen op zijn hoofd. Hij negeert de opperkoning en prins Dain en ploft naast prins Balekin op een stoel, met wie hij een paar scherpe woorden wisselt die ik dolgraag had willen horen. Prinses Caelia arriveert voor het optreden van haar zus en klapt enthousiast als Rhyia de klaver betreedt.

Madoc keert niet meer terug.

Ik rij alleen naar huis.

Vivi verdwijnt met Rhyia nadat ze haar wedstrijd heeft gewonnen. Ze gaan jagen in het nabijgelegen woud. Taryn gaat met ze mee.

Ik ben te moe, heb te veel pijn en ben te gespannen. In de keuken verwarm ik kaas boven het vuur en smeer dat op brood. Ik neem nog een mok thee mee, ga op het stoepje buiten zitten en kijk naar de zons-
ondergang terwijl ik mijn lunch opeet.

De kok, een trow genaamd Wattle, negeert me en laat de pastinaken zichzelf snijden.

Als ik klaar ben veeg ik de kruimels van mijn wangen, en ga ik naar mijn kamer.

Grauwbeen, een bediende met lange oren en een staart die over

de vloer sleept, blijft in de gang staan als hij me ziet. Hij heeft een dienblad in zijn grote, geklauwde handen met eikelkelkjes zo groot als vingerhoedjes en een zilverkleurige karaf met daarin zo te ruiken bra-menwijn. Zijn livrei spant over zijn borst en door de openingen steken plukjes bont naar buiten.

‘O, je bent thuis,’ broemt hij. Door zijn grommende stem klinkt hij dreigend ongeacht wat hij zegt.

Onwillekeurig denk ik aan de wachter die het bovenste kootje van mijn vinger eraf heeft gebeten. Grauwbeen zou met zijn scherpe tanden zo mijn hele hand eraf kunnen happen. Ik knik.

‘De prins wacht beneden en hij vraagt naar je.’

Cardan, hier? Mijn hart begint sneller te slaan. Ik kan niet helder nadenken. ‘Waar?’

Grauwbeen kijkt verrast. ‘In de studeerkamer van Madoc. Ik was op weg om hem dit te brengen...’

Ik gris het blad uit zijn handen en loop meteen naar de trap, vastberaden om zo snel mogelijk van Cardan af te komen, op welke manier dan ook. Het laatste wat ik nu kan gebruiken is dat Madoc te horen krijgt dat ik respectloos ben geweest en besluit dat ik nooit op het hof zal horen. Hij is een dienaar van de Struikwinde-familie, net zo tot trouw verplicht als alle anderen. Hij zou het niet waarderen dat ik zelfs met de minst belangrijke prins op gespannen voet leef.

Ik ren de treden af en schop de deur van Madocs studeerkamer open. De deurknop knalt tegen een boekenplank terwijl ik de kamer in loop en het blad met zo veel kracht neerzet dat de glaasjes dansen.

Prins Dain heeft verschillende boeken open voor zich op de bibliotheektafel liggen. Goudblonde krullen vallen voor zijn ogen en de kraag van zijn lichtblauwe wambuis staat open waardoor een zware zilveren halsring zichtbaar is.

Ik blijf staan, me maar al te bewust van de enorme blunder die ik net heb begaan.

Hij trekt beide wenkbrauwen op. ‘Jude, ik had niet verwacht dat je zo’n haast had.’

Ik buig diep en hoop maar dat hij denkt dat ik heel onhandig ben. Opeens knaagt een scherpe angst aan me. Heeft Cardan hem gestuurd?

Is hij hier om me voor mijn brutaliteit te straffen? Ik kan geen enkele andere reden bedenken waarom de gerespecteerde en integere prins Dain, aankomend heerser van Faerie, naar mij zou vragen. ‘Eh...’ Door mijn paniek weet ik niet wat ik moet zeggen, maar dan schiet me het dienblad te binnen en ik wijs naar de karaf. ‘Hier. Dit is voor u, heer.’

Hij pakt een eikelkje en giet er een beetje van de stroperige zwarte vloeistof in. ‘Drink je met me mee?’

Ik schud mijn hoofd en voel me slecht op mijn gemak. ‘Ik kan niet goed tegen drank.’

Daar moet hij om lachen. ‘Nou, hou me dan maar even gezelschap.’ ‘Natuurlijk.’ Dat kan ik absoluut niet weigeren. Ik ga op de armleuning van een van de groenleren stoelen zitten en ben me heel erg bewust van mijn doffe hartslag. ‘Kan ik nog iets voor u halen?’ Ik heb geen idee hoe ik de situatie verder moet aanpakken.

Hij heft zijn kelkje. ‘Ik heb voldoende te drinken. Wat ik nodig heb is een gesprekspartner. Misschien kun je me de reden vertellen waarom je zo kwam binnengestormd. Wie dacht je hier aan te treffen?’

‘Niemand,’ zeg ik vlug. Ik wrijf met mijn duim over mijn ringvinger, over de gladde huid bij het ontbrekende topje.

Hij gaat iets rechter zitten, alsof ik opeens een stuk interessanter ben geworden. ‘Ik dacht dat misschien een van mijn broers je lastigvalt.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee hoor.’

‘Het is schokkend,’ zegt hij, alsof hij me een groot compliment geeft. ‘Ik weet dat mensen kunnen liegen, maar om het je ook daadwerkelijk te zien doen is ongelooflijk. Doe het nog eens.’

Mijn wangen gloeien. ‘Maar dat deed ik... ik...’

‘Doe het nog eens,’ herhaalt hij rustig. ‘Wees maar niet bang.’

Alleen een gek zou dat niet zijn, ondanks zijn woorden. Prins Dain is op bezoek gekomen terwijl Madoc er niet is. Hij heeft specifiek naar mij gevraagd. Hij laat doorschemeren dat hij het van Cardan weet... Misschien heeft hij ons na het schijngevecht samen gezien, toen Cardan me in bedwang hield door mijn vlecht om zijn hand te wikkelen. Maar wat wil Dain?

Mijn ademhaling is te oppervlakkig, te snel.

Dain, die binnenkort tot opperkoning wordt gekroond, heeft de macht om me een plekje aan het hof te geven, de macht om tegen Madoc in te gaan en een ridder van me te maken. Als ik indruk op hem kan maken, kan hij me alles geven wat ik hebben wil. Alles waarvan ik dacht dat het buiten bereik lag.

Ik recht mijn rug en kijk in zijn zilvergrijze ogen. ‘Mijn naam is Jude Duarte. Ik ben op 13 november 2001 geboren. Mijn lievelingskleur is groen. Ik hou van mist en chocoladerozijnen. Ik kan niet zwemmen. Zeg maar wat gelogen is. Of is alles gelogen? Het mooie aan liegen is de onzekerheid.’ Het dringt opeens tot me door dat hij een gelofte van mij niet bijzonder serieus zal nemen na dit kleine optreden.

Hij kijkt echter tevreden en glimlacht naar me alsof hij een ruwe robijn in de aarde heeft aangetroffen. ‘Vertel me nu maar hoe je vader dat aardige talent van je gebruikt.’

Ik knipper verward met mijn ogen.

‘Serieus? Hij gebruikt het dus niet. Wat zonde.’ De prins houdt zijn hoofd iets schuin om me te bestuderen. ‘Zeg me waar je van droomt, Jude Duarte, als dat je echte naam is. Zeg me wat je wilt.’

Mijn hart bonkt in mijn keel en ik krijg een licht gevoel in mijn hoofd. Zo makkelijk kan het toch niet zijn? Prins Dain, binnenkort de opperkoning van heel Faerie, vraagt mij wat ik wil. Ik durf nauwelijks antwoord te geven, maar toch moet ik dat doen. ‘Ik wil uw ridder zijn,’ stamel ik.

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Onverwacht, maar aangenaam. En verder?’

‘Ik begrijp het niet.’ Ik wring met mijn handen zodat hij niet kan zien hoe erg die beven.

‘Verlangen is iets vreemds. Zodra het bevredigd is, transformeert het zich tot iets anders. Als we gouddraad ontvangen, verlangen we naar de gouden naald. En daarom, Jude Duarte, vraag ik je wat je zou willen als ik je onderdeel van mijn gezelschap zou maken.’

‘U dienen,’ zeg ik, nog steeds in de war. ‘Om trouw te zweren aan de kroon.’

Hij wuift mijn antwoord weg. ‘Nee, zeg me wat jij wilt. Vraag me om iets. Iets waar je nog nooit iemand om hebt gevraagd.’

Dat ik niet langer sterfelijk ben. Ik ben meteen geschokt. Dat wil ik helemaal niet willen, vooral omdat er geen enkele manier is om dat voor elkaar te krijgen. Ik zal nooit een lid van het Volk zijn.

Ik adem diep in. Als ik hem om welke gunst dan ook zou kunnen vragen, wat zou die dan zijn? Ik zie hier het gevaar natuurlijk wel van in. Als ik hem dat eenmaal vertel, zal hij proberen een overeenkomst met me te sluiten, en Faerie-overeenkomsten pakken zelden in het voordeel van de sterveling uit. Maar de mogelijkheid van macht wordt me nu voorgehouden.

Ik denk aan de ketting die ik draag, de pijn van mijn eigen handpalm tegen mijn wang, het lachen van Eik. Ik denk aan wat Cardan zei: 'Zie je wat we met een paar woorden voor elkaar kunnen krijgen? We kunnen je betoveren zodat je op handen en knieën rondkruipt, blaffend als een hond. We kunnen je vervloeken, zodat je zult wegwijnen door het verlangen naar een lied dat je nooit meer zult horen of naar een vriendelijk woord van mij.'

'Om beschermd te zijn tegen betoveringen,' zeg ik, terwijl ik uit alle macht probeer rustig te blijven. Ik probeer niet te frunniken. Ik wil overkomen als een serieus iemand die serieuze overeenkomsten sluit.

Hij neemt me in zich op. 'Je hebt al het Ware Zicht, dat is je als kind gegeven. Ik neem aan dat je onze gewoonten begrijpt. Je kent de tovermiddelen. Als je zout over ons eten strooit vernietig je elke spreuk. Draag je sokken binnenstebuiten en je zult nooit van je pad worden geleid. Zorg ervoor dat je zakken vol gedroogde lijsterbessen zitten zodat niemand je geest kan beïnvloeden.'

De afgelopen paar dagen hebben me duidelijk gemaakt hoe jammerlijk ontoereikend die middelen zijn. 'Wat gebeurt er als ze mijn zakken binnenstebuiten keren? Wat gebeurt er als ze mijn sokken kapotmaken? Wat gebeurt er als ze mijn zout op de grond strooien?'

Hij kijkt me onderzoekend aan. 'Kom dichterbij, kind.'

Ik aarzel. Door alles wat ik over prins Dain weet lijkt hij me een eerzame man, maar aan de andere kant weet ik vrij weinig over hem.

'Kom, als je me wilt dienen, moet je me vertrouwen.' Hij leunt naar voren op zijn stoel.

Op eens vallen me de hoorntjes vlak boven zijn voorhoofd op die

zijn haar aan weerszijden van zijn koninklijke gelaat scheiden; ik zie zijn krachtige armen en de zegelring om een van zijn lange vingers met daarin het wapen van de Struikwinde-familie. Ik laat me van de armleuning glijden en loop naar hem toe. Ik dwing mezelf mijn mond open te doen. ‘Het was niet mijn bedoeling onbeleefd te zijn.’

Hij raakt een kneuzing op mijn wang aan.

Ik wist niet dat die er zat en krimp in elkaar, maar ik verroer me verder niet.

‘Cardan is een verwend kind. Het is bekend aan het hof dat hij zijn afkomst te schande maakt met sterkedrank en onzinnig gekibbel. Nee, doe geen moeite het te ontkennen.’

Dat doe ik ook niet. Ik vraag me af waarom Grauwbeen me alleen vertelde dat er een prins beneden op me zat te wachten, maar niet welke prins. Heeft Dain hem soms de opdracht gegeven om me die specifieke boodschap over te brengen?

Een doorgewinterde strateeg wacht het juiste moment af.

‘We zijn broers, maar we verschillen heel erg. Ik zal je nooit wreed behandelen om daar plezier aan te ontlenen. Als je trouw aan mij zweert, zul je daarvoor beloond worden. Maar ik wil je niet als ridder hebben.’

Dat is een enorme domper. Het was ook te mooi om waar te zijn dat een prins van Faerie was langsgekomen om al mijn dromen uit te laten komen, maar het was een mooie illusie. ‘Wat wilt u dan wel?’

‘Niets dan wat je me al hebt aangeboden. Je wilde me trouw zweren en voor me vechten. Dat aanbod accepteer ik. Ik heb iemand nodig die kan liegen, iemand met ambitie. Spioneer voor me. Sluit je aan bij mijn Schaduwhof. Ik kan je meer macht geven dan waar je ooit op had durven hopen. Het is niet makkelijk voor mensen om hier bij ons te zijn, maar ik kan het makkelijker voor je maken.’

Ik laat me langzaam op een stoel zakken. Het voelt een beetje alsof je een huwelijksaanzoek had verwacht, maar dan de rol van minnares krijgt aangeboden. Een spion. Een gluiperd. Een leugenaar en een dief. Natuurlijk denkt hij dat over mij, over stervelingen. Natuurlijk denkt hij dat ik daarvoor geschikt ben.

Ik denk aan de spionnen die ik heb gezien, zoals het wezen met de

pastinaakneus en de bochel met wie Madoc soms overleg pleegt, of een grauw, in schaduwen gehuld figuur van wie ik het gezicht nog nooit heb kunnen zien. De hele koninklijke familie heeft ze waarschijnlijk, maar een deel van hun talent blijkt vast uit hoe goed ze opgaan in de menigte.

En ik zou inderdaad heel goed verborgen zijn, in het openbaar.

‘Het is misschien niet de toekomst die je je had voorgesteld,’ zegt prins Dain. ‘Je krijgt geen glimmend harnas en hoeft niet ten strijde te trekken, maar ik beloof je dat als ik eenmaal opperkoning ben en jij me goed dient, je kunt doen wat je wilt, want wie zal tegen de opperkoning ingaan? En ik zal een geas over je uitspreken, een beschermingsgeas zodat je niet kunt worden betoverd.’

Ik hou me heel stil. Geasa worden normaal gesproken aan stervelingen geschonken in ruil voor hun diensten en bieden macht, maar ze hebben een bijwerking die toeslaat wanneer je dat het minst verwacht. Je bent bijvoorbeeld onkwetsbaar, behalve voor een pijl die van het kernhout van een meidoorn is gemaakt, wat nu net precies het soort pijl is waar je vijand de voorkeur aan geeft. Of je wint elk gevecht waar je aan meedoet, maar je mag nooit uitnodigingen voor een etentje afslaan, dus als iemand je te eten vraagt vlak voor een veldslag, zul je daar niet naartoe kunnen. Het komt er dus op neer dat zoals met alles in Faerie geasa geweldig zijn en tegelijk ook verschrikkelijk. Het heeft er echter veel van weg dat ik er nu een krijg aangeboden. ‘Een geas,’ herhaal ik.

Zijn glimlach wordt breder.

Even later besef ik waarom. Ik heb geen nee gezegd, en dat betekent dat ik overweeg ja te zeggen.

‘Geen enkele geas kan je beschermen tegen het effect van onze vruchten en al onze gifmengsels. Denk goed na. Ik kan je in plaats daarvan de gave schenken om iedereen die jou ziet in vervoering te brengen. Ik kan je daar een vlekje geven.’ Hij raakt mijn voorhoofd aan. ‘Iedereen die het ziet zal meteen van je houden. Ik kan je een magisch zwaard geven dat sterrenlicht doorklieft.’

‘Ik wil niet beheerst worden,’ fluister ik. Niet te geloven dat ik dit hardop zeg, tegen hem. Niet te geloven dat ik dit doe. ‘Met magie, bedoel ik. Geef me dat en dan kan ik de rest aan.’

Hij knikt. ‘Dus je accepteert.’

Het is eng om met zo'n keus te worden geconfronteerd, een keus die alle toekomstige keuzes zal beïnvloeden.

Ik wil zo graag macht hebben en dit is een kans om het te krijgen, een doodenge en ietwat beledigende kans. Maar ook intrigerend. Zou ik een goede ridder zijn geweest? Dat zal ik nooit weten. Misschien had ik het verschrikkelijk gevonden. Misschien had ik dan ergens in een harnas moeten staan en op heel saaie missies moeten gaan. Misschien had ik wel tegen mensen moeten vechten die ik mag.

Ik knik en hoop maar dat ik een goede spion zal zijn.

Prins Dain staat op en raakt mijn schouder aan.

Het voelt als een elektrisch schokje.

'Jude Duarte, dochter van klei, vanaf vandaag zal geen enkele Faerie-betovering jouw geest van de wijs brengen. Geen enkele betovering zal je lichaam tegen jouw wil in beweging brengen, behalve die van de schepper van deze geas. Niemand zal jou beheersen... behalve ik.'

Mijn adem stikt. Natuurlijk is er een addertje onder het gras. Ik kan niet eens boos op hem zijn; ik had het kunnen weten. En toch is het fantastisch om überhaupt bescherming te hebben. Prins Dain is maar één Faerie, en hij ziet iets in me, iets wat Madoc niet wil zien, iets wat ik dolgraag erkend wilde hebben.

Ik laat me ter plekke op een knie zakken op het eeuwenoude vloerkleed in Madocs studeerkamer en beloof trouw aan prins Dain.

Tijdens het avondeten brandt het geheim dat ik met me meedraag op mijn lippen. Voor het eerst heb ik het gevoel dat ik zelf ergens macht over heb, een soort macht dat Madoc me niet kan afnemen. Als ik er te lang aan denk – Ik ben een spion! Ik ben de spion van prins Dain! – lukt het me maar nauwelijks om rustig te blijven zitten.

We eten kleine vogeltjes gevuld met parelgort en wilde uitjes. De huidjes zijn krokant geworden door het eigen vet en honing. Oriana plukt de hare voorzichtig uit elkaar. Eik kauwt op het velletje. Madoc doet geen moeite om de beestjes te ontleden en eet die met botjes en al op.

Ik prik wat in de gekookte pastinaken.

Taryn zit aan tafel, maar Vivi is nog niet terug.

Ik vermoed dat het jagen met Rhyia een smoes was en dat ze naar de mensenwereld is gegaan na een kort ritje door het bos. Ik vraag me af of zij samen met Heathers familie heeft gegeten.

‘Je hebt goed gepresteerd op het toernooi,’ zegt Madoc tussen twee happen door.

Ik maak maar geen opmerking over het feit dat hij het terrein heeft verlaten. Zo erg kan hij niet onder de indruk zijn geweest. Ik weet niet eens hoeveel van het gevecht hij daadwerkelijk heeft gezien. ‘Betekent dat dat je van gedachten bent veranderd?’

Hij hoort iets in mijn stem waardoor hij stopt met kauwen en hij kijkt me met tot spleetjes vernauwde ogen aan. ‘Wat betreft het ridderschap? Nee. Als de nieuwe opperkoning eenmaal gekroond is zullen we het over je toekomst hebben.’

Ik glimlach als ik opnieuw aan mijn geheim denk. ‘Zoals je wilt.’

Wat verderop aan tafel houdt Taryn Oriana in de gaten en ze probeert haar bewegingen bij het ontleden van de kleine vogel na te doen.

Ze kijkt me niet aan, zelfs niet als ze me vraagt om haar de karaf water aan te geven. Ze kan niet voorkomen dat ik haar na het eten naar haar kamer volg.

‘Luister,’ zeg ik op de trap. ‘Ik heb geprobeerd om te doen wat jij wilt, maar het is me niet gelukt, en ik wil niet dat je me daarom haat. Het is mijn leven.’

Ze draait zich om. ‘Jouw leven om te vergooien?’

‘Ja,’ zeg ik als we op de overloop komen. Ik kan haar niet over prins Dain vertellen, maar zelfs als dat wel kon, weet ik niet of dat zou helpen. Volgens mij zou ze dat ook niet goedkeuren. ‘Onze levens zijn eigenlijk ons enige bezit van waarde, het enige wat we kunnen verhandelen. Daarmee kunnen we kopen wat we willen.’

Taryn rolt met haar ogen. ‘Wat een mooie woorden. Heb je die zelf verzonnen?’ vraagt ze bits.

‘Wat is er met jou aan de hand?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Niets. Niets. Misschien zou het beter zijn als ik net als jij dacht. Laat maar, Jude. Je was vandaag echt goed.’

‘Dank je.’ Ik frons verward mijn wenkbrauwen. Ik moet weer denken aan wat Cardan over haar heeft gezegd, maar ik wil die woorden niet herhalen en haar zo een slecht gevoel bezorgen. ‘En, ben je al verliefd?’

Ze kijkt me vreemd aan. ‘Ik ga morgen niet naar de les. Het is jouw leven en het is aan jou om het te vergooien, maar ik hoef het niet te zien.’

Met lood in mijn schoenen ga ik naar het paleis. De grond ligt vol met appels die van de bomen zijn gevallen. Hun zwoele geur wordt door de wind overal heen gedragen. Ik heb een lange zwarte jurk aan met goud-

kleurige manchetten en een rijgkorset van groene gevlochten veters, een van mijn favorieten.

Boven me klinkt het gekwetter van vogels, wat me een glimlach ontlokt. Ik sta mezelf even toe over de kroning van prins Dain te fantaseren en dat ik daar met een grijnzende Locke over de dansvloer zwier, terwijl Cardan wordt weggesleurd en in een donkere vergeetput wordt gegooid.

Een witte flits haalt me uit mijn overpeinzingen. Het is een hertenbok... Een witte hertenbok, op nog geen drie meter afstand. Er hangen een paar ragfijne spinnenwebben tussen de vertakkingen van zijn gewei en zijn vacht is zo spierwit dat die zilver lijkt te zijn in het middaglicht. We kijken elkaar een lang moment aan, waarna hij in de richting van het paleis wegrent. Ik kan eindelijk weer ademhalen.

Ik besluit dit als een goed voorteken te zien.

En dat lijkt het in het begin ook te zijn. De lessen vallen mee. Noggel, onze leraar, is een vriendelijke, maar aparte oude fir darrig uit het noorden, met enorme wenkbrauwen en een lange baard waar hij af en toe pennen of stukjes papier in schuift. Hij heeft de neiging om lang door te gaan over meteorietenregens en de betekenis daarvan. Als de middag overgaat in de avond moeten we van hem vallende sterren tellen; een saai, maar rustgevende opdracht. Ik ga op mijn rug op mijn deken liggen en staar naar de nachthemel.

Het enige minpunt is dat het moeilijk voor me is om in het donker getallen op te schrijven. Normaal gesproken hangen er gloeiende bollen aan takken of zijn er grote zwermen vuurvliegies om onze lessen te verlichten. Ik heb extra kaarsstompjes bij me voor als zelfs dat niet voldoende is, aangezien het menselijk zicht niet zo scherp is als dat van Faeries, maar ik mag die niet aansteken als we de sterren bestuderen. Ik probeer alles duidelijk op te schrijven en de inkt niet met mijn hand uit te vegen.

‘Denk eraan,’ zegt Noggel, ‘ongebruikelijke hemelse gebeurtenissen gaan meestal vooraf aan belangrijke politieke veranderingen, dus nu er binnenkort een nieuwe koning komt is het belangrijk dat we de tekenen zorgvuldig bestuderen.’

Er klinkt wat gegiechel in de duisternis.

‘Nicasia,’ zegt onze leraar, ‘is er iets?’

‘Helemaal niet.’ Er klinkt geen berouw door in haar hooghartige stem.

‘Zo, wat kun je me over vallende sterren vertellen? Wat zou de betekenis zijn als je er een hele groep van zou zien in het laatste uur van de nacht?’

‘Een dozijn geboortes.’

Ik krimp in elkaar. Dat komt niet eens in de buurt van het juiste antwoord. ‘Sterfgevallen,’ fluister ik.

Helaas hoort Noggel me. ‘Heel goed, Jude. Ik ben blij dat er iemand oplet. Prima, wie wil me vertellen wanneer die sterfgevallen waarschijnlijk zullen plaatsvinden?’

Het heeft geen zin me nu in te houden gezien mijn verklaring dat ik Cardan te kijk zou zetten met mijn grootsheid. Dan kan ik maar beter beginnen met geweldig zijn. ‘Dat hangt ervan af door welke sterrenbeelden ze zijn gekomen en in welke richting de sterren vallen.’ Halverwege mijn antwoord voelt het alsof mijn keel iets wordt dichtgeknepen. Ik ben opeens blij dat het donker is zodat ik de uitdrukking op Cardans gezicht niet hoeft te zien. Of op dat van Nicasia.

‘Fantastisch,’ zegt Noggel. ‘Daarom hebben we zorgvuldige aantekeningen nodig. Ga verder!’

‘Dit is saai,’ teemt Valerian. ‘Voorspellingen zijn voor kollen en het kleine volkje. Wij zouden veel meer nobele dingen moeten leren. Als ik een nacht op mijn rug doorbreng, wil ik worden onderwezen in de liefde.’

Er wordt hier en daar gelachen.

‘Heel goed,’ zegt Noggel. ‘Vertel me maar welke gebeurtenis succes in de liefde zou kunnen aankondigen.’

‘Een meisje dat haar jurk uittrekt.’

Er wordt nog meer gelachen.

‘Elga?’ Noggel doet beroep op een meisje met zilverkleurig haar en een schrille lach. ‘Kun jij het antwoord voor hem geven? Misschien heeft hij zo weinig geluk in de liefde gehad dat hij het echt niet weet.’

Ze begint wat te stamelen.

Ik vermoed dat ze het antwoord weet, maar dat ze Valerian niet boos wil maken.

‘Moet ik het weer aan Jude vragen?’ merkt Noggel op scherpe toon op. ‘Of misschien aan Cardan? Zeg jij het anders maar.’

‘Nee,’ zegt hij.

‘Pardon?’ vraagt Noggel.

Als Cardan spreekt, klinkt er een sinistere autoriteit door in zijn stem. ‘Ik ben het met Valerian eens. Deze les is saai. Steek de lampen aan en ga maar verder met een waardigere les.’

Nobbel zwijgt lange tijd. ‘Ja, mijn prins,’ zegt hij uiteindelijk.

Alle lampen om ons heen gaan branden.

Ik knipper een paar keer met mijn ogen tegen het licht. Heeft Cardan ooit iets tegen zijn zin in hoeven doen? Het is eigenlijk ook niet verrassend dat hij vaak tijdens de les slaapt. Het is geen wonder dat hij ooit stomdronken te paard over onze dekens en boeken reed, waardoor wij aan de kant moesten duiken. Hij kan ons programma veranderen wanneer hij maar wil. Hoe kan er ook maar iets belangrijk zijn voor zo iemand?

‘Ze ziet zo slecht,’ zegt Nicasia.

Het dringt opeens tot me door dat ze vlak voor me staat.

Ze houdt mijn schrift vast en zwaait ermee zodat iedereen mijn hanenpoten kan zien. ‘Die arme, arme Jude. Het is vast heel moeilijk om zo’n grote achterstand in te moeten halen.’

Er zit inkt op mijn vingers en op de goudkleurige manchetten van mijn jurk.

Aan de andere kant van de open plek is Cardan met Valerian aan het praten. Alleen Locke kijkt met een bezorgde blik onze kant op.

Noggel bladert door een stapel dikke, stoffige boeken, waarschijnlijk in de hoop inspiratie op te doen voor een les die Cardan bevalt.

‘Sorry als je mijn handschrift niet kunt lezen.’ Ik gris mijn schrift uit haar hand. De bladzijde scheurt, waardoor het grootste deel van mijn aantekeningen van vanavond vergeefs zijn. ‘Maar dat is nu niet echt mijn probleem.’

Nicasia geeft me een klap in mijn gezicht.

Ik wankel geschokt, laat me abrupt op een knie zakken om te voorkomen dat ik val. Mijn wang voelt heet aan en prikt. Het suist

in mijn hoofd. ‘Dat mag je niet doen,’ zeg ik verdoemd tegen haar. Ik dacht dat ik wist hoe dit spel werkte. Dat had ik dus verkeerd.

Onze klasgenoten staren. Elga heeft een slanke hand voor haar mond geslagen.

Cardan kijkt onze kant op. Ik zie aan zijn blik dat haar gedrag hem niet behaagt.

Er verschijnt een gegeneerde uitdrukking op Nicasia’s gezicht.

Zolang ik ze ken zijn er grenzen geweest die ze niet overschreden. Toen ze ons de rivier in duwden waren daar geen getuigen bij. Ik hoor bij het huishouden van de generaal voor wat dat waard is en sta onder Madocs bescherming. Cardan durft hem misschien te schofferen, maar ik dacht dat de anderen in ieder geval in het geniep zouden toeslaan.

Blijkbaar heb ik Nicasia zo kwaad gemaakt dat dat haar niets kan schelen.

Ik klop het stof van mijn jurk. ‘Daag je me uit? Want in dat geval is het mijn recht om de tijd en het wapen te kiezen.’ Wat zou ik haar graag tegen de grond slaan.

Ze beseft dat mijn vraag daadwerkelijk een antwoord vereist.

Ik mag dan totaal onbelangrijk zijn, maar dat betekent niet dat ze geen verplichtingen heeft aan haar eigen stand.

Vanuit mijn ooghoek zie ik Cardan naar ons toe komen. Spanning vermengt zich nu met angst. Aan mijn andere kant duwt Valerian tegen mijn schouder. Ik doe een stap opzij, maar niet vlug genoeg om de stank van overrijp fruit te vermijden.

Boven ons, in de zwarte hemel, schieten er zeven prachtige sterren voorbij alvorens uit te sputteren. Ik kijk automatisch ook naar boven, te laat om het precieze pad te kunnen zien.

‘Heeft iemand dat genoteerd?’ roept Noggel, die op de tast een pen probeert te vinden in zijn baard. ‘Dit is de hemelse gebeurtenis waar we op hebben gewacht! Iemand moet het precieze beginpunt hebben gezien. Vlug! Schrijf alles op wat je kunt herinneren.’

Precies op dat moment duwt Valerian iets zachts tegen mijn mond. Een appel, zoet en rottend tegelijk. Honingachtig sap sijpelt over mijn tong. Het smaakt naar zonlicht en pure, koppige, dwaze vreugde. Faeriefruit, dat de geest verwacht en ervoor zorgt dat mensen er zo naar

verlangen dat ze zichzelf laten verhongeren om het nog een keer te proeven. We worden er volgzzaam, beïnvloedbaar en belachelijk door.

Dains geas beschermt me tegen bezweringen, zorgt ervan dat niemand me met woorden kan beheersen, maar door Faeriefruit raak je alle controle kwijt.

O, nee. O, nee, nee, nee, nee, nee.

Ik spuug het uit. De appel rolt over de grond, maar ik voel al dat het werkt. Zout, denk ik, terwijl ik onhandig naar mijn mand reik. Ik heb zout nodig. Zout is het tegengif. Dat zal de mist in mijn hoofd laten optrekken.

Nicasia ziet wat ik wil doen en grist mijn mand weg, danst opzij, terwijl Valerian me op de grond duwt. Ik probeer bij hem weg te kruipen, maar hij houdt me vast, duwt de vieze appel weer tegen mijn gezicht.

‘Ik zal je wat manieren bijbrengen,’ zegt hij, terwijl hij op de vrucht leunt.

Ik heb nu pulp in mijn mond en neus en krijg geen lucht. Ik kan niet ademen en staar naar Valerians gezicht boven me. Ik stik. Hij houdt me met een uitdrukking van milde nieuwsgierigheid in de gaten, alsof hij uitkijkt naar wat er nu gaat gebeuren.

Het wordt me langzaam zwart voor de ogen. Ik ga dood.

Het ergste is nog wel de vreugde die in me opwelt door het fruit, die verdringt mijn doodsangst. Alles is prachtig. Ik zie wazig. Ik steek mijn hand uit om mijn nagels over Valerians gezicht te halen, maar ik ben te duizelig om dat ook te kunnen doen. Even later doet het er niet toe. Ik wil hem geen pijn doen, niet nu ik zo gelukkig ben.

‘Doe iets!’ zegt iemand.

Door mijn delirium heb ik echter geen idee wie dat zegt.

Opeens wordt Valerian van me af geschopt.

Ik rol me hoestend op mijn zij. Daar staat Cardan. Tranen en snot stromen over mijn gezicht, maar ik kan daar alleen maar op de aarde blijven liggen en stukjes van de zoete, melige pulp uitspugen. Ik heb geen idee waarom ik huil.

‘Genoeg,’ zegt Cardan. Hij heeft een vreemde, wilde uitdrukking op zijn gezicht en er trekt een spiertje bij zijn kaak.

Ik begin te lachen.

Valerian ziet er opstandig uit. ‘Moet je mijn pleziertje weer verpestent?’

Heel even denk ik dat ze gaan vechten, al heb ik geen idee waarom. Dan zie ik wat Cardan in zijn hand heeft. Het zout uit mijn mand. Het tegengif. Waarom wilde ik dat eigenlijk hebben?

Hij gooit het met een lach de lucht in en het wordt door de wind meegevoerd. Hij kijkt Valerian met een minachtende blik aan. ‘Wat mankeert jou? Als zij sterft, is jouw geintje al voorbij voor het überhaupt is begonnen.’

‘Ik ga niet dood,’ zeg ik, want ik wil niet dat ze zich zorgen maken. Ik voel me prima. Ik voel me beter dan ik me in mijn hele leven heb gevoeld. Ik ben blij dat het tegengif weg is.

‘Prins Cardan?’ zegt Noggel. ‘Ze moet naar huis worden gebracht.’

‘Wat is iedereen saai vandaag.’ Maar Cardan klinkt niet alsof hij zich verveelt. Hij klinkt alsof hij maar nauwelijks zijn woede in bedwang kan houden.

‘O, Noggel, maar ze wil niet gaan.’ Nicasia komt naar me toe en aait over mijn wang. ‘Toch, mooi speeltje?’

De stroperige smaak van honing blijft in mijn mond hangen. Ik voel me licht. Ik ontspan me, stel me open als een vlag die op de wind wappert. ‘Ik zou graag blijven.’ Want het is hier prachtig. Want zij is oogverblindend mooi. Ik weet niet zeker of ik me goed voel, maar ik weet wel dat ik me geweldig voel.

Alles is prachtig, zelfs Cardan. Ik mocht hem eerst helemaal niet, maar dat komt me nu raar voor. Ik schenk hem een brede, opgetogen grijns, al lacht hij niet terug. Ik vat het niet persoonlijk op.

Noggel keert ons zijn rug toe en mompelt iets over de generaal, dwaasheid en prinses van wie de kop gaat rollen.

Cardan kijkt hem met gebalde vuisten na.

Een groep meisjes komt bij me zitten op het mos. Ze lachen, en daardoor moet ik weer lachen.

‘Ik heb nog nooit een sterveling van het fruit van Elfhome zien eten,’ zegt Flossbloem, tegen een ander. ‘Zal ze zich dit herinneren?’

‘Tenzij iemand een bezwering uitspreekt om dat niet te doen,’ zegt Locke van ergens achter me, maar hij klinkt niet kwaad zoals Cardan.

Hij klinkt aardig.

Ik draai me naar hem toe en hij raakt mijn schouder aan. Ik leun naar zijn warmte toe.

Nicasia lacht. ‘Dat wil ze niet. Wat zij graag wil is nog een hap van die appel.’

Het water loopt me in de mond bij de herinnering aan de smaak ervan. Ik weet nog dat ze op weg naar school goudkleurig en glinsterend op mijn pad lagen en ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik zo dom was om niet te stoppen zodat ik er naar hartenlust van had kunnen eten.

‘Dus kunnen we haar dingen vragen?’ wil een ander meisje – Moragna – weten. ‘Gênante dingen? En dan geeft ze antwoord?’

‘Waarom zou ze zich ergens voor schamen als ze in het gezelschap van vrienden is?’ Nicasia vernauwt haar ogen tot spleetjes. Ze ziet eruit als een kat die alle room heeft opgelikt en klaar is om een dutje in de zon te doen.

‘Ik zou jullie allemaal wel willen zoenen,’ zeg ik.

Ze gillen van het lachen.

Ik grijns naar de sterren.

‘Je draagt te veel kleren,’ zegt Nicasia, terwijl ze met gefronste wenkbrauwen naar mijn rok kijkt. ‘En ze zijn vies geworden. Je kunt ze beter uittrekken.’

Mijn jurk voelt opeens zwaar aan. Ik stel me mezelf naakt voor in het maanlicht, dat mijn huid net zo’n zilverkleurige gloed krijgt als de blaadjes boven ons. Ik ga staan. De wereld draait om me heen. Ik trek aan mijn jurk. ‘Je hebt gelijk,’ merk ik opgetogen op. Mijn jurk valt rond mijn voeten op de grond zodat ik er makkelijk uit kan stappen. Ik draag mensenondergoed: een onderbroekje en beha in mintkleur met zwarte stippen.

Ze staren me allemaal vreemd aan, alsof ze zich afvragen waar ik dat vandaan heb. Ze komen me allemaal zo schitterend voor dat ik niet lang naar ze kan kijken zonder dat ik er hoofdpijn van krijg.

Ik ben me bewust van hoe zacht mijn lichaam is, van de ruwheid van de eeltplekken op mijn handen, van hoe mijn borsten wiegen. Ik ben me bewust van het zachte gras en de warme aarde onder mijn voeten.

‘Ben ik net zo mooi als jullie?’ vraag ik oprecht benieuwd aan Nicasia.

‘Nee.’ Ze werpt snel een blik op Valerian. Ze pakt iets op van de grond. ‘Jij lijkt helemaal niet op ons.’

Dat is jammer om te horen, maar ik kijk er niet van op. Vergeleken met hen zou iedereen slechts een schaduw zijn, een wazige weerspiegeling van een weerspiegeling.

Valerian wijst naar de lijsterbesketting om mijn hals: gedroogde rode besjes aan een lange zilveren ketting geregen. ‘Die kun je ook beter afdoen.’

Ik knik samenzweerderig. ‘Je hebt gelijk. Die heb ik niet meer nodig.’

Nicasia glimlacht en houdt het goudkleurige voorwerp in haar hand op. De smerige, verpulverde restanten van de appel. ‘Lik mijn handen maar schoon. Dat vind je niet erg, toch? Maar je moet het wel op je knieën doen.’

Onze klasgenootjes snakken geschokt naar adem of giechelen.

Ze willen dat ik dat doe. Ik wil ze blij maken. Ik wil dat iedereen net zo blij is als ik. En ik wil dat fruit nog eens proeven. Ik kruip naar Nicasia toe.

‘Nee,’ zegt Cardan. Hij gaat voor me staan. Zijn stem klinkt luid en ietwat onzeker.

De anderen stappen naar achteren, geven hem ruimte.

Hij zet de punt van zijn zachte, leren schoen op de hak van de andere en trekt die zo uit, waarna hij een bleke voet recht voor me zet. ‘Jude komt hier en kust mijn voet. Ze zei dat ze ons wilde zoenen. En ik ben toch ook haar prins.’

Ik lach weer. Eerlijk gezegd begrijp ik niet waarom ik hiervoor zo weinig lachte. Alles is geweldig en belachelijk. Als ik naar Cardan kijk klopt er iets niet. Zijn ogen glinsteren van woede, begeerte en mischien zelfs schaamte. Een tel later knippert hij en is alleen zijn gebruikelijke kille arrogantie te zien.

‘Nou? Schiet eens een beetje op,’ zegt hij ongeduldig. ‘Kus mijn voet en zeg hoe geweldig ik ben. Vertel me maar hoe erg je me bewondert.’

‘Genoeg,’ blaft Locke Cardan op scherpe toon toe. Hij legt zijn handen op mijn schouders en trekt me ruw overeind. ‘Ik breng haar naar huis.’

‘O?’ Cardan kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Interessante timing. Je houdt wel van een beetje vernedering, maar niet te veel?’

‘Ik haat het als je zo doet,’ mompelt Locke nauwelijks hoorbaar.

Cardan trekt een speld uit zijn jas, een glinsterend geval met filigreïn in de vorm van een eikel met een eikenblad erachter.

Gedurende een uitzinnig moment denk ik dat hij die aan Locke zal geven zodat hij me hier laat. Het lijkt onmogelijk, zelfs zo buiten zinnen als ik ben.

Dan pakt Cardan mijn hand vast, wat me nog onwaarschijnlijker lijkt. Zijn vingers voelen veel te warm aan op mijn huid. Hij prikt met de scherpe punt van zijn speld in mijn duim.

‘Au.’ Ik trek mijn hand weg en steek mijn duim in mijn mond. Mijn bloed proeft metalig.

‘Nog een fijne wandeling naar huis,’ zegt hij.

Locke stuurt me bij de anderen vandaan, bukt zich alleen even om iemands deken van de grond te pakken en slaat die om mijn schouders.

Faeries staren naar ons als we de open plek verlaten: ik strompel verder, terwijl hij me overeind houdt. De paar leraren die ik zie vermijden oogcontact met me.

Ik zuig op mijn zere duim en voel me vreemd. Het duizelt me nog steeds, maar niet zo erg als eerst. Er is iets mis. Dan besef ik wat het is. Er zit zout in mijn menselijke bloed.

Mijn maag speelt op.

Ik kijk om naar Cardan, die samen met Valerian en Nicasia aan het lachen is. Moragna hangt aan zijn arm. Een van onze andere leraressen, een pezige elf van een eiland in het oosten, probeert met haar les te beginnen.

Ik haat ze. Ik haat ze allemaal zo ontzettend erg. Eventjes is dat het enige wat me bezighoudt. Mijn razernij verschroeit elke gedachte tot as. Met bevende handen trek ik de deken strakker om me heen en ik laat me door Locke het bos in leiden.

‘Ik sta bij je in het krijt,’ pers ik er tussen op elkaar geklemde kaken uit als we een tijdje hebben gelopen. ‘Omdat je me daar weg hebt gehaald.’

Hij kijkt me onderzoekend aan.

Opnieuw word ik getroffen door hoe knap hij is, door hoe zijn zachte krullen om zijn gezicht vallen. Het is verschrikkelijk om alleen met hem te zijn, te weten dat hij me in mijn ondergoed heeft gezien en me over de grond heeft zien kruipen, maar ik ben te kwaad om me te schamen.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Je bent niemand iets schuldig, Jude. Vooral vandaag niet.’

‘Hoe hou je het met ze uit?’ Ik richt mijn woede op Locke, ook al is hij niet degene op wie ik boos ben. ‘Ze zijn afschuwelijk. Het zijn monsters.’

Hij geeft geen antwoord.

We lopen verder en als ik bij het stuk kom waar de gevallen appels op de grond liggen, schop ik zo hard tegen een ervan dat die tegen de bast van een iep afketst.

‘In hun gezelschap zijn brengt genot met zich mee,’ vertelt hij. ‘Nemen wat we willen, elke vreselijke gedachte uitleven... Je afschuwelijk gedragen zorgt voor veiligheid.’

‘Omdat ze dan in ieder geval niet afschuwelijk tegen jou zijn?’

Weer geeft hij geen antwoord.

Als we in de buurt komen van het landgoed van Madoc, blijf ik staan. ‘Ik kan het laatste stuk maar beter alleen afleggen.’ Ik schenk hem een glimlach die waarschijnlijk wat zwak is, maar het is moeilijk om die op mijn gezicht geplakt te houden.

Hij komt een stap dichterbij. ‘Wacht. Ik wil je nog eens zien.’

Ik kreun, te geërgerd om verrast te zijn. Ik sta hier met een geleende deken om me heen in mijn ondergoed uit het winkelcentrum en met laarzen aan mijn voeten. Ik zit onder het vuil en ik heb me net voor schut gezet. ‘Waarom?’

Hij kijkt naar me alsof hij totaal iets anders ziet. ‘Omdat jij als een verhaal bent dat zich nog niet heeft afgespeeld. Omdat ik wil zien wat je zult doen. Ik wil deel uitmaken van hoe het zich ontwikkelt.’

Zijn blik is zo intens dat ik mijn schouders recht, ondanks al het vuil. Ik weet niet zeker of dat een compliment is, maar ik zal er maar genoegen mee nemen.

Hij pakt mijn hand, dezelfde waar Cardan met de speld in heeft geprikt, en kust mijn vingertoppen. ‘Tot morgen.’ Hij buigt.

Daarna loop ik in de geleende deken, mijn laarzen en mijn ondergoed uit het winkelcentrum alleen verder naar huis.

‘Zeg me wie dit heeft gedaan,’ beveelt Madoc voor de zoveelste keer.

Ik vertel het hem niet.

Hij loopt stampvoetend heen en weer terwijl hij tot in detail uitlegt hoe hij de Faeries zal vinden die hiervoor verantwoordelijk zijn en ze zal vernietigen. Hij zal hun hart uit hun borst rukken. Hij zal ze het hoofd afhakken en die dan op het dak van ons huis plaatsen om anderen te waarschuwen.

Ik weet dat hij mij niet bedreigt, maar ik ben wel degene tegen wie hij zijn stem verheft. Als ik bang ben, kan ik niet vergeten dat hoe goed hij de rol van vader ook speelt, hij altijd en voor eeuwig de moordenaar van mijn vader zal blijven.

Ik zwijg. Ik denk aan Oriana die bang was dat Taryn of ik ons zouden misdragen aan het hof, wat Madoc in verlegenheid zou brengen. Nu vraag ik me af of ze zich misschien meer zorgen maakte over hoe hij zou reageren als er inderdaad iets zou gebeuren. Het zou politiek gezien niet handig zijn om Valerian en Nicasia te onthoofden. En Cardan iets aandoen komt neer op verraad.

‘Ik heb het zelf gedaan,’ zeg ik uiteindelijk om een eind te maken aan zijn tirade. ‘Ik zag het fruit en het zag er zo lekker uit dat ik het opat.’

Oriana draait zich met een ruk om. ‘Hoe kon je zo dom zijn?’ Ze kijkt niet verrast, maar eerder alsof ik haar ergste vermoedens heb bevestigd. ‘Jude, je weet wel beter.’

‘Ik wilde plezier hebben. Er wordt altijd gezegd dat het leuk is.’ Ik ga helemaal op in de rol van de ongehoorzame dochter. ‘En dat wás het ook! Het was als een prachtige droom...’

‘Zwijg!’ schreeuwt Madoc. ‘Zwijg, jullie allebei!’

We houden allebei geschrokken onze mond.

‘Jude, zit Oriana niet zo op te jatten.’ Hij kijkt me geërgerd aan.

Die blik heb ik nog nooit van hem gekregen, al heeft hij Vivi vaak zat zo aangekeken. Hij weet dat ik lieg.

‘En Oriana, wees niet zo goedgelovig.’

Als ze beseft wat hij bedoelt, slaat ze een slanke hand voor haar mond.

‘Als ik erachter kom wie je beschermt, zullen ze er spijt van hebben dat ze ooit adem hebben gehaald,’ belooft hij.

Ik leun naar achteren op mijn stoel. ‘Dit helpt niet.’

Hij knielt voor me, pakt mijn hand met zijn ruwe groene vingers.

Hij voelt vast hoe erg ik beef.

Hij zucht diep en slikt waarschijnlijk verdere dreigementen in. ‘Zeg me dan wat wel zal helpen, Jude. Zeg het, en dan zal ik het doen.’

Wat zou er gebeuren als ik zou zeggen: ‘Nicasia heeft me vernederd. Valerian heeft geprobeerd me te vermoorden. Ze hebben het gedaan om indruk te maken op prins Cardan, die me haat. Ik ben bang voor ze. Ik ben banger voor hen dan ik voor jou ben, en ik ben doodsbang voor jou. Zorg dat ze ophouden. Zorg dat ze me met rust laten.’

Maar dat zeg ik niet. De woede van Madoc is peilloos. Dat heb ik gezien in het bloed van mijn moeder op de keukenvloer. Als die eenmaal is opgerakeld, kan die niet worden teruggeroepen.

Wat als hij Cardan zou vermoorden? Wat als hij ze allemaal vermoordt? Zijn antwoord op zo veel problemen is het vergieten van bloed. Als ze dood waren zouden hun ouders genoegdoening eisen. Hij zou zich de woede van de opperkoning op de hals halen. Ik zou er nog slechter voor staan dan nu het geval is, en Madoc zou hoogstwaarschijnlijk dood zijn.

‘Leer me meer,’ zeg ik in plaats daarvan. ‘Meer strategie. Meer vechtechnieken. Leer me alles wat jij weet.’ Prins Dain wil me misschien als spion inzetten, maar dat betekent niet dat ik mijn zwaard opgeef.

Madoc is zo te zien onder de indruk en Oriana geërgerd.

Ik zie wel dat ze denkt dat ik hem manipuleer en dat het me verdomd goed lukt.

‘Prima,’ zegt hij met een zucht. ‘Tatterfell zal je eten brengen, tenzij je ertoe in staat bent om aan tafel te komen. We beginnen morgen met een intensievere training.’

‘Ik eet wel boven.’ Dan ga ik nog altijd gehuld in de deken van een ander naar mijn kamer. Onderweg kom ik langs de dichte deur van Taryn. Ergens wil ik naar binnen gaan, me languit op haar bed gooien en huilen. Ik wil dat ze me vasthoudt en zegt dat ik niets anders had kunnen doen. Ik wil dat ze me zegt dat ik moedig ben en dat ze van me houdt.

Maar omdat ik zeker weet dat ze dat niet zal doen loop ik verder.

Mijn kamer is opgeruimd tijdens mijn afwezigheid. Mijn bed is opgemaakt en mijn ramen staan open om de nachtlucht binnen te laten. En daar, op mijn voeteneind, ligt een handgeweven alledaagse jurk met daarop het koninklijke wapen dat bedienden van de prinsen en prinsessen dragen.

Op het balkon zit de gnoom met het gezicht van een uil. Hij zet zijn veren een beetje op.

‘Jij...’ zeg ik. ‘Jij bent een van zijn...’

‘Ga morgen naar Heulhuis, lekker hapje,’ tsjirpt hij. ‘Vind een geheim voor ons dat de koning niet zal bevallen. Vind verraad.’

Heulhuis. Dat is het onderkomen van Balekin, de oudste prins.

Ik heb mijn eerste opdracht gekregen van het Schaduwhof.

Ik ga vroeg naar bed en als ik wakker word is het nog pikkedonker. Mijn hoofd doet pijn. Misschien komt dat doordat ik te lang heb geslapen. Mijn hele lichaam zeurt. Ik moet helemaal verkramppt hebben geslapen.

De lessen van vandaag zijn al begonnen. Dat doet er niet toe. Ik ga niet.

Tatterfell heeft een dienblad neergezet met koffie, gekruid met kaneel, kruidnagel en een beetje peper. Ik schenk een kop in. Het is lauwwat betekent dat het daar al een tijdje staat. Er is ook toast, die iets zachter wordt als ik er een paar keer mee heb gesopt.

Ik was mijn gezicht, dat nog altijd plakkerig is door de moes, en daarna de rest van mijn lijf. Ik haal snel een borstel door mijn haar en draai het in een knot door het om een twijgje te knopen.

Ik weiger te denken aan wat er gisteren is gebeurd. Ik weiger aan iets anders te denken dan aan vandaag en mijn missie voor prins Dain.

Ga naar Heulhuis. Vind een geheim voor ons dat de koning niet zal bevalen. Vind verraad.

Dus Dain wil dat ik help om ervoor te zorgen dat Balekin niet wordt verkozen tot de volgende opperkoning. Eldred kan ieder van zijn kinderen tot troonopvolger benoemen, maar zijn voorkeur gaat uit naar

de oudste drie: Balekin, Dain en Elowyn. Dain staat helemaal bovenaan. Zouden spionnen eraan bijdragen om dat zo te houden?

Als ik dit goed doe, zal Dain me macht geven als hij op de troon zit. En na gisteren hunker ik daarnaar. Ik hunker ernaar zoals ik naar de smaak van Faeriefruit hunkerde.

Ik trek de jurk van een bediende aan zonder mijn ondergoed uit de mensenwereld om zo authentiek mogelijk over te komen. Ik graaf mijn oudste paar leren muiltjes op onder uit mijn kast. Er zit een gat bij de tenen dat ik bijna een jaar geleden heb geprobeerd te maken, maar dat is heel lelijk geworden omdat ik niet geweldig kan naaien. Het belangrijkste is dat ze passen en al mijn andere schoenen zijn te mooi.

Wij hebben geen menselijke bedienden op het landgoed van Madoc, maar ik heb ze wel in andere delen van Faerie gezien. Menselijke vroedvrouwen om kinderen van menselijke gaden ter wereld te brengen. Menselijke ambachtslieden die zijn vervloekt of gezegend met een begerenswaardige vaardigheid. Menselijke minnen om ziekelijke Faeriebaby's te voeden. Kleine menselijke wisselkinderen, die in Faerie zijn opgegroeid, maar die niet zoals wij met de adel zijn onderwezen. Optimistische magiezoekers die geen bezwaar hebben tegen eentonig werk in ruil voor een of andere hartenwens. Als onze paden elkaar kruisen probeer ik met ze te praten. Soms willen ze vertrekken, maar soms ook niet. De meeste mensen zonder ambacht zijn licht betoverd om hun herinneringen te veranderen. Ze denken dat ze in een ziekenhuis zijn of thuis bij iemand die rijk is. En als ze terugkeren naar huis, wat Madoc me heeft verzekerd, worden ze goed betaald en krijgen ze zelfs geschenken, zoals geluk of glanzend haar of een talent voor het raden van de juiste lottogetallen.

Maar ik weet dat er ook mensen zijn die een slechte overeenkomst hebben gesloten of de verkeerde Faerie hebben beledigd en die niet zo goed worden behandeld. Taryn en ik horen dingen, zelfs als dat niet de bedoeling is. Verhalen over mensen die op een stenen vloer slapen en afval eten, terwijl ze geloven dat ze op donzen matrassen rusten en delicatessen verorberen. Mensen die helemaal high zijn door Faeriefruit. Het gerucht gaat dat Balekins bedienden in die laatste categorie vallen, dat ze weezinwekkend en slecht worden behandeld.

Ik huiver als ik eraan denk. En toch begrijp ik wel waarom een sterveling een handige spion zou kunnen zijn, naast het vermogen om te kunnen liegen. Een sterveling kan zich vrijwel overal begeven zonder al te erg op te vallen. Met een harp in onze handen zijn we barden. In handgeweven kleding zijn we bedienden. In japonnen zijn we echtgenotes met krijsende koboldkinderen.

Blijkbaar heeft het zo zijn voordelen om minderwaardig te zijn.

Dan stop ik een hemdjurk en een mes in een leren tas. Ik trek een dikke fluwelen mantel aan over mijn jurk en loop de trap af. De koffie brandt in mijn maag. Ik ben bijna bij de voordeur als ik Vivi op de met een wandkleed gestoffeerde vensterbank zie zitten.

Ze staat op. ‘Je bent wakker. Mooi. Heb je zin om op dingen te schieten? Ik heb pijlen.’

‘Misschien later.’ Ik trek mijn mantel strak om me heen en probeer langs haar heen te lopen met een suffe, opgewekte uitdrukking op mijn gezicht. Het werkt niet.

Ze steekt haar arm uit om me de weg te blokkeren. ‘Taryn heeft me verteld wat je op het toernooi tegen de prins hebt gezegd en Oriana heeft me verteld hoe je gisteravond thuis bent gekomen. De rest kan ik wel raden.’

‘Ik heb geen zin in nog een preek,’ zeg ik. Deze missie van Dain is het enige wat ervoor zorgt dat ik niet constant blijf denken aan de gebeurtenissen van gisteren. Ik wil mijn concentratie niet laten verslapen. Ik ben bang dat als ik dat doe, ik ook mijn kalmte zal verliezen.

‘Taryn voelt zich ontzettend schuldig,’ meldt Vivi.

‘Ja, soms is het klote om gelijk te hebben.’

‘Hou op.’ Ze pakt mijn arm beet en kijkt me aan met haar kattenogen. ‘Je kunt met me praten. Je kunt me vertrouwen. Wat is er aan de hand?’

‘Niets. Ik heb een fout gemaakt. Ik ben boos geworden. Ik wilde iets bewijzen en dat was dom.’

‘Kwam het door wat ik heb gezegd?’ Ze drukt haar nagels onwillekeurig in mijn huid.

Het Volk blijft jullie slecht behandelen.

‘Vivi, mijn beslissing om mijn leven te verkloten is niet jouw schuld.’

Maar ik zal ervoor zorgen dat ze er spijt van krijgen dat ze met mij hebben gesold.’

‘Wacht, wat bedoel je?’

Ik trek mijn arm los. ‘Dat weet ik niet.’ Ik loop naar de deur en deze keer houdt ze me niet tegen. Eenmaal buiten haast ik me over het gazon naar de stallen. Ik weet dat dit niet eerlijk is ten opzichte van Vivi, die niets verkeerd heeft gedaan. Ze wilde alleen maar helpen.

Misschien weet ik niet meer hoe ik een goede zus moet zijn.

Bij de stallen moet ik even blijven staan en ik leun tegen een muur terwijl ik diep in- en uitadem. Meer dan de helft van mijn leven vecht ik al tegen paniek. Misschien is het niet zo positief dat een constante paniektoestand normaal, of zelfs als noodzakelijk voelt, maar ik zou nu niet weten hoe ik anders de dag door moet komen.

Het belangrijkste is dat ik een goede indruk moet maken op prins Dain. Dat mag ik me niet door Cardan en zijn vrienden laten afnemen.

Ik besluit een van de padden te nemen om naar Heulhuis te gaan, aangezien alleen de adel op met zilver beslagen paarden rijdt. Hoewel een bediende waarschijnlijk geen enkel soort viervoeter zou hebben, is de pad in ieder geval minder opvallend.

Alleen in Faerie is een enorme pad de minder opvallende keus.

Ik zadel een gevlekt exemplaar en leid haar naar het gras. Ze strijkt razendsnel met haar lange tong over een van haar goudkleurige ogen, waardoor ik onwillekeurig een stap naar achteren doe. Ik schuif mijn voet in de stijgbeugel, zwaai mijn andere been over haar rug en ga op het zadel zitten. Ik trek met een hand aan de teugels en geef haar met mijn andere een klopje op de zachte, koele huid van haar rug. De gevlekte pad springt de lucht in en ik klamp me aan haar vast.

Heulhuis is een stenen landhuis met een hoge, grillig gevormde toren; het hele gebouw is zeker voor de helft bedekt met wingerds en klimop. Er is een balkon op de tweede verdieping die een reling lijkt te hebben van dikke wortels, niet van ijzerwerk. Eronder hangt een gordijn van dunnere ranken, als een onverzorgde baard waar

allerlei vuil in zit. Er is iets misvormds aan het landgoed dat het charmant zou moeten maken, maar het komt onheilspellend over.

Ik bind de pad vast, prop mijn mantel in haar zadeltas en ga op weg naar de zijkant van het landhuis, waar een dienstingang zou moeten zitten. Onderweg pluk ik wat champignons zodat ik een reden heb om uit het bos te komen.

Mijn hart gaat sneller kloppen als ik dichterbij kom. Balekin zal me geen kwaad doen, probeer ik mezelf wijs te maken. Zelfs als ik word betrapt, zal hij me alleen maar overdragen aan Madoc. Er zal niets ergs gebeuren.

Ik weet niet zeker of dat waar is, maar het lukt me mezelf er in ieder geval zodanig van te overtuigen dat ik de dienstingang bereik en naar binnen glip.

Er loopt een gang naar de keuken, waar ik de champignons op een tafel leg naast een paar bloederige konijnen, een duivenpastei, een boeket van knoflookbloeistengels en rozemarijn, een aantal matpaarse pruimen en een twaalfstal flessen wijn. Een trol roert samen met een gevleugelde pixie in een grote pan. De groentes worden gesneden door twee mensen met een ingevallen gezicht, een jongen en een meisje. Ze hebben allebei suffe glimlachjes om hun mond en een glazige blik in hun ogen. Ze kijken niet eens naar beneden tijdens het snijden en ik sta ervan versteld dat ze niet per ongeluk hun eigen vingers eraf snijden. Nog erger: als ze dat zouden doen weet ik niet eens of ze het wel zouden merken.

Ik denk aan hoe ik me gisteren voelde en opeens proef ik het Faeriefruit weer in mijn mond. Mijn maag speelt op en ik loop snel verder door de gang.

Ik word staande gehouden door een Faeriewachter met lichte ogen die mijn arm vastpakt. Ik staar hem aan en hoop dat ik de uitdrukking op mijn gezicht net zo nietszeggend, aangenaam en dromerig kan houden als die van de stervelingen in de keuken.

‘Ik heb jou hier nog niet gezien.’ Het klinkt als een beschuldiging.

‘U bent prachtig.’ Ik probeer vol ontzag en een beetje verward te klinken. ‘Mooie oogspiegels.’

Hij maakt een geluid van walging.

Blijkbaar betekent dat dat ik overtuigend overkom als betoverde menselijke bediende, hoewel ik voor mijn gevoel uit zenuwachtigheid wat vreemd en overdreven reageerde. Ik ben niet zo goed in improviseren als ik had gehoopt.

‘Ben je nieuw?’ Hij spreekt de woorden langzaam uit.

‘Nieuw?’ herhaal ik, terwijl ik probeer te bedenken wat iemand die hier is gebracht van de ervaring zou vinden. Ik krijg de herinnering aan die misselijkmakend zoete smaak van Faeriefruit niet uit mijn gedachten, maar in plaats dat ik me daardoor beter in mijn rol kan inleven, wil ik alleen maar overgeven. ‘Ik was eerst ergens anders,’ flap ik eruit, ‘maar nu moet ik met poetsmiddel de grote hal van onder tot boven schoonmaken tot die blinkt.’

‘Tja, dan kun je daar maar beter mee beginnen.’ Hij laat me los.

Ik probeer niet te beven. Ik geloof niet dat mijn acteertalent hem heeft overtuigd; hij was al overtuigd omdat ik een mens ben en omdat hij verwacht dat mensen bedienden zijn. Weer begrijp ik waarom prins Dain dacht dat ik van pas zou komen. Na die wachter is het vrij makkelijk om door Heulhuis te dwalen. Tientallen mensen dolen rond om hun klusjes te doen, verloren in ziekelijke dromen. Ze neuriën tegen zichzelf en fluisteren wat voor zich uit, maar het zijn overduidelijke flarden van gesprekken die in hun dromen plaatsvinden. Hun ogen staan dof. Hun lippen zijn gebarsten.

Geen wonder dat de wachter dacht dat ik hier nieuw ben.

Naast de bedienden zijn er echter ook de fey. Gasten van een of ander feest dat lijkt te zijn weggeëbd in plaats van te zijn afgelopen. Ze slapen geheel gekleed of deels ontkleed, gedrapeerd over banken en met elkaar verstrengeld op de vloeren van de zitkamers waar ik doorheen loop. Hun monden zijn goud gevlekt met nimmermeer, een glinsterend goudkleurig poeder dat zo sterk is dat het Faeries verdooft en stervelingen het vermogen geeft om elkaar te betoveren. Kelken zijn omgevallen; mede vloeit in kleine riviertjes naar grote poelen van honingwijn. Een paar leden van het Volk zijn zo stil dat ik bang ben dat ze zich heel losbandig hebben doodgefeest.

‘Pardon,’ zeg ik tegen een meisje van ongeveer mijn leeftijd dat een tinnen emmer draagt. Ze loopt langs me heen zonder zelfs maar te

merken dat ik heb gesproken. Ik heb geen idee wat ik anders moet doen, dus ik besluit haar te volgen.

We lopen een brede stenen trap op zonder leuning. Nog drie leden van het Volk liggen in benevelde toestand naast een fles drank zo groot als een vingerhoedje. Boven, aan de andere kant van de hal, klinkt een vreemde kreet, alsof er iemand pijn heeft. Iets zwaars raakt de vloer. Geschrokken probeer ik weer met een dromerige nonchalance voor me uit te turen, maar dat is niet makkelijk. Mijn hart slaat als een opgesloten vogeltje.

Het meisje doet een deur naar een privévertrek open en ik glijp achter haar aan naar binnen.

De wanden zijn van steen en er hangen geen schilderijen of wandkleden. Een enorm luifelbed neemt het grootste deel van de ruimte van de eerste kamer in beslag. Het hoofdeinde is versierd met verschillende dieren met vrouwenhoofden en ontblote borsten – uilen, slangen en vossen – die een rare dans uitvoeren.

Ik zou hier niet van moeten opkijken, aangezien Balekin de leider is van de decadente Kring der Troepialen. De boeken op het houten bureau herken ik... Dat zijn dezelfde boeken die Taryn en ik lezen voor onze lessen. Deze liggen op en naast elkaar met daartussenin een aantal vellen papier. Er staat ook een open inktpot bij. Een van de boeken heeft allerlei zorgvuldige aantekeningen in de kantlijn aan de ene kant, terwijl de andere kant onder de vlekken zit. Een kapotte pen, met opzet in tweeën gebroken – tenminste, ik kan me niet indenken hoe dat niet opzettelijk kan zijn gebeurd – ligt in de vouw van datzelfde boek.

Er is niets wat er verraderlijk uitziet.

Prins Dain heeft me het uniform geschonken in de wetenschap dat ik hier zo naar binnen zou kunnen wandelen en zo is het ook gegaan. Hij rekende voor de rest van de missie op mijn vermogen om te kunnen liegen. Maar nu ik binnen ben hoop ik maar dat er ook daadwerkelijk iets te vinden is in Heulhuis.

Dat betekent dat hoe bang ik ook ben, ik overal goed om me heen moet kijken.

Langs de wand staan meer boeken in een kast, een aantal ken ik

uit de studeerkamer van Madoc. Ik blijf met gefronste wenkbrauwen voor een plank staan en kniel dan. In een hoekje staat een exemplaar van een boek dat ik ken, maar dat ik niet had verwacht hier aan te treffen: *Alice in Wonderland*, samen met *Achter de spiegel* in een boek. Mam heeft ons in de sterfelijke wereld voorgelezen uit een boek dat veel hierop leek.

Ik sla het open en zie de bekende illustraties en dan de woorden:

'Maar ik wil me helemaal niet onder gekke mensen mengen,' merkte Alice op.

'O, maar daar doe je niets aan,' sprak de Kat, 'we zijn hier allemaal gek.'

Ik ben gek. Jij bent gek.'

'Hoe weet je dat ik gek ben?' vroeg Alice.

'Dat moet je wel zijn,' legde de Kat uit, 'anders was je hier niet gekomen.'

Er borrelt een eng lachje in me op en ik moet op de binnenkant van mijn wang bijten om te voorkomen dat het geluid me ontsnapt.

Het meisje knielt voor de enorme haard en veegt de as uit het rooster. De haardijzers, in de vorm van enorme opgekrulde serpentes, staan aan weerszijden van haar. Hun glazen ogen lichten ongetwijfeld op als de vlammen flakkeren.

Het is belachelijk, maar ik kan dit boek niet terugzetten. Vivi heeft ons exemplaar al die jaren geleden niet meegenomen en ik heb het niet meer gezien sinds mijn moeder het als verhaaltje voor het slapen voorlas. Ik schuif het onder het lijfje van mijn jurk.

Ik ga naar de kast en trek de deur open op zoek naar een aanwijzing, naar waardevolle informatie, maar zodra ik erin kijk maakt zich een wilde paniek van me meester. Ik weet onmiddellijk van wie deze kamer is. Dat zijn de extravagante wambuizen en broeken van prins Cardan. De opzichtige, met bont afgewerkte korte capes en tunieken van spinnenzijde van prins Cardan.

De bediende is klaar met het opvegen van de as en stapelt nu houtblokken op tot een piramide met daarop geurige dennenappels als aanmaakhoutjes.

Ik wil haar aan de kant duwen en maken dat ik wegkom uit Heulhuis. Ik was ervan uitgegaan dat Cardan in het paleis woonde bij zijn

vader, de opperkoning. Het was niet bij me opgekomen dat hij bij een van zijn broers zou wonen. Het schiet me te binnen dat ik Dain en Balekin samen iets heb zien drinken bij het laatste hoffeest. Ik hoop maar dat dit niet bedacht is om me nog erger te vernederen, om Cardan nog een reden of juist een kans te geven om me verder te straffen.

Ik kan het niet geloven. Prins Dain, die binnenkort tot opperkoning zal worden gekroond, heeft geen tijd om zich uit te leven in de zielige sport van doen alsof hij me in dienst neemt alleen omdat een onvolwassen jongere broer dat graag wil. Hij zou niet alleen daarom een geas over me uitspreken of met me onderhandelen. Daar moet ik in blijven geloven, want het alternatief is gewoon te erg.

Dit betekent alleen maar dat ik naast prins Balekin ook prins Cardan tijdens mijn stroomtocht door het huis moet vermijden. Ze zouden me allebei herkennen als ze me zagen, dus dat moet ik vermijden.

Ze zullen waarschijnlijk niet al te zorgvuldig kijken. Niemand kijkt goed naar menselijke bedienden.

Het dringt tot me door dat ik niet zo veel van ze verschil. Ik dwing mezelf ertoe het patroon te bestuderen van de moedervlekken op de huid van het meisje, de gespleten haarpunten, hoe ruw haar knieën zijn, en ik zie dat ze een beetje wankelt als ze overeind komt; haar lichaam is duidelijk uitgeput, ook al hebben haar hersenen dat niet door.

Als ik haar nog eens zie, wil ik zeker weten dat ik haar herken.

Maar het haalt niets uit, verbreekt geen spreuk. Ze gaat verder met haar werk met diezelfde afschuwelijke, tevreden glimlach. Als ze de kamer verlaat, loop ik de andere kant op. Ik moet het privévertrek van Balekin vinden, zijn geheimen ontdekken en dan maken dat ik wegkom.

Ik doe heel voorzichtig deuren open en gluur naar binnen. Ik kom twee slaapkamers tegen waar alles met een dikke laag stof is bedekt en eentje waar een figuur onder een soort lijkwade van spinnenwebben ligt. Ik blijf even staan en probeer te bepalen of het een beeld, een lijk of misschien zelfs een levend wezen is, maar besluit dan dat

het niets met mijn missie te maken heeft en loop snel achteruit weg. Achter de volgende deur tref ik een aantal slapende Faeries verstrengeld aan op een bed. Een van hen knippert versuft met zijn ogen naar me en mijn adem stokt, maar hij laat zich weer op het matras zakken.

De zevende kamer leidt naar een gang met een schijnbaar oneindige wenteltrap. Dit moet de toren zijn. Ik ren naar boven, mijn hart bonkt in mijn keel. Mijn leren muiltjes maken nauwelijks geluid op het steen.

De wanden van de ronde kamer waar ik in terechtkom zijn bedekt met boekenkasten die gevuld zijn met manuscripten, rollen perkament, gouden dolken, dunne glazen buisjes met daarin juweelkleurige vloeistoffen, en de schedel van een hertachtig wezen met een enorm gewei met daarop dunne, handgemaakte kaarsen. Er staan twee grote fauteuils bij het enige raam. In het midden van de ruimte staat een enorme tafel waar landkaarten op liggen waarvan de hoeken zijn vastgezet met brokken glas en metalen voorwerpen. Daaronder ligt correspondentie. Ik blader door de papieren tot ik dit briefje tegenkom:

Ik weet wat de herkomst is van de parelamaniet waar je naar vraagt, maar wat je ermee doet mag niet naar mij terug te leiden zijn. Hierna beschouw ik mijn schuld als voldaan. Laat mijn naam van je lippen geschrapt worden.

Hoewel het briefje niet is getekend, is het handschrift elegant en vrouwelijk. Dit lijkt me belangrijk. Zou dit het bewijs kunnen zijn waar Dain naar op zoek is? Zou het nuttig genoeg kunnen zijn om hem blij te maken? Maar ik kan het onmogelijk meenemen. Als dit verdwijnt, weet Balekin zeker dat hier iemand is geweest.

Ik zoek een leeg vel en leg dat over het briefje heen. Zo snel mogelijk trek ik de letters na in een poging het handschrift zo vast te leggen. Ik ben bijna klaar als ik iets hoor.

Er komt iemand de trap op.

Ik raak in paniek. Ik kan me hier nergens verstoppen. Er staat nagenoeg niets in de kamer; het is grotendeels een open ruimte op de

kasten, stoelen en tafel na. Ik vouw het vel papier dubbel, ook al ben ik nog niet klaar en weet ik dat de natte inkt zal vlekken.

Ik duik zo snel mogelijk onder een van de grote leren fauteuils en krul me op tot een balletje. Had ik dat stomme boek maar niet meegenomen, want nu drukt er een scherpe punt in mijn onderarm. Waar zat ik met mijn hoofd. Ik? Slim genoeg om een spion te zijn in Faerie?

Ik knijp mijn ogen dicht, alsof het niet zien van degene die binnenkomt er op de een of andere manier voor zal zorgen dat ze mij niet zien.

‘Ik hoop dat je hebt geoefend,’ zegt Balekin.

Ik open mijn ogen tot spleetje. Cardan staat naast een van de boekenkasten. Een bediende met een nietszeggende uitdrukking op zijn gezicht houdt een hofzwaard vast met een gouden graving langs het heft en metalen vleugels die de pareerstang vormen. Ik bijt op mijn tong om geen geluid te maken.

‘Is dit echt nodig?’ vraagt Cardan verveeld.

‘Laat me eens zien wat je hebt geleerd.’ Balekin tilt een staf uit een standaard naast zijn bureau waar een verzameling staven en stokken in staat. ‘Je hoeft me maar één keer te raken. Eén keer maar, broertje.’

Cardan verroert zich niet.

‘Pak dat zwaard!’ Balekins geduld is al op.

Met een diepe zucht heft Cardan het wapen.

Zijn houding is verschrikkelijk. Ik begrijp wel waarom Balekin zich zo ergert. Cardan heeft toch zeker leren vechten vanaf het moment dat hij oud genoeg was om een stok vast te houden. Ik heb les gehad vanaf het moment dat ik in Faerie aankwam, dus hij moet jaren voorsprong op mij hebben, en het allereerste wat ik heb geleerd was waar ik mijn voeten moest plaatsen.

Balekin brengt zijn staf omhoog. ‘Val aan!’

Lange tijd staan ze elkaar zo aan te kijken. Cardan zwaait lusteloos met zijn zwaard en Balekin haalt hard uit met zijn staf en raakt hem tegen de zijkant van zijn hoofd.

Ik krimp in elkaar bij het geluid van het hout tegen zijn schedel.

Cardan strompelt naar voren en ontbloot zijn tanden. Zijn wang en

een van zijn oren zijn rood, dat laatste helemaal tot aan het puntje aan toe. 'Dit is belachelijk.' Hij spuugt op de vloer. 'Waarom moeten we dit onnozele spelletje spelen? Of vind je dit deel ervan juist fijn? Is dit wat het leuk maakt voor jou?'

'Zwaardvechten is geen spel.' Balekin haalt weer uit.

Cardan probeert aan de kant te springen, maar zijn broer raakt hem aan de buitenkant van zijn dijbeen. Cardan krimpt in elkaar en brengt zijn zwaard defensief omhoog. 'Dat zou ik anders niet zeggen als ik jou zo zie.'

Er verschijnt een woedende blik in Balekins ogen en hij pakt zijn staf steviger beet. Dit keer ramt hij onverwacht de punt in Cardans maag, zo hard dat Cardan languit op de stenen vloer belandt. 'Ik heb geprobeerd een betere Faerie van je te maken, maar jij blijft je talenten maar verspillen met feesten, met dronken zijn bij maanlicht, met je idiote rivaliteiten en je zielige romances...'

Cardan springt overeind, rent op zijn broer af en zwaait wild met zijn zwaard. Hij gebruikt die als een knuppel. De pure razernij van de aanval doet Balekin een stap naar achteren zetten.

Eindelijk is Cardans techniek te zien. Hij wordt doelbewuster, valt vanuit nieuwe hoeken aan. Hij heeft op school nooit veel interesse getoond in zwaardvechten, en hoewel hij de basistechnieken kent, weet ik niet zeker of hij oefent.

Balekin ontwapent hem genadeloos en efficiënt.

Cardans zwaard vliegt een stuk door de lucht en schuift dan over de vloer verder mijn kant op. Ik kruip dieper in de schaduwen onder de fauteuil. Eventjes denk ik dat ik betrapt zal worden, maar de bediende is degene die het opraapt en hij kijkt mijn kant niet op.

Balekin beukt met zijn staf tegen de achterkant van Cardans benen, waardoor hij weer op de vloer belandt.

Dit is geweldig. Wat zou ik graag degene zijn die die staf in handen had.

'Sta maar niet op.' Balekin maakt de gesp van zijn riem los en geeft die aan de bediende.

De man wikkelt het leer twee keer om zijn hand heen.

'Je hebt de proef niet doorstaan. Alweer niet.'

Cardan zwijgt. Er schittert een bekende woede in zijn ogen, maar die is voor een keer niet op mij gericht. Hij zit op zijn knieën, maar hij komt totaal niet geïntimideerd over.

‘Zeg eens...’ Balekins stem klinkt opeens zijdezacht, en hij loopt om zijn jongere broer heen. ‘Wanneer zul jij eens een keer niet meer zo’n enorme teleurstelling zijn?’

‘Misschien als jij ophoudt met doen alsof je dit niet voor je eigen plezier doet,’ antwoordt Cardan. ‘Als jij me pijn wilt doen, zou het ons allebei heel wat tijd schelen als je het gewoon deed...’

‘Vader was oud en zijn zaad zwak toen hij jou verwekte. Daarom ben jij zwak.’ Balekin legt een hand om de nek van zijn broer.

Het lijkt een gebaar van genegenheid, tot ik Cardan in elkaar zie krimpen, hem zijn gewicht zie verplaatsen om in balans te blijven. Op dat moment besef ik dat Balekin zware druk uitoefent en hij Cardan zo op zijn knieën houdt.

‘Zo, trek je tuniek maar uit zodat je je straf kunt ontvangen.’

Cardan trek het kledingstuk over zijn hoofd uit, waardoor zijn maanbleke huid wordt onthuld. Zijn rug zit onder een fijn kantwerk van verwaagde littekens.

Ik krijg een knoop in mijn maag. Ze gaan hem afranselen.

Ik zou het geweldig moeten vinden om Cardan zo te zien. Ik zou blij moeten zijn dat hij een kloteleven heeft, dat misschien nog wel erger is dan het mijne, ook al is hij een prins van Faerie en een ontzettende eikel en zal hij waarschijnlijk eeuwig leven. Als iemand me had verteld dat ik de kans zou krijgen om dit te zien, had ik gedacht dat ik me zou moeten inhouden om niet te gaan klappen.

Maar nu ik hem zo zie valt me onwillekeurig op dat er angst onder zijn opstandigheid schuilgaat. Ik weet hoe het is om scherp uit de hoek te komen omdat je niet wilt dat een ander weet hoe bang je bent. Het is niet zo dat ik hem nu meer mag, maar voor het eerst komt hij echt op me over. Niet goed, maar echt.

Balekin knikt.

De bediende slaat twee keer, het kletsen van het leer klinkt luid in de verder stille kamer.

‘Ik geef dit bevel niet omdat ik boos op je ben, broer,’ zegt Balekin.

Er loopt een rilling over mijn rug.

‘Ik doe dit omdat ik van je hou. Ik doe dit omdat ik van onze familie hou.’

Als de bediende zijn arm heft voor een derde klap grijpt Cardan naar zijn zwaard, dat op het bureau ligt waar de bediende het heeft geplaatst.

Heel even denk ik dat Cardan de man aan zijn zwaard zal rijden.

De bediende schreeuwt niet en heft ook niet zijn handen om zichzelf te beschermen.

Misschien is hij daarvoor te zwaar betoverd. Misschien zou Cardan hem recht door zijn hart kunnen steken zonder dat hij ook maar iets doet om zichzelf te verdedigen. Ik ben verlamd door afschuw.

‘Ga je gang,’ merkt Balekin verveeld op. Hij maakt vaag een gebaar in de richting van de man. ‘Dood hem. Laat me maar zien dat je daar niet voor terugschrikt. Laat me zien dat je in ieder geval weet hoe je zo’n zielig doelwit als dit de genadeklap geeft.’

‘Ik ben geen moordenaar,’ zegt Cardan.

Daar kijk ik van op. Ik had niet gedacht dat dat iets was om trots op te zijn.

In twee stappen staat Balekin voor zijn broer. Zo lijken ze ontzettend veel op elkaar. Hetzelfde inktzwarte haar, dezelfde spottende uitdrukking en de gretige blik in de ogen. Maar Balekin toont zijn tientallen jaren aan ervaring door het zwaard uit Cardans handen te rukken en hem met de pareerstang tegen de vloer te slaan.

‘Onderga je straf dan als het zielige wezen dat je bent.’ Balekin knikt naar de bediende, die weer tot leven lijkt te komen.

Ik zie elke slag, elke keer dat Cardan ineenkrimpt. Er zit weinig anders op. Ik kan mijn ogen sluiten, maar de geluiden zijn net zo erg. Het ergste van alles is nog wel Cardans lege gezicht. Zijn ogen staan dof.

Het is geen wonder dat hij zo wreed is, dat heeft Balekin hem wel geleerd. Hij is ermee opgegroeid, is onderwezen in alle nuances ervan, en die wreedheid is geperfectioneerd door die toe te passen. Hoe verschrikkelijk Cardan misschien al is, ik zie nu wat hij zou kunnen worden en dat is angstaanjagend.

Verontrustend genoeg is het nog makkelijker om Paleis Elfhame binnen te komen in mijn bediendejurk dan het was om in Balekins huis binnen te dringen. Niemand, van de kobold tot aan de adel en de sterfelijke hofdichter en hofmeester van de opperkoning aan toe, keurt me een blik waardig terwijl ik onhandig door de doolhofachtige gangen dwaal. Ik ben niets, niemand, een boodschapper die niet meer aandacht verdient dan een bezielde twijgvrouwkje of een uil. Mijn aangename, vredige uitdrukking, gecombineerd met een voorwaartse beweging, zorgt ervoor dat ik onopgemerkt de vertrekken van prins Dain bereik, ook al raak ik twee keer de weg kwijt en moet ik een stukje terug lopen.

Ik klop op zijn deur en tot mijn opluchting doet de prins zelf open.

Hij trekt beide wenkbrauwen op en neemt mij in mijn handgeweven jurk in zich op.

Ik maak een formele knicks, zoals een bediende die zou maken.

‘Ja?’

‘Ik heb een boodschap voor u, hoogheid.’ Ik hoop maar dat dit geloofwaardig klinkt. ‘Komt het gelegen?’

‘Je bent een natuurtalent,’ deelt hij me met een grijns mee. ‘Kom binnen.’

Het is een opluchting om eindelijk mijn gezicht te kunnen ontspan-

nen en die idiote glimlach te laten varen terwijl ik hem naar zijn zitkamer volg.

Ingericht in weelderig fluweel, zijde en brokaat is het een wervelwind van donkerrood en diepblauw en -groen. Alles is rijk en donker, als overrijp fruit. De patronen op de stoffen zijn van het soort waar ik aan gewend ben geraakt: ingewikkeld gevlochten doorntakken, bladeren die vanuit een andere hoek bekeken ook spinnen zouden kunnen zijn en een jachttafereel waarbij het niet duidelijk is welk wezen nu op welk wezen jaagt.

Met een zucht ga ik op de stoel zitten die hij aanwijst. Ik grabbel in mijn zak en haal het gevouwen briefje eruit. 'Alstublieft.' Ik strijk het glad op een ingenieus tafeltje met een onderstel in de vorm van vogelpoten. 'Hij kwam binnen terwijl ik het natrok, dus het is een beetje een rommeltje.' Ik heb het gestolen boek achtergelaten bij de pad; het laatste wat ik wil is dat prins Dain weet dat ik iets voor mezelf heb meegenomen.

Dain tuurt er met tot spleetjes geknepen ogen naar om de vorm van de letters te zien onder alle vegen. 'En hij heeft je niet gezien?'

'Hij was afgeleid,' zeg ik eerlijk. 'Ik had me verstoep.'

Hij knikt en rinkelt met een belletje, waarschijnlijk om een bediende op te roepen. Iedereen die niet betoverd is keur ik goed.

'Mooi. En heb je ervan genoten?'

Ik weet niet zeker wat ik van die vraag moet vinden. Ik was vrijwel de hele tijd bang. Hoe kan dat nu fijn zijn? Maar hoe langer ik erover denk, hoe meer ik beseft dat ik er eigenlijk wel degelijk ergens van heb genoten. Het grootste deel van mijn leven bestaat uit angstige spanning, uit wachten op het onvermijdelijke... Thuis, tijdens de les, aan het hof. Bang zijn dat ik betrapt word bij het spioneren is een geheel nieuwe ervaring, eentje waarbij ik in ieder geval precies wist waar ik bang voor was. Ik wist wat ervoor nodig was om te winnen. Door Balekins huis sluipen was minder eng geweest dan het bijwonen van sommige feesten.

Tenminste, tot ik zag hoe Cardan werd afgeranseld. Toen voelde ik iets waar ik liever niet te veel over nadenk.

Eindelijk komt er een eerlijk antwoord in me op. 'Ik vond het fijn om goed werk te leveren.'

Dain knikt.

Hij staat op het punt om me iets te vertellen als er een andere Faerie binnenkomt. Het is een kobold vol littekens. Zijn huid heeft de groene kleur van een vijver. Zijn neus is lang en draait helemaal in het rond alvorens als een zeis naar zijn gezicht te wijzen. Helemaal boven op zijn hoofd zit een toefje zwart haar. Er ligt een onleesbare blik in zijn ogen. Hij knippert een paar keer, alsof hij probeert zich op mij te concentreren.

‘Ze noemen me de Kakkerlak.’ Zijn stem klinkt melodieus en is totaal in strijd met zijn gezicht. Hij buigt en gebaart dan met zijn hoofd naar Dain. ‘Tot zijn dienst, maar dat zijn we volgens mij allebei. Jij bent de nieuwe, toch?’

Ik knik. ‘Moet ik je mijn naam vertellen of moet ik iets slims bedenken?’

De Kakkerlak grijnst, waardoor zijn gezicht pas helemaal afzichtelijk wordt. ‘Het is de bedoeling dat ik je straks voorstel aan het gezelschap. En maak je geen zorgen over hoe we je noemen. Dat bepalen we zelf wel. Denk je dat iemand die bij zijn volle verstand is de Kakkerlak wil worden genoemd?’

‘Super.’ Ik zucht.

Hij kijkt me lange tijd aan. ‘Ja, ik snap wel dat dat echt een talent is dat je niet hoeft te zeggen wat je meent.’ Hij draagt een imitatie van een hofwambuis, maar die van hem is gemaakt van restjes leer.

Wat zou Madoc ervan vinden als hij wist waar ik was en bij wie? Ik denk niet dat hij hier blij mee zou zijn. Volgens mij zou hij met helemaal niets van wat ik vandaag heb gedaan blij zijn. Soldaten houden er een merkwaardig soort eer op na, zelfs degenen die hun kap in het bloed van hun vijanden dopen. Door huizen sluipen en paperassen stelen past daar helemaal niet bij. Ook al beschikt Madoc zelf over spionnen, ik denk niet dat hij het op prijs zou stellen dat ik er een ben.

‘Dus hij chanteert koningin Orlagh,’ zegt Dain.

De Kakkerlak en ik kijken zijn kant op.

Prins Dain kijkt met gefronste wenkbrauwen naar de brief.

Opeens begrijp ik het. Hij herkent het handschrift dat ik heb gekopieerd. Nicasia’s moeder, koningin Orlagh, moet de vrouw zijn die

het gif voor Balekin heeft bemachtigd. Ze schreef dat ze een schuld voldeed, maar Nicasia kennende zal haar moeder niet opkijken van een beetje venijn. Het koninkrijk van de koningin van de Onderzee is enorm groot en machtig. Ik kan me moeilijk voorstellen wat Balekin boven haar hoofd kan houden.

Dain geeft mijn brief aan de Kakkerlak. ‘En denk je nog steeds dat hij het voor de kroning zal gebruiken?’

De neus van de kobold beeft. ‘Dat is de slimste zet. Als u de kroon eenmaal op uw hoofd draagt, krijgt niets die er nog af.’

Tot dit moment was ik er niet zeker van voor wie het gif bedoeld was. Ik doe mijn mond open, maar bijt dan op de binnenkant van mijn wang om niet iets doms te zeggen. Natuurlijk moet het voor prins Dain zijn. Wie zou prins Balekin anders met een bijzonder gif willen vermoorden? Een gewoon iemand zou hij waarschijnlijk met een goedkoop soort gif doden.

Dain merkt mijn verbazing op. ‘We hebben het nooit goed kunnen vinden samen, mijn broer en ik. Daar is hij altijd veel te ambitieus voor geweest. En toch had ik gehoopt...’ Hij wuift met zijn hand wat hij ook had willen zeggen weg. ‘Gif is effectief, ook al is dat het wapen van een lafaard.’

‘En prinses Elowyn?’ Meteen wens ik dat ik de vraag kan inslikken. Haar staat zeker ook een dosis gif te wachten. Koningin Orlagh heeft er vast een enorme voorraad van.

Dit keer is het niet Dain die antwoord geeft.

‘Misschien is Balekin van plan om met haar te trouwen,’ zegt de Kakkerlak.

We kijken hem allebei verrast aan.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Wat? Als hij niet omzichtig te werk gaat is hij de volgende die een mes in zijn rug krijgt. En hij zou niet het eerste lid van de adel zijn die met zijn zuster trouwde.’

Voor het eerst tijdens dit gesprek lacht Dain. ‘Als hij met haar trouwt, krijgt hij een mes in zijn borst.’

Ik had Elowyn altijd als de zachtaardige zus beschouwt. Opnieuw wordt me duidelijk hoe weinig ik eigenlijk weet over de wereld waarin ik me probeer te begeven.

‘Kom,’ zegt de Kakkerlak, en hij gebaart dat ik moet opstaan. ‘Het wordt tijd dat je de anderen ontmoet.’

Ik werp een smekende blik op Dain. Ik wil niet met de Kakkerlak mee gaan, die ik pas net heb ontmoet en van wie ik niet zeker weet of ik hem kan vertrouwen. Zelfs ik, iemand die is opgegroeid in het huis van een scharlaakkap, ben bang voor kobolden.

‘Voor je gaat...’ Dain komt naar me toe en gaat vlak voor me staan. ‘Ik heb beloofd dat niemand invloed op jou heeft, behalve ik. Ik ben bang dat ik gebruik zal moeten maken van die macht. Jude Duarte, ik verbied je hardop over je dienst aan mij te spreken. Ik verbied je erover te schrijven of erover te zingen. Je zult nooit iemand over de Kakkerlak vertellen. Je zult nooit iemand over een van mijn spionnen vertellen. Je zult nooit hun geheimen, hun trefplaatsen of hun onderduikadressen bekendmaken. Zolang ik leef, zul je me hierin gehoorzamen.’

Ik draag mijn ketting van lijsterbessen, maar die beschermt me niet tegen de magie van de geas. Dit is geen normale betovering, geen eenvoudige toverij. De last van de geas drukt opeens op me, en ik weet dat als ik probeer te praten, mijn mond die verboden woorden niet zal kunnen vormen. Ik haat dit. Het is een afschuwelijk, hulpeloos gevoel. Ik probeer wanhopig een manier te bedenken om om zijn bevel heen te komen, maar dat lukt me niet.

Ik denk aan mijn eerste rit naar Faerie en het gejammer van Taryn en Vivi. Ik denk aan de grimmige uitdrukking op het gezicht van Madoc, aan hoe hij zijn kaken op elkaar had geklemd, ongetwijfeld niet gewend aan kinderen, laat staan aan mensenkinderen. Dat had vast pijn gedaan aan zijn oren. Hij had ons vast de mond willen snoeren. Het is lastig om iets positiefs te zeggen over Madoc gedurende dat moment, terwijl het hartenbloed van onze ouders aan zijn handen kleefde. Maar dit moet ik wel over hem zeggen: hij heeft ons nooit met magie ons verdriet of onze stem afgenomen. Hij heeft geen dingen gedaan die de reis makkelijker voor hem hadden gemaakt.

Ik probeer mezelf ervan te overtuigen dat prins Dain alleen maar verstandig is, dat hij doet wat nodig is door mij zo te beperken, maar ik krijg er kippenvel van. Heel even twijfel ik aan mijn beslissing om hem te dienen.

‘O,’ zegt Dain als ik op het punt sta te vertrekken, ‘nog één ding: weet je wat mithridatisme is?’

Ik schud mijn hoofd, onzeker of ik nu wel geïnteresseerd ben in iets wat hij te melden heeft.

‘Zoek het maar eens op.’ Hij glimlacht. ‘Dat is geen bevel, slechts een voorstel.’

Ik volg de Kakkerlak door het paleis, terwijl ik een paar passen achter hem blijf zodat het er niet op lijkt alsof ik met hem op pad ben. We komen langs een generaal die Madoc kent en ik hou mijn hoofd gebogen. Ik denk niet dat hij me zo goed zal bekijken dat hij me herkent, maar je weet het maar nooit. ‘Waar gaan we heen?’ fluister ik nadat we een paar minuten door de gangen hebben gelopen.

‘Nog een klein stukje,’ zegt hij nors. Hij trekt een kast open en stapt erin. Zijn ogen zijn oranje in het schemerlicht, als die van een beer. ‘Nou, kom binnen en doe de deur dicht.’

‘Ik zie niets in het donker.’ Ik herinner hem maar even aan dat feit, want het is een van de vele dingen die Faeries nooit over ons onthouden.

Hij broemt.

Ik klim erin en druk me in een hoekje zodat ik hem niet aanraak, waarna ik de deur achter me sluit. Ik hoor hout glijden en voel dan koude, vochtige lucht op mijn huid. De geur van vochtig steen vult de ruimte.

Hij legt zijn hand voorzichtig op mijn arm, maar ik voel zijn klauwen toch. Ik laat me door hem naar voren trekken en mijn hoofd omlaag duwen zodat ik weet wanneer ik moet bukken. Als ik rechtop ga staan, bevind ik me op een smal platform boven wat de wijnkelder van het paleis lijkt te zijn.

Mijn ogen moeten nog aan het zwakke licht wennen, maar zo te zien loopt er een netwerk aan slingerende gangen onder het paleis. Hoeveel mensen zouden over het bestaan hiervan weten? Ik glimlach bij de gedachte dat ik een geheim over deze plek ken. Uitgerenkend ik. Zou Madoc dit weten? Ik durf te wedden dat Cardan het niet weet. Mijn grijs wordt nog breder.

‘Genoeg gezien?’ vraagt de Kakkerlak. ‘Ik wacht wel.’

‘Ga je me nog iets vertellen? Zoals waar we heen gaan of wat er gaat gebeuren als we daar eenmaal zijn?’

‘Vogel dat zelf maar uit,’ bromt hij. ‘Doorlopen.’

‘Je zei dat we de anderen zouden ontmoeten.’ Ik begin met wat ik weet, terwijl ik hem zonder te struikelen probeer bij te houden op deze oneffen ondergrond. ‘En prins Dain heeft me laten beloven om geen geheime locaties te onthullen, dus we gaan duidelijk naar jullie schuilplaats. Maar dan weet ik nog niet wat we gaan doen als we daar eenmaal zijn.’

‘Misschien leren we je wel onze geheime handsignalen,’ zegt de Kakkerlak.

Hij doet iets wat ik niet goed kan zien, maar even later hoor ik een klik... alsof een slot is geopend of een val is uitgeschakeld. Er wordt zacht tegen mijn onderrug geduwd en dan loop ik door een andere, nog slechter verlichte gang. Ik merk dat we bij een deur komen doordat ik ertegenaan bots.

Dit vindt de Kakkerlak heel grappig. ‘Je ziet echt niets.’

Ik wrijf over mijn voorhoofd. ‘Dat zei ik toch!’

‘Ja, maar jij bent de leugenaar. Ik kan niets geloven van wat jij me vertelt.’

‘Waarom zou ik over zoiets liegen?’ roep ik, nog altijd geërgerd.

Hij zwijgt.

Het antwoord is duidelijk... zodat ik de locatie zelf weer zou kunnen vinden. Zodat hij me per ongeluk iets zou laten zien wat hij een ander niet zou laten zien. Zodat hij onvoorzichtig zou zijn. Ik moet nodig ophouden met het stellen van domme vragen. En misschien moet hij nodig wat minder paranoïde zijn, gezien de geas die Dain over me heeft uitgesproken waardoor ik het helemaal niet door kan vertellen.

De Kakkerlak doet de deur open en licht stroomt de gang op, waar ik mijn onderarm voor mijn ogen hou. Knipperend kijk ik naar de geheime schuilplaats van de spionnen van prins Dain. Alle vier de zijden bestaan uit aangestampte aarde, met wanden die schuin omhooglopen naar een gewelfd plafond. Een grote tafel domineert de kamer en daaraan zitten twee Faeries die ik nog nooit heb ontmoet. Ze staren me allebei ongelukkig aan.

‘Welkom,’ zegt de Kakkerlak, ‘bij het Schaduwhof.’

De twee andere leden van Dains spionnegezelschap hebben ook schuilnamen. De een is de slanke, knappe Faerie die er zeker voor een deel menselijk uitziet. Hij knipoogt naar me en zegt dat ik hem de Schim mag noemen. Hij heeft zandkleurig haar, wat normaal is voor een sterveling, maar ongebruikelijk voor een Faerie, en oren die slechts een heel subtiel puntje hebben.

De ander is een klein, tener meisje. Haar huid is het gevlekte bruin van een hert. Ze heeft een wilde bos wit haar en piepkleine blauwgrijze vlindervleugels op haar rug. Zij is zeker voor een deel pixie, als het al niet imp is.

Ik herken haar nu van het vollemaansfeest van de opperkoning. Zij is degene die de riem van die boeman stal, inclusief de wapens en buidels.

‘Ik ben de Bom,’ zegt ze. ‘Ik hou ervan om dingen op te blazen.’

Ik knik. Zo recht voor zijn raap ken ik Faeries niet, maar ik ben gewend aan het gezelschap van hof-Faeries met hun barokke etiquette, niet aan de wilde fey, en ik heb geen idee hoe ik met hen moet praten. ‘Dus jullie zijn met z’n drieën?’

‘Nu met z’n vieren,’ zegt de Kakkerlak. ‘Wij zorgen ervoor dat prins Dain blijft leven en dat hij goed op de hoogte blijft van wat er zich aan

het hof afspeelt. We stelen, sluipen en misleiden om zijn kroning veilig te stellen. En als hij koning is, zullen we stelen, sluipen en misleiden om ervoor te zorgen dat hij op de troon blijft.’

Ik knik. Nu ik heb gezien hoe Balekin is, wil ik meer dan ooit dat Dain de troon bestijgt. Hij zal Madoc aan zijn zij hebben, en als ik me ook nuttig kan maken, zullen zij er misschien voor zorgen dat de rest van de adel me met rust laat.

‘Jij kunt de twee dingen doen die wij niet kunnen doen,’ zegt de Kakkerlak. ‘Eén: jij kunt je tussen de menselijke bedienden mengen. Twee: jij kunt je onder de adel mengen. We gaan je wat andere trucjes leren. Dus tot je weer een missie van de prins krijgt, is het jouw taak om te doen wat ik zeg.’

Ik knik. Zoiets had ik al verwacht. ‘Ik kan niet altijd wegglijpen. Ik heb vandaag lessen gemist, maar dat kan ik niet te vaak doen want dan merkt iemand dat en zullen ze me vragen waar ik ben geweest. En Madoc verwacht dat ik rond middernacht samen met hem, Oriana en de rest van het gezin eet.’

De Kakkerlak kijkt de Schim aan en haalt zijn schouders op. ‘Dat is altijd het probleem met het infiltreren van het hof. Een heleboel tijdverslindende etiquette. Wanneer kun je dan wél wegglijpen?’

‘Als ik in bed hoor te liggen.’

‘Oké,’ zegt de Kakkerlak. ‘Een van ons zal je bij de achterkant van het huis treffen en met je trainen of je opdrachten geven. Je hoeft niet altijd hier naar het nest te komen.’

De Schim knikt, alsof mijn problemen redelijk zijn.

Maar ik voel me een klein kind, met kinderachtige problemen.

De Bom komt naar me toe. ‘Zo, laten we haar nu maar inwijden.’

Mijn adem stokt. Wat er ook gaat gebeuren, ik kan het aan. Ik heb meer meegemaakt dan zij weten.

Maar de Bom begint te lachen en de Kakkerlak geeft haar een speels duwtje.

De Schim kijkt me meelevend aan en schudt zijn hoofd. Zijn ogen veranderen steeds van bruintint. ‘Als prins Dain zegt dat je bij het Schaduwhof hoort, dan is dat zo. Probeer ons niet al te erg teleur te stellen en dan staan wij achter je.’

Ik zucht. Misschien had ik toch de voorkeur gegeven aan een of andere beproeving, een manier om me te bewijzen.

De Bom trekt een gezicht. 'Je weet dat je een van ons bent als je je naam krijgt. Dat zal niet heel snel gebeuren.'

De Schim gaat naar een kast en haalt daar een halfege fles met een bleekgroene vloeistof uit en een stapeltje gepoetste eikelkelkjes. Hij schenkt er vier vol. 'Neem een borrel. En maak je geen zorgen. Het valt niet zwaarder dan elke andere soort drank.'

Ik schud mijn hoofd, denkend aan hoe ik me voelde nadat ik die gouden appel in mijn gezicht geduwd kreeg. Ik wil me nooit meer zo stuurloos voelen. 'Nee, dank je.'

De Kakkerlak slaat de inhoud van zijn kelkje naar binnen en trekt een gezicht, alsof de alcohol zich een weg door zijn keel brandt. 'Wat jij wilt,' perst hij er moeizaam uit, waarna hij begint te hoesten.

De Schim geeft nauwelijks een krimp na het leegdrinken van zijn eikel. De Bom neemt kleine nipjes uit haar kelkje.

Als ik haar gezicht zie ben ik blij dat ik dit oversla.

'Balekin wordt een probleem,' meldt de Kakkerlak, en dan vertelt hij wat ik heb gevonden.

De Bom zet haar eikel neer. 'Dit bevalt me totaal niet. Als hij naar Eldred wilde gaan, had hij dat al gedaan.'

Ik had er niet bij stilgestaan dat hij zijn vader zou kunnen vergiftigen.

De Schim staat op en strekt zijn slungelige lichaam. 'Het wordt al laat. Ik kan het meisje maar beter naar huis brengen.'

'Jude,' zeg ik, om ze aan mijn naam te herinneren.

Hij grijnst. 'Ik ken een kortere weg.'

We duiken de tunnels weer in en het is een uitdaging om hem te volgen omdat hij, zoals zijn naam al suggereert, bijna geheel geruisloos beweegt. Een paar keer denk ik dat hij me heeft achtergelaten, maar net als ik dan wil stoppen hoor ik hem heel zacht uitademen of wat aarde verschuiven en overtuig ik mezelf ervan verder te gaan.

Na een tergend lange wandeling gaat er een deur open. De Schim staat in de deuropening en achter hem bevindt zich de koninklijke wijnkelder. Hij maakt een lichte buiging.

'Dit is de kortere weg?'

Hij knipoogt. ‘Als er onderweg toevallig een paar flessen in mijn buidel vallen, kan ik daar toch niets aan doen?’

Ik dwing mezelf te lachen. Het geluid klinkt mij als schor en nep in de oren. Ik ben er niet aan gewend dat iemand van het Volk mij bij een grapje betreft, tenminste, niet buiten mijn familie om. Ik denk graag dat ik me wel red hier in Faerie. Ik geloof graag dat ook al was ik gisteren op school gedrogeerd en bijna vermoord, ik dat vandaag achter me kan laten. Er is niets aan de hand.

Maar als ik niet kan lachen, is er misschien toch iets aan de hand.

Ik kleed me vlak voor Madocs landgoed om in de blauwe hemdjurk die ik in de leren tas had gestopt, ook al ben ik zo moe dat mijn gewrichten pijn doen. Zou het Volk ooit zo moe zijn? Zouden ze ook zo stram zijn na een lange nacht? De pad lijkt ook uitgeput te zijn, of misschien zit haar buik gewoon vol. Voor zover ik weet heeft zij vandaag alleen maar passerende vlinders en een muis of twee gevangen met haar tong.

Het is pikkedonker als ik weer bij het landhuis kom. De bomen worden verlicht door piekleine elfjes, en ik zie een lachende Eik tussen ze door rennen, achternagezeten door Vivi en Taryn en... O, shit! Locke. Het is heel onwerkelijk om hem hier te zien, zo helemaal buiten de normale context. Is hij voor mij gekomen?

Met een gil sprint Eik naar me toe. Hij klautert via de zadeltassen omhoog en komt bij me op schoot zitten.

‘Jij moet me achternazitten!’ roept hij ademloos. Hij straalt de uitbundige extase uit van de jeugd.

Zelfs Faeries zijn ooit jong geweest.

Ik trek hem spontaan tegen me aan.

Hij is warm en ruikt naar gras en het hart van het bos. Hij ondergaat de omhelzing even, slaat zijn armpjes om mijn nek en duwt zijn voorhoofd met de hoorntjes tegen mijn borst. Dan laat hij zich lachend op de grond glijden. Hij rent weg, waarbij hij nog een keer ondeugend over zijn schouder kijkt om te zien of ik wel volg.

Zal hij door hier in Faerie op te groeien leren om mensen te min-

achten? Als ik oud ben en hij nog steeds jong is, zal hij mij dan ook minachten? Zal hij wreed worden, zoals Cardan? Zal hij meedogenloos worden, zoals Madoc?

Ik heb geen idee.

Ik laat een voet uit de beugel glijden, zwaai mijn been over de rug van de pad en stijg af. Ik geef haar een klopje vlak boven haar neus en ze laat haar oogleden over haar goudkleurige ogen zakken. Het heeft er zelfs veel van weg dat ze slaapt, tot ik aan de teugels trek en haar naar de stallen breng.

Locke komt op een drafje naar me toe. 'Hoi. Zo, waar ben jij geweest?'

'Dat gaat je niets aan,' vertel ik hem, maar ik verzacht de woorden onwillekeurig met een glimlach.

'Ah! Een mysterieuze dame. Daar hou ik van.' Hij draagt een groen wambuis, met openingen om zijn zijden tuniek eronder te tonen. Zijn vossenogen stralen. Hij ziet eruit als een Faerieminnaar die zo uit een lied is gestapt, van het soort waarbij het meisje dat er met hem vandoor gaat niets positiefs te wachten staat. 'Ik hoop dat je morgen naar de les komt.'

Vivi zit weer achter Eik aan, maar Taryn is bij een grote iep blijven staan. Ze houdt me met dezelfde blik in de gaten als op het toernooiveld, alsof ze als ze zich hard genoeg concentreert me met haar wil ertoe kan dwingen Locke niet te beledigen.

'Je bedoelt om je vrienden duidelijk te maken dat ze me niet hebben verjaagd? Doet dat ertoe?'

Hij kijkt me met een vreemde blik aan. 'Je speelt het grote spel van koningen en prinses, koninginnen en kronen, toch? Natuurlijk doet het ertoe. Alles doet ertoe.'

Ik weet niet wat ik van zijn woorden moet maken. In mijn ogen heb ik helemaal niet zo'n spel gespeeld. Ik dacht dat ik het spelletje speelde van mensen kwaad maken die toch al de pest aan me hadden, ongeacht de gevolgen.

'Kom terug. Jij en Taryn moeten allebei terugkomen. Dat heb ik haar al gezegd.'

Ik kijk om naar mijn tweelingzus, maar ze staat niet meer bij de iep. Vivi en Eik zijn over de top van een heuvel verdwenen. Misschien is ze met hen mee gegaan.

We bereiken de stallen en ik breng de pad terug naar haar hok. Ik vul haar waterbak uit een vat dat midden in de ruimte staat en er verschijnt een fijne mist die op haar zachte huid neerdaalt. De paarden hinniken zacht en schrapen met hun hoeven over de vloer.

Locke kijkt in eerste instantie zwijgend toe. ‘Mag ik je nog iets vragen?’ Hij werpt een blik in de richting van het landhuis.

Ik knik.

‘Waarom heb je je vader niet verteld wat er de laatste tijd is gebeurd?’

Madocs stallen zijn erg indrukwekkend. Misschien hebben die Locke eraan herinnerd hoeveel macht en invloed de generaal heeft. Maar dat betekent niet dat ik de erfgenaam van die macht ben. Misschien moet Locke zich ook herinneren dat ik maar een van de buitenechtelijke kinderen van Madocs menselijke echtgenote ben. Zonder Madoc en zijn eer zou niemand zich om mij bekommeren.

‘Je bedoelt zodat hij onze les kan onderbreken om met een slagzwaard alle aanwezigen te vermoorden?’ zeg ik, in plaats van Lockes ideeën over mijn positie in de wereld bij te stellen.

Locke zet grote ogen op.

Blijkbaar was dit niet wat hij in gedachten had.

‘Ik dacht dat je vader je van school zou halen... en dat als je hem er niets over vertelt, dat komt doordat je zelf wilt blijven.’

Ik lach schamper. ‘Dat zou hij dus echt niet doen. Madoc is geen voorstander van overgave.’

In het koele donker van de stallen, met het gesnuif van Faeriepaarden om ons heen, pakt hij mijn handen vast. ‘Niets zou meer hetzelfde zijn zonder jou.’

Aangezien ik nooit van plan ben geweest om het op te geven is het fijn dat iemand al deze moeite doet om me iets te laten doen wat ik toch al had gedaan. En de manier waarop hij heel intens naar me kijkt voelt zo aangenaam dat ik me geneer. Niemand heeft ooit op deze manier naar me gekeken.

Mijn wangen gloeien en ik vraag me af of de schaduw dat verbergt. Op dit moment heb ik het gevoel dat hij alles ziet... Alle hoop die ik koester, elke verdwaalde wens die ooit door mijn hoofd is geschoten vlak voor ik elke dageraad uitgeput in slaap viel.

Hij brengt een van mijn handen naar zijn mond en drukt zijn lippen tegen mijn handpalm.

Mijn hele lichaam verstijft. Ik heb het opeens veel te warm, te... alles. Zijn adem strijkt zacht langs mijn huid.

Met zachte dwang trekt hij me dichterbij naar zich toe. Hij slaat zijn arm om me heen en leunt naar me toe voor een kus.

Mijn gedachten smelten weg. Gebeurt dit echt?

‘Jude?’

Ik hoor Taryn weifelend van dichtbij roepen en doe wankelend een stap naar achteren.

‘Jude? Ben je nog in de stallen?’

Mijn hele gezicht voelt heet aan. ‘Hier.’

We lopen de nacht in.

Oriana staat op het trapje en sleurt Eik mee naar binnen.

Vivi zwaait naar hem, terwijl hij zich los probeert te maken uit de greep van zijn moeder.

Taryn heeft haar handen op haar heupen gezet. ‘Oriana heeft iedereen voor het avondeten geroepen,’ vertelt ze ons ietwat hooghartig. ‘Ze wil dat Locke met ons mee-eet.’

Hij maakt een buiging. ‘Zeg maar tegen de vrouwe, jullie moeder, dat ik het een eer vind om bij haar aan tafel te worden uitgenodigd, maar dat ik haar niet tot last wil zijn. Ik wilde alleen maar met jullie twee praten. Ik zal echter nog een keer langskomen. Daar kunnen jullie op rekenen.’

‘Heb je met Jude over school gepraat?’ Ze klinkt ongerust.

Waar hebben die twee het over gehad voor ik terug was? Heeft hij haar overgehaald weer naar de lessen te gaan en, zo ja, hoe dan?

Hij knipoogt naar ons. ‘Tot morgen.’

Ik kijk hem nog steeds overdonderd na. Ik durf Taryn niet aan te kijken uit angst dat ze alles zo van mijn gezicht af kan lezen: de gebeurtenissen van vandaag en de bijna-kus. Ik ben er niet klaar voor om erover te praten, dus nu ben ik degene die haar ontwijkt. Zo nonchalant mogelijk huppel ik de trap op om me boven in mijn kamer om te kleden voor het eten.

Ik was vergeten dat ik Madoc had gevraagd om me strategie en zwaard-

vechten te leren, maar na het eten geeft hij me een stapel militaire geschiedenisboeken uit zijn persoonlijke bibliotheek.

‘Als je deze hebt gelezen, zullen we ze doornemen,’ vertelt hij. ‘Ik zal je een reeks uitdagingen geven en jij gaat mij vertellen hoe je die kunt oplossen met de middelen die ik je geef.’

Volgens mij verwacht hij dat ik bezwaar zal maken en meer zwaardvechten zal eisen, maar ik ben te moe om daar überhaupt over na te denken.

Even later plof ik op mijn bed neer en ik besluit dat ik mijn blauwzijden jurk maar aanhoud. Mijn haar zit nog steeds in de war, ook al heb ik geprobeerd het te fatsoeneren met een aantal mooie speldjes. Die moet ik in ieder geval verwijderen, maar het lukt me niet die gedachte in daden om te zetten.

Mijn deur gaat open.

Taryn komt binnen en ze springt op mijn bed. ‘Oké...’ Ze geeft me een por in mijn zij. ‘Wat wilde Locke? Hij zei dat hij met je moest praten.’

‘Hij is aardig.’ Ik rol me op mijn rug, vouw mijn armen achter mijn hoofd en staar naar de gedrapeerde stof boven me. ‘Hij is niet helemaal Cardans marionet zoals de anderen.’

Taryn heeft een vreemde uitdrukking op haar gezicht, alsof ze me wil tegenspreken, maar zich inhoudt. ‘Dat zal wel. Vertel.’

‘Over Locke?’

Ze rolt met haar ogen. ‘Over wat er met hem en zijn vrienden is gebeurd.’

‘Ze zullen nooit respect voor me hebben als ik niet voor mezelf opkom.’

Ze zucht. ‘Ze zullen je nooit respecteren, punt.’

Ik denk aan hoe ik over het gras kroop, aan mijn vieze knieën, aan de smaak van het fruit in mijn mond. Zelfs nu proef ik het nog, herinner ik me de belofte van de leegte die het zou vullen, van de onbezonnen, hallucinerende vreugde.

‘Je kwam gisteren zo goed als naakt thuis en zat onder het Faeriefruit. Is dat niet erg genoeg? Kan het je dan niets schelen?’ Taryn leunt nu met haar rug tegen een van de palen van mijn bed.

‘Ik ben het zat me er druk om te maken en waarom zou ik dat eigenlijk moeten doen?’

‘Omdat ze je kunnen vermoorden!’

‘Dat kunnen ze maar beter doen, want iets anders zal niet werken.’

‘Heb je een plan om ze tegen te houden?’ vraagt ze. ‘Je zei dat je Cardan zou trotseren door je fantastische zelf te zijn en als hij probeerde je uit te schakelen, je hem met je mee zou nemen. Hoe wil je dat doen?’

‘Dat weet ik niet precies,’ geef ik toe.

Ze gooit gefrustreerd haar handen de lucht in.

‘Nee, luister... Elke dag dat ik Cardan niet om vergiffenis smeeek voor een vete die hij is begonnen is een dag dat ik win. Hij kan me vernederen, maar elke keer dat hij dat doet en ik me niet laat kennen, maakt hij zichzelf minder machtig. Ik bedoel, hij zet alles wat hij tot zijn beschikking heeft in tegen iemand die zo zwak is als ik en het werkt niet. Hij doet mijn werk voor me.’

Ze zucht en komt naar me toe, legt haar hoofd op mijn borst, slaat haar armen om me heen. ‘Hij is vuursteen en jij bent stro.’

Ik geef haar een stevige knuffel, maar doe geen beloften.

Zo blijven we lange tijd liggen.

‘Heeft Locke je bedreigt?’ vraagt ze zacht. ‘Het was zo raar dat hij hier voor jou kwam, en je had zo’n vreemde uitdrukking op je gezicht toen ik de stallen binnenliep.’

‘Nee, het was niets ergs. Ik weet niet precies waar hij voor kwam, maar hij kuste mijn hand. Het was wel fijn, als iets uit een sprookjesboek.’

‘Er gebeuren vrijwel nooit fijne dingen in sprookjesboeken,’ zegt Taryn. ‘Maar als die al gebeuren, dan volgt er iets slechts. Anders zou het verhaal saai zijn en zou niemand het lezen.’

Het is mijn beurt om te zuchten. ‘Ik weet dat het stom is om positief over een van Cardans vrienden te denken, maar hij heeft me echt geholpen. Hij nam het voor me op tegen Cardan. Maar ik heb het liever over jou. Er is iemand, toch? Toen je zei dat je verliefd zou worden, had je het over iemand in het bijzonder.’

Niet dat ik de eerste zou zijn...

‘Er is een jongen,’ zegt ze langzaam. ‘Hij zal zijn liefde verklaren op

de dag van de kroning van prins Dain. Hij zal Madoc om mijn hand vragen en dan verandert alles voor me.'

Ik zie haar in gedachten nog huilend bij Cardan staan. Ik denk aan hoe boos ze is geweest dat ik ruzie met hem heb en krijg het benauwd. 'Wie is het?'

Alsjeblieft niet Cardan. Iedereen, maar niet Cardan.

'Ik heb beloofd het niemand te vertellen,' zegt ze. 'Zelfs jou niet.'

'Onze beloften doen er niet toe.' Daarbij denk ik aan de geas van prins Dain die mijn tong bevriest, aan hoe weinig ze ons vertrouwen. 'Niemand verwacht dat wij eergevoel hebben. Iedereen weet dat wij liegen.'

Ze werpt me een strenge, afkeurende blik toe. 'Het is een Faerieverbod. Als ik dat overtreed, zal hij het weten. Ik moet aan hem bewijzen dat ik als iemand van het Volk kan leven.'

'Oké...'

'Wees blij voor me.'

Ik voel me tot in het diepst van mijn ziel gekwetst. Zij heeft haar plek in Faerie gevonden, en ik heb blijkbaar de mijne gevonden. Maar toch maak ik me zorgen. 'Vertel me gewoon iets over hem. Zeg me dat hij aardig is. Zeg me dat je van hem houdt en dat hij heeft beloofd om goed voor je te zijn. Toe.'

'Hij is een Faerie. Ze hebben niet op dezelfde manier lief als wij. En ik denk dat je hem aardig zou vinden... Zo, nu heb ik je iets verteld.'

Het klinkt niet alsof het Cardan is, die ik veracht. Maar haar antwoord klinkt ook weer niet bijzonder geruststellend. Wat betekent dat, dat ik hem aardig zou vinden? Dat we elkaar nog nooit hebben ontmoet? Wat betekent het dat hij niet op dezelfde manier liefheeft als wij?

'Ik ben blij voor je. Echt,' zeg ik, al maak ik me vooral zorgen. 'Dit is spannend. Als de naaister van Oriana komt, moet je ervoor zorgen dat je een heel mooie jurk krijgt.'

Taryn ontspant zich. 'Ik wil alleen maar dat alles beter wordt. Voor ons allebei.'

Ik reik naar mijn nachtkastje om het boek te pakken dat ik uit Heulhuis heb gestolen. 'Ken je dit nog?' Ik hou de *Alice*-verzameling omhoog en er valt een briefje uit dat naar de vloer dwarrelt.

Ze grist het boek uit mijn handen. ‘Dat lezen we toen we klein waren. Waar heb je dat vandaan?’

‘Gevonden.’ Ik kan haar niet vertellen uit wiens boekenkast het komt of waarom ik überhaupt in Heulhuis was. Om de geas op de proef te stellen probeer ik de woorden te zeggen: ‘Tijdens het spioneren voor prins Dain.’ Mijn mond beweegt niet. Mijn tong verroert zich niet. Ik raak in paniek, maar onderdruk het. Dit is een klein offer voor wat hij me heeft gegeven.

Taryn vraagt niet door. Ze is druk bezig met het bladeren door de boeken en leest stukjes hardop voor.

Hoewel ik me het ritme van mijn moeders stem niet helemaal voor de geest kan halen, denk ik een echo ervan terug te horen in die van Taryn.

‘Luister, je moet zo hard rennen als je kunt om op dezelfde plek te blijven,’ leest ze. ‘Als je ergens anders heen wilt gaan, moet je zeker twee keer zo snel rennen!’

Ik leun zo onopvallend mogelijk opzij en schuif het briefje onder mijn kussen. Ik ben van plan ernaar te kijken als ze naar haar eigen kamer gaat, maar in plaats daarvan val ik in slaap, lang voor het verhaal afgelopen is.

Ik word vroeg in de ochtend wakker, alleen, en ik moet nodig plassen. Ik loop op blote voeten naar mijn washoek, hijs mijn rok omhoog en plas in de koperen kom die daar voor dat doel staat. Mijn wangen gloeien van schaamte, ook al ben ik alleen. Dit is een van de meest vernederende aspecten van een mens zijn. Ik weet dat Faeries geen goden zijn, misschien wel beter dan elke sterveling die bestaat, maar ik heb er toch nog nooit een boven een po zien hurken.

Eenmaal terug in bed schuif ik het gordijn opzij om het zonlicht binnen te laten, dat feller is dan welke lamp dan ook. Ik pak het gevouwen papiertje onder mijn kussen vandaan, strijk het glad en zie Cardans woevende, arrogante handschrift dat al de beschikbare ruimte inneemt. Op sommige plekken heeft hij zo’n druk uitgeoefend op de penpunt dat het papier is gescheurd.

De naaister komt de volgende middag al vroeg. Het is een Faerie met lange vingers genaamd Braamselvleug. Haar voeten staan achterstevoren, waardoor ze heel vreemd loopt. Haar ogen zijn die van een geit, bruin met een horizontaal zwart balkje in het midden. Ze draagt een voorbeeld van haar werk, een geweven jurk met geborduurde rijen van doorns die zo een gestreept patroon in de lengte vormen.

Ze heeft rollen stof meegebracht, sommige van stijf goud, een die van kleur verandert als de iriserende vleugels van een kever. Daarnaast, zo vertelt ze ons, ligt spinnenzijde dat zo fijn is dat het drie keer dubbelgevouwen door het oog van een naald zou passen, maar toch sterk genoeg is om geknipt te moeten worden met een zilveren schaar die is betoverd om nooit bot te worden. De paarse stof is doorregen met goud en zilver en is zo fel dat het lijkt alsof er maanlicht over de kussens valt.

Alle stoffen liggen over de bank in Oriana's salon gedrapeerd zodat we ze kunnen bekijken. Zelfs Vivi kan het niet laten om met een afwezig glimlachje op haar gezicht over het materiaal te aaien. Zoiets als dit bestaat niet in de sterfelijke wereld en dat weet ze.

Oriana's huidige kamenier, een harig, verweerd wezen genaamd

Paddenvlies, brengt een enorm zilveren dienblad volgeladen met thee en taartjes, vlees en jam. Ik schenk thee voor mezelf in en drink het zonder room in de hoop dat mijn maag niet van streek raakt. De verschrikkingen van de afgelopen dagen laten me nog niet los en ik moet opeens huiveren. De herinnering aan de smaak van het Faeriefruit op mijn tong duikt weer op, samen met die aan de gebarsten lippen van de bedienden in Balekins paleis en het geluid van het leer op de blote rug van prins Cardan.

En mijn eigen naam, keer op keer opgeschreven. Ik dacht dat ik wist hoe erg Cardan me haat, maar kijkend naar dat vel papier was het tot me doorgedrongen dat ik er geen idee van had. Hij zou me nog erger haten als hij wist dat ik hem op zijn knieën had gezien, terwijl hij werd afgeranseld door een menselijke bediende. Een sterveling, voor dat extra beetje vernedering, een extra dosis woede.

‘Jude?’ zegt Oriana.

Opeens besef ik dat ik naar het raam en het vervagende licht heb staan staren. Ik tover een vrolijke glimlach op mijn gezicht. ‘Ja?’

Taryn en Vivienne moeten lachen.

‘Aan wie stond jij nu net te denken met zo’n dromerige uitdrukking op je gezicht?’ vraagt Oriana.

Daar moet Vivi nog harder om lachen.

Taryn niet, maar zij denkt zeker dat ik een idioot ben.

Ik schud mijn hoofd en hoop maar dat ik niet bloos. ‘Nee, dat was het helemaal niet. Ik... Weet ik veel. Het is niet belangrijk. Waar hadden we het over?’

‘De naaister wil jou als eerste opmeten,’ vertelt Oriana. ‘Omdat jij de jongste bent.’

Ik kijk naar Braamselvreug, die een touwtje tussen haar handen houdt. Ik spring op de doos die ze voor zich heeft neergezet en strek mijn armen zijwaarts uit. Vandaag ben ik een keurige dochter, maar ik krijg dan ook een mooie jurk. Ik zal dansen op de kroning van prins Dain tot mijn voeten bloeden.

‘Niet zo chagrijnig,’ zegt de naaister.

Voor ik mijn excuses kan stotteren, gaat ze op zachte toon verder.

‘Er is me verteld dat ik zakken in deze jurk moet naaien waarin

wapens, gif en andere benodigdheden kunnen worden verstopt. We zullen ervoor zorgen dat je er desondanks heel mooi uit zult zien.'

Ik val bijna van verbazing van de doos. 'Dat is geweldig,' fluister ik terug. Ik weet wel beter dan haar te bedanken. Faeries geloven niet in bedankjes. Ze geloven in schulden en overeenkomsten, en de persoon bij wie ik het meest in het krijt hoor te staan is er niet. Prins Dain is degene die verwacht dat ik mijn schuld aflos.

Ze glimlacht met spelden in haar mond.

Ik grijns terug. Die schuld zal ik aflossen, al heeft het er veel van weg dat de schulden zich in rap tempo opstapelen. Ik zal zorgen dat hij trots op me kan zijn. Alle anderen zullen het berouwen, en niet zo zuinig ook. Ik kijk op en zie dat Vivi me achterdochtig in zich opneemt.

Taryn stapt als volgende op de doos om te worden opgemeten.

Ik drink meer thee en eet dan, omdat ik uitgehongerd wakker ben geworden, drie mierzoete cakejes en een reep ham. Ik verorber het vlees als een of andere roofvogel.

'Waar ben jij laatst heen gegaan?' vraagt Vivi.

Voor mijn missie naar Heulhuis ben ik voor ons gesprek gevluht. Ik kan het niet echt ontkennen, niet zonder meer over mijn bestemming uit te leggen dan mijn geas toelaat. Ik haal een schouder op.

'Ik heb me door een van de andere adellijke kinderen laten vertellen wat er met je is gebeurd tijdens de les,' zegt Vivi. 'Je had wel dood kunnen zijn. De enige reden dat je nog leeft is dat ze hun spelletje nog niet zat zijn.'

'Zo zijn ze nu eenmaal. Wil je dat deze wereld anders is? Want dit is de enige wereld die wij krijgen, Vivi.'

'Het is niet de enige wereld,' zegt ze zachtjes.

'Het is mijn wereld.' Mijn hart bonkt in mijn keel. Ik ga staan voor ze daar commentaar op kan leveren. Het zweet staat in mijn bevende handen als ik de stoffen bekijk.

Vanaf het moment dat ik in mijn ondergoed door het bos naar huis ben gestrompeld heb ik geprobeerd niets te voelen over wat er allemaal is gebeurd. Ik ben bang dat als ik die gevoelens toelaat, ze me zullen overweldigen.

Dit is niet de eerste afschuwelijke gebeurtenis die ik heb meegeemaakt en heb verdrongen. Zo heb ik me erdoorheen geslagen en als er een andere, betere manier is om dat te doen, dan ken ik die niet.

Ik concentreer me op de stof tot ik weer rustig adem, tot de paniek is verdwenen. Er is een blauwgroen fluweel dat me doet denken aan het meer bij de avondschemering. Dan zie ik een schitterend fantasierijk materiaal met daarop geborduurde motten, vlinders, varens en bloemen. Ik til het op en daaronder ligt een rol prachtige mistgrijze stof die rimpelt als rook. Het is allemaal zo mooi. Het zijn het soort stoffen die prinsessen in sprookjes dragen.

Natuurlijk heeft Taryn gelijk over die verhalen. Er gebeuren slechte dingen met die prinsessen. Ze prikken zich aan doorns, worden vergiftigd met appels of trouwen met hun eigen vader. Hun handen worden afgehakt en hun broers worden in zwanen veranderd, hun minnaars in kleine stukjes gehakt en in potten basilicum geplant. Ze spugen diamanten. Als ze lopen, voelt elke stap alsof ze op messen lopen.

Maar het lukt ze altijd om er mooi uit te zien.

‘Ik wil die.’ Taryn is klaar en ze wijst naar de rol stof in mijn handen, die met het borduurwerk.

Vivi staat nu op de doos met haar armen uitgestrekt. Ze staart naar me op die zenuwslappende manier van haar, alsof ze precies weet wat ik allemaal denk.

‘Je zus heeft die als eerste gevonden,’ zegt Oriana.

‘Alsjeblíéft!’ Taryn buigt haar hoofd en kijkt me met een charmante blik aan. Ze maakt een grapje, maar het is haar wel degelijk menens. Ze moet er mooi uitzien voor die jongen die om haar hand komt vragen bij de kroning.

Ze ziet het nut er niet van in dat ik er mooi uitzie, met mijn wraakgevoelens en vetes. Met een glimlachje leg ik de rol neer. ‘Het is al goed. Die is voor jou.’

Taryn geeft me een kus op mijn wang.

Blijkbaar zit het weer goed tussen ons. Was alles in mijn leven maar zo makkelijk op te lossen. Ik kies een andere rol, die met het donkerblauwe fluweel.

Vivienne neemt een paarstint die meer een zilverachtig grijs lijkt te zijn als ze die over haar hand drapeert.

Oriana laat haar oog vallen op een zachtroze stof voor zichzelf en een krekelgroene voor Eik.

Braamselvleug slaat aan het schetsen: golvende rokken en interessante capejes, korsetten waar fantasievolle wezens op worden geborduurd. Vlinders stijgen op van armen of worden in ingewikkelde hoofdtoeien verwerkt.

Ik staar gefascineerd naar deze buitenissige visie van mezelf. Er worden twee gouden kevers op mijn korset geplaatst, dat op een borstschild lijkt. Daaronder komt Madocs wapen met de maan en verder lopen er sierlijke kronkelingen van glanzend draad langs de voorkant naar de vloer. De jurk krijgt piepkleine afhagende mouwtjes van meer goud.

Niemand zal zich af hoeven te vragen bij welke familie ik hoor.

We zijn nog met kleine veranderingen bezig als Eik binnen komt rennen, achternagezeten door Grauwbeen. Eik ziet mij als eerste zitten en klimt bij me op schoot, slaat zijn armen om mijn nek en bijt me zacht vlak onder mijn schouder.

‘Aul!’ zeg ik geschrokken.

Hij lacht alleen maar.

Dat werkt aanstekelijk. Hij is een raar kind, misschien omdat hij een Faerie is of misschien omdat alle kinderen, menselijk of onmenselijk, net zo raar zijn. ‘Wil je een verhaaltje horen over een kleine jongen die in een steen beet en al zijn parelwitte tanden verloor?’ vraag ik hem op een hopelijk dreigende toon. Ik kietel hem onder zijn oksels.

‘Ja,’ roept hij vrijwel onmiddellijk tussen het giechelen en gillen door.

Oriana komt met een bezorgde uitdrukking naar ons toe. ‘Dat is heel lief van je, maar we moeten ons gaan omkleden voor het avondeten.’ Ze trekt hem van mijn schoot en tilt hem op.

Hij begint te krijsen en te schoppen.

Een van zijn voeten raakt mijn maag hard genoeg om blauwe plekken achter te laten, maar daar zwijg ik over.

‘Verhaaltje!’ schreeuwt hij. ‘Ik wil het verhaaltje!’

‘Jude is nu bezig,’ Oriana draagt het kronkelende jochie naar de deur,

waar Grauwbeen wacht om hem terug naar de kinderkamer te brengen.

‘Waarom vertrouw je me nooit met hem?’ roep ik.

Oriana draait zich abrupt om, geschokt dat ik het over iets heb waar we nooit over praten.

Ik ben ook geschokt, maar ik kan me niet inhouden. ‘Ik ben geen monster! Ik heb geen van jullie beiden ooit iets aangedaan.’

‘Ik wil het verhaaltje,’ zeurt Eik, al klinkt hij opeens onzeker.

‘Zo is het genoeg,’ zegt Oriana streng, alsof we allemaal knallende ruzie hebben gehad. ‘We hebben het hier later met je vader over.’ Met die woorden verlaat ze de kamer.

‘Ik weet niet over welke vader jij het hebt, want hij is echt niet de mijne,’ roep ik haar na.

Taryn zet grote ogen op.

Er verschijnt een glimlachje om de mond van Vivi. Ze neemt een slokje thee en heft dan het kopje als saluut naar mij.

De naaister wendt haar blik af en buigt haar hoofd om zich niet met ons privémoment te bemoeien.

Het lukt me niet meer me in het keurslijf te wringen van een gehoorzaam kind.

Ik kan me niet meer inhouden. Ik verlies de controle.

De volgende dag loopt Taryn naast me naar school. Ze zwaait haar lunchmand heen en weer.

Ik hou mijn hoofd geheven en klem mijn kaken op elkaar. Ik draag mijn mesje van koud ijzer bij me in een van de zakken in mijn rok en heb meer zout dan ik nodig kan hebben. Ik heb zelfs een nieuwe ketting van lijsterbessen om die Tatterfell voor me heeft geregeng. Die draag ik omdat zij niet kan weten dat ik die niet meer nodig heb.

Ik treuzel in de paleistuin om wat dingen te verzamelen.

‘Mag je die plukken?’ vraagt Taryn.

Ik reageer niet.

’s Middags krijgen we les in een hoge toren, waar het onderwerp vogelgezang is. Telkens als ik mijn moed voel wegglijpen, laat ik mijn

vingertoppen langs het koele metaal van het lemmet glijden.

Locke kijkt mijn kant op en als we oogcontact maken, geeft hij me een knipoog.

Aan de andere kant van de kamer staart Cardan chagrijnig naar de leraar, maar hij zegt niets.

Als hij een inktpot uit een buidel wil pakken, zie ik hem ineenkrimpen. Hij moet vreselijk last hebben van zijn rug en elke beweging zal pijn doen. Maar als hij zich iets strammer beweegt terwijl hij spottend grijnst, lijkt dat het enige verschil in zijn gedrag te zijn.

Zo te zien is hij eraan gewend om pijn te verbergen.

Ik denk aan het briefje dat ik heb gevonden, aan hoe hard hij op zijn pen moet hebben gedrukt dat er inktspetters in het rond hebben gevlogen terwijl hij mijn naam schreef. Hard genoeg om door het papier heen te gaan, misschien zelfs wel om krassen op het bureau eronder te maken. Als hij dat met papier heeft gedaan, wil ik niet weten wat hij mij wil aandoen.

Na school train ik met Madoc. Hij laat me een bijzonder slimme pa-reerbeweging zien. Die herhaal ik keer op keer, beter en sneller, waarbij ik zelfs hem verras. Als ik druipend van het zweet naar binnen ga, kom ik langs Eik die ergens naartoe rent en mijn knuffelslang aan een vies touw achter zich aan trekt. Hij heeft die duidelijk uit mijn kamer gestolen.

‘Eik!’ roep ik hem na, maar hij is de trap al op.

Eenmaal op mijn kamer spoel ik me af in mijn bad. Ik pak daarna mijn schooltas uit. Helemaal onderin, in een vel papier gewikkeld, zit een door wormen aangevreten stuk Faeriefruit dat ik op weg naar huis heb opgeraapt. Ik leg het op een dienblad en trek leren handschoenen aan. Dan pak ik mijn mes en snijd ik het sponzige goudkleurige fruit in heel kleine schilfertjes.

Ik heb onderzoek gedaan naar soorten Faeriegif in stoffige, met de hand geschreven boeken in Madocs bibliotheek. Ik heb gelezen over de parelamaniet, een bleke zwam die als hij bloeit druppeltjes van een

rode vloeistof afgeeft die verdacht veel op bloed lijken. Een kleine hoeveelheid veroorzaakt verlamming, terwijl een grotere hoeveelheid dodelijk is, zelfs voor het Volk. Dan is er nog doodzoet, wat een slaap veroorzaakt die honderd jaar duurt. En geestbessen, die je bloed door je aderen laten jagen tot je hart stopt. En dan is er natuurlijk nog Faeriefruit, wat in een boek ook immerappel werd genoemd.

Dan pak ik er een flacon dennenlikeur bij, gestolen uit de keuken, dat zwaar en stroperig is als hars. Daar laat ik het fruit in vallen om het vers te houden.

Mijn handen beven.

Het laatste flintertje leg ik op mijn tong. De kick raakt me hard, en ik klem mijn kaken op elkaar. Dan, terwijl ik me toch dom voel, haal ik de andere dingen tevoorschijn. Een blaadje van de geestbesstruik uit de paleistuin. Een blaadje van een doodzoetbloem. Een piepklein druppeltje van de parelamaniet. Ik neem van alles een minieme hoeveelheid en slik dat in.

Mithridatisme, zo heet dit. Een grappige naam, toch? Het proces van gif innemen om je immuniteit ervoor op te bouwen. Zolang ik er niet aan doodga, zal het lastiger worden om me te vermoorden.

Het lukt me niet om aan te schuiven bij het avondeten. Ik heb het te druk met overgeven, te druk met rillen en zweten.

Ik val in de washoek van mijn kamer in slaap, languit op de vloer. Daar treft de Schim me aan. Ik word wakker doordat hij me met de punt van zijn laars in mijn maag port. Het enige wat voorkomt dat ik schreeuw is mijn beverigheid.

‘Opstaan, Jude,’ zegt hij. ‘De Kakkerlak wil dat je vanavond traint.’

Ik kom moeizaam overeind, te uitgeput om tegen hem in te gaan.

Buiten, op het met dauw bedekte gras, terwijl de eerste zonnestralen over het eiland kruipen, leert de Schim me hoe ik geruisloos in een

boom kan klimmen. Hoe ik een voet moet plaatsen zonder een takje te breken of een droog blaadje te laten knisperen. Ik dacht dat ik dit allemaal gedurende mijn lessen op het paleis had geleerd, maar hij wijst me op fouten waar mijn leraren de moeite niet voor hebben genomen. Ik probeer het, steeds weer. Het grootste deel van de tijd faal ik.

‘Goed,’ zegt hij, als mijn spieren beven.

Hij heeft zo weinig gezegd dat ik een beetje schrik van zijn stem. Hij zou veel makkelijker voor mens kunnen doorgaan dan Vivi, met de subtielere puntjes van zijn oren, lichtbruine haar en hazelnootbruine ogen. En toch lijkt hij ondoorgrondelijker, veel kalmer en killer dan zij. De zon is bijna op. De bladeren krijgen een gouden kleur.

‘Blijf oefenen. Besluit je zussen.’

Als hij grijnst en zijn zandkleurige haar voor zijn gezicht valt, komt hij jonger over dan ik ben, maar ik weet zeker dat dat niet het geval is. Als hij gaat, vertrekt hij op zo’n manier dat het lijkt alsof hij in het niets verdwijnt.

Ik keer terug naar huis en gebruik de kennis die ik net heb opgedaan om langs de bedienden heen de trap op te sluipen. Het lukt me ongezien mijn kamer te bereiken en als ik deze keer instort, lukt het me dat in ieder geval op mijn bed te doen.

De volgende dag sta ik op en begint alles opnieuw.

De les volgen is moeilijker dan ooit. Om te beginnen ben ik ziek. Mijn lichaam verzet zich tegen de effecten van het fruit en de verschillende soorten gif die ik heb ingenomen. Daar komt dan nog eens bij dat ik doodmoe ben door de training van Madoc en de training van het Schaduwhof. Madoc geeft me raadsels – twaalf koboldridders om een fort te bestormen, negen ongetrainde adellieden om er een te verdedigen – en vraagt me dan elke avond na het eten om mijn oplossingen.

De Kakkerlak beveelt me om me onder grote groepen hovelingen te begeven zonder op te vallen, om af te luisteren zonder geïnteresseerd over te komen. De Bom leert me hoe ik de zwakke plek van een gebouw moet vinden, een specifiek drukpunt op een lichaam. De Schim leert me hoe ik ongezien aan dakspanten kan bungelen, om accuraat te schieten met een kruisboog, om mijn bevende handen stabiel te houden.

Ik word op nog twee missies gestuurd om informatie te vergaren. Tijdens de eerste steel ik een brief die aan Elowyn geadresseerd is van het bureau van een ridder in het paleis. De tweede keer sluip ik verkleed als een Faeriebruid op een feest naar het privévertrek van de mooie Taracand, een van de gaden van prins Balekin, waar ik een ring

van een bureau wegneem. In beide gevallen mag ik niet de betekenis weten van wat ik heb gestolen.

Ik woon lessen bij samen met Cardan, Nicasia, Valerian en alle adelkinderen die zich met mijn vernedering hebben geamuseerd. Ik gun ze niet de voldoening dat ik me terugtrek, maar sinds het voorval met het Faeriefruit zijn er geen schermutselingen meer geweest. Ik wacht af. Ik kan alleen maar aannemen dat zij hetzelfde doen. Ik ben niet zo naïef om te denken dat we klaar zijn met elkaar.

Locke zet het flirten door. Hij komt bij Taryn en mij zitten tijdens de lunch, gaat languit op ons kleed liggen, om samen de zon onder te zien gaan. Af en toe brengt hij me naar huis door de bossen en hij blijft onderweg bij een groepje dennenbomen staan vlak bij Madocs terrein. Ik hoop maar dat hij het bittere gif op mijn lippen niet proeft.

Ik begrijp niet waarom hij me leuk vindt, maar het is spannend.

Taryn lijkt het ook niet te begrijpen. Ze houdt Locke achterdochtig in de gaten. Misschien is het gezien mijn bezorgdheid met betrekking tot haar mysterieuze aanbieder alleen maar passend dat zij even bezorgd is over die van mij.

‘Vermaak je je een beetje?’ hoor ik Nicasia een keer tegen Locke zeggen, als hij zich bij hen aansluit voor een les. ‘Cardan zal je niet vergeven wat je met haar doet.’

Ik blijf staan. Ik moet zijn antwoord horen.

Locke lacht alleen maar. ‘Is hij bozer dat je mij boven hem verkoos of dat ik een sterveling boven jou verkies?’

Daar kijk ik van op. Heb ik dat nu goed verstaan?

Ze wil net reageren als ze mij ziet. Haar mondhoeken krullen op. ‘Kleine muis,’ zegt ze, ‘geloof zijn zoete woorden maar niet.’

De Kakkerlak zou zijn vertrouwen in me verliezen als hij zag hoe slecht ik mijn nieuwe vaardigheden heb gebruikt. Ik heb niets van wat hij me heeft geleerd toegepast; ik heb me niet verborgen en ik heb me ook niet onder de anderen gemengd om niet op te vallen. Het enige voordeel is dat niemand me zou verdenken van een te grote kennis over het vak van spion.

‘Heeft Cardan het jou dan vergeven?’ Haar aangeslagen blik bevalt

me. ‘Jammer, hoor. Ik heb gehoord dat het heel belangrijk is om in de gunst te komen bij een prins.’

‘Waar heb ik een prins voor nodig?’ zegt ze bits. ‘Mijn moeder is koningin!’

Er is veel wat ik over haar moeder, koningin Orlagh, zou kunnen zeggen, dat ze meewerkt aan een vergiftiging, bijvoorbeeld, maar ik hou mijn mond en zeg helemaal niets. In plaats daarvan loop ik met een tevreden glimlach naar Taryn.

Er verstrijken nog een paar weken, tot de kroning over slechts enkele dagen is. Ik ben zo moe dat ik in slaap val zodra ik mijn hoofd laat hangen.

Ik val zelfs in slaap in de toren tijdens een demonstratie van moten oproepen. Het gefladder van hun vleugels sust me. Daar is niet veel voor nodig.

Ik word wakker op de stenen vloer. Mijn hoofd bonkt en ik grabbel om me heen naar mijn mes. Ik weet niet waar ik ben. Heel even denk ik dat ik ben gevallen. Heel even denk ik dat ik paranoïde ben. Dan zie ik Valerian, die grijnzend naar me kijkt. Hij heeft me van mijn stoel geduwd. Dat maakt die uitdrukking op zijn gezicht me duidelijk.

Ik ben nog niet paranoïde genoeg.

Er klinken buiten stemmen. De rest van onze klasgenoten eten hun lunch op het gras terwijl de avond valt. Ik hoor het gekrijs van de jongste kinderen, die elkaar waarschijnlijk achternazitten over de dekens.

‘Waar is Taryn?’ Het is niets voor haar om me niet wakker te maken.

‘Ze heeft beloofd om je niet te helpen, weet je nog wel?’ Een lok van Valerians goudblonde haar valt voor zijn oog. Hij is zoals altijd geheel in het rood gekleed, een tint die zo donker is dat die op het eerste gezicht zwart kan lijken. ‘Niet met woorden of daden.’

Natuurlijk. Wat stom van me om te vergeten dat ik er hier alleen

voor sta. Ik krabbel overeind en zie dan een blauwe plek op mijn kuit. Hoe lang heb ik geslapen? Ik klop mijn tuniek en broek af. ‘Wat wil je?’

‘Ik ben teleurgesteld,’ zegt hij listig. ‘Je hebt opgescheept over hoe je Cardan te slim af zou zijn, maar je hebt niets gedaan. Je bent na een kleine streek al aan het mokken.’

Ik laat mijn hand automatisch naar het heft van mijn mes glijden.

Valerian trekt mijn lijsterbesketting met een grijns uit zijn zak.

Die moet hij van mijn hals hebben gesneden terwijl ik sliep. Ik huiver bij de gedachte aan hoe dicht hij bij me was, dat hij in plaats van mijn ketting ook door mijn huid had kunnen snijden.

‘Nu moet je doen wat ik zeg.’

Ik ruik de betovering bijna in de lucht.

Hij bedrijft magie met zijn woorden. ‘Roep door het raam naar Cardan. Zeg hem dat hij heeft gewonnen. Daarna spring je van de toren. Door sterfelijk geboren te worden ben je al zo goed als dood.’

Het geweld ervan, de verschrikkelijke eindigheid van zijn bevel, is schokkend. Een paar maanden geleden had ik het gedaan. Ik had de woorden gezegd en was dan gesprongen. Als ik die overeenkomst met Dain niet was aangegaan zou ik nu dood zijn.

Valerian heeft mijn moord misschien al gepland vanaf de dag dat hij me probeerde te wurgen. Ik herinner me die glans in zijn ogen, de gretigheid waarmee hij me naar lucht zag snakken. Taryn heeft me gewaarschuwd dat het mijn dood kon worden, en ik schepte op dat ik er klaar voor was, maar dat ben ik niet.

‘Ik denk dat ik de trap neem,’ zeg ik, in de hoop dat ik niet zo geschokt overkom als ik me voel. Ik doe alsof mijn neus bloedt en maak aanstalten om langs hem heen te lopen.

Even kijkt hij verward, maar die verwarring slaat al snel om in razernij. Hij gaat voor de trap staan en blokkeert zo de weg. ‘Ik heb je een bevel gegeven. Waarom gehoorzaam je niet?’

Ik kijk hem recht aan en dwing mezelf te glimlachen. ‘Je was twee keer in het voordeel en je hebt dat voordeel twee keer verspeeld. Succes om dat nog eens voor elkaar te krijgen.’

Hij sputtert van woede. ‘J-jij bent niets. Het menselijk ras doet

graag alsof het zo weerbaar is. Sterfelijke levens zijn een lang spel van doen alsof. Als jullie niet tegen jezelf konden liegen, zouden jullie jezelf de keel doorsnijden om een eind aan jullie ellende te maken.'

Het woord 'ras' treft me, het idee dat hij denkt dat ik totaal iets anders ben, als een mier, een hond of een hert. Ik weet niet zeker of hij het verkeerd heeft, maar die gedachte bevalt me niet. 'Op het moment voel ik me anders niet bijzonder ellendig.' Ik mag hem niet laten merken dat ik bang ben.

Zijn mondhoeken krullen op. 'Welk geluk ken je dan? Paren en je voortplanten. Je zou gek worden als je de waarheid accepteerde over jezelf. Jij stelt niets voor. Je bestaat nauwelijks. Je enige doel is om meer van jouw soort te creëren voor je aan een of ander zinloos en afgrijselijk eind komt.'

Ik kijk hem in zijn ogen. 'En?'

Hier lijkt hij niet van terug te hebben, hoewel de spottende uitdrukking zijn gezicht niet verlaat.

'Ja, tuurlijk, ik zal sterven. En ik ben een ontzettende leugenaar. Nou en?'

Hij duwt me hard tegen de muur. 'Dus jij verliest! Geef toe dat je hebt verloren.'

Ik probeer zijn hand van me af te schudden, maar hij grijpt mijn keel vast. Zijn vingers drukken hard genoeg om mijn luchttoevoer af te sluiten.

'Ik zou je hier en nu kunnen doden en dan zou je worden vergeten. Het zou zijn alsof je nooit geboren was.'

Ik twijfel er geen moment aan dat hij dit meent, nog geen seconde. Hijgend trek ik het mes uit mijn zak en steek hem ermee in zijn zij. Precies tussen zijn ribben. Als mijn mes langer was geweest had ik zijn long ermee doorboord.

Hij zet geschrokken grote ogen op. Zijn greep verslapt.

Ik weet wat Madoc zou zeggen, dat ik het lemmet verder omhoog moet duwen. Dat ik voor een slagader moet gaan. Voor zijn hart. Maar als me dat lukt, heb ik een van de favoriete zonen van Faerie vermoord. Ik kan me niet eens voorstellen welke straf daarop staat.

Jij bent geen moordenaar.

Ik trek het mes terug en ren de kamer uit, schuif het bebloede wapen in mijn zak. De zolen van mijn laarzen kletsen tegen het steen als ik naar de trap ga. Ik kijk achterom.

Hij zit op zijn knieën en drukt een hand tegen zijn zij om het bloeden te stelpen. Hij sist van de pijn.

Dat herinnert me aan het feit dat mijn mes van koud staal is. Koud staal veroorzaakt enorm veel pijn bij Faeries. Wat ben ik blij dat ik dat bij me had. Ik vlieg de hoek om en loop bijna Taryn omver.

‘Jude!’ roept ze. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Kom mee.’ Ik sleur haar mee naar de andere leerlingen. Er zit bloed op mijn knokkels, op mijn vingers, maar niet veel. Ik veeg het af aan mijn tuniek.

‘Wat heeft hij met je gedaan?’ roept Taryn.

Ik probeer mezelf wijs te maken dat ik het niet erg vind dat ze me alleen heeft gelaten. Het was niet aan haar om risico’s te nemen, vooral omdat ze heel duidelijk heeft gezegd dat ze niet bij deze ruzie betrokken wil worden. Is er een verraderlijk deel in mij dat kwaad is en verdrietig omdat ze me niet wakker heeft geschopt ondanks de gevolgen? Natuurlijk. Maar zelfs ik had niet geraden hoe ver Valerian zou gaan of hoe snel hij dat punt zou bereiken.

We lopen over het gazon als Cardan opeens naar ons toe komt. Hij draagt losvallende kleren en heeft een oefenwapen bij zich.

Hij vernauwt zijn ogen tot spleetjes als hij het bloed ziet en wijst met de houten stok naar me. ‘Zo te zien heb je je bezeerd.’

Kijkt hij ervan op dat ik nog leef? Heeft hij tijdens de lunch de hele tijd de toren in de gaten gehouden, wachtend op het amusement van mijn zwanenzang?

Ik haal het mes onder mijn tuniek vandaan en laat het hem zien. Het is blikkerend rood. ‘Ik kan jou ook bezeren.’

‘Jude!’ zegt Taryn. Ze is duidelijk geschokt door mijn gedrag.

Dat hoort ook zo. Mijn gedrag is schokkend.

‘O, hoepel toch op.’ Cardan wuift haar met een hand weg. ‘Jij bent alleen maar saai.’

Taryn doet een stap naar achteren.

Dit is voor mij ook een verrassing. Hoort dit bij het spel?

‘Hebben jouw vieze wapen en nog viezere gewoonten iets te betekenen?’ vraagt hij temend, luchtig.

Hij kijkt me aan alsof ik ongemanierd ben omdat ik met een wapen naar hem wijs... ook al is hij degene met de onderling die me heeft aangevallen. Twee keer. Hij kijkt me aan alsof we een scherpzinnig gesprek gaan voeren, maar ik weet niet wat ik moet zeggen. Maakt hij zich echt geen zorgen over wat ik Valerian misschien heb aangedaan? Is het mogelijk dat hij niet weet dat Valerian me heeft aangevallen?

Taryn ziet Locke en loopt vlug naar hem toe. Ze praten even en dan vertrekt Taryn.

Cardan ziet dat ik dat zie.

Hij snuift, alsof zelfs mijn geur een belediging is.

Locke komt met glanzende ogen op zijn gemak onze kant op. Hij zwaait naar me. Heel even voel ik me bijna veilig. Ik ben Taryn ontzettend dankbaar dat ze hem heeft gestuurd. Ik ben Locke ontzettend dankbaar dat hij komt. ‘Jij vindt dat ik hem niet verdien,’ zeg ik tegen Cardan.

Hij glimlacht langzaam en het is alsof de maan onder de golven van het meer verdwijnt. ‘O, nee, jullie passen perfect bij elkaar.’

Een paar tellen later slaat Locke een arm om mijn schouders. ‘Kom, laten we gaan.’

Zonder de anderen nog een blik waardig te keuren doen we dat ook.

We lopen door het Grillige Bos waar alle bomen dezelfde kant op buigen alsof ze sinds ze jonge boompjes waren die richting op zijn geblazen door een sterke wind.

Ik blijf staan om een paar bramen tussen doorns vandaan te plukken, blaas er kleine suikermieren af en stop ze in mijn mond. Ik bied Locke er een aan, maar hij weigert.

‘Dus het komt erop neer dat Valerian heeft geprobeerd me te vermoorden,’ zeg ik tot slot. ‘En ik heb hem met mijn mes gestoken.’

Hij kijkt me met zijn vossenogen aan. ‘Je hebt Valerian neergestoken.’

‘Dus het kan zijn dat ik in de problemen zit.’ Ik haal diep adem.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Valerian zal niemand vertellen dat een sterfelijke meisje hem heeft verslagen.’

‘En Cardan? Zal hij niet teleurgesteld zijn dat zijn plannetje is mislukt?’ Ik staar naar de zee, die tussen de bomen door zichtbaar is en zich eindeloos ver lijkt uit te strekken.

‘Ik betwijfel of hij het wist.’ Locke glimlacht als hij mijn verbazing ziet. ‘O, hij zou je graag laten geloven dat hij onze leider is, maar het is meer dat Nicasia van macht houdt, ik van drama en Valerian van geweld. Cardan kan ons die drie dingen bieden, of in ieder geval smoesjes daarvoor.’

‘Drama?’ herhaal ik.

‘Ik hou ervan als er dingen gebeuren, als verhalen zich ontplooiën. En als ik geen goed verhaal kan vinden, dan maak ik er een.’ Op dat moment ziet hij er op-en-top uit als een schelm. ‘Ik weet dat je Nicasia hebt horen praten over wat er tussen ons speelt. Zij had Cardan, maar alleen door bij hem weg te gaan heeft ze macht over hem gekregen.’

Daar denk ik even over na, en dan valt me opeens op dat we niet onze normale route nemen naar Madocs terrein. Locke stuurt me de andere kant op. ‘Waar gaan we heen?’

‘Naar mijn domein.’ Hij grijnst, tevreden dat hij is betrapt. ‘Het is niet ver. Ik denk dat je de heggendoolhof wel leuk zult vinden.’

Ik ben nog nooit naar een van hun landgoederen geweest, op Heulhuis na. In de mensenwereld waren wij, kinderen, constant in de tuinen van burens, zaten we op de schommel of lagen we in het zwembad, maar de regels zijn hier compleet anders. De meeste kinderen aan het hof van de opperkoning zijn van koninklijke bloede en worden hier door kleinere hoven heen gestuurd in een poging invloed te krijgen op de prinsen en prinsessen, en zij hebben dus vrij weinig tijd voor andere dingen.

In de sterfelijke wereld bestaan er natuurlijk achtertuinen. Hier heb je woud en zee, rotsen en doolhoven, en bloemen die alleen rood zien als ze vers bloed krijgen. Het idee opzettelijk te verdwalen in een heggendoolhof bevalt me niet, maar ik glimlach alsof het me geweldig lijkt. Ik wil hem niet teleurstellen.

‘Er is straks een bijeenkomst,’ vertelt Locke. ‘Blijf. Ik beloof dat het leuk zal zijn.’

Ik krijg een knoop in mijn maag. Hij zal vast geen feest geven zonder zijn vrienden. ‘Dat lijkt me geen goed idee,’ zeg ik, zodat ik de uitnodiging niet direct hoeft af te slaan.

‘Mag je van je vader niet zo laat wegblijven?’ Locke kijkt me medelijdend aan.

Ik ben me ervan bewust dat hij me het gevoel wil geven een klein kind te zijn, terwijl hij heel goed weet waarom ik hier niet zou moeten zijn. Maar ook al besef ik dat, het werkt.

Lockes landgoed is bescheidener dan dat van Madoc en minder goed versterkt. Tussen de bomen door zijn hoge torenspitsen zichtbaar, die zijn bedekt met dakpannen van met mos begroeide schors. De kronkelende ranken van klimop en kamperfoelie kruipen langs de muren omhoog waardoor het geheel groen en bladerrijk is.

‘Wow? Ik ben hier voorbijgereden en heb die torens vanuit de verte gezien, maar ik wist niet van wie dit huis was. ‘Prachtig.’

Hij grijnst. ‘Laten we naar binnen gaan.’

Hoewel er aan de voorkant een paar indrukwekkende deuren zitten, neemt hij me mee naar een kleine deur aan de zijkant, die direct toegang biedt tot de keuken. Er ligt een vers brood op het aanrecht, samen met appels, rozijnen en een stuk zachte kaas, maar ik zie geen bedienden die dit bereid zouden kunnen hebben.

Ik denk onwillekeurig aan het meisje in Heulhuis dat Cardans haard heeft schoongemaakt. Waar denkt haar familie dat ze is en welke overeenkomst heeft ze gesloten? Hoe makkelijk had ik me in haar schoenen kunnen bevinden? Die gedachte zet ik van me af. ‘Is je familie thuis?’

‘Die heb ik niet. Mijn vader was te wild voor het hof. Hij hield veel meer van de grootse, ongetemde wouden dan van het gekonkel van mijn moeder. Hij is vertrokken en daarna is zij overleden. Nu woon ik hier alleen.’

‘Wat erg! En wat eenzaam.’

Hij schudt mijn woorden van zich af. ‘Ik heb het verhaal van jouw ouders gehoord. Een tragedie die een lied waard is.’

‘Dat is lang geleden gebeurd.’ Het laatste wat ik wil is het nu over Madoc en moord hebben. ‘Wat is er met je moeder gebeurd?’

Hij maakt een onverschillig gebaar. ‘Ze kreeg iets met de opperkoning. Aan dit hof is dat voldoende. Er was een kind... Zijn kind, neem ik aan. Iemand wilde niet dat het geboren zou worden. Parelamaniet.’ Hoewel hij zijn korte verhaal op luchtige toon begint, eindigt het niet zo.

Parelamaniet. Ik denk aan de brief van koningin Orlagh die ik in Balekins huis heb gevonden. Ik probeer mezelf ervan te overtuigen dat het briefje niet naar de vergiftiging van Lockes moeder zou kunnen verwijzen, dat Balekin geen motief had omdat Dain al de uitverkoren troonopvolger van de opperkoning was. Maar hoe erg ik ook mijn best doe, ik krijg de verschrikkelijke mogelijkheid dat Nicasia’s moeder iets te maken had met de dood van Lockes moeder niet uit mijn hoofd. ‘Ik had het niet moeten vragen... Dat was onbeleefd van me.’

‘Wij zijn kinderen van de tragedie.’ Hij schudt zijn hoofd en glimlacht dan. ‘Het was niet de bedoeling om je bezoek zo van start te laten gaan, maar om je wijn, fruit en kaas te geven. Ik wilde je vertellen dat je haar zo mooi is als de kringelende rook van een houtvuur en dat je ogen dezelfde kleur hebben als walnoten. Ik dacht dat ik er een ode over kon opstellen, maar ik ben niet goed in odes.’

Ik lach.

Hij drukt een hand op zijn hart, alsof hij diep gekwetst is door mijn wreedheid. ‘Voor ik je meeneem naar de doolhof, wil ik je eerst iets anders laten zien.’

‘Wat dan?’ vraag ik nieuwsgierig.

Hij pakt mijn hand vast. ‘Kom.’ Hij leidt me door het huis.

We komen bij een wenteltrap en gaan naar boven, hoger en hoger en hoger.

Ik ben duizelig. Er zijn geen deuren of overlopen, alleen maar steen en treden, mijn hart dat tegen mijn ribben bonkt, alleen zijn schuine glimlachjes en amberkleurige ogen. Ik probeer tijdens de klim niet te struikelen of uit te glijden. Ik probeer mijn tempo niet te laten zakken, hoe duizelig ik ook word. Ik denk aan Valerian.

Spring van de toren. Jij stelt niets voor. Je bestaat nauwelijks.

Als we helemaal boven komen is daar een kleine deur die tot ons middel reikt.

Ik leun tegen de muur en wacht tot mijn evenwicht zich weer herstelt.

Locke draait aan de sierlijke zilveren knop en bukt zich om naar binnen te gaan.

Ik verman me, zet me af tegen de muur en volg hem, om meteen naar adem te happen. We staan op een balkon helemaal in de top van de hoogste toren, die boven de bomen uitkomt. Vanaf hier, verlicht door de sterren, zie ik de doolhof beneden en de folly in het midden ervan. Ik zie de bovengrondse delen van Paleis Elfhome, het landgoed van Madoc en Heulhuis. Ik zie de zee die het eiland omringt en zelfs daar voorbij, door de altijd aanwezige mist heen, de felle lichten van mensensteden en -dorpjes. Ik heb nog nooit rechtstreeks van onze wereld naar die van hen gekeken.

Locke legt zijn hand tussen mijn schouderbladen. ‘De mensenwereld lijkt ’s nachts bezaaid te zijn met gevallen sterren.’

Ik leun tegen zijn aanraking aan, zet de nare klim van me af en probeer niet te dicht bij de rand te gaan staan. ‘Ben je er ooit geweest?’

Hij knikt. ‘Mijn moeder heeft me er als kind mee naartoe genomen. Ze zei dat onze wereld stil zou komen te staan zonder de jouwe.’

Ik wil zeggen dat het niet mijn wereld is, dat ik die nauwelijks begrijp, maar ik heb wel door wat hij probeert te zeggen en als ik hem corrigeer komt het over alsof dat niet zo is. De mening van zijn moeder is vriendelijk, zeker vriendelijker dan de meeste heersende opvattingen over de sterfelijke wereld. Ze moet een aardige vrouw zijn geweest.

Hij keert me naar zich toe en buigt langzaam zijn hoofd. Zijn lippen zijn zacht, zijn adem is warm.

Ik voel me net zo ver verwijderd van mijn eigen lichaam als van de lichtjes van die stad aan de andere kant van de zee. Ik reik naar de reling en pak die stevig vast als hij zijn arm om mijn middel laat glijden, om mezelf houvast te geven, om mezelf ervan te overtuigen dat ik hier echt ben en dat dit moment, hoog boven al het andere, echt is.

Hij heft zijn hoofd. ‘Je bent echt prachtig.’

Ik ben nog nooit zo blij geweest om te weten dat ze niet kunnen

liegen. ‘Dit is ongelooflijk,’ zeg ik, terwijl ik over alles uitkijk. ‘Het ziet er allemaal zo klein uit, alsof het een strategiebord is.’

Hij lacht, alsof ik een grapje maak. ‘Ik neem aan dat je veel tijd in de studeerkamer van je vader doorbrengt?’

‘Voldoende. Genoeg om te weten wat mijn kansen zijn tegen Cardan. Tegen Valerian en Nicasia. Tegen jou.’

Hij pakt mijn hand vast. ‘Cardan is een sukkel. De rest van ons doet er niet toe.’ Zijn glimlach wordt breder. ‘Maar misschien is dit onderdeel van je plan, om me over te halen je naar het hart van mijn vesting te brengen en mij aan je wil te onderwerpen. Het is maar dat je het weet: ik denk niet dat het heel moeilijk zal zijn om me aan je wil te onderwerpen.’

Daar moet ik om lachen. ‘Je bent helemaal niet als de anderen.’

‘Is dat zo?’

Ik kijk hem lange tijd aan. ‘Ik weet het niet. Ga je me het bevel geven om van het balkon te springen?’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Natuurlijk niet.’

‘Tja, dan lijkt je niet op ze.’ Ik geef hem een hard zetje tegen zijn borst, laat mijn hand daar haast onbewust liggen en zijn warmte trekt in mijn huid. Ik had niet beseft hoe koud ik het had gekregen hier buiten in de wind.

‘Jij bent niet zoals ze zeiden dat je zou zijn.’ Hij buigt opnieuw zijn hoofd om me te kussen.

Ik wil niet denken aan wat ze allemaal hebben gezegd, niet nu. Ik wil zijn mond op de mijne voelen en al het andere verdringen.

Het duurt lang voor we de trap weer af dalen. Ik heb mijn handen in zijn haar geschoven. Hij heeft zijn mond tegen mijn hals gedrukt. Ik word met mijn rug tegen de oude stenen muur geduwd. Alles is traag en perfect en slaat helemaal nergens op. Dit kan niet mijn leven zijn. Dit voelt totaal niet als mijn leven.

We zitten aan de lange, lege bankettafel en eten kaas en brood. We drinken lichtgroene wijn die naar kruiden smaakt uit enorme kelken die Locke ergens achter uit een kast heeft gehaald. Ze waren met zo’n dikke stoflaag bedekt dat hij ze twee keer heeft moeten afwassen voor we ze konden gebruiken.

Als we alles op hebben, duwt hij me naar de tafel toe en tilt me erop, zodat onze lichamen tegen elkaar drukken. Het is opwindend en angstaanjagend, zoals zo veel dingen in Faerie.

Ik weet niet of ik goed kan zoenen. Mijn lippen voelen onhandig aan. Ik ben verlegen. Ik wil hem dichtertegen me aantrekken en hem tegelijk van me af duwen. Faeries kennen niet veel taboes wat betreft bescheidenheid, maar ik wel. Ik ben bang dat mijn sterfelijke lichaam stinkt door zweet, door angst en verval. Ik weet niet zeker waar ik mijn handen moet laten, hoe hard ik hem moet vastpakken, hoe diep ik mijn nagels in zijn schouders kan duwen. En hoewel ik weet wat er na het zoenen komt, hoewel ik weet wat het inhoudt als hij zijn handen langs mijn gekneusde kuit naar mijn dij laat glijden, heb ik geen idee hoe ik mijn onervarenheid moet verbergen.

Hij leunt naar achteren om me aan te kijken, en ik probeer de paniek uit mijn ogen te houden.

‘Blijf vannacht hier,’ fluistert hij.

Heel even denk ik dat hij me vraagt bij hem te blijven, en daarmee bedoel ik ‘bij hem’, en mijn hart gaat sneller slaan door een mengeling van verlangen en angst. Dan schiet me opeens te binnen dat er een feest is. Hij vraagt me daarvoor te blijven. Die onzichtbare bedienden, waar ze ook zijn, zijn zeker het landgoed aan het voorbereiden. Over niet al te lange tijd is het goed mogelijk dat Valerian, mijn mislukte moordenaar, hier in de tuin danst.

Nou ja, hij zal waarschijnlijk niet dansen, maar stijfjes tegen een muur leunen met een drankje in zijn hand, verband om zijn ribben en een nieuw plan om me te vermoorden. Of misschien heeft Cardan hem al een nieuw bevel gegeven om me te vermoorden. ‘Dat zal je vrienden niet bevallen.’ Ik laat me van de tafel glijden.

‘Die zijn binnen de kortste keren te zat om het op te merken. Je kunt niet je hele leven opgesloten zitten in Madocs veredelde barakken.’

Hij schenkt me een glimlach die duidelijk bedoeld is om me te charmeren. En dat werkt eigenlijk wel. Ik denk aan Dains aanbod om me een liefdesteken op mijn voorhoofd te geven en vraag me onwillekeurig af of Locke er een heeft, want ondanks alles kom ik in de verleiding.

‘Ik ben er niet op gekleed.’ Ik gebaar naar de tuniek die ik aanheb, die onder de vlekken zit van Valerians bloed.

Hij neemt me van top tot teen in zich op, langer dan een inspectie van mijn kleren hoeft te duren. ‘Ik kan wel een jurk voor je vinden. Ik kan alles vinden wat je maar wilt hebben. Je hebt me naar Cardan, Valerian en Nicasia gevraagd... Zo zie je ze een keer buiten de lessen om. Kom naar ze kijken terwijl ze onnozel, zat en ontaard zijn. Zie hun kwetsbaarheden, hun zwakke plekken. Je moet ze kennen om ze te verslaan, toch? Ik zeg niet dat je ze meer zult mogen, maar je hoeft ze ook niet te mogen.’

‘Ik mag jou. Ik vind het leuk om met jou te doen alsof.’

‘Doen alsof?’ herhaalt hij, alsof hij niet zeker weet of ik hem beledig.

‘Natuurlijk.’ Ik loop naar de ramen van de gang en kijk naar buiten. Maanlicht valt over de bladrijke ingang van de doolhof. Vlak in de buurt branden fakkels waarvan de vlammen flakkeren en wiegen door de wind. ‘Natuurlijk doen we alsof! Wij horen niet bij elkaar, maar het is toch leuk.’

Hij kijkt me evaluerend en samenzweerderig aan. ‘Waarom zouden we daar dan mee ophouden?’

‘Oké,’ zeg ik hulpeloos. ‘Ik blijf. Ik kom op je feest.’ Tot op heden heb ik nog maar weinig lol gehad in mijn leven. De belofte van meer daarvan is moeilijk te weerstaan.

Hij neemt me mee door verschillende ruimtes tot we bij een dubbele deur aankomen. Hij aarzelt kort en kijkt naar me om, dan duwt hij die open en lopen we een enorme slaapkamer in. Alles zit onder een dikke, beklemmende laag stof. Er zijn twee paar voetafdrukken zichtbaar. Hij is hier eerder geweest, maar niet vaak.

Hij pakt mijn hand. ‘De jurken in de kast zijn van mijn moeder geweest. Leen wat je wilt.’

Ik kijk om me heen naar deze onaangeraakte kamer in het hart van het huis en begrijp het verdriet waardoor hij die zo lang heeft afgesloten. Ik ben blij dat hij mij hier toelaat. Als ik een kamer had die was gevuld met de spullen van mijn moeder, weet ik niet of ik wel iemand zou binnenlaten. Ik weet niet eens of ik er zelf wel naar binnen zou durven gaan.

Hij trekt een van de kasten open.

Veel van de kleding is door motten aangevreten, maar ik zie hoe ze ooit zijn geweest. Een rok met een kralenpatroon van granaatappels, een andere waarvan je de overrok als een gordijn kunt optrekken waardoor een toneel vol met juwelen bezette mechanische poppen zichtbaar wordt. Er is er zelfs een waarop de silhouetten van dansende faunen zo hoog als de rok zelf geborduurd zijn. Ik heb de jurken van Oriana bewonderd vanwege hun elegantie en overdadigheid, maar deze exemplaren wekken een verlangen op naar een jurk die losbandig is. Ze laten me wensen dat ik de moeder van Locke in een van haar juponnen had gezien. Ze geven me de indruk dat ze ervan moet hebben gehouden om te lachen.

‘Ik heb nog nooit zulke jurken gezien,’ vertel ik hem. ‘Wil je echt dat ik er een van draag?’

Hij aait met een hand over een mouw. ‘Ze zijn inderdaad wel een beetje versleten.’

‘Nee, ik vind ze prachtig.’

De jurk met de faunen is het minst beschadigd. Ik stof die af en trek hem achter een oud scherm aan. Ik worstel ermee, omdat het het soort jurk is dat moeilijk aan te trekken is zonder de hulp van Tatterfell. Ik heb geen idee hoe ik mijn haar anders zou moeten dragen, dus ik laat het zoals het is: in een kroon rond mijn hoofd gevlochten. Als ik met mijn hand een zilveren spiegel schoonveeg en mezelf in de kleren van een dode Faerie zie, trekt er een huivering door me heen.

Opeens weet ik niet wat ik hier doe. Ik weet niet zeker wat Locke van plan is. Als hij me de juwelen van zijn moeder probeert om te doen, weiger ik dat. ‘Laten we naar de tuin gaan.’ Ik wil weg uit deze lege, galmende kamer.

Hij legt de lange ketting van smaragden die hij in zijn handen heeft weg.

Vlak voor we de ruimte verlaten kijk ik om naar de kast vol wegtotende kleren. Ondanks mijn gevoel van onbehagen stel ik me ergens voor hoe het zou zijn om de meesteres van dit huis te zijn. Ik stel me prins Dain met de kroon voor, stel me voor gasten te vermaken aan de lange tafel waar we elkaar hebben gezoend, mijn klasgenoten die

allemaal de lichtgroene wijn drinken en doen alsof ze nooit hebben geprobeerd me te doden. Locke, met mijn hand in de zijne.

Terwijl ik ze allemaal bespioneer, uit naam van de koning.

De heggendoolf is hoger dan een boeman lang is en bestaat uit dichte, glanzende donkergroene bladeren. Blijkbaar spreekt Cardans Kring hier vaak af. Ik hoor ze in het hart van de doolfhof lachen als ik samen met Locke naar buiten loop. Hij is te laat voor zijn eigen feest. De geur van dennenlikeur hangt in de lucht. Het licht van de fakkels werpt lange schaduwen en bedekt alles met een dieprode gloed.

Ik ga langzamer lopen. Ik steek mijn hand in de zak van de geleende jurk en raak mijn mes aan waar nog altijd het bloed van Valerian op zit. Dan voel ik iets anders onder mijn vingertoppen, iets wat Lockes moeder daar jaren geleden in heeft laten zitten. Ik haal haar snuisterij tevoorschijn: een gouden eikel. Het ziet er niet uit als een sieraad. Er zit geen ketting aan. Ik kan me niet voorstellen welk doel het kan hebben gehad anders dan er mooi uit te zien en laat het weer in mijn zak vallen.

Locke houdt mijn hand vast terwijl we door de kronkelingen van de doolfhof lopen. Het lijken er niet veel te zijn. Ik probeer ze in mijn geheugen vast te leggen, voor het geval ik in mijn eentje de weg naar buiten moet zien te vinden. De eenvoud van de doolfhof maakt me onzeker in plaats van dat die me zekerheid schenkt. Er zijn niet veel eenvoudige dingen in Faerie. Thuis is de avondmaaltijd bijna voorbij, zonder mij. Taryn zal tegen Vivi fluisteren dat ik ergens heen ben gegaan met Locke. Madoc zal zijn wenkbrauwen fronsen en in zijn vlees prikken, boos dat ik zijn les mis.

Ik heb ergere dingen meegemaakt.

Midden in de doolfhof speelt een fluitist een melodieuze, wilde lied. Bloemblaadjes van witte rozen dwarrelen door de lucht. Leden van het Volk hebben zich daar verzameld. Ze eten en drinken van een lange bankettafel waar vooral verschillende soorten alcohol klaarstaan: brandewijn waar alruinwortel in drijft, zure pruimenwijn en

een heldere vloeistof met rode klaver erin. Daarnaast staan flacons met goudkleurig nimmermeer.

Cardan ligt op een deken. Hij heeft zijn hoofd naar achteren laten zakken en zijn ruime overhemd hangt open. Hoewel het nog vroeg is, komt hij heel dronken over. Zijn mond is met goud bedekt. Een gehoornd meisje dat ik niet ken kust zijn hals en een ander, met narcisgeel haar, heeft haar lippen tegen zijn kuit gedrukt, vlak boven zijn laars.

Tot mijn opluchting is Valerian nergens te bekennen. Ik hoop dat hij thuis is en pijn heeft van die wond die ik hem heb bezorgd.

Locke brengt me een vingerhoedje likeur.

Ik neem uit beleefdheid een verschroeiend nipje en moet onmiddellijk hoesten.

Cardan kijkt me aan. Hij heeft zijn ogen nauwelijks open, maar ik zie ze glanzen, nat als teer. Hij kijkt naar mij terwijl het meisje hem op de mond kust, en ze haar hand onder zijn suffe overhemd met ruches laat glijden.

Ik voel mijn wangen gloeien en wend mijn blik af. Ik ben boos op mezelf, gun hem niet de voldoening mijn ongemak te zien. Hij is degene die zich voor schut zet.

‘Ik zie dat een lid van de Kring der Wormen ons vanavond met haar aanwezigheid vereert.’ Nicasia komt naar ons toe in een jurk waarin alle kleuren van de zonsondergang zijn verwerkt. Ze bestudeert mijn gezicht. ‘Maar wie van de twee is het?’

Ik negeer de steek onder water. ‘Die ene die je niet moet.’

Ze lacht, hoog en gemaakt. ‘O, je zou ervan opkijken wat sommigen van ons van jullie vinden.’

‘Ik heb je beter vermaak beloofd dan dit,’ zegt Locke stijfsjes, en hij pakt mijn elleboog vast.

Ik ben dankbaar als hij me meeneemt naar een lage tafel waar kussens omheen zijn gestrooid. Ik kan het niet laten om even treiterend naar Nicasia te zwaaien. Onderweg gooi ik als Locke niet kijkt de inhoud van mijn vingerhoedje op het gras.

De fluitist is klaar en een naakte jongen, blinkend door goudverf, haalt een luit tevoorschijn en zingt een schunnig lied over gebroken

harten: ‘O, schone dame! O, wrede dame! Wat mis ik uw wanbeheer. Ik mis uw lokken. Ik mis uw ogen. Maar boven alles mis ik uw dijen.’

Locke kust me weer, voor het vuur. Iedereen kan het zien, maar ik weet niet of ze kijken, want ik knijp mijn ogen stevig dicht.

Ik word wakker in het huis van Locke op een bed bedekt met wandkleden. Ik proef zure pruimen en mijn lippen zijn gezwollen van het zoenen.

Locke ligt naast me, nog steeds in zijn kleren van gisteravond. Hij heeft zijn ogen dicht.

Ik neem even de tijd om hem te bestuderen: zijn scherpe oren en zijn haar dat lijkt op de vacht van een vos, zijn zachte mond, zijn lange, ontspannen ledematen. Zijn hoofd rust op een met ruches bedekte pols.

De nacht komt in een golf van herinneringen bij me terug. Er is gedanst en er was een achtervolging door de doolhof. Ik herinner me dat ik ben gevallen, lachend, met mijn handen in de aarde, en dat is niets voor mij. Als ik naar de geleende baljurk kijk waarin ik heb geslapen, zie ik dat daar grasvlekken op zitten.

Niet dat ik de eerste zou zijn...

Prins Cardan heeft me de hele avond in de gaten gehouden, een rusteloos rondcirkelende haai die wachtte op het juiste moment om toe te slaan. Zelfs nu kan ik zo de herinnering aan het geschroeide zwart van zijn ogen oproepen. En als ik harder lachte om hem boos te maken, als ik breder glimlachte en Locke langer zoende, dan is dat een soort misleiding die zelfs het Volk niet kan veroordelen.

Nu voelt de afgelopen nacht echter als een lange, onmogelijke droom.

Het is rommelig in de slaapkamer van Locke. Divans en lage banken liggen vol boeken en kleren. Ik waad erdoor naar de deur en sluip door de lege gangen van het huis. Als ik de stoffige kamer van zijn moeder heb gevonden trek ik haar jurk uit en doe ik mijn kleren van gisteren aan. Ik haal mijn mes uit haar zak, maar dan komt de gouden eikel mee.

Impulsief stop ik zowel mes als eikel in mijn tuniek. Ik wil een aan-denken aan vannacht, mocht iets dergelijks nooit meer gebeuren. Locke heeft gezegd dat ik alles wat ik wilde uit deze kamer mocht lenen, en ik leen dit.

Op weg naar buiten kom ik langs de lange eettafel waar Nicasia zit. Ze snijdt met een mesje een appel in partjes. ‘Je haar is net een vogel-nest,’ merkt ze op, waarna ze een schijfje fruit in haar mond stopt.

Ik werp een blik op een zilveren schaal aan de wand, waarin alleen maar een vervormd en wazig beeld van me te zien is. Dat is vol-doende om te zien dat ze gelijk heeft. Een bruine wolk omlijst mijn hoofd. Ik maak mijn vlecht los en kam mijn haar uit met mijn vin-gers. ‘Locke slaapt.’ Ik neem aan dat ze hem wil zien. Ik had verwacht het gevoel te hebben dat ik haar een hak kon zetten, omdat ik degene ben die uit zijn slaapkamer komt, maar in plaats daarvan raak ik een beetje in paniek.

Ik weet niet hoe ik dit moet aanpakken, heb geen idee hoe ik na wakker te zijn geworden in het huis van een jongen met het meisje moet praten met wie hij iets heeft gehad. Dat ze ook een meisje is dat me waarschijnlijk dood wil hebben is vreemd genoeg het enige deel van deze situatie dat ook maar een beetje normaal voelt.

‘Mijn moeder en broer dachten dat we zouden trouwen,’ vertelt ze, hoewel het overkomt alsof ze tegen de lege ruimte praat in plaats van tegen mij. ‘Het zou een nuttig bondgenootschap zijn geweest.’

‘Met Locke?’ vraag ik verward.

Ze kijkt me geërgerd aan. Mijn vraag lijkt haar even uit haar verhaal te halen. ‘Tussen Cardan en mij. Hij maakt dingen kapot. Daar houdt hij van. Dingen kapotmaken.’

Natuurlijk houdt Cardan ervan om dingen kapot te maken. Hoe is

het mogelijk dat dat iets is wat ze nu pas beseft? Ik had verwacht dat het juist iets zou zijn wat ze met elkaar gemeen hadden.

Ik laat haar alleen met haar appel en haar herinneringen en ga naar het paleis. Er blaast een koele bries tussen de bomen door die met mijn loshangende haar speelt en me de geur van dennen brengt. Boven me hoor ik de roep van zeemeeuwen. Ik ben blij met de les van vandaag, blij dat ik een reden heb om niet naar huis te gaan waar ik Oriana's preek zou moeten aanhoren.

Vandaag moet ik in de toren zijn, mijn minst favoriete locatie. Ik klim de trap op en ga zitten. Ik ben te laat, maar ik vind een plekje op een bank achter in de kamer. Taryn zit aan de andere kant. Ze kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

Cardan zit onderuitgezakt naast haar, gekleed in groen fluweel waarop met gouddraad doorns geborduurd zijn waarvan de topjes met blauwe draad zijn benadrukt. Hij trommelt rusteloos met zijn vingertoppen op het hout van het bankje aan weerszijden van hem.

Daar word ik net zo rusteloos van.

In ieder geval is Valerian niet komen opdagen. Het is te veel gehoopt dat hij nooit meer terugkeert, maar ik heb in ieder geval vandaag.

Een nieuwe lerares, een ridder genaamd Dulcamara, vertelt over de regels van overerving, ongetwijfeld met het oog op de aankomende kroning.

De kroning, die ook het begin zal zijn van mijn groeiende macht. Als prins Dain eenmaal opperkoning is, kunnen zijn spionnen zich door de schaduwen van Elfhame bewegen en zijn we alleen verantwoording schuldig aan Dain zelf.

'Bij een aantal van de lagere hoven kan de moordenaar van een koning of koningin de troon bestijgen,' vertelt Dulcamara. Ze deelt ons mee dat zij bij het Hof der Termieten hoort, wat zich nog niet bij het vaandel van Eldred heeft aangesloten.

Hoewel ze geen wapenrusting draagt, geeft haar houding aan dat ze aan het gewicht daarvan is gewend. 'En daarom heeft koningin Mab met de wilde fey onderhandeld om de kroon te maken die koning Eldred draagt, die alleen kan worden doorgegeven aan haar nakomelingen. Het zou lastig zijn om die met geweld in handen te krijgen.' Ze grijnst griezelig.

Ze ziet eruit alsof ze Cardan levend zou opeten en zijn botten zou breken om bij het merg te komen als hij zou proberen haar les te onderbreken.

De adelkinderen houden Dulcamara onzeker in de gaten. Het gerucht gaat dat heer Roiben, haar koning, van plan is trouw te zweren aan de nieuwe opperkoning. Hij brengt dan zijn omvangrijke hof met zich mee, dat jaren de strijdkrachten van Madoc op afstand heeft gehouden. Roiben die zich aansluit bij het opperhof van Elfhame wordt alom als een meesterlijke diplomatieke zet beschouwd. Prins Dain heeft daarover onderhandeld, tegen de wensen van Madoc in. Ze zal hier wel voor de kroning zijn.

Larkspoor, een van de jongste kinderen, schraapt haar keel. ‘Wat gebeurt er als er geen kinderen meer zijn in de Struikwinde-familie?’

De glimlach van Dulcamara wordt milder. ‘Als er eenmaal minder dan twee nazaten zijn, een om de kroon te dragen en de ander om die op het hoofd van de heerser te plaatsen, vergaan de Bloedkroon en de macht die hij met zich meebrengt. Heel Elfhame zal vrij zijn van hun geloften eraan. En daarna, wie weet? Misschien zal een nieuwe heerser een nieuwe kroon maken. Misschien gaan jullie weer oorlog voeren tegen kleinere Seelie- en Onseeliehoven. Misschien sluiten jullie je aan bij onze vaandels in het zuidwesten.’ Haar glimlach maakt duidelijk waar haar voorkeur naar uitgaat.

Ik steek mijn hand op.

Dulcamara knikt naar me.

‘Wat als iemand probeert de troon in te nemen?’

Cardan werpt me een schuine blik toe.

Ik wil boos terugkijken, maar ik krijg dat beeld van hem liggend op de grond met die meisjes niet uit mijn hoofd. Mijn wangen beginnen weer te gloeien. Ik laat mijn blik zakken.

‘Een interessante vraag,’ zegt Dulcamara. ‘Volgens de legende laat de kroon het niet toe dat die op het hoofd van iemand wordt geplaatst die geen erfgenaam van Mab is, maar Mabs familielijn is erg vruchtbaar geweest. Zolang een paar nazaten de kroon proberen in te nemen, is dat mogelijk. Maar het gevaarlijkste van een coup is dat de kroon vervloekt is. De moordenaar van de drager zal zelf ook sterven.’

Ik denk aan het briefje dat ik in Balekins huis heb gevonden, over parelamanieten, over kwetsbaarheid.

Na de les loop ik voorzichtig de trap af. Ik herinner me maar al te goed hoe ik naar beneden ben gerend nadat ik Valerian had gestoken met mijn mes.

Taryn volgt me naar buiten en ze duwt me haast het bos in, naar een groep krulvarens. ‘Om te beginnen weet niemand dat je vannacht niet thuis bent geweest, op Tatterfell na, en ik heb haar een van je mooiste ringen gegeven om ervoor te zorgen dat ze er niets over zegt. Maar je moet me vertellen waar je bent geweest.’

‘Locke heeft een feest gegeven bij hem thuis. Ik ben blijven slapen... maar er is niets... Ik bedoel, er is niet veel gebeurd. We hebben gezocht. Meer niet.’

Haar kastanjebruine vlechten vliegen in het rond als ze haar hoofd schudt. ‘Dat geloof ik niet.’

Ik zucht, al klinkt dat wellicht wat dramatisch. ‘Waarom zou ik liegen? Ik ben niet degene die de identiteit verzwijgt van wie me het hof maakt.’

Taryn fronst. ‘Bij iemand in zijn kamer slapen, in zijn bed slapen, is meer dan zoenen.’

Mijn wangen worden warm als ik denk aan hoe het voelde om wakker te worden met zijn lichaam naast het mijne. Om haar aandacht af te leiden doe ik een gok naar haar aanbidder. ‘Ooo, misschien is het prins Balekin. Ga je met prins Balekin trouwen? Of misschien is het wel Noggel, dan kunnen jullie samen de sterren tellen.’

Ze geeft me een mep tegen mijn arm, een beetje te hard. ‘Hou nou eens op met raden. Je weet dat ik het niet mag zeggen.’

‘Au.’ Ik pluk een witte dagkoekoeksbloem en steek die achter mijn oor.

‘Dus je vindt hem leuk?’ vraagt ze. ‘Echt leuk?’

‘Locke? Natuurlijk.’

Ze kijkt me aan.

Was ze dan zo bezorgd toen ik gisternacht niet thuiskwam? ‘Balekin mag ik een stuk minder.’

Ze rolt met haar ogen.

Eenmaal thuis krijg ik te horen dat Madoc pas laat terug zal zijn. Nu ik voor een keer niets te doen heb, ga ik op zoek naar Taryn. Maar ook al heb ik haar een paar minuten geleden naar boven zien gaan, ze is niet op haar kamer. In plaats daarvan ligt haar jurk op haar bed en staat haar kast open. Daarin hangen een paar jurken scheef, alsof ze die heeft bekeken en toen heeft afgekeurd.

Is ze naar haar aanbidder? Ik loop een rondje door haar kamer en probeer door de ogen van een spion te kijken of ik ergens sporen van geheimen zie. Er valt me niets ongewoons op, op een paar rozenblaadjes na die op haar kaptafel liggen te verwelken.

Ik ga naar mijn eigen kamer, ga op mijn bed liggen en loop mijn herinneringen van de afgelopen nacht na. Ik haal mijn mes uit mijn zak om dat eindelijk schoon te maken, maar ik neem tegelijk de gouden eikel mee. Ik bekijk het voorwerp van alle kanten.

Het is een massief stukje metaal... een prachtig object. In eerste instantie is het niet meer dan dat, maar dan valt me op dat er piepkleine lijntjes over lopen die bewegende delen lijken aan te geven. Alsof het een puzzel is.

Ik probeer de bovenkant eraf te schroeven, maar dat lukt niet. Verder lijkt ik er niets mee te kunnen beginnen. Ik sta op het punt het op te geven en het op mijn kaptafel te gooien als ik helemaal onderaan een nagenoeg onzichtbaar gaatje zie. Ik spring van mijn bed en zoek in mijn bureau naar een speld. De enige die ik vind heeft een parel aan een uiteinde. Ik probeer de punt ervan in de eikel te duwen. Het duurt even, maar het lukt en ik duw tot ik iets voel klikken en de eikel zich opent.

Er verschijnt een trappetje uit een glimmende kern, waar een piepklein gouden vogeltje nestelt. Het bejke beweegt en het spreekt met een krakerig stemmetje.

‘Mijn dierbare vriend, dit zijn de laatste woorden van Liriope. Ik heb drie gouden vogels om te verspreiden. Drie pogingen om er een in jouw handen te krijgen. Ik ben te ver heen voor een tegengif, dus als je dit hoort, dan laat ik jou de last na van mijn geheimen en mijn laatste hartenwens. Bescherm hem. Neem hem mee, ver weg van de gevaren van dit hof. Bescherm hem en vertel hem nooit, maar dan ook nooit de waarheid over wat er met mij is gebeurd.’

Tatterfell komt binnen met een dienblad met theebehoefden. Ze probeert te zien wat ik aan het doen ben, maar ik leg mijn andere hand over de eikel.

Als ze weer weg is, zet ik het kleenood neer. Ik schenk thee in en hou het kopje vast om mijn handen te warmen. Liriope is Lockes moeder. Dit lijkt me een boodschap waarin ze iemand – haar dierbaarste vriend – vraagt om met hem – Locke – te verdwijnen. Deze boodschap bevat haar ‘laatste woorden’, dus ze moet hebben geweten dat ze stervende was. Misschien was het de bedoeling dat de eikels naar Lockes vader werden gestuurd, in de hoop dat Locke de rest van zijn leven samen met hem wilde gebieden zou verkennen in plaats van betrokken te raken bij allerlei intriges.

Maar aangezien Locke nog hier is, heeft het er veel van weg dat geen van de drie eikels ooit is gevonden. Misschien hebben ze zelfs nooit haar prieel verlaten.

Ik zou de eikel aan hem moeten geven, hem laten beslissen wat hij ermee wil doen, maar ik blijf maar aan dat briefje op Balekins bureau denken. Dat briefje lijkt te impliceren dat Balekin betrokken was bij de moord op Liriope. Zou ik Locke alles moeten vertellen?

Ik weet wat de herkomst is van de parelamaniet waar je naar vraagt, maar wat je ermee doet mag niet naar mij terug te leiden zijn.

Ik bestudeer die woorden in gedachten van alle kanten, zoals ik de eikel in mijn hand van alle kanten heb bestudeerd, en ik ben me bewust van dezelfde naden.

Er is iets vreemds aan die zin.

Ik schrijf hem op een stukje papier om er zeker van te zijn dat ik me alles goed herinner. Toen ik het briefje voor het eerst las, leek het te impliceren dat koningin Orlagh een dodelijk gif voor Balekin had gevonden. Maar hoewel parelamanieten zeldzaam zijn, groeien ze in het wild, zelfs op dit eiland. Ik heb parelamanieten geplukt in het Melkwoud, naast de zwartdoornbijen, die hun korven hoog in de bomen bouwen (ik ben door al het lezen van de laatste tijd te weten gekomen dat er

een tegengif kan worden gemaakt met hun honing). Parelamanieten zijn niet gevaarlijk zolang je de rode vloeistof niet drinkt.

Wat nu als het briefje van koningin Orlagh niet betekende dat ze parelamanieten had gevonden die ze aan Balekin zou geven? Wat nu als Orlagh met 'Ik weet wat de herkomst is' letterlijk bedoelde dat ze wist waar specifieke parelamanieten vandaan waren gekomen? Ze zegt toch ook 'wat je "ermee" doet' en niet 'wat je "met de amanieten" doet'. Ze waarschuwt hem voor wat hij met de kennis gaat doen, niet met de daadwerkelijke zwammen.

Dat betekent dat hij Dain niet zal vergifigen.

Het betekent ook dat Balekin misschien heeft achterhaald wie achter de dood van Lockes moeder zit, als hij te weten is gekomen wie de parelamanieten had die haar fataal zijn geworden. Het antwoord had daar kunnen zijn, tussen alle andere paperassen die ik, in mijn haast, over het hoofd heb gezien.

Ik moet terug. Ik moet weer in die toren zien te komen. Vandaag, voor de kroning nog dichterbij is. Want misschien probeert Balekin Dain helemaal niet te vermoorden en heeft het Schaduwhof het compleet mis. Of, als het wel klopt, dan gaat hij het helemaal niet met parelamanieten doen.

Ik klok mijn thee naar binnen en haal dan de bediendekleding achter uit mijn kast. Ik doe mijn haar in een grove vlecht net als de meisjes in Balekins huis. Ik verstop mijn mes hoog op mijn dijbeen en schud wat zout uit mijn zilveren doosje in mijn zak. Dan gris ik mijn mantel mee. Ik schuif mijn voeten in mijn leren muiltjes en ren de deur uit. Het zweet staat me in de handen.

Ik heb veel geleerd sinds mijn eerste uitstapje naar Heulhuis en begrijp nu beter welke risico's ik neem. Dat betekent echter niet dat ik minder zenuwachtig ben. Na Balekin met Cardan te hebben gezien weet ik niet of ik zou kunnen verdragen wat hij me zou aandoen als hij me betrapt.

Na een keer diep te hebben ingeademd prent ik mezelf in dat ik niet mag worden gesnapt.

De Kakkerlak zegt dat dát het echte werk van een spion is. De informatie is een bijkomstigheid. De opdracht is om niet te worden betrapt.

Ik passeer Oriana op de gang.

Ze neemt me van top tot teen in zich op.

Ik moet de neiging onderdrukken om de mantel strakker om me heen te trekken.

Ze draagt een jurk in de kleur van onrijpe moerbeien en haar haar is strak naar achteren getrokken. De uiterste puntjes van haar oren zijn bedekt met glinsterende kristallen kapjes.

Daar ben ik een beetje jaloers op. Als ik die zou dragen, zouden ze de menselijke ronding van mijn oren bedekken.

‘Jij bent gisteravond heel laat thuisgekomen.’ Geërgerd perst ze haar lippen even op elkaar. ‘Je hebt het avondeten gemist en je vader had verwacht met je te sparren.’

‘Ik zal beter mijn best doen.’ Meteen heb ik spijt van die uitspraak, want ik ben er vanavond waarschijnlijk ook niet voor het avondeten. ‘Morgen. Ik zal vanaf morgen beter mijn best doen.’

‘Achterbaks schepsel,’ zegt Oriana, terwijl ze naar me kijkt alsof ze puur met de intensiteit van haar blik mijn geheimen kan ontdekken. ‘Jij bent iets van plan.’

Ik ben haar achterdocht beu, zo ontzettend beu. ‘Dat denk je altijd. Maar nu heb je voor de verandering een keer gelijk.’ Laat haar maar in haar eigen sop gaarkoken. Ik ga de trap af, naar buiten toe. Er is nu niemand die me tegenhoudt, die me laat twijfelen aan wat ik op het punt sta te doen.

Dit keer neem ik de pad niet mee. Ik ben voorzichtiger. Terwijl ik door het bos loop zie ik boven me een uil cirkelen. Ik trek de capuchon van mijn mantel over mijn hoofd om mijn gezicht te verbergen.

In de buurt van Heulhuis verberg ik mijn mantel tussen een houtstapel. Ik ga via de keuken naar binnen, waar het avondeten wordt bereid. Kwartels worden afgelakt met rozengelei. De geur van hun knapperige velletjes doet me het water in de mond lopen en mijn maag knorren.

Ik trek een kastje open en zie daar tientallen kaarsen liggen, allemaal in de kleur van ingevet leer met het persoonlijke wapen van Balekin erop: drie lachende merels. Ik pak negen kaarsen en loop daarmee, terwijl ik me zo mechanisch mogelijk beweeg, langs de wachters. Een wachter kijkt me vreemd aan. Er klopt ongetwijfeld iets niet aan me,

maar hij heeft me eerder gezien en ik weet nu beter hoe ik me moet gedragen.

Tenminste, tot ik Balekin de trap af zie komen.

Hij kijkt mijn kant op en het kost me al mijn wilskracht om mijn hoofd gebogen te houden en niets van mijn schrik te laten blijken. Ik breng de kaarsen naar de kamer recht voor me, wat de bibliotheek blijkt te zijn. Tot mijn enorme opluchting lijkt hij me niet echt te zien. Maar mijn hart bonkt en ik adem te vlug.

De bediende die het rooster in Cardans kamer had schoongemaakt zet hier verdwaasd boeken terug op de planken.

Ze is zoals ik me haar herinner: gebarsten lippen, mager en met diepe kringen onder haar ogen. Ze beweegt zich heel langzaam, alsof de lucht om haar heen net zo veel weerstand biedt als water. In haar bedwelmde droomwereld ben ik niet interessanter dan het meubilair en zelfs nog minder belangrijk.

Ik speur ongeduldig de planken af, maar zie niets nuttigs. Ik moet in die toren zien te komen, daar heel de correspondentie van prins Balekin doornemen en hopen dat ik iets vind wat te maken heeft met de moeder van Locke of Dain of de kroning, iets wat ik over het hoofd heb gezien.

Maar ik kan geen kant op zolang Balekin zich tussen mij en de trap bevindt.

Ik kijk weer naar het meisje. Hoe zou haar leven hier zijn? Waar droomt ze over? Heeft ze überhaupt ooit de kans gehad om te ontsnappen? Dat zou dankzij Dains geas in ieder geval niet mijn lot zijn als Balekin me zou betrappen.

Ik tel tot duizend, leg de kaarsen op een stoel en kijk de gang in. Balekin is weg. Ik ga vlug de trap op naar de toren. Met ingehouden adem loop ik langs Cardans deur, maar ik heb geluk. Die zit stevig dicht.

Dan kom ik boven bij Balekins studeerkamer. Ik zie verspreid door de kamer kruiden in potjes staan, kruiden die ik nu met andere ogen bekijk. Een paar ervan zijn giftig, maar de meeste zijn alleen bedwelmend. Parelamanieten zijn nergens te bekennen. Ik ga naar zijn bureau, veeg mijn handen af aan de ruwe stof van mijn jurk om maar

geen spootje zweet achter te laten en probeer de volgorde van de papieren in mijn geheugen te prenten.

Er zijn twee brieven van Madoc, maar die lijken alleen maar te gaan over welke ridders bij de kroning aanwezig zullen zijn en in welke opstelling ze zich zullen bevinden rondom het centrale podium. Er zijn andere die over romantische afspraakjes lijken te gaan, over feesten, partijen en uitspattingen. Niets over parelamanieten, helemaal niets over vergif. Niets over Liriope of moord. Het enige wat een beetje opzienbarend is, is een stukje rijmelarij, een liefdesgedicht in het handschrift van prins Dain, over een vrouw die anoniem blijft op haar 'haar als een zonsondergang' en 'door sterren verlichte ogen' na.

Nog erger is dat niets wat ik tegenkom me iets meer vertelt over een plan tegen prins Dain. Als Balekin van plan is om zijn broer te vermoorden, is hij slim genoeg om geen bewijs te laten rondslingeren. Zelfs de brief over de parelamaniet is weg.

Ik ben voor niets naar Heulhuis gekomen, heb voor niets dit risico genomen.

Heel even blijf ik zo staan in een poging mijn gedachten op orde te krijgen. Ik moet hier weg zien te komen zonder aandacht te trekken.

Een boodschapper. Ik zal me als boodschapper vermommen. Er worden constant boodschappen van en naar landgoederen gebracht. Ik pak een leeg vel papier en schrijf 'Madoc' op een kant en verzegel die dan met was.

De zwavelgeur van de lucifer hangt kort in de lucht. Terwijl die vervliegt loop ik de trap af met de vervalste boodschap in mijn hand.

Als ik voorbij de bibliotheek kom aarzel ik. Het meisje is daar nog steeds binnen. Ze pakt op de automatische piloot boeken van een stapel die ze op planken zet. Ze zal dat blijven doen tot ze een andere opdracht krijgt, tot ze in elkaar zakt of wegwijnt, terwijl niemand zich haar zal herinneren. Alsof ze niets voorstelt.

Ik kan haar hier niet achterlaten.

Ik heb niets in de sterfelijke wereld om naar terug te keren, maar zij misschien wel. En ja, het is een verraad van het vertrouwen dat prins Dain in me heeft gesteld, een verraad van Faerie zelf. Maar toch, ik kan haar niet achterlaten.

Dat besef lucht ook op.

Ik loop de bibliotheek in, leg het briefje op een tafel.

Ze keert zich niet om, reageert totaal niet.

Ik steek mijn hand in mijn zak, schep wat zout op en hou het voor haar mond, zoals ik een paard zou proberen te lokken met suiker. 'Eet dit,' zeg ik op zachte toon.

Ze keert zich naar me om, hoewel haar ogen zich niet scherpstellen. 'Dat mag ik niet.' Haar stem kraakt omdat ze die zo lang niet heeft gebruikt. 'Geen zout. Je mag niet...'

Ik druk mijn hand over haar mond. Een beetje van het zout valt op de vloer, de rest drukt tegen haar lippen. Ik ben een idioot. Een impulsieve idioot. Ik sla mijn arm om haar heen en trek haar verder de bibliotheek in.

Ze probeert afwisselend te schreeuwen en me te bijten. Ze kraakt langs mijn armen en drukt haar nagels in mijn huid.

Ik druk haar tegen de wand tot ze zich ontspant, tot ze zich niet langer verzet. 'Het spijt me,' fluister ik. 'Ik doe maar wat. Ik wil je geen pijn doen, ik wil je redden. Alsjeblieft, laat me dit doen. Laat me je redden.'

Eindelijk is ze zo lang stil geweest dat ik het risico neem om mijn hand weg te halen. Ze hijgt, maar ze gilt niet, wat me een goed teken lijkt.

'We gaan hier weg. Vertrouw me maar.'

Ze kijkt me vol versuft onbegrip aan.

'Doe maar alsof alles normaal is.' Ik trek haar overeind en dan dringt de onmogelijkheid tot me door van wat ik van haar vraag. Ze rolt met haar ogen als een pony die wild is geworden. Ik weet niet hoe lang we hebben voor ze helemaal in paniek raakt.

Er zit niets anders op dan haar zo snel mogelijk uit Heulhuis weg te krijgen. Ik steek mijn hoofd om de hoek van de grote hal. Die is nog steeds verlaten, dus ik sleur haar mee.

Ze kijkt om zich heen alsof ze de massieve houten trap en de gaanderij boven voor het eerst ziet.

Dan schiet me te binnen dat ik mijn nepbrief op de tafel in de bibliotheek heb laten liggen. 'Wacht even, ik moet...'

Ze maakt een klagelijk geluidje en verzet zich.

Ik sleep haar opnieuw mee en pak de brief, die ik verfrommel en in mijn zak stop. Die is nu nutteloos, aangezien de wachters zich dit zouden kunnen herinneren en de verdwijning van een bediende in verband zouden kunnen brengen met het huishouden van degene die haar heeft ontvoerd. ‘Hoe heet je?’

Het meisje schudt haar hoofd.

‘Dat moet je je wel herinneren,’ dring ik aan. Het is verschrikkelijk dat ik in plaats van mee te leven geërgerd ben. Kom op, denk ik, zet die gevoelens aan de kant. We moeten gaan.

‘Sophie,’ zegt ze met een halve snik. Tranen springen in haar ogen.

Ik voel me steeds schuldiger over hoe wreed ik zo dadelijk zal zijn. ‘Je mag niet huilen,’ zeg ik zo streng mogelijk, in de hoop dat ze door mijn toon zo bang wordt dat ze luistert. Ik doe mijn best om als Madoc te klinken, alsof ik eraan gewend ben dat mijn bevelen worden gehoorzaamd. ‘Je mag niet huilen! Als je dat wel doet, krijg je een klap in je gezicht.’

Ze krimpt in elkaar, maar zwijgt.

Ik veeg met de rug van mijn hand haar tranen weg. ‘Oké?’

Als ze geen antwoord geeft, ga ik ervan uit dat het geen zin heeft het er nog verder over te hebben. Ik stuur haar naar de keuken. We zullen langs de wachters moeten, er is geen andere weg naar buiten. Ze heeft een verschrikkelijke parodie van een glimlach op haar gezicht getoverd, maar dat is in ieder geval nog iets. Wat me meer zorgen baart is dat ze naar alles blijft staren. Als we bij de wachters in de buurt komen, is de intensiteit van haar blik onmogelijk te verbergen.

Ik improviseer en probeer te klinken alsof ik heel monotoon uit mijn hoofd een boodschap herhaal. ‘Prins Cardan zegt dat hij ons nodig heeft.’

De ene wachter kijkt de andere aan. ‘Dat zal Balekin niet leuk vinden.’

Ik probeer niet te reageren, maar dat is moeilijk. Ik blijf daar staan wachten. Als ze naar ons uitvallen zal ik ze moeten doden.

‘Goed dan,’ zegt de eerste wachter. ‘Ga. Maar vertel Cardan dat zijn broer wil dat hij dit keer jullie allebei terugbrengt.’

Dat bevalt me helemaal niet.

De tweede wachter kijkt naar Sophie en de wilde blik in haar ogen. ‘Wat zie je?’

Ik voel haar tegen mijn zij beven, haar hele lichaam trilt. Ik moet snel iets zeggen, voor zij reageert. ‘Heer Cardan heeft gezegd dat we beter moeten opletten.’ Ik hoop maar dat de plausibele verwarring van een vaag bevel haar gedrag zal helpen verklaren. Dan loop ik met Sophie door de keuken, voorbij de menselijke bedienden die ik niet red, me maar al te zeer bewust van de zinloosheid van mijn handelingen. Doet het er eigenlijk wel toe als je maar één iemand helpt?

Als ik eenmaal invloed heb, zal ik een manier vinden om ze allemaal te helpen. Als Dain eenmaal aan de macht is, zal ik ook macht hebben.

Ik zorg ervoor dat ik langzaam beweeg. Ik haal pas opgelucht adem als we eindelijk buiten zijn. En zelfs dat blijkt nog te vroeg te zijn.

Cardan komt op een groot gevlekt grijs paard onze kant op gereden. Achter hem volgt een meisje te paard... Nicasia. Zodra hij binnen is zullen de wachters hem naar ons vragen. Zodra hij binnen is, zal hij doorhebben dat er iets niet klopt. Als hij mij tenminste nu niet ziet, want dan weet hij dat meteen.

Wat zou de straf zijn voor het stelen van een prinselijke bediende? Dat weet ik niet. Een vloek wellicht, zoals in een raaf te worden veranderd en gedwongen worden in noordelijke richting te vliegen om zeven keer zeven jaar in een ijspaleis te wonen... Of nog erger: helemaal geen vloek, maar een executie.

Ik moet me inhouden om niet te gaan rennen. Het is niet alsof ik denk dat ik het naar het bos zou redden, vooral niet als ik het meisje met me mee moet trekken. Hij zou ons te paard zo inhalen. ‘Niet staren!’ sis ik naar Sophie, strenger dan de bedoeling was. ‘Kijk naar je voeten.’

‘Zit niet zo op me te vitten.’

Ze huilt in ieder geval niet. Ik hou mijn hoofd gebogen, haak haar arm door de mijne en loop naar de boomgrens. Vanuit mijn ooghoek zie ik Cardan afstijgen. Zijn zwarte haar is in de war door de wind. Hij kijkt mijn kant op en blijft even staan. Ik hou mijn adem in, maar ren niet.

Ik mag niet rennen.

Er klinken geen donderende hoeven. Er volgt geen race om ons te vangen en te straffen. Tot mijn grote opluchting lijkt hij enkel twee bedienden naar het bos te zien lopen, misschien om hout te sprokkelen of bessen te plukken of iets dergelijks.

Hoe dichterbij de rand van het bos komen, hoe meer beladen elke stap voelt.

Dan laat Sophie zich op haar knieën zakken en draait ze zich half om om naar Balekins landhuis te kijken. Er ontsnapt haar een jammerend geluid van diep in haar keel. ‘Nee,’ zegt ze hoofdschuddend. ‘Nee nee nee nee nee. Nee. Dit is niet echt. Dit is niet gebeurd.’

Ik trek haar overeind, duw mijn vingers in haar oksel. ‘Lopen. Loop of ik laat je hier. Begrijp je me? Ik laat je hier achter en dan zal prins Cardan je komen halen en mee terug naar binnen sleuren.’ Ik kijk vlug over mijn schouder. Hij leidt zijn paard naar de stallen. Nicasia zit nog op dat van haar. Ze heeft haar hoofd wat naar achteren laten zakken en lacht om iets wat hij heeft gezegd. Hij glimlacht ook, maar het is niet zijn normale, spottende variant. Hij ziet er niet uit als de boosaardige slechterik uit een verhaal, maar als een bovenmenselijke jongen die samen met zijn vriendin een wandeling maakt in het maanlicht.

Sophie strompelt verder.

We mogen nu niet betrappt worden, niet nu we er bijna zijn.

Zodra ik op de met dennennaalden bedekte grond van het bos stap haal ik opgelucht adem. Ik hou haar in beweging tot we de beek bereiken. Ik laat haar daardoorheen waden, hoewel het koude water en de zuigende modder ons afremmen. Alles wat we kunnen doen om onze sporen te verbergen is de moeite waard.

Uiteindelijk laat ze zich op de oever zakken om daar hartverscheurend te huilen.

Ik kijk naar haar. Wist ik maar wat ik moet doen. Was ik maar een beter, meelevender mens, in plaats van dat ik me erger en me zorgen maak dat elk oponthoud ervoor zal zorgen dat we gevangen worden genomen. Ik dwing mezelf op een door termieten aangevreten boomstam op de oever te gaan zitten en haar te laten huilen, maar als haar tranen na een paar minuten nog niet op zijn, ga ik naar haar toe en kniel ik in het modderige gras.

‘Het is niet ver naar mijn huis.’ Ik probeer overtuigend te klinken. ‘Het is nog maar een klein stukje lopen.’

‘Hou je bek!’ schreeuwt ze, en ze heft haar hand om me af te weren.

Frustratie borrelt omhoog. Ik wil tegen haar gillen. Ik wil haar door elkaar rammelen. Ik bijt op mijn tong en bal mijn vuisten om me in te houden, adem diep in. ‘Oké. Het gaat allemaal heel vlug, dat weet ik, maar ik probeer je echt te helpen. Ik kan je uit Faerie weghalen. Vanavond.’

Het meisje schudt haar hoofd weer. ‘Ik weet het niet. Ik weet het gewoon niet. Ik was op Burning Man, en er was een jongen die zei dat hij hapjes rondbracht voor een of andere rijke mafkees in een van de tenten met airco. “Maar pak niets,” zei hij. “Doe je dat wel, dan zul je me duizend jaar moeten dienen...”’

Haar stem sterft weg, maar nu weet ik hoe ze erin is geluisd. Het had vast geklonken alsof hij een grapje maakte. Ze had zeker gelachen, en hij had ongetwijfeld geglimlacht. En of ze nu een enkel garnalensoesje heeft gegeten of iets van het zilveren bestek in haar zak heeft gestoken... het resultaat zou hetzelfde zijn geweest. ‘Het is al goed,’ zeg ik, ook al slaat het nergens op. ‘Het komt allemaal goed.’

Ze kijkt me aan en lijkt me voor het eerst te zien. Het valt haar op dat ik net zo ben gekleed als zij, als een bediende, maar dat er iets niet klopt aan mij. ‘Wie ben jij? Waar ben ik? Wat is er met ons gebeurd?’

Ik heb haar naam gevraagd, dus dan mag ze die van mij ook weten. ‘Ik ben Jude. Ik ben hier opgegroeid. Een van mijn zussen kan je naar de overkant van de zee brengen, naar de mensenstad daar. Daar kun je iemand bellen om je te komen halen, of je kunt naar de politie gaan en dan kunnen zij je familie zoeken. Dit is bijna voorbij.’

Sophie denkt daar even over na. ‘Is dit een soort... Wat is er gebeurd? Ik herinner me dingen, onmogelijke dingen. En ik wilde... Nee, dat kan ik niet hebben gewild...’

Ik weet niet wat ik moet zeggen, heb geen idee hoe ze haar zin zou hebben afgemaakt.

‘Zeg alsjeblieft dat dit niet echt is. Ik denk niet dat ik kan leven met het besef dat iets hiervan echt is.’ Ze kijkt om zich heen naar het bos, alsof als ze kan bewijzen dat dit niet magisch is, de rest dat ook niet is.

Dat is stom. Alle bossen zijn magisch. ‘Kom op.’ De manier waarop ze praat bevalt me niet, maar het heeft geen zin om te liegen alleen om haar een beter gevoel te bezorgen. Ze zal moeten accepteren dat ze gevangen heeft gezeten in Faerie. Het is niet alsof ik een boot heb om haar over te zetten. Ik heb alleen de kruidpony’s van Vivi tot mijn beschikking. ‘Kun je nog een stukje lopen?’ Hoe sneller ze terug is in de mensenwereld, hoe beter.

Als ik dichter bij huis kom denk ik aan mijn mantel, die nog steeds in de houtstapel bij Heulhuis verborgen ligt, en kan mezelf alweer voor mijn kop slaan. Ik breng Sophie naar de stallen en zeg haar daar in een lege stal te gaan zitten. Ze zakt op het stro in elkaar. Volgens mij was de glimp die ze opving van de enorme pad voor haar de laatste druppel en vertrouwt ze me niet meer.

‘Daar zijn we dan,’ zeg ik geforceerd vrolijk. ‘Ik ga naar binnen om mijn zus te halen en ik wil dat je hier wacht. Beloof het me.’

Ze kijkt me doodsbang aan. ‘Ik kan dit niet. Ik trek dit niet.’

‘Dat moet.’ Mijn stem klinkt harder dan de bedoeling was. Ik been naar binnen en ren zo vlug mogelijk de trap op in de hoop dat ik onderweg verder niemand tegenkom. Ik gooi de deur van Viviennes kamer open zonder aan te kloppen.

Vivi ligt gelukkig op haar bed een brief te schrijven in groene inkt. Ze heeft hartjes, sterretjes en gezichten in de kantlijn getekend. Ze kijkt op en gooit haar haar naar achteren. ‘Dat is nog eens een interessante outfit.’

‘Ik heb iets heel stoms gedaan,’ zeg ik ademloos.

Ze komt meteen overeind en laat zich van het bed glijden. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik heb een mens van prins Balekin gestolen, een dienstmeisje, en jij moet me helpen haar terug te brengen naar de sterfelijke wereld voordat iemand daarachter komt.’ Terwijl ik dit zo zeg, besef ik weer wat een belachelijke actie dit was... Hoe riskant en dwaas. Hij zal gewoon een ander mens zoeken dat bereid is een slechte overeenkomst te sluiten.

Maar Vivi berispt me niet. ‘Oké, ik moet even mijn schoenen aantrekken. Ik was bang dat je me ging vertellen dat je iemand had vermoord.’

‘Waarom zou je dat denken?’

Ze snuift terwijl ze haar laarzen zoekt en kijkt me aan terwijl ze de veters strikt. 'Jude, in het bijzijn van Madoc glimlach je heel vriendelijk, maar ik zie tegenwoordig alleen nog maar ontblote tanden.'

Ik weet niet zeker hoe ik daarop moet reageren.

Ze trekt een lange, met bont afgewerkte groene jas aan met kikker-sluitingen. 'Waar is dat meisje?'

'In een van de stallen. Ik breng je...'

Vivi schudt haar hoofd. 'Helemaal niet. Jij moet je omkleden. Trek een jurk aan, ga naar het avondeten en doe alsof er niets aan de hand is. Als iemand hier vragen komt stellen, ben je de hele tijd op je kamer geweest.'

'Niemand heeft me gezien!'

Vivi kijkt me scherp aan. 'Niemand? Weet je dat zeker?'

Ik denk aan Cardan, die aan kwam rijden tijdens onze ontsnapping, en aan de wachters tegen wie ik heb gelogen. 'Waarschijnlijk niemand. Niemand die iets is opgevallen.' Als Cardan iets had gemerkt, had hij me nooit laten ontsnappen. Hij had nooit een kans voorbij laten gaan om zo veel macht over me te krijgen.

'Ja, precies wat ik dacht.' Ze steekt gedecideerd een hand met lange vingers op. 'Jude, het is niet veilig.'

'Ik ga mee,' hou ik vol. 'Het meisje heet Sophie, en ze is doods-bang...'

Vivi snuift. 'Dat geloof ik graag.'

'Ik denk niet dat ze met je mee zal gaan. Je ziet eruit als een van hen.' Misschien ben ik nog wel het bangst dat mijn moed op zal raken, dat de adrenaline mijn lichaam verlaat en dat ik dan mijn idiote daad onder ogen moet komen. Maar Sophie wantrouwt me zo erg dat ze over de rooie kan gaan bij het zien van Vivi's kattenogen. 'Omdat je een van hen bént.'

'Was je bang dat ik dat was vergeten?' vraagt Vivi.

'We moeten gaan. We hebben geen tijd om hierover te discussiëren.'

'Kom dan.'

We lopen samen de trap af, maar vlak voor we naar buiten gaan, pakt ze me bij mijn schouder.

‘Je kunt onze moeder niet redden, dat weet je toch? Ze is al dood.’ Die opmerking voelt als een klap in het gezicht. ‘Dat is niet...’

‘Nee? Is dat niet waar je mee bezig bent? Zeg me dat dit meisje niet een of andere plaatsvervanger is voor mam. Een soort invalster.’

‘Ik wil Sophie helpen.’ Ik schud haar hand van mijn schouder. ‘Alleen Sophie.’

De maan staat hoog aan de hemel en geeft de blaadjes een zilveren kleur.

Vivi plukt een boeket van jacobskruiskruid. ‘Prima, ga die Sophie maar halen.’

Ze zit nog op dezelfde plek in elkaar gedoken op het stro, waar ze heen en weer wiegt en zachtjes in zichzelf praat. Ik ben opgelucht haar te zien, opgelucht dat ze niet is weggerend en dat we haar niet door het bos hoeven op te sporen, opgelucht dat niemand van Ballekins huishouden haar heeft gevonden en haar heeft meegenomen.

‘Oké,’ zeg ik geforceerd vrolijk. ‘We zijn er klaar voor.’

‘Ja.’ Ze gaat staan. Haar wangen zijn nat van haar tranen, maar ze huilt niet meer.

Zo te zien verkeert ze in shock. ‘Het komt allemaal in orde,’ zeg ik weer.

Ze antwoordt niet, maar volgt me zwijgend naar de achterkant van de stallen waar Vivi wacht, samen met twee grove pony’s met groene ogen en kantachtige manen. Sophie kijkt naar de dieren en dan naar Vivi. Ze deinst achteruit, schudt haar hoofd. Als ik dichterbij kom, deinst ze voor mij ook weg.

‘Nee, nee, nee... Alsjeblieft, nee. Niet meer. Nee.’

‘Het is maar een beetje magie,’ zegt Vivi heel redelijk, maar de boodschap is nog altijd afkomstig van iemand met lichtbehaarde puntjes op haar oren en ogen die goudkleurig oplichten in het donker. ‘Maar een heel klein beetje, en daarna hoeft je nooit meer iets magisch te zien. Je bent dan weer terug in de sterfelijke wereld, de daglichtwereld, de normale wereld. Maar dit is de enige manier om daar te komen. We moeten vliegen.’

‘Nee.’ Sophies stem klinkt gebroken.

‘Laten we naar die klif hier vlakbij lopen,’ stel ik voor. ‘Dan kun

je de lichtjes zien... Misschien zelfs een paar bootjes. Je zult je beter voelen als je een bestemming kunt zien.'

'We hebben niet veel tijd,' herinnert Vivi me met een veelbetekenende blik.

'Het is niet ver.' Ik weet niet wat we anders moeten doen. De enige andere mogelijkheden die ik kan bedenken is haar buiten bewustzijn slaan of Vivi vragen haar te betoveren. Allebei vreselijk.

Dus lopen we door het bos met de kruidpony's achter ons aan. Sophie protesteert niet en ze lijkt te bedaren tijdens de wandeling. Ze raapt onderweg stenen op, gladde stenen waar ze de aarde van veegt en die ze dan in haar zakken stopt.

'Herinner je je jouw leven van hiervoor?' vraag ik.

Ze knikt en zwijgt een tijdje, maar dan keert ze zich naar me om en lacht wat vreemd, krakend. 'Ik heb altijd willen geloven dat er magie was. Is dat niet grappig? Ik wilde dat de paashaas echt was, dat de Kerstman echt was. En Tinkelbel, ik herinner me Tinkelbel. Maar dat wil ik niet. Dat wil ik niet meer.'

'Dat snap ik.' En dat is echt zo. Ik heb door de jaren heen veel dingen gewenst, maar mijn allereerste hartenwens was dat niets van dit alles echt was.

Bij de rand van het water bestijgt Vivi een van de pony's en ze zet Sophie voor zich op het zadel. Ik klim op de andere. Sophie werpt een onzekere blik op het bos en kijkt mij dan aan. Ze komt niet bang over. Het lijkt erop alsof ze begint te geloven dat het ergste achter de rug is.

'Hou je goed vast,' zegt Vivi. Haar pony springt van de klif, zo de lucht in. De mijne volgt. De wilde opwindung van het vliegen maakt zich van me meester en ik grijns vanwege het vertrouwde plezier. Onder ons zijn de golven met hun witte koppen en voor ons zijn de glinsterende lichtjes zichtbaar van sterfelijke stadjes, als een mysterieus land dat bezaaid is met sterren.

Ik werp een blik op Sophie, om geruststellend naar haar te glimlachen. Maar Sophie kijkt niet terug. In plaats daarvan heeft ze haar ogen dicht. En dan, terwijl ik toekijk, schuift ze opzij. Ze laat de manen van de pony los en laat zich vallen.

Vivi probeert haar vast te grijpen, maar het is te laat.

Sophie suist geluidloos door de nachtlucht, naar de spiegelgladde duisternis van de zee. Als ze het water raakt is er nauwelijks een plons te horen.

Ik kan niets zeggen. Alles om me heen lijkt te vertragen. Ik denk aan de gebarsten lippen van Sophie. Ik herinner me wat ze heeft gezegd: ‘Zeg alsjeblieft dat dit niet echt is. Ik denk niet dat ik kan leven met het besef dat iets hiervan echt is.’ Ik denk aan de stenen waarmee ze haar zakken had gevuld. Ik had niet naar haar geluisterd. Ik wilde niet luisteren, wilde haar alleen maar redden.

Nu is ze dood en dat is mijn schuld.

Ik word versuft wakker. Ik heb mezelf in slaap gehuild en nu zijn mijn ogen gezwollen en rood, en mijn hoofd bonkt. Afgelopen nacht komt me voor als een koortsachtige, verschrikkelijke nachtmerrie. Het lijkt haast onmogelijk dat ik Balekins huis in ben geslopen en daar een van zijn bedienden heb gestolen. Het lijkt zelfs nog minder aannemelijk dat ze de voorkeur zou geven aan verdrinken in plaats van met de herinneringen aan Faerie te leven. Terwijl ik venkelthee drink en met een arm een wambuis aantrek, klopt Grauwbeen op mijn deur.

‘Pardon,’ zegt hij met een korte buiging. ‘Jude moet onmiddellijk...’

Tatterfell wuift hem weg. ‘Ze kan op het moment niemand onder ogen komen. Ik stuur haar naar beneden als ze aangekleed is.’

‘Prins Dain wacht in de zitkamer van generaal Madoc op haar. Hij beval me haar te halen, ongeacht of ze gekleed was of niet. Hij zei dat ik haar zo nodig moest dragen.’ Grauwbeen lijkt het vervelend te vinden om dat te zeggen, maar het is duidelijk dat geen van ons de kroonprins iets kan weigeren.

Ik krijg een knoop in mijn maag. Hoe had ik er nu niet aan kunnen denken dat juist hij, met zijn spionnen, erachter zou komen wat ik

had gedaan? Ik veeg mijn handen aan mijn fluwelen wambuis af. Ondanks zijn bevel trek ik een broek en laarzen aan voor ik ga.

Niemand houdt me tegen.

Ik ben kwetsbaar genoeg; ik wil elk beetje waardigheid graag behouden.

Prins Dain bevindt zich bij het raam, achter het bureau van Madoc. Hij staat met zijn rug naar me toe.

Mijn blik gaat automatisch naar het zwaard dat aan zijn riem hangt, dat net zichtbaar is onder zijn zware wollen mantel.

Hij keert zich niet om.

‘Ik heb iets verkeerd gedaan.’ Ik ben blij dat hij blijft waar hij is. Het is makkelijker om te praten als hij niet naar me kijkt. ‘En ik zal op elke mogelijke wijze boete...’

Hij draait zich om, met een woeste razernij op zijn gezicht waardoor ik opeens de gelijkenis met Cardan zie. Hij slaat met vlakke hand hard op Madocs bureau, waardoor alles daarop trilt. ‘Heb ik je niet in dienst genomen en je een grote gunst bewezen? Heb ik je niet een plek aan mijn hof beloofd? En toch... en tóch gebruik je wat ik je heb geleerd om mijn plannen in gevaar te brengen.’

Ik staar naar de vloer. Hij beschikt over de macht om alles met me te doen. Alles. Zelfs Madoc zou hem niet kunnen tegenhouden... Al denk ik niet dat hij dat zou proberen. En niet alleen ben ik ongehoorzaam geweest, ik heb trouw gezworen aan iets wat niets met hem te maken heeft. Ik heb een sterfelijk meisje geholpen. Ik heb me als een sterveling gedragen. Ik bijt op mijn onderlip om niet om zijn vergiftenis te smeken, moet mezelf ervan weerhouden om iets te zeggen.

‘De jongen was niet zo erg verwond als het geval had kunnen zijn, maar met het juiste mes... een länger mes... was die wond dodelijk geweest. Denk maar niet dat ik niet besef dat jij voor dat laatste ging.’

Ik kijk abrupt op, te verrast om het te verbergen. We kijken elkaar gedurende een ongemakkelijk moment aan. Ik staar in het zilvergrijs van zijn ogen, neem de manier in me op waarop hij zijn wenkbrauwen frons, waardoor diepe, ontevreden rimpels ontstaan. Dit valt me allemaal op zodat ik niet hoeft te denken aan hoe ik bijna een nog groter vergrijp had opgebiecht dan wat hij heeft ontdekt.

‘Nou?’ eist hij. ‘Had je geen plan voor als iemand dit ontdekte?’

‘Hij probeerde me te betoveren zodat ik uit het raam van de toren zou springen.’

‘En nu weet hij dat je niet betoverd kunt worden. Het wordt steeds erger.’ Hij loopt om het bureau heen en komt naar me toe. ‘Jij bent mijn dienaar, Jude Duarte. Je slaat alleen toe als ik dat zeg. Verder hou jij je in. Begrepen?’

‘Nee,’ antwoord ik automatisch. Wat hij van me vraagt is belachelijk. ‘Had ik me dan pijn moeten laten doen?’ Als hij wist wat ik allemaal heb gedaan zou hij zelfs nog woester zijn.

Hij legt een dolk met een harde klap op het bureau. ‘Pak hem op.’

Ik voel de dwang van een betovering. Mijn vingers sluiten zich om het heft. Er daalt een soort mist over me heen. Ik ben me zowel bewust als onbewust van wat ik doe.

‘Ik ga je zo vragen om het mes door je hand te steken. Als ik dat vraag, wil ik dat je je herinnert waar je botten zijn, waar je aders zitten. Ik wil dat je het mes door je hand steekt op de plek waar dat de minste schade aanricht.’ Zijn stem klinkt sussend, hypnotisch.

Mijn hart slaat toch op hol. Tegen mijn wil in druk ik de scherpe punt van het mes licht tegen mijn huid. Ik ben er klaar voor. Ik haat hem, maar ik ben er klaar voor. Ik haat hem en ik haat mezelf.

‘Nu.’

De betovering wordt opgeheven.

Ik doe een halve stap naar achteren. Ik heb mezelf weer onder controle, hou nog steeds het mes vast. Hij wilde me...

‘Stel me niet teleur,’ zegt prins Dain.

Opeens dringt het tot me door dat ik helemaal geen uitstel heb gekregen. Hij heeft me niet laten gaan omdat hij me wil sparen. Hij zou me weer kunnen betoveren, maar dat doet hij niet omdat hij wil dat ik dit uit eigen beweging doe. Hij wil dat ik mijn toewijding bewijs met bloed en bot. Ik aarzel... Natuurlijk aarzel ik. Dit is absurd. Dit is afschuwelijk. Dit is niet de manier waarop mensen hun loyaliteit tonen. Dit is gigantische onzin.

‘Jude?’

Ik weet niet of dit een test is waarvoor hij verwacht dat ik slaag of

juist dat ik ervoor zal zakken. Ik denk aan Sophie op de bodem van de zee met haar zakken vol stenen. Ik denk aan de voldoening op het gezicht van Valerian toen hij me opdroeg van de toren te springen. Ik denk aan de ogen van Cardan, die me uitdagen hem te tarten.

Ik heb geprobeerd beter dan hen te zijn en dat is me niet gelukt.

Wat zou ik kunnen worden als ik me niet langer zorgen maakte om de dood, om pijn, om alles? Als ik niet langer mijn best deed om hier thuis te horen?

In plaats van zelf bang te zijn, zou ik iets kunnen worden om bang voor te zijn.

Met mijn ogen op de zijne gericht ram ik het mes in mijn hand. De pijn is een golf die hoger en hoger klimt, maar nooit breekt. Ik maak een geluid diep in mijn keel. Ik mag hier dan geen straf voor verdienen, maar ik verdien wel degelijk straf.

Dain heeft een vreemd lege uitdrukking op zijn gezicht. Hij doet een stap naar achteren, alsof ik degene ben die iets schokkends heeft gedaan in plaats van alleen maar zijn bevel op te volgen. Dan schraapt hij zijn keel. 'Verberg je vaardigheid met een wapen,' zegt hij. 'Verberg dat je niet betoverd kunt worden. Verberg je vaardigheden. Toon je macht door de indruk te wekken zwak te zijn. Dat is wat ik van jou nodig heb.'

'Ja,' zeg ik ademloos, en ik verwijder het mes. Bloed gutst over het bureau van Madoc. Het is meer dan ik verwacht en ik word opeens duizelig.

'Ruim het op.' Hij klemt zijn kaken op elkaar. Als hij al verrast was, is dat nu vervangen door iets anders.

Er is niets anders dan de zoom van mijn wambuis.

'Geef me nu je hand.'

Met tegenzin steek ik die naar hem uit.

Hij pakt hem voorzichtig vast en wikkelt er een groene doek uit zijn eigen zak omheen.

Ik probeer mijn vingers te buigen en val bijna flauw van de pijn. Het geïmproviseerde verband wordt al donkerder.

'Ga na mijn vertrek naar de keuken en doe er wat mos op.'

Ik knik weer. Ik weet niet of ik mijn gedachten nog hardop kan verwoorden, ben bang dat ik niet lang meer kan blijven staan, maar ik zet

mijn knieën op slot en staar naar de inkeping in het hout van Madocs bureau die daar is gekomen door de punt van het mes. Die is nu nog felrood, maar de kleur wordt al minder heftig.

De deur naar de studeerkamer zwaait open en we kijken allebei geschrokken om.

Prins Dain laat mijn hand vallen.

Ik duw die in mijn zak. De pijn die dat veroorzaakt gaat door merg en been.

Daar staat Oriana. Ze heeft een houten dienblad in haar handen met daarop een stomende pot en drie kopjes van klei en ze is gekleed in een jurk in de levendige kleur van onrijpe kakivruucht. ‘Prins Dain...’ Ze maakt een elegante buiging. ‘De bedienden zeiden dat u hier alleen met Jude zat en ik zei dat ze zich moesten vergissen. Nu uw kroning zo dichtbij is, is uw tijd toch te waardevol om zo veel ervan te verspillen aan een onbenullig meisje. U bewijst haar te veel eer, en uw aandacht is ongetwijfeld overweldigend voor haar.’

‘Ongetwijfeld,’ zegt hij met een geforceerde glimlach. ‘Ik ben hier al te lang.’

‘Wilt u thee?’ Ze zet het dienblad neer op het bureau. ‘We kunnen samen een kopje drinken tijdens een gesprek. Als Jude iets heeft gedaan om u te beledigen...’

‘Pardon,’ zegt hij, niet bepaald vriendelijk. ‘Maar na uw herinnering aan mijn plichten moet ik onmiddellijk vertrekken.’ Hij loopt langs Oriana heen en werpt me nog een laatste blik toe alvorens te verdwijnen.

Ik heb geen idee of ik geslaagd ben of niet. Hoe dan ook, hij trouwt me niet meer zoals eerst. Dat heb ik verpest. Het is trouwens niet alsof mijn vertrouwen in hem bijzonder groot is. ‘Dank je,’ zeg ik tegen Oriana. Ik beef als een rietje.

Voor deze ene keer geeft ze me niet op mijn kop. Ze zegt helemaal niets. Ze legt heel zacht haar handen op mijn schouders en ik leun tegen haar aan. De geur van gekneusde verbena dringt mijn neus binnen. Ik doe mijn ogen dicht en snuif de vertrouwde geur op. Ik ben wanhopig. Ik neem elk beetje troost dat er is, hoe weinig het ook is.

Ik denk niet aan lessen of lezingen, maar keer bevend meteen terug naar mijn kamer waar ik in bed klim.

Tatterfell aait even over mijn haar, alsof ik een slaperige kat ben, en gaat dan verder met het ordenen van mijn jurken. De planning is dat mijn nieuwe jurk later vandaag wordt gebracht en de kroning begint morgen. Dains benoeming tot opperkoning zal het startsein zijn voor een maand vol feesten, terwijl de maan afneemt en opnieuw wast.

Mijn hand doet zo veel pijn dat ik het idee niet kan verdragen er mos op te doen. Ik hou hem gewoon tegen mijn borst. Hij bonst, de pijn komt in ondragelijke pulsen, als een tweede, onregelmatige hartslag. Ik kan mezelf er niet toe brengen om meer te doen dan daar liggen wachten tot die wegtrekt. Duizelingwekkende gedachten drijven door mijn hoofd.

Ergens daarbuiten arriveren alle dames, heren en leenheren die over afgelegen hoven regeren om eer te bewijzen aan de nieuwe opperkoning. Nachthoven en Daghoven, vrije hoven en wilde hoven. De onderdanen van de opperkoning en de hoven waarmee een wapenstilstand is gesloten, hoe onzeker ook. Zelfs Orlaghs hof van de Onderzee zal aanwezig zijn. Velen zullen zweren het oordeel van de nieuwe opperkoning te accepteren in ruil voor zijn wijsheid en bescherming, zullen zweren hem te verdedigen en zo nodig te wreken. Daarna zullen ze allemaal hun respect tonen door helemaal los te gaan.

De verwachting zal zijn dat ik met ze mee feest. Een maand dansen, eten en zuipen en raadsels en duelleren.

Daarvoor moeten al mijn mooiste jurken worden afgestoft, gestreken en opgefrist. Tatterfell naait prachtige manchetten gemaakt van de schubben van dennenappels rond versleten mouwen. Kleine scheurtjes in rokken worden bedekt met borduursels in de vormen van bladeren en granaatappels en op één jurk een dartelende vos. Ze heeft tientallen leren muiltjes voor me genaaid. Ik hoor zo intens te dansen dat ik elke nacht een paar zal verslijten.

In ieder geval zal Locke er zijn om met me te dansen. Ik probeer

me op de herinnering aan zijn amberkleurige ogen te concentreren in plaats van op de pijn in mijn hand.

Terwijl Tatterfell door de kamer scharrelt, zakken mijn oogleden dicht en ik val in een onaangename, onrustige slaap. Als ik wakker word is het diep in de nacht en zweet ik over mijn hele lichaam. Ik voel me toch vreemd kalm; tranen, paniek en ellende zijn op de een of andere manier gladgestreken. De scherpe pijn in mijn hand is veranderd in een dof bonzen.

Tatterfell is weg. Vivi zit op mijn voeteneinde. Haar kattenogen vangen het maanlicht op en blinken geelgroen. 'Ik kwam kijken of het wel met je gaat... maar dat is natuurlijk niet het geval.'

Ik dwing mezelf weer rechtop te gaan zitten, waarbij ik maar één hand gebruik. 'Het spijt me... wat ik van je gevraagd heb. Dat had ik niet moeten doen. Ik heb je in gevaar gebracht.'

'Ik ben jouw grote zus,' zegt ze. 'Je hoeft mij niet tegen mijn eigen beslissingen te beschermen.'

Nadat Sophie zich in het water had gestort, hebben Vivi en ik gedurende de uren tot aan de dageraad keer op keer in de ijsskoude zee gedoken. We hebben Sophie geroepen, probeerden een spoor van haar te vinden. We zwommen onder het zwarte water en schreeuwden haar naam tot we er schor van werden.

'Maar toch...'

'Toch!' zegt ze vastberaden. 'Ik wilde helpen. Ik wilde dat meisje helpen.'

'Jammer dat het niet is gelukt.' De woorden lijken deels in mijn keel te blijven steken.

Vivienne haalt haar schouders op.

Dat herinnert me aan het feit dat we, ook al zijn we zussen, op ongrijpbare manieren van elkaar verschillen.

'Je hebt iets moedigs gedaan. Wees daar trots op. Niet iedereen kan moedig zijn. Ik ben het lang niet altijd.'

'Wat bedoel je? Heb je het over het hele Heather-niet-vertellen-wat-er-echt-speelt?'

Ze trekt een gezicht, maar glimlacht, duidelijk blij dat ik het over een minder grimmig onderwerp heb. En toch gingen bij ons allebei de

gedachten van het dode sterfelijke meisje naar haar geliefde, die ook sterfelijk is.

‘We lagen een paar dagen geleden samen in bed,’ vertelt Vivi. ‘En ze liet haar vinger over de rand van mijn oor glijden. Ik dacht dat ze me een vraag zou stellen die me een opening zou geven, maar ze zei alleen maar dat mijn oormodificatie heel goed was gelukt. Wist je dat er stervelingen zijn die oren van anderen opensnijden en ze dan zo bij elkaar naaien dat ze in een puntje helen?’

Daar kijk ik niet van op. Ik begrijp het verlangen naar oren met van die subtiele puntjes en een beetje bont als de hare. Voor mijn gevoel heb ik dat mijn halve leven gewenst. Wat ik niet tegen haar zeg is het volgende: niemand kan die oren aanraken zonder te geloven dat die natuurlijk zijn. Of Heather liegt tegen Vivi, of ze houdt zichzelf voor de gek.

‘Ik wil niet dat ze bang voor me is,’ zegt Vivi.

Ik denk aan Sophie, en ik weet zeker dat Vivi ook aan haar denkt. Sophie op de bodem van de zee met haar zakken vol stenen. Misschien is ze niet zo onaangedaan door wat er gebeurt als ze wil overkomen.

Taryns stem klinkt van beneden. ‘Ze zijn er! Onze jurken! Kom kijken!’

Vivi laat zich van mijn bed glijden en kijkt me met een glimlach aan. ‘We hebben in ieder geval een avontuur beleefd. En het volgende dient zich al aan.’

Ik laat haar alvast gaan, want ik moet mijn verbonden hand met een handschoen bedekken voor ik haar naar beneden volg. Ik plaats een knoop die ik van een jas heb getrokken over de wond om directe druk erop te voorkomen. Verder kan ik alleen maar hopen dat de verdikking op mijn handpalm niet al te erg opvalt.

Onze jurken liggen uitgestald over drie fauteuils en een bank in Oriana’s salon. Madoc hoort geduldig haar opgetogen gerebbel aan over hoe perfect ze wel niet zijn. Haar baljurk heeft precies dezelfde tint roze als haar ogen, die overgaat in rood en uit enorme bloemblaadjes lijkt te bestaan die zich tot een sleep vormen. Het materiaal dat Taryn heeft gekozen is prachtig, de snit van haar overjurk en driehoekige borstlap is perfect. Daarnaast liggen het schattige pakje van Eik en een

wambuis en cape voor Madoc in zijn lievelingskleur: geronnen bloed.

Vivi houdt haar zilvergrijze jurk met de rafelige randjes op en glimlacht naar me.

Aan de andere kant van de kamer zie ik mijn jurk. Taryns adem stokt als ik die optil.

‘Dat is niet wat jij had besteld,’ zegt ze beschuldigend.

Het klinkt alsof ze denkt dat ik haar op de een of andere manier expres heb misleid. Het is waar dat de jurk die ik vasthoud niet het exemplaar is dat Braamselvleug voor me heeft geschetst. Dit is totaal iets anders, iets wat me doet denken aan al die krankzinnige, geweldige kledingstukken in de kast van Lockes moeder. Een baljurk met een kleurverloop van wit bij mijn hals, via uiterst lichtblauw naar het diepste donkerblauw bij mijn voeten. Daaroverheen zijn de opvallende silhouetten van bomen gestikt, zoals ik ze vanuit mijn raam zie als het schemert. De naaister heeft er zelfs kristallen kraaltjes op gezet die sterren verbeelden. Een jurk als deze had ik me nooit kunnen voorstellen, zo perfect dat ik even alleen maar aan de schoonheid ervan kan denken. ‘Ik denk niet dat deze voor mij is. Taryn heeft gelijk. Dit lijkt helemaal niet op de schetsen.’

‘Maar hij is toch prachtig,’ zegt Oriana troostend, alsof ik teleurgesteld ben. ‘En er zat een briefje met jouw naam op.’

Ik ben blij dat niemand me dwingt hem terug te geven. Ik heb geen idee waarom ik zo’n jurk heb gekregen, maar als ik me hierin kan wurmen, zal ik dat doen ook.

Madoc trekt zijn wenkbrauwen op. ‘We zullen er allemaal op ons best uitzien.’ Op weg naar de deur gaat hij kort met zijn hand door mijn haar. Op dit soort momenten is het haast mogelijk om je voor te stellen dat er zich helemaal geen rivier van bloed tussen ons bevindt.

Oriana klapt in haar handen. ‘Meisjes, kom even hier. Ik moet even iets met jullie bespreken.’

We gaan alle drie verbaasd bij haar op de bank zitten en wachten af.

‘Morgen zullen jullie je onder de adel van allerlei verschillende hoven begeven. Jullie hebben onder de bescherming van Madoc gestaan, maar het grootste deel van het aanwezige Volk zal daar niet van op de hoogte zijn. Laat je niet overhalen om overeenkomsten aan te gaan of

beloften te doen die tegen je kunnen worden gebruikt. En het belangrijkste is dat jullie niemand zodanig beledigen dat iemand zich gerechvaardigd zou voelen om de etiketteregels te overtreden. Wees slim en zorg dat niemand invloed op je krijgt.’

‘Wij gedragen ons altijd,’ zegt Taryn, een overduidelijke leugen.

Er verschijnt een gepijnigde uitdrukking op het gezicht van Oriana. ‘Ik zou jullie weghouden bij de feesten, maar Madoc heeft nadrukkelijk gezegd dat jullie eraan moeten deelnemen. Dus knoop mijn raad goed in je oren. Wees voorzichtig, en dan zullen jullie ons misschien kunnen behagen.’

Dit had ik kunnen verwachten: meer waarschuwingen, weer een preek. Als ze al niet gelooft dat we ons zullen gedragen bij een feest, zal ze ons zeker niet vertrouwen bij een kroning.

We mogen gaan, dus we staan op.

Ze kust ons een voor een met haar kille lippen op de wang. Ik ben als laatste aan de beurt.

‘Kijk niet boven je eigen stand,’ zegt ze zacht.

Heel even begrijp ik niet waar ze het over heeft, maar dan dringt de betekenis van haar woorden tot me door en ik schrik me rot. Na vanmiddag denkt ze dat ik de minnares van prins Dain ben. ‘Dat doe ik ook niet,’ flap ik eruit. Natuurlijk zou Cardan zeggen dat alles wat ik heb boven mijn stand is.

Ze pakt mijn hand vast en kijkt me meelevend aan. ‘Ik denk alleen maar aan je toekomst,’ fluistert ze. ‘Degenen die zich dicht bij de troon bevinden hebben zelden hechte banden met anderen. Een sterfelijk meisje zou zelfs nog minder bondgenoten hebben.’

Ik knik alsof ik haar wijze raad laat bezinken. Als ze me niet gelooft, is het het makkelijkst om met haar mee te spelen. Dit zal geloofwaardiger zijn dan de waarheid: dat Dain me heeft gevraagd deel uit te maken van zijn nest dieven en spionnen.

Ze ziet iets op mijn gezicht waardoor ze allebei mijn handen vastpakt.

Ik krimp in elkaar bij de druk op mijn wond.

‘Voor ik de vrouw van Madoc werd, was ik een van de gaden van de koning van Elfhame. Luister naar me, Jude. Het is niet makkelijk om de

geliefde van de opperkoning te zijn. Je verkeert altijd in gevaar. Je bent altijd een pion.'

Dit is zo'n schok dat ik haar vast met open mond aanstaar. Ik had me nooit afgevraagd hoe haar leven was voor ze bij ons kwam. Op eens staan Oriana's angsten met betrekking tot ons in een heel ander daglicht; ze was eraan gewend geweest volgens heel andere regels te leven. Er lijkt een aardverschuiving te hebben plaatsgevonden. Ik ken de vrouw die voor me staat niet, weet niet wat ze heeft doorstaan voor ze naar dit huis kwam, weet niet eens meer hoe ze de vrouw van Madoc is geworden. Hield ze van hem of heeft ze een slim huwelijk gesloten om zijn bescherming te krijgen? 'Dat wist ik niet,' zeg ik domweg.

'Ik heb Eldred nooit een kind geschonken,' vertelt Oriana. 'Maar een van zijn andere geliefden bijna wel. Toen ze stierf, gingen er geruchten dat een van de prinsen haar had vergiftigd, alleen maar om minder concurrentie voor de troon te hebben.'

Ze houdt me in de gaten met haar lichtroze ogen. Ik weet dat ze het over Liriope heeft.

'Je hoeft me niet te geloven. Er zijn tientallen andere geruchten die net zo erg zijn. Als veel macht zich op één plek concentreert, zijn er genoeg restjes om over te ruziën. Als het hof geen gif drinkt, dan drinkt het gal. Jij zou je er niet thuis voelen.'

'Waarom denk je dat?' Haar woorden lijken irritant veel op die van Madoc toen hij mijn wens om ridder te worden wegwuifde. 'Misschien zou ik er helemaal op mijn plek zijn.'

Ze veegt mijn haar voor mijn gezicht weg. Het zou een teder gebaar moeten zijn, maar het komt in plaats daarvan heel berekenend over.

'Hij moet heel veel van jullie moeder hebben gehouden,' zegt ze. 'Hij is gek op jullie meiden. Als ik hem was geweest, had ik jullie lang geleden al weggestuurd.'

Daar twijfel ik niet aan.

'Als je ondanks mijn waarschuwing naar prins Dain gaat, als hij je zwanger maakt, zeg dat dan alleen tegen mij. Zweer het op het graf van je moeder.' Ze legt haar hand om mijn nek.

Ik voel haar nagels en krimp in elkaar.

'Verder tegen niemand. Begrepen?'

‘Dat belooft ik.’ Dit is een belofte die ik moeiteloos zou moeten kunnen houden. Ik probeer de woorden heel ernstig te zeggen, zodat ze me gelooft. ‘Serieus, dat belooft ik.’

Ze laat me los. ‘Ga maar. Rust goed uit, Jude. Als je wakker wordt is de kroningsdag aangebroken en zal er weinig tijd meer zijn om te rusten.’

Ik maak een knicks en vertrek.

Taryn wacht in de hal op me. Ze zit op een houten bankje waar opgerolde serpentes in zijn gesneden en laat haar voeten heen en weer bungelen. Ze kijkt op zodra ze de deur dicht hoort gaan. ‘Wat is er met haar aan de hand?’

Ik schud mijn hoofd en probeer alle verwarrende gevoelens te negeren. ‘Wist jij dat ze vroeger gade van de opperkoning is geweest?’

Taryn trekt haar wenkbrauwen op en snuift geamuseerd. ‘Nee. Heeft zij je dat verteld?’

‘Ja.’ Ik denk aan de moeder van Locke en het zingende vogeltje in de eikel, aan Eldred op zijn troon, zijn hoofd dat buigt onder het gewicht van zijn eigen kroon. Ik kan me maar moeilijk voorstellen dat hij minnaressen uitzoekt, laat staan hoeveel hij er moet hebben gehad om zo veel kinderen te hebben, een ongebruikelijk aantal voor een Faerie, maar dat ligt misschien meer aan mijn gebrekkige verbeeldingskracht.

‘Huh.’ Taryn kijkt alsof zij het zich ook niet kan voorstellen. Ze fronsht nadenkend haar voorhoofd, maar dan lijkt haar weer te binnen te schieten waarom ze op me heeft gewacht. ‘Weet jij waarom prins Balekin hier was?’

‘Was hij hier?’ Ik weet niet hoeveel verrassingen ik nog aankan. ‘Hier, in dit huis?’

Ze knikt. ‘Hij kwam met Madoc mee, en ze hebben samen uren in zijn kantoor gezeten.’

Hoe lang na het vertrek van prins Dain was dat? Hopelijk zo lang dat prins Dain niets heeft gehoord over een vermiste bediende. Mijn hand bonst zodra ik die beweeg, maar ik ben blij dat ik die überhaupt kan bewegen. Ik sta er niet om te springen nog meer straf te ontvangen.

En toch leek Madoc net niet boos op me te zijn toen hij me met mijn

jurk zag. Hij kwam normaal over, tevreden zelfs. Misschien hebben ze het over andere dingen gehad.

‘Vreemd,’ zeg ik tegen Taryn, want ik heb de opdracht gekregen om haar niets te vertellen over het feit dat ik een spion ben en ik kan me er niet toe zetten om haar iets over Sophie te vertellen. Wat ben ik blij dat de kroning nu rap nadert. Ik hoop dat die al het andere wegvaagt.

Die nacht lig ik volledig gekleed in bed te dommelen terwijl ik op de Schim wacht. Ik heb twee nachten achter elkaar gespijbeld: de nacht van Lockes feest en afgelopen nacht toen we probeerden Sophie terug te vinden in het water. Hij zal vast knorrig zijn als hij komt.

Ik zet dat zo veel mogelijk uit mijn hoofd en concentreer me op rusten. Adem in, adem uit.

Toen ik net in Faerie was, lukte het me nagenoeg niet te slapen. Je zou verwachten dat ik nachtmerries zou hebben, maar daar kan ik me er niet veel van herinneren. Mijn dromen haalden het nauwelijks bij de verschrikkingen van mijn dagelijks leven. In plaats daarvan kon ik me niet voldoende ontspannen. Ik lag dan de hele nacht en de ochtend met een bonkend hart te woelen, om uiteindelijk in de namiddag in een zware, hoofdpijn veroorzakende slaap te vallen, terwijl de rest van Faerie net opstond. Ik dwaalde soms als een rusteloze geest door de gangen van het huis, bladerde door oude boeken en verschoof de stukken van het ganzenbordspel, liet kaas smelten in de keuken en staarde naar Madocs met bloed doordrenkte kap alsof die de antwoorden op het universum in zijn getijdelijnen met zich meedroeg. Een van de gnommen die hier vroeger werkte, Nell Uther, vond me dan en bracht me terug naar mijn kamer en vertelde me daar dat als ik niet kon slapen, ik gewoon mijn ogen dicht moest doen en stil moest blijven liggen. Dan kon in ieder geval mijn lichaam rusten, zelfs als mijn geest dat niet lukte.

Zo lig ik dus als ik geritsel hoor op het balkon. Ik draai me op mijn zij in de verwachting de Schim te zien en wil hem plagen omdat hij geluid heeft gemaakt, maar dan besef ik dat het helemaal niet de Schim is.

Het is Valerian, en hij heeft een lang, gekromd mes in zijn hand en een gevaarlijk valse grijns om zijn mond.

‘Wat...’ Ik ga snel overeind zitten. ‘Wat doe jij hier?’ Ik fluister, alsof ik bang ben dat hij wordt ontdekt.

Jij bent mijn dienaar, Jude Duarte. Je slaat alleen toe als ik dat zeg. Verder bou jij je in.

Gelukkig heeft prins Dain me niet betoverd om dat bevel op te volgen.

‘Waarom zou ik hier niet mogen zijn?’ Valerian komt dichterbij. Hij ruikt naar dennenhars en verschroeid haar en er zit een restantje goudkleurig poeder op een wang.

Ik weet niet zeker waar hij net vandaan komt, maar volgens mij is hij niet nuchter. ‘Dit is mijn huis.’ Ik ben klaar voor mijn training met de Schim. Er zit een mes in mijn laars en ik draag er ook een bij mijn heup, maar met Dains bevel en mijn voornemen hem niet verder teleur te stellen in mijn achterhoofd laat ik die allebei zitten. Ik ben verbijsterd door Valerians aanwezigheid in mijn kamer.

Hij komt naar mijn bed toe.

Hij houdt het mes op de juiste manier vast, maar het is duidelijk dat hij er niet bijzonder goed mee is. Hij is niet het kind van een generaal.

‘Dit is helemaal niet jouw huis!’ Zijn stem beeft van woede.

Nu word ik dan toch bang. ‘Als je dit van Cardan moet doen, dan moet je echt eens nadenken over jullie vriendschap.’ Het is een wonder dat mijn stem zo kalm klinkt. ‘Ik hoef maar te gillen en dan komen de wachters op de gang meteen aangerend. Ze hebben grote, scherpe zwaarden. Dan wordt jouw vriend je dood.’

Toon je macht door de indruk te wekken zwak te zijn.

Mijn woorden lijken niet tot hem door te dringen. Er ligt een wilde blik in zijn roodomrande ogen en hij lijkt me niet helemaal helder te zien.

‘Weet je wat hij zei toen ik hem vertelde dat je me met een mes had gestoken? Hij zei dat ik dat had verdiend.’

Dat kan niet. Valerian heeft dat vast verkeerd begrepen. Cardan bespotten hem zeker omdat hij me had onderschat. Ik probeer mijn verbazing te verbergen. ‘Wat had je dan verwacht? Ik weet niet of

het je ooit eerder is opgevallen, maar die jongen is een echte eikel.'

Als Valerian er nog over had getwijfeld of hij me wilde neersteken, dan weet hij dat nu zeker. Met een sprong ramt hij het mes in het matras terwijl ik aan de kant rol, zo van het bed af. Ganzenveren dwarrelen als sneeuwvlokken door de lucht als hij het lemmet lostrekt. Hij gaat rechtop staan terwijl ik mijn eigen dolk tevoorschijn haal.

Verberg je vaardigheid met een wapen. Verberg dat je niet betoverd kunt worden. Verberg je vaardigheden.

Maar prins Dain wist niet dat anderen kwaad maken mijn echte talent is.

Valerian komt weer op me af. Hij is bedwelmd en razend en totaal niet goed getraind, maar hij hoort bij het Volk en is geboren met hun katachtige reflexen en is gezegend met een lengte die hem een groter bereik geeft.

Mijn hart bonkt in mijn keel. Ik zou om hulp moeten schreeuwen. Ik zou moeten gillen. Ik doe mijn mond open...

Hij haalt naar me uit.

De gil verlaat me als een zucht terwijl ik uit balans raak. Ik raak hard met mijn schouder de vloer als ik verder rol. Ik ben zodanig getraind dat ik ondanks mijn verrassing naar de hand met het mes schop als hij dichterbij komt. Het wapen tolt over de vloer weg. 'Oké...' zeg ik, alsof ik ons allebei zo probeer te kalmeren. 'Oké.'

Hij aarzelt niet eens.

Ook al heb ik een mes vast, ook al heb ik zijn aanval twee keer ontweken en hem ontwapend, ook al heb ik hem eerder neergestoken, hij grijpt me weer bij mijn keel. Hij drukt zijn vingers in mijn hals en ik herinner me hoe het voelde om die vrucht in mijn mond geduwd te krijgen, het zachte vlees dat uiteen week tegen mijn tanden. Ik herinner me dat ik stikte in nectar en pulp terwijl de gruwelijke gelukzaligheid van de immerappel over me heen kwam, waardoor het me niets meer kon schelen dat ik stervende was. Hij had me willen zien creperen, had me naar adem willen zien snakken zoals ik dat nu doe. Ik kijk in zijn ogen en tref daar diezelfde blik aan.

Jij stelt niets voor. Je bestaat nauwelijks. Je enige doel is om meer van jouw soort te creëren voor je aan een of ander zinloos en afgrijselijk eind komt.

Hij heeft het mis over mij. Ik zal ervoor zorgen dat mijn eendagsvliegleven telt. Ik zal niet bang zijn voor hem of voor de reprimande van prins Dain. Als ik niet beter dan hen kan worden, dan word ik zo veel erger.

Zijn vingertoppen drukken mijn luchtpijp dicht en het wordt zwart voor mijn ogen, maar ik zorg ervoor dat mijn aanval raak zal zijn voor ik mijn mes in zijn borst stoot. In zijn hart.

Valerian maakt een gorgelend geluid en rolt van me af.

Ik zuig wanhopig lucht in mijn longen.

Hij probeert te gaan staan, wankelt en zakt weer op zijn knieën.

Duizelig kijk ik zijn kant op en ik zie het heft van mijn mes uit zijn borst steken. Het rode fluweel van zijn wambuis krijgt een nattere, donkerdere kleur.

Hij reikt ernaar, alsof hij het wapen eruit wil trekken.

‘Niet doen,’ zeg ik automatisch, omdat dat de wond alleen maar erger zal maken. Ik grabbel om me heen... Daar ligt een verdwaalde petticoat die ik kan gebruiken om het bloed te stelpen.

Hij laat zich met een minachtende uitdrukking zijwaarts glijden, bij mij vandaan, hoewel hij nauwelijks zijn ogen open kan krijgen.

‘Laat me nu...’

‘Ik vervloek je,’ fluistert Valerian. ‘Ik vervloek je. Drie keer vervloek ik je. Mijn moordenaar, dat jouw handen altijd onder het bloed mogen zitten. Dat de dood jouw metgezel mag zijn. Dat je...’ Hij moet opeens hoesten. Als hij daarmee ophoudt, beweegt hij verder niet meer. Zijn ogen blijven halfopen, maar ze staan nu dof.

Ik breng geschokt door die vloek mijn bezeerde hand naar mijn mond, als om een gil te dempen, maar ik gil niet. Dat heb ik al deze tijd niet gedaan en daar ga ik nu ook niet mee beginnen, niet nu er niets meer is om voor te gillen.

Minuten verstrijken terwijl ik daar naast Valerian zit. Zijn gezicht wordt bleker aangezien zijn bloed niet langer wordt rondgepompt. Zijn lippen worden groenig blauw. Hij sterft niet heel anders dan stervelingen, al zou die wetenschap hem razend hebben gemaakt. Hij had misschien wel duizend jaar geleefd, als ik er niet was geweest.

Mijn hand is pijnlijker dan ooit. Die moet ik tijdens het gevecht opnieuw hebben bezeerd.

Ik kijk om me heen en vang een glimp op van mezelf in de spiegel aan de andere kant van de kamer: een mensenmeisje met verward haar en een koortsachtige blik in de ogen, met een groter wordende plas bloed bij haar voeten.

De Schim komt eraan. Hij weet vast wat hij met een lijk moet doen. Hij heeft zeker eerder gedood. Maar prins Dain is al kwaad op me omdat ik het kind van een begunstigd lid van zijn hof heb verwond. Datzelfde kind doden de nacht voor Dains kroning zal niet goed vallen. De leden van het Schaduwhof zijn wel de laatsten die dit mogen weten.

Nee, ik moet het lichaam zelf verstoppen.

Ik speur de kamer af, op zoek naar inspiratie, maar de enige plek die ik kan bedenken waar ik hem zelfs maar tijdelijk kan verbergen is onder mijn bed. Ik spreid de petticoat naast Valerian uit en rol hem erop. Mijn maag speelt een beetje op. Hij voelt nog warm aan, maar dat negeer ik. Ik sleep hem naar het bed en duw hem samen met alle rokken eronder, eerst met mijn handen en daarna met mijn voeten.

Er is alleen nog een veeg bloed zichtbaar. Ik haal de kan water die bij de po staat, giet er wat van op de houten planken en plens er dan wat van in mijn gezicht. Mijn goede hand beeft als ik de laatste restjes opveeg en me op de vloer laat zakken, met beide handen in mijn haar grijp.

Het gaat niet goed met me.

Het gaat niet goed met me.

Het gaat niet goed met me.

Maar als de Schim op mijn balkon stapt, merkt hij niets en dat is het belangrijkste.

Die nacht laat de Schim me zien hoe ik veel hoger kan klimmen dan de overloop waar Taryn en ik tijdens het laatste feest zaten. We klauteren helemaal naar de spanten boven de grote hal en gaan op de zware houten balken zitten. Die worden op hun plek gehouden door een latwerk van wortels, die soms kooien vormen, maar soms ook balkons en soms iets wat meer wegheeft van koorden voor koorddansers. Onder ons zijn de voorbereidingen voor de kroning aan de gang. Tafelkleden van blauw fluweel met gehamerd zilver en gevlochten goud worden neergelegd, elk versierd met het wapen van het Huis van de Struikwinde: een boom met bloemen, doorns en bungelende wortels.

‘Denk je dat alles beter zal worden als prins Dain opperkoning is?’ vraag ik.

De Schim schenkt me een vaag lachje en schudt droevig zijn hoofd. ‘Alles zal zijn zoals het altijd is geweest. Alleen nog meer dan eerst.’

Ik weet niet wat dat betekent, maar het antwoord is zo fey dat ik niet denk dat ik meer uit hem zal loskrijgen. Ik denk aan het lichaam van Valerian onder mijn bed. Het Volk vergaat niet zoals mensen dat doen. Soms wordt hun lichaam bedekt met mos of groeien er allerlei champignons op. Ik heb verhalen gehoord over slagvelden die in

groene heuvels veranderden. Ik zou dolblij zijn om straks thuis alleen maar een berg muld aan te treffen, maar ik denk niet dat ik zo veel geluk zal hebben.

Ik zou niet aan zijn lichaam moeten denken, maar aan hém, als persoon. Ik zou me zorgen moeten maken over andere dingen dan alleen over betrap te worden.

We lopen onopgemerkt over wortels en balken, springen hoog boven de zwermen bedienden in livrei heen en weer. Ik hou de Schim in de gaten, zijn kalme gezicht en de ervaren manier waarop hij steeds zijn voeten plaatst, en probeer zijn voorbeeld te volgen. Ik draag van nacht geen handschoenen en probeer mijn zere hand alleen te gebruiken om mijn evenwicht te bewaren.

Hij merkt het op, maar vraagt er niet naar. Misschien weet hij al wat er is gebeurd. 'Nu wachten we,' zegt hij, nadat we op een zware balk zijn gaan zitten.

'Op iets in het bijzonder?' vraag ik.

'Ik heb nieuws ontvangen dat er een boodschapper van Balekins landgoed komt, vermomd in de livrei van de opperkoning,' legt hij uit. 'We moeten hem doden voor hij de koninklijke vertrekken bereikt.' Dit wordt zonder bijzonder veel emotie gezegd.

Hoe lang werkt hij al voor Dain? Zou Dain hem ooit hebben gevraagd een mes door zijn hand te steken? Heeft hij ze allemaal op die manier op de proef gesteld? Of was dat een proef speciaal voor stervelingen?

'Gaat die boodschapper een aanslag plegen op prins Dain?'

'Het is beter dat we dat niet te weten komen.'

Onder me wordt de laatste hand gelegd aan creaties van gesponnen suiker door daar hoge kristalachtige torens op te plaatsen. Appels beschilderd met immermeer worden in zo'n grote hoeveelheid opgestapeld op de bankettafels dat de helft van het hof naar dromenland kan worden vervoerd.

Ik denk aan de mond van Cardan, onder het goudkleurige stof. 'Weet je zeker dat hij deze kant op komt?'

'Ja.' Meer zegt hij niet.

We wachten.

Terwijl de minuten overgaan in uren probeer ik niet ongedurig te worden, en ik beweeg me net voldoende om te voorkomen dat mijn spieren stijf worden. Dit maakt deel uit van mijn training... Waarschijnlijk is dit voor de Schim het meest essentiële aspect, op geruisloos zijn na. Hij heeft me keer op keer verteld dat wachten het belangrijkste onderdeel is van het vak van moordenaar en dief. Volgens hem is het moeilijkste om je geest geconcentreerd te houden. Daar lijkt hij gelijk in te hebben. Hierboven, terwijl ik de bedienden zie komen en gaan, denk ik aan de kroning, het verdronken meisje, aan Cardan die op zijn paard aan kwam gereden terwijl ik ontsnapte, aan Valerians laatste, starre glimlach.

Met moeite stuur ik mijn gedachten terug naar het hier en nu. Een wezen met een lange, kale staart die door het stof sleept schuifelt onder me door. Heel even denk ik dat het bij het keukenpersoneel hoort, maar de tas die het bij zich heeft is te smerig en er is iets heel subtiel mis met de livrei. Het is niet gekleed als een van de bedienden van Balekin, maar het uniform lijkt ook niet op dat van het andere paleis-personeel. Ik kijk de Schim schuin aan.

‘Goed zo,’ zegt hij. ‘En nu schieten.’

Het zweet staat me in de handen als ik de miniatuurkruisboog pak en die ter ondersteuning op mijn arm leg. Ik ben opgegroeid in een slachthuis. Ik heb hiervoor getraind. Mijn belangrijkste jeugdherinnering is er een van een bloedbad. Ik heb vanavond al een keer gedood. En toch ben ik er, heel even maar, niet zeker van of ik dit wel kan.

Jij bent geen moordenaar.

Ik adem in en laat de pijn door de lucht zoeven. De spieren van mijn arm verkrampen door de terugslag.

Het wezen valt om, raakt met een uitgestoken arm een piramide van goudkleurige appels die over de grond rollen.

Ik kruip dicht tegen een dikke verzameling wortels aan om me te camoufleren zoals het me is geleerd.

Bedienden gillen en kijken om zich heen op zoek naar de schutter.

De Schim zit naast me met een glimlachje om zijn mond. ‘Was dat je eerste?’

Ik kijk hem vragend aan.

‘Heb je ooit eerder iemand gedood?’

Dat de dood jouw metgezel mag zijn.

Ik schud mijn hoofd, vertrouw er niet op dat ik die leugen overtuigend hardop kan uitspreken.

‘Soms moeten stervelingen overgeven. Of huilen.’ Hij is duidelijk tevreden dat ik geen van beide doe. ‘Dat is geen schande.’

‘Er is niets aan de hand.’ Ik adem nogmaals diep in en zet een nieuwe pijl in de kruisboog. Wat ik voel is een soort door adrenaline veroorzaakte paraatheid, alsof ik over een bepaalde drempel ben gestapt. Hiervoor wist ik niet hoe ver ik zou gaan. Nu heb ik volgens mij het antwoord. Ik ga zo ver als ik kan. Ik ga zelfs veel te ver.

Hij trekt allebei zijn wenkbrauwen op. ‘Je bent hier goed in. Prima trefzekerheid en je kunt tegen geweld.’

Ik ben verrast. De Schim is niet geneigd om complimenten uit te delen.

Ik heb gezworen erger te worden dan mijn rivalen. Twee moorden in een enkele nacht markeren een prestatie waar ik trots op zou moeten zijn. Madoc had er wat mij betreft niet erger naast kunnen zitten.

‘De meeste adellijike kinderen hebben hier het geduld niet voor,’ merkt hij op. ‘En ze zijn er niet aan gewend hun handen vuil te maken.’

Ik weet niet hoe ik daarop moet reageren, met Valerians vloek vers in mijn achterhoofd. Misschien is er iets kapot in mij doordat ik de moord op mijn ouders heb meegemaakt. Misschien heeft mijn gestoorde leven me in iemand veranderd die ertoe in staat is gestoorde dingen te doen. Maar een ander deel van me vraagt zich af of ik door Madoc ben opgevoed om in het familiebedrijf van bloedvergieten mee te draaien. Ben ik zo vanwege wat hij mijn ouders heeft aangedaan of omdat ik hem als vader had?

Dat jouw handen altijd onder het bloed mogen zitten.

De Schim pakt mijn pols beet. Voor ik die los kan trekken wijst hij naar de bleke halvemaanjes onderaan mijn nagels. ‘Nu we het over handen hebben, ik zie aan de verkleuring van je vingers waar jij mee bezig bent geweest. Die blauwe tint. Ik ruik het ook aan je zweet. Je vergiftigt jezelf.’

Ik slik en dan knik ik, omdat er geen reden is om het te ontkennen.

‘Waarom?’

Wat ik aan de Schim waardeer is dat ik zie dat hij me dit niet vraagt om er dan een preek over te kunnen geven. Hij lijkt oprecht nieuwsgierig. Ik weet niet zeker hoe ik het moet uitleggen. ‘Sterfelijk zijn houdt in dat ik beter mijn best moet doen.’

De Schim bestudeert mijn gezicht. ‘Iemand heeft je echt wat op de mouw gespeld. Er zijn zat stervelingen die in heel wat dingen beter zijn dan het Volk. Waarom denk je dat we ze ontvoeren?’

Het duurt even voor ik beseft dat hij serieus is. ‘Dus ik zou...’ Het lukt me niet die zin af te maken.

Hij snuift. ‘Beter dan ik kunnen zijn? Nu moet je niet te ver gaan.’

‘Dat is niet wat ik wilde zeggen!’

Hij grijnst.

Ik kijk naar beneden. Het lichaam ligt er nog steeds, maar er hebben zich nu een aantal ridders omheen verzameld. Het wachten is tot ze het lichaam verplaatsen, dan gaan wij ervandoor. ‘Ik moet er alleen toe in staat zijn mijn vijanden te verslaan. Dat is alles.’

Hij kijkt me verbaasd aan. ‘Heb je dan zo veel vijanden?’

Hij stelt zich vast voor dat ik me tussen de kinderen van de adel begeef met hun zachte handen en fluwelen rokken. Hij denkt aan kleine wreedheden, onbelangrijke beledigingen, onbeduidende vernederingen. ‘Niet veel.’ Ik denk aan de lome, met haat gevulde blik die Cardan me in het fakkellicht bij de heggendoolhof schonk. ‘Maar ze zijn van een hoog kaliber.’

Als de ridders eindelijk het lichaam wegdragen en niemand meer naar ons op zoek is, gaat de Schim me opnieuw voor over de wortels. We glippen door gangen tot hij zo dicht bij de tas van de boodschapper kan komen dat hij de papieren kan stelen. Van dichtbij beseft ik iets waardoor ik het ijskoud krijg. De boodschapper had zich vermomd. Het is een vrouwelijk wezen en hoewel haar staart nep is, is haar lange pastinaakneus maar al te echt. Ze is een van de spionnen van Madoc.

De Schim stopt het briefje in zijn jasje. Hij rolt het pas open als we weer in het bos zijn en leest het bij het maanlicht. Er verschijnt een harde uitdrukking op zijn gezicht en hij houdt het papier zo stevig vast dat het tussen zijn vingers kraakt.

‘Wat staat erop?’
Hij keert het vel naar me toe.
Daar staan drie woorden op:

DOOD DE BOODSCHAPPER

‘Wat betekent dat?’ vraag ik, met een misselijk gevoel in mijn buik.

De Schim schudt zijn hoofd. ‘Het betekent dat Balekin ons erin heeft geluïd. Kom. We moeten gaan.’

Hij trekt me mee de schaduw in en we sluipen samen weg.

Ik vertel de Schim niet dat ze volgens mij voor Madoc werkte. In plaats daarvan probeer ik zelf te ontdekken wat er aan de hand is, maar ik heb te weinig stukjes van de puzzel.

Wat heeft de moord op Liriope met de kroning te maken? Wat heeft Madoc hiermee van doen? Is het mogelijk dat zijn spion een dubbelagent was en zowel voor Balekin als Madoc werkte? Als dat het geval is, betekent dat dan dat ze informatie van mijn familie stal?

‘Iemand probeert ons af te leiden,’ waarschuwt de Schim. ‘En ze zijn bezig om hun val te zetten. Pas morgen goed op.’

Hij geeft verder geen specifieke opdrachten, vertelt me niet eens dat ik moet ophouden mijn piepkleine doseringen gif in te nemen of dat ik iets anders moet doen. Hij brengt me vlak na de dageraad naar huis zodat ik nog een dutje kan doen. Als we op het punt staan afscheid te nemen wil ik een beroep doen op zijn genade.

‘Ik heb iets vreselijks gedaan,’ wil ik zeggen. ‘Help me met het lichaam. Help me.’

Maar we willen allemaal stomme dingen, dat betekent niet dat we onze zin moeten krijgen.

Ik begraaf Valerian in de buurt van de stallen, maar buiten de paddock, zodat zelfs de grootste carnivoren onder Madocs paarden hem niet zullen opgraven om met hun vlijmscherpe tanden op zijn botten te knagen.

Het is niet makkelijk om een lichaam te begraven. Vooral niet als je

wilt voorkomen dat een van je huisgenoten het ontdekt. Ik rol Valerian naar mijn balkon en laat hem dan in de struiken daaronder vallen. Daarna moet ik hem met één hand bij het huis wegslepen. Ik heb spierpijn en zweet tegen de tijd dat ik bij een stuk met dauw bedekt gras kom dat me geschikt lijkt. Vogels die net wakker zijn roepen naar elkaar terwijl de lucht lichter wordt.

Heel even wil ik alleen maar gaan liggen... maar ik moet nog graven.

Die middag verloopt in een uitgeput waas van voorbereidingen. Ik word opgemaakt, mijn haar wordt gevlochten, ik word in een korset gehesen en de veters daarvan worden strak aangetrokken.

Madoc heeft drie dikke gouden oorbellen in een van zijn groene oren en hij draagt lange gouden klauwen over zijn vingers.

Oriana ziet er aan zijn zij uit als een ontluikende roos. Er hangt een enorme ketting van ruwe smaragden om haar nek, zo groot dat die bijna als wapenrusting dient.

Op mijn kamer haal ik het verband van mijn hand. De wond ziet er erger uit dan ik had gehoopt. In plaats van dat er een korstje op komt is die gezwollen, vochtig en plakkerig. Ik volg eindelijk Dains raad op en haal mos uit de keuken, was de wond en breng een schoon knoopverband aan. Ik was niet van plan om handschoenen naar de kroning te dragen, maar er zit niets anders op. Ik rommel door mijn lades en vind een paar van donkerblauwe zijde.

Ik trek ze aan en stel me voor dat Locke vanavond mijn handen vastpakt, dat hij me om de heuvel laat zwieren. Ik hoop maar dat ik niet ineen zal krimpen als hij druk uitoefent op mijn hand. Hij mag nooit raden wat er met Valerian is gebeurd. Hoe leuk hij me ook vindt, hij zou het niets vinden om het meisje te zoenen dat zijn vriend onder de grond heeft gestopt.

Mijn zussen en ik komen elkaar verschillende keren tegen op de gang om dingen te halen die we nodig hebben. Vivienne kijkt in mijn sieradenkastje omdat ze in dat van haar niets heeft gevonden wat bij haar schimmenjurk past.

‘Je gaat echt met ons mee. Madoc zal daarvan opkijken.’ Ik draag een halsband om de blauwe plekken te verbergen die Valerian heeft veroorzaakt door te proberen me te wurgen.

Als Vivi zich op haar knieën laat zakken om in een kluwen van oorbellen te zoeken, ben ik doodsbang dat ze een blik onder mijn bed zal werpen en daar een bloedveeg zal zien die ik heb gemist bij het schoonmaken. Ik maak me zo’n zorgen dat ik haar glimlach nauwelijks opmerk.

‘Ik hou iedereen graag bij de les,’ zegt ze. ‘Trouwens, ik wil roddelen met prinses Rhyia en het spektakel van zo veel heersers van Faerichoven bij elkaar meemaken. Maar ik wil nog het meest Taryns geheime aanbieder ontmoeten en zien wat Madoc van zijn aanzoek vindt.’

‘Heb je enig idee wie hij is?’ Met alles wat er is gebeurd ben ik hem bijna vergeten.

‘Helemaal niet. En jij?’ Ze vindt waar ze naar zocht: iriserende grijze hangers van labradoriet die ik van Taryn heb gekregen voor mijn zestiende verjaardag. Die zijn gemaakt door een rondtrekkende kobold die ze voor drie kussen met haar heeft geruild.

Op momenten dat ik even niets te doen had, heb ik gepiekerd over wie om haar hand zou kunnen vragen. Ik denk aan hoe Cardan haar apart nam en haar aan het huilen maakte. Ik denk aan die veelbetekende blik van Valerian. Of aan de manier waarop ze me een te harde duw gaf toen ik haar met Balekin plaagde, al weet ik bijna zeker dat hij het niet is. Het duizelt me, en ik wil weer op bed gaan liggen en mijn ogen dichtdoen. Alsjeblieft, laat het niet een van die drie zijn.

Ik herinner mezelf aan wat ze heeft gezegd: ‘Ik denk dat je hem aardig zou vinden.’

Ik kijk Vivi aan en wil net een lijstje van veiligere kandidaten opstellen als Madoc mijn kamer in komt. Hij houdt een slank, in een zilveren schede gehuld wapen in zijn hand.

‘Vivienne...’ Hij neigt zijn hoofd iets. ‘Zou je mij even alleen kunnen laten met Jude?’

‘Natuurlijk, pappie,’ zegt ze met een suikerzoet toontje, en ze verdwijnt met mijn oorbellen.

Hij schraapt zijn keel wat ongemakkelijk, haalt het zilveren zwaard

uit de schede en biedt het me aan. De pareerstang en de pommel zijn eenvoudig, maar elegant van vorm. De kling is langs de bloedgeulen bewerkt met een nauwelijks waarneembaar patroon van ranken. 'Ik zou graag willen dat je dit vanavond draagt. Het is een cadeau.'

Volgens mij hap ik kort naar adem. Dit is een heel, maar dan ook heel mooi zwaard.

'Je hebt zo hard getraind dat ik wist dat dit voor jou is. De smid heeft het Nachtval genoemd, maar je kunt het natuurlijk zelf een naam geven of er zelfs geen gebruiken. Er wordt gezegd dat het de drager geluk brengt, maar dat zegt iedereen van zwaarden, toch? Het is eigenlijk een familiestuk.'

Oriana's woorden schieten me te binnen: 'Hij is gek op jullie meiden. Hij moet heel veel van jullie moeder hebben gehouden.'

'En Eik dan?' flap ik eruit. 'Wat nu als hij het wil hebben?'

Madoc glimlacht. 'De vraag is of jij het wil hebben?'

'Ja,' zeg ik onmiddellijk. Ik pak het aan en het voelt alsof het voor mij is gemaakt. De balans is perfect. 'Ja, natuurlijk wil ik het.'

'Dat komt goed uit, want jij hebt recht op dit zwaard. Het is voor me gemaakt door jouw vader, Justin Duarte. Hij is degene die het heeft gesmeed, degene die het zijn naam heeft gegeven. Het komt uit j'ouú familie.'

Ik sta daar even met mijn mond vol tanden. Ik heb Madoc nog nooit de naam van mijn vader hardop horen zeggen. We praten niet over het feit dat hij mijn ouders heeft vermoord, dat onderwerp vermijden we. En we hebben het al helemaal niet over toen ze nog leefden. 'Mijn vader heeft dit gemaakt,' herhaal ik voor de zekerheid. 'Mijn vader is hier geweest, in Faerie?'

'Ja, een paar jaar. Ik heb maar een aantal stukken van hem. Ik heb er twee van uitgekozen, een voor jou en een voor Taryn.' Hij trekt een gezicht. 'Je moeder heeft hem hier ontmoet. Toen zijn ze er samen vandoor gegaan, terug naar de sterfelijke wereld.'

Ik adem sidderend in en vind de moed om een vraag te stellen die al jaren in me brandt, maar die ik nooit eerder hardop heb durven uiten. 'Hoe waren ze?' Ik krimp ineen als de woorden mijn mond verlaten. Ik weet niet eens zeker of ik wel wil dat hij het me vertelt. Soms wil ik

haar alleen maar haten. Als ik haar kan haten is het niet zo erg dat ik van hem hou.

Maar ze is natuurlijk toch mijn moeder. Het enige waarom ik echt boos op haar kan zijn is omdat ze er niet meer is, en dat is zeker niet haar schuld.

Madoc gaat voor mijn kaptafel op het krukje met de geitenpoten zitten en strekt zijn slechte been voor zich uit. Hij ziet eruit alsof hij me een verhaaltje voor het slapengaan gaat vertellen. 'Ze was slim, je moeder. En jong. Nadat ik haar naar Faerie had gebracht dronk en danste ze weken aan een stuk. Ze was het middelpunt van elk feest. Ik kon haar niet altijd vergezellen. Er woedde oorlog in het oosten met een Onseeliekoning met een groot gebied zonder de wens zijn knie te buigen voor de opperkoning. Maar ik zoog haar vreugde in me op als ik hier was. Ze bezorgde iedereen om haar heen het gevoel alsof alle onmogelijke dingen mogelijk waren. Ik denk dat ik dat aan haar sterfelijkheid weet, al was dat vast niet eerlijk van me. Het lag aan iets anders, misschien wel aan haar lef. Niets leek haar te intimideren, zelfs niet de magie in Faerie.'

Ik had verwacht dat hij misschien boos zou zijn, maar dat is hij duidelijk niet. Er klinkt zelfs een totaal onverwachte genegenheid door in zijn stem. Ik ga op het bankje voor mijn bed zitten en hou ter ondersteuning mijn nieuwe zilveren zwaard vast.

'Je vader was interessant. Ik stel me zo voor dat je denkt dat ik hem niet kende, maar hij kwam vaak bij mij thuis, in mijn oude huis, dat ze lieten afbranden. We dronken honingwijn in de tuin met zijn drieën. Hij vertelde dat hij gek was op zwaarden, al sinds hij een kind was. Toen hij ongeveer zo oud was als jij, overtuigde hij zijn ouders ervan hem zijn eerste smidse in hun achtertuin te laten bouwen. In plaats van te gaan studeren vond hij een meester-zwaardsmid die hem als leerling wilde aannemen. Daarna regelde hij het zo dat hij werd voorgesteld aan een assistent-curator van een museum. Zij liet hem na sluitings-tijd binnen zodat hij oude zwaarden van dichtbij kon bestuderen en zijn ambacht kon perfectioneren. Maar toen hij hoorde over het soort zwaarden dat alleen door de fey kon worden gesmeed, ging hij op zoek naar ons. Hij was meestersmid toen hij hier kwam en was zelfs nog

beter toen hij vertrok. Maar hij kon het niet laten op te scheppen dat hij onze geheimen en mijn bruid had gestolen. Uiteindelijk hoorde Balekin dat verhaal, en hij bracht mij op de hoogte.’

Als mijn vader echt met Madoc had gepraat, had hij beter moeten weten dan erover op te scheppen iets van hem te hebben gestolen. Maar ik heb zelf op de straten van de sterfelijke wereld gestaan en gevoeld hoe groot de afstand tot Elfhame lijkt te zijn. Na het verstrijken van de jaren had zijn tijd daar vast als een verre droom gevoeld.

‘Er zit niet veel goeds in me,’ vertelt Madoc, ‘maar ik ben je iets verschuldigd, en ik heb gezworen om mijn best voor je te doen.’

Ik sta op, loop naar hem toe en leg een gehandschoende hand tegen zijn bleekgroene wang.

Hij sluit zijn kattenogen.

Ik kan het hem niet vergeven, maar ik kan hem ook niet haten. Zo blijf ik lange tijd staan.

Dan kijkt hij op. Hij pakt de hand die niet bezeerd is en drukt een kus op de rug ervan. ‘Na vandaag zal alles anders zijn,’ zegt hij. ‘Ik zal in het rijtuig op je wachten.’ Met die woorden vertrekt hij.

Ik ga op het krukje zitten en laat mijn hoofd in mijn handen zakken, kan niet helder nadenken. Maar als ik opsta, gesp ik mijn riem met daaraan mijn nieuwe zwaard om. Dat voelt koud en betrouwbaar aan, zwaar als een belofte.

Eik is gekleed in krekelgroen en hij danst voor het rijtuig langs. Zoodra hij me ziet komt hij naar me toe om te eisen dat ik hem optil, maar als ik dat wil doen rent hij weg om de paarden te aaien. Hij is een Faeriekind, met de daarbij behorende grillen.

Taryn ziet er schitterend uit in haar zwaar versierde jurk en Vivi straalt in zacht lilagrijs, terwijl kunstig genaaide motten van haar schouder via haar borst naar haar heup aan de andere kant lijken te vliegen om zich daar te verzamelen. Daardoor besef ik hoe zelden ik haar in echt spectaculaire kleren heb gezien. Haar haar is opgestoken, en mijn hangers glinsteren bij haar licht behaarde oren. Haar kattenogen blinken in het schemerlicht, precies zoals die van Madoc. Voor de verandering moet ik daardoor glimlachen. Ik pak met mijn goede hand die van Taryn vast en ze knijpt er hard in. We kijken elkaar met een grijns samenzweerderig aan.

Er staat een mand met eten in het rijtuig, wat heel slim was van iemand, want niemand van ons heeft er vandaag aan gedacht voldoende te eten.

Ik trek een handschoen uit en eet twee kadetjes die zo licht en luchtig zijn dat ze op mijn tong uit elkaar lijken te vallen. In het midden ervan zit een bergje rozijnen en noten met honing, zo zoet dat de tranen in mijn ogen springen.

Madoc geeft me een stuk lichtgele kaas en een nog bloederige

plak hertenvlees met een korst van jeneverbessen en peperkorrels.

Het eten verdwijnt in rap tempo.

Ik zie de rode kap van Madoc half uit zijn zak steken. Dat zal wel zijn versie zijn van een medaille die bij staatsaangelegenheden wordt gedragen.

Niemand zegt iets.

Ik weet niet waar de anderen aan denken, maar het dringt opeens tot me door dat ik zal moeten dansen. Daar ben ik verschrikkelijk slecht in, vooral omdat ik er niet mee heb kunnen oefenen op die vernederende lessen op school na, toen ik Taryn als partner had. Ik denk aan de Schim, de Kakkerlak en de Bom, die Dain proberen te beschermen tegen wat Balekin ook van plan is. Wist ik maar wat ik moest doen om ze te helpen.

DOOD DE BOODSCHAPPER.

Ik kijk naar Madoc die kruidenwijn drinkt. Hij lijkt zich totaal op zijn gemak te voelen, zich helemaal niet bewust te zijn van het verlies van een van zijn spionnen. Of hij maakt zich daar niet druk om. Mijn hart slaat sneller. Ik moet me steeds inhouden om mijn handen niet af te vegen aan mijn rok zodat daar geen voedselvlekken op komen.

Na een tijdje haalt Oriana vochtige zakdoeken tevoorschijn die in rozen-met-muntwater hebben gelegen waarmee we ons kunnen opfrissen.

Dit is het begin van een achtervolging, want Eik wil niet gewassen worden. Hij komt niet ver in het rijtuig, maar hij houdt het langer vol dan je zou verwachten en klimt ondertussen over ons allemaal heen.

Ik word hier zo door afgeleid dat ik me niet eens automatisch schrap zet als we recht op de rots af rijden, het paleis in. We komen met een schok tot stilstand voor ik doorheb dat we er zijn.

Een lakei trekt de deur open en ik zie dat de hele binnenplaats is gevuld met vertier, muziek en geroezemoes. Er staan talloze kaarsen, waarvan de was op zo'n manier smelt dat ze samen op een door termieten aangevreten bos lijken. Er staan kaarsen op boomtakken, waarvan de vlammen flakkeren door de ruisende japonnen eronder. Ze staan als wachters langs de wanden en in strakke groepjes op stenen opgesteld om de binnenkant van de heuvel te verlichten.

‘Klaar?’ fluistert Taryn tegen me.

‘Ja,’ zeg ik, een beetje ademloos.

We klimmen allemaal het rijtuig uit.

Oriana maakt een dun zilveren riempje vast aan de pols van Eik.

Dat is eigenlijk helemaal geen slecht idee, hoewel hij zeurt en uit protest op de grond gaat zitten.

Vivienne kijkt om zich heen. Er ligt een wat wilde blik in haar ogen en ze spert haar neusvleugels. ‘Moeten we de opperkoning nog een laatste keer begroeten?’ vraagt ze aan Madoc.

Hij schudt licht zijn hoofd. ‘Nee, we worden naar voren geroepen als het onze beurt is om trouw te zweren. Tot dat moment moet ik aan de zijde van prins Dain staan. Gaan jullie maar plezier maken tot de bel gaat en Val Moren met de ceremonie begint. Dan moeten jullie naar de troonzaal komen om de kroning bij te wonen. Ik heb jullie graag in de buurt van het podium, waar mijn ridders voor jullie kunnen zorgen.’

Ik keer me naar Oriana toe in de verwachting weer een toespraak te krijgen over dat we niet in de problemen mogen raken of zelfs een nieuwe preek over dat ik mijn benen bij elkaar moet houden in de buurt van royalty, maar ze heeft het te druk met Eik smeken om op te staan.

‘Kom op, feesten!’ zegt Vivi, en ze trekt Taryn en mij met zich mee.

We vluchten de menigte in.

Paleis Elfhome puilt uit van de wilde fey die aan niemand trouw hebben gezworen, hovelingen en vorsten. Selkies van het hof van de Onderzee van koningin Orlagh spreken met elkaar in hun eigen taal, terwijl hun huid als een mantel om hun schouders ligt.

Ik zie heer Roiben van het Hof der Termieten van wie wordt gezegd dat hij zijn eigen minnares heeft gedood om op de troon te komen. Hij staat in de buurt van een van de lange schraagtafels en zelfs in de volle hal is er ruimte om hem heen, alsof niemand al te dicht in zijn buurt durft te komen. Zijn haar heeft de kleur van zout, zijn kleding is helemaal zwart en er rust een dodelijk kromzwaard bij zijn heup. Vreemd genoeg staat er een pixie met groene huid vlak bij hem, gekleed in een parelgrijs jurkje met spaghettibandjes en zware veterlaarzen... duidelijk sterfelijke kleren.

Aan weerszijden van de pixie staan twee ridders in zijn livrei. Bij een ervan is haar rode haar tot een kroon op haar hoofd gevlochten. Dulcamara, die ons les heeft gegeven over de troonopvolging.

Er zijn ook anderen, figuren over wie ik in liedjes heb gehoord: Rue Zilver van Nieuw Avalon, die haar eiland uit de Californische kust heeft gehouwen, praat met Severin, de verbannen zoon van de Elzenkoning, die misschien wel een bondgenootschap met de nieuwe opperkoning wil aangaan of zich bij het hof van heer Roiben aansluit. Er is een menselijke jongen met rood haar van ongeveer mijn leeftijd bij hem, waardoor ik ze wat beter bestudeer. Is de jongen zijn bediende? Is hij betoverd? Dat is niet af te leiden aan de manier waarop hij om zich heen kijkt, maar als hij me ziet staren, grijnst hij.

Ik wend vlug mijn gezicht af.

Op dat moment wijken de selkies uiteen en zie ik een bekende. Ze heeft een grijze huid en blauwe lippen. Haar haar omlijst haar ingevalen gezicht. Ondanks dat alles herken ik haar. Sophie. Ik heb verhalen gehoord dat het meervolk van de Onderzee verdronken zeelieden bij zich houdt, maar die geloofde ik niet. Als haar mond beweegt zie ik dat ze scherpe tanden heeft. Er trekt een rilling langs mijn ruggengraat.

Ik loop wat onzeker achter Vivi en Taryn aan. Als ik omkijk zie ik Sophie niet meer, en ik weet niet helemaal zeker of ik me haar niet heb ingebeeld.

We komen langs een gytrash, een grote zwarte hond, en een barghest, familie daarvan. Iedereen lacht te hard, danst te wild. Als ik langs een feestvierder met een koboldmasker kom, tilt hij dat op om naar me te knipogen. Het is de Kakkerlak.

‘Ik heb gehoord hoe het laatst ging. Goed werk,’ zegt hij. ‘Let nu maar op of je iets ziet wat niet klopt. Als Balekin actie tegen Dain wil ondernemen, zal hij dat doen voor het begin van de ceremonie.’

Ik laat mijn zussen los om even met hem te praten. In een menigte van deze omvang is het makkelijk om kort uit het zicht te verdwijnen. ‘Doe ik.’

‘Mooi zo. Ik ben gekomen om met eigen ogen die kroon op het hoofd van prins Dain te zien.’ Hij reikt in zijn bladbruine jasje en haalt een zilveren flacon tevoorschijn, haalt de dop eraf en neemt een flinke

slok. ‘En om te kijken naar de feestende adel die zichzelf voor gek zet.’ Hij steekt me met een grijnsgroene klauw de flacon toe.

Zelfs op een afstandje ruik ik dat de inhoud een penetrante, sterke en wat moerassige geur heeft en ik schud mijn hoofd. ‘Nee, dank je.’

‘Wat jij wilt.’ Met een lach schuift hij zijn masker weer op zijn plek.

Ik sta daar te grijnzen als hij wordt meegenomen door de menigte. Alleen al door hem te zien heb ik eindelijk het gevoel dat ik hier thuishoor. Hij, de Schim en de Bom zijn niet echt mijn vrienden, maar ze lijken me oprecht te mogen en ik heb geen zin om er moeilijk over te doen. Ik heb mijn eigen plekje bij ze en een doel.

Vivienne grijpt me beet. ‘Waar was je? Jij hebt net als Eik een riempje nodig. Kom op, we gaan dansen.’

Ik ga met ze mee. Overall klinkt muziek die je aanmoedigt om in beweging te komen. Er wordt gezegd dat het onmogelijk is om Faeriemuziek te weerstaan, maar dat is niet helemaal waar. Het is zolang de muziek klinkt onmogelijk om op te houden met dansen als je daar eenmaal mee begint, en die klinkt de hele nacht. De ene dans gaat naadloos over in de andere zonder dat er een stilte valt waarin je op adem kunt komen. Het is een kick om zo in vervoering te raken, om helemaal op te gaan in de muziek. Vivi kan natuurlijk stoppen wanneer ze wil, omdat ze een van hen is. Ze kan ons ook laten ophouden, dus het is bijna veilig om met haar te dansen. Niet dat Vivi er altijd aan denkt om op safe te spelen.

Maar ja, ik ben wel de laatste die iemand dat kwalijk kan nemen.

We pakken elkaars hand vast en sluiten ons springend en lachend aan bij de rondedans.

Het voelt alsof het lied naar mijn bloed roept, het met hetzelfde onregelmatige ritme door mijn aderen jaagt, met dezelfde zoete akkoorden. De kring gaat uit elkaar en opeens hou ik de handen van Locke vast. Hij draait me in duizelingwekkende vaart in het rond.

‘Je bent prachtig,’ zegt hij. ‘Als een winternacht.’ Zijn vossenogen lijken te glimlachen. Hij draagt een gouden oorbel die blinkt in het kaarslicht.

Hij is degene die prachtig is, die een soort ademloze, onmenselijke schoonheid bezit. ‘Ik ben blij dat je de jurk mooi vindt,’ lukt het me uit te brengen.

‘Zeg eens, zou je van me kunnen houden?’ Die vraag lijkt uit het niets te komen.

‘Natuurlijk.’ Ik lach, al weet ik niet zeker welk antwoord ik zou moeten geven. Maar de vraag wordt op zo’n vreemde manier gesteld dat ik wel iets moet zeggen. Ik hou van de moordenaar van mijn ouders, dan kan ik toch eigenlijk van iedereen houden? Ik zou ook graag van hem houden.

‘Ik vraag het me af...’ mijmert hij. ‘Wat zou je voor me doen?’

‘Ik weet niet wat je bedoelt.’ Deze raadselachtige figuur met de harde blik is niet de Locke die op het dak van zijn huis stond en zo zacht tegen me sprak, of die me lachend door de gangen ervan achterna heeft gezeten. Ik weet niet zeker wie deze Locke is, maar hij brengt me totaal uit balans.

‘Zou je een belofte verbreken voor mij?’ Hij glimlacht plagerig.

‘Welke belofte?’

Hij draait me weer in het rond en ik maak een pirouette op de tenen van mijn leren muiltjes. In de verte begint een fluitist te spelen.

‘Welke belofte dan ook.’ Hij brengt het op een luchtige toon, maar het onderwerp is dat bepaald niet.

‘Dat hangt ervan af.’ Het echte antwoord, een keiharde nee, is niet wat iemand wil horen.

‘Hou je genoeg van me om me op te geven?’

Er ligt vast een aangeslagen uitdrukking op mijn gezicht.

Hij leunt dichterbij me toe. ‘Is dat geen goede manier om liefde op de proef te stellen?’

‘Ik weet het niet.’ Dit moet de aanloop zijn naar een of andere verklaring van zijn kant, over genegenheid of een gebrek daaraan.

‘Hou je genoeg van me om om mij te huilen?’

Die woorden worden tegen mijn hals gefluisterd. Ik voel zijn adem en krijg kippenvel, moet huiveren door een vreemde combinatie van begeerte en ongemak. ‘Bedoel je als er iets met jou gebeurt?’

‘Ik bedoel als ik jou kwets.’

Mijn huid prikt. Dit bevalt me niet, maar ik weet nu in ieder geval wat mijn antwoord is. ‘Als jij mij zou kwetsen, zou ik niet huilen. Ik zou jou net zo diep kwetsen.’

Hij mist een stap van onze dans. 'Ik weet zeker dat je...' Maar dan houdt hij zijn mond en hij kijkt over zijn schouder.

Ik kan nauwelijks nadenken. Mijn wangen gloeien. Ik ben bang voor wat hij nu zal zeggen.

'Tijd om van partner te wisselen,' zegt iemand.

Als ik zie wie het is, blijkt het de ergst mogelijke persoon te zijn: Cardan.

'O,' zegt hij op vijandige toon tegen Locke, 'of heb ik nu jouw tekst gestolen?'

Als ik beter over zijn woorden nadenk, bieden die me weinig troost.

Locke laat me los om plek te maken voor de jongste prins, zoals uit eerbied wordt verwacht.

Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Taryn naar ons kijkt. Ze staat als aan de grond genageld midden in het gedruis en ziet er verloren uit, terwijl Faeries om haar heen zwermen en hun partners in duizelingwekkende cirkels draaien. Heeft Cardan haar lastiggevallen voor hij naar mij kwam?

Hij pakt mijn zere hand vast. Hij draagt zwarte handschoenen. Het leer ervan voelt warm aan, zelfs door de zijde die mijn vingers bedekt. Verder is hij helemaal in het zwart gekleed. De bovenste helft van zijn wambuis is bedekt met de veren van een raaf en er zitten extreem scherpe metalen punten aan zijn laarzen die me ervan bewust maken hoe makkelijk het voor hem zal zijn om me venijnig te schoppen als we eenmaal dansen. Hij draagt een kroon van gevlochten metalen takken op zijn hoofd, die ietsjes schuin staat. Er zit donkere zilverkleurige verf op zijn jukbeenderen en er lopen zwarte lijnen langs zijn wimpers. Het streepje links is uitgeveegd, alsof hij was vergeten dat het er zat en in zijn oog heeft gewreven.

'Wat wil je?' Ik dwing mezelf die woorden te zeggen. Ik ben met mijn gedachten nog altijd bij Locke, ben nog steeds ondersteboven van wat hij wel en niet heeft gezegd. 'Toe dan, beledig me.'

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. 'Ik neem geen bevelen aan van stervelingen,' zegt hij met zijn gebruikelijke wrede glimlach.

'Dus dan ga je iets aardigs zeggen? Dat denk ik niet. Faeries kunnen niet liegen.' Ik wil boos zijn, maar wat ik op het moment voel is dank-

baarheid. Mijn wangen gloeien niet meer en mijn ogen prikken niet. Ik ben klaar om te vechten, en dat is veel beter. Al is het waarschijnlijk het laatste wat hij wilde, hij heeft me een enorme dienst bewezen door me bij Locke weg te halen.

Hij laat zijn hand lager op mijn heup zakken.

Ik vernauw mijn ogen tot spleetjes.

Zijn glimlach wordt breder. ‘Je haat me echt, hè?’

‘Bijna net zo veel als jij mij haat.’ Ik denk aan dat vel papier waar mijn naam op gekrast is, aan de manier waarop hij in de heggendoollhof naar me keek toen hij dronken was, aan hoe hij nu naar me kijkt.

Hij laat mijn hand los. ‘Tot de volgende spartij...’ Hij maakt een buiging.

Dat is puur spottend bedoeld. Ik kijk hem na terwijl hij zich op onzekere benen door de menigte begeeft. Ik heb geen idee wat ik van dit gesprek moet maken.

Bellen rinkelen om het begin van de ceremonie aan te geven. De muzikanten houden op met het bespelen van hun violen en harpen.

Heel even is het stil in de heuvel. Er hangt een afwachtende sfeer terwijl iedereen op zijn plek gaat staan.

Ik worstel me naar voren toe, waar de rest van de adel van het hof van de opperkoning zich verzamelt. Daar zal mijn familie ook zijn. Oriana is er al. Ze staat naast een van de beste ridders van Madoc en wenst zo te zien hevig dat ze ergens anders kon zijn. Eik draagt zijn riem niet meer en zit op de schouders van Taryn. Ze fluistert iets tegen een lachende Locke.

Ik blijf staan. De menigte golft om me heen, maar ik sta aan de grond genageld als Taryn naar hem toe leunt en een lokje haar achter zijn oor strijkt.

Dat kleine gebaar verraadt zo veel. Ik probeer mezelf wijs te maken dat het niets te betekenen heeft, maar na dat vreemde gesprek van net lukt me dat niet. Maar Taryn heeft een aanbieder, die vanavond om haar hand zal vragen. En ze weet dat Locke en ik... wat we dan ook voor elkaar zijn.

Hou je genoeg van me om me op te geven? Is dat geen goede manier om liefde op de proef te stellen?

Vivienne maakt zich los uit de massa wezens. Haar kattenogen glimmen en haar haar hangt los om haar gezicht. Ze neemt Eik in haar armen en draait met hem in het rond tot ze samen op de grond vallen, op de enorme rok van Vivi.

Ik zou naar ze toe moeten gaan, maar dat doe ik niet. Ik kan Taryn nog niet onder ogen komen, niet als ik zo'n trouweloze gedachte niet uit mijn hoofd kan krijgen. In plaats daarvan bewaar ik afstand en kijk ik naar de koninklijke familie die zich op het podium verzamelt. De opperkoning neemt plaats op zijn troon van vervlochten takken. Hij draagt de zware cirkel op zijn hoofd. Zijn bronskleurige ogen staan alert in zijn gerimpelde gezicht en lijken op die van een uil. Prins Dain zit op een eenvoudige houten kruk naast hem, volledig in witte gewaden gehuld. Zijn handen en voeten zijn bloot. Achter de troon staat de rest van de koninklijke familie opgesteld: Balekin en Elowyn, Rhyia en Caelia. Zelfs Taniot, de moeder van prins Dain, is aanwezig in een gewaad van blinkend goud. De enige die ontbreekt is Cardan.

Opperkoning Eldred gaat staan.

De hele heuvel zwijgt.

‘Mijn heerschappij heeft lang geduurd, maar vandaag neem ik afscheid van jullie.’ Zijn stem weergalmt door de heuvel. Hij heeft zelden op deze manier gesproken, zo tegen een grote bijeenkomst van ons allen.

Ik word getroffen door hoe krachtig zijn stem klinkt en hoe frêle hij eruitziet.

‘Toen ik voor het eerst de roep van het Land der Belofte voelde dacht ik dat die voorbij zou gaan, maar ik kan die niet langer weerstaan. Vanaf vandaag zal ik niet langer koning zijn, maar dolende.’

Hoewel alle aanwezigen moeten hebben geweten dat dit de reden was voor onze komst, klinken er overal om me heen kreten. Een elf begint te snikken in het haar van een pooka met het hoofd van een geit.

Val Moren, de hofdichter en hofmeester van de opperkoning, komt nu naar voren. Hij loopt voorovergebogen, is spichtig. Zijn lange haar zit vol twijges en er zit een scaldkraai op zijn schouder. Hij leunt zwaar op een staf waarvan het uiterste topje aan het bloeien is, alsof het hout

nog leeft. Het gerucht gaat dat hij in zijn jeugd uit de sterfelijke wereld is weggelokt, zo naar het bed van Eldred.

Ik vraag me af wat hij zonder zijn koning zal doen.

‘We laten u niet graag gaan, heer.’ De woorden krijgen een speciale, bitterzoete betekenis uit zijn mond.

Eldred brengt zijn handen bij elkaar om een kom te vormen en de wortels van de troon huiveren en beginnen te groeien, laten nieuwe scheuten de lucht in schieten. Blaadjes ontvouwen zich en bloemknoppen komen langs de lengte ervan op. De wortels van het plafond beginnen te kronkelen, verlengen zich tot ranken en kruipen langs de onderkant van de heuvel. Er hangt een geur in de lucht van een zomerse bries, vol van de belofte van appels. ‘Een ander zal mijn plek innemen. Ik vraag jullie om mij te laten gaan.’

Alle aanwezigen spreken tot mijn verrassing als één: ‘We laten u gaan!’ De woorden weerklinken om me heen.

De opperkoning laat zijn zware staatsiekleed van zijn schouders glijden en die zakt in elkaar op het steen als een met juwelen versierde hoop stof. Hij zet de eikenbladkroon af. Hij staat nu al rechter en straalt een beangstigende gretigheid uit. Eldred is al langer de opperkoning van Elfhame dan veel leden van het Volk zich kunnen herinneren; in mijn ogen was hij altijd eeuwenoud, maar de jaren lijken samen met de mantel van zijn heerschappij van hem af te glijden.

‘Wie neemt uw plek in? Wie zal onze opperkoning zijn?’ vraagt Val Moren.

‘Mijn derde kind, Dain,’ zegt Eldred. ‘Kom hier, mijn zoon.’

Prins Dain staat op van zijn nederige plek op de kruik. Zijn moeder verwijdert de witte gewaden en laat hem naakt achter.

Ik knipper met mijn ogen. Ik ben gewend aan een bepaalde mate van naaktheid in Faerie, maar niet bij de koninklijke familie. Zoals hij daar naast de anderen staat in hun zware brokaat en geborduurde pracht komt hij ontzettend kwetsbaar over. Zou hij het koud hebben? Ik denk aan mijn zere hand en hoop dat dat het geval is.

‘Accepteert u?’ vraagt Val Moren.

De scaldkraai op zijn schouder spreidt zijn vleugels met de zwarte uiteinden en klapt ermee.

Ik weet niet of dat bij de ceremonie hoort.

‘Ik neem de last en de eer van de kroon aan,’ zegt Dain ernstig. Op dat moment wordt zijn naaktheid iets anders, een teken van macht. ‘Ik neem die op me.’

‘Onseelichof, Nachtvolk, kom en zalf uw prins,’ zegt Val Moren.

Een kolossale boggan komt naar het podium gestommeld. Haar lichaam is bedekt met dik goudkleurig haar, haar armen zijn zo lang dat ze over de grond zouden slepen als ze die niet zou buigen. Zo te zien is ze sterk genoeg om prins Dain in tweeën te breken. Ze draagt een rok van verschillende dierenvellen die aan elkaar zijn genaaid en in een van haar enorme handen heeft ze zo te zien een inktpot.

Ze versiert zijn linkerarm met lange spiralen stollend bloed en gaat daarna verder met zijn buik en zijn linkerbeen.

Hij geeft geen krimp.

Als ze klaar is, doet ze een stap naar achteren om haar gruwelijke schilderij te bewonderen en maakt dan een ondiepe buiging voor Eldred.

‘Seelichof, Schemervolk, kom en zalf uw prins,’ zegt Val Moren.

Een kleine jongen met woest haar dat alle kanten op steekt in een omhulsel van boomschors, zo te zien van een berk, loopt naar het podium toe. Hij heeft lichtgroene vleugeltjes op zijn rug. Hij versiert de rechterkant van Dains lichaam met dikke klodders botergele pollen.

‘Wilde fey, Schuchtervolk, kom en zalf uw prins,’ zegt Val Moren.

Dit keer komt een gnoom naar voren in een parmantig maatpak. Hij neemt een handje modder mee, die hij over het midden van de borst van prins Dain smeert, vlak boven zijn hart.

Eindelijk zie ik Cardan in de menigte terug. Hij is heel wankel en heeft een wijnzak in zijn handen. Hij is zo te zien stomdronken. Als ik denk aan de veeg zilveren verf op zijn gezicht en hoe hij zijn hand langs mijn heup had laten glijden, besef ik dat hij toen al aardig onderweg was. Het geeft me een ontzettend vals gevoel van voldoening dat hij niet bij de koninklijke familie staat op het belangrijkste moment voor het hof in eeuwen.

Hij zit echt zo zwaar in de problemen.

‘Wie zal hem kleden?’ vraagt Val Moren.

Zijn zussen en zijn moeder brengen hem een witte tuniek en een broek gemaakt van leer, een gouden kraag en hoge laarzen van geitenleer. Hij ziet eruit als een sprookjeskoning, een die een wijze en rechtvaardige heerschappij zal hebben.

Ik stel me voor dat de Schim op een van de dakspanten zit en dat de Kakkerlak vanachter zijn masker toekijkt. Ze zullen trots zijn. Ik voel iets van diezelfde trots, omdat ik bij hem in dienst ben.

Maar ik kan zijn woorden niet vergeten: 'Jij bent mijn dienaar, Jude Duarte.'

Ik raak met mijn zere hand het gevest van mijn zilveren zwaard aan, het zwaard dat mijn vader heeft gesmeed. Na vanavond ben ik de spion van de opperkoning en een volwaardig lid van zijn hof. Ik zal tegen zijn vijanden liegen, maar als dat niet werkt verzin ik een manier om iets veel ergers te doen. En als hij me bedriegt, tja, dan zal ik daar ook een oplossing voor bedenken.

Val Moren bonkt met de onderkant van zijn staf hard tegen de grond.

Ik voel de trillingen ervan tot in mijn tanden.

'En wie zal hem kronen?'

Eldred kijkt trots toe. De kroon blinkt in zijn knoestige handen en glimt alsof het metaal zelf zonlicht uitstraalt. 'Ik.'

De wachters veranderen subtiel van opstelling, misschien in voorbereiding om Eldred het paleis uit te leiden. Er staan meer ridders aan de randen van de menigte dan toen de kroningsceremonie begon.

De opperkoning spreekt. 'Kom, Dain. Kniel voor mij.'

De kroonprins knielt in het bijzijn van alle aanwezigen voor zijn vader.

Ik kijk naar Taryn, die nog steeds naast Locke staat. Oriana heeft beschermend een arm om Eik heen geslagen. Een van de luitenants van Madoc leunt naar haar toe om iets te zeggen. Hij gebaart naar een deur. Zij zegt iets tegen Vivi en loopt dan die kant op. Taryn en Locke volgen.

Ik klem mijn kaken op elkaar en probeer door de menigte heen te komen. Ik wil mezelf niet net zoals Cardan voor schut zetten door niet op de afgesproken plek te zijn.

Val Morens stem onderbreekt mijn gedachten. ‘En zullen jullie, Volk van Elfhame, prins Dain accepteren als jullie opperkoning?’

Piepende, ijle, schrille en bulderende stemmen gaan op uit de menigte: ‘Ja!’

Mijn blik valt op de ridders die om het podium heen staan. In een ander leven had ik daar ook kunnen staan. Maar dan zie ik bekende gezichten. Daar staan de beste bevelhebbers van Madoc. Krijgers die ongekend trouw zijn.

Ze zijn niet in uniform. Over hun glanzende wapenrusting heen dragen ze de Struikwinde-livrei. Misschien is Madoc alleen maar voorzichtiger door zijn beste mensen daar neer te zetten. Maar de spion die ik heb gedood, die ene met die treiterende boodschap, was er ook een van Madoc.

En Oriana, Eik en mijn zussen zijn weg, zijn door een van Madocs luitenants weggeleid, de heuvel uit, net toen de bescherming rond het podium zwaarder werd.

Ik heb een plan om onze toekomst veilig te stellen.

Ik moet de Kakkerlak zien te vinden. Ik moet de Schim vinden. Ik moet ze vertellen dat er iets niet klopt.

Een doorgewinterde strateeg wacht het juiste moment af.

Ik duw een drietal kobolden, een trol en iemand van het Stille Volk aan de kant. Een spriggan gromt naar me, maar daar let ik niet op. Het einde van de ceremonie nadert. Kelken en pullen worden opnieuw gevuld.

Op het podium verlaat Balekin zijn plek bij de andere prinses en prinsessen.

Heel even denk ik dat het bij de ceremonie hoort. Tot hij een lang, smal zwaard trekt... Ik herken het wapen van zijn verschrikkelijke duel met Cardan en blijf staan.

‘Broer,’ spreekt prins Dain vermanend.

‘Ik accepteer jou niet,’ zegt Balekin. ‘Ik daag je uit voor de kroon.’

Om het podium heen zie ik ridders hun wapen uit de schede halen.

Maar Elowyn, Eldred, Val Moren, Taniot en Rhyia zijn niet bewaard. Alleen Caelia trekt een mes achter haar lijfje vandaan, maar dat is te klein om veel mee te kunnen uitrichten.

Ik wil mijn eigen zwaard trekken, maar daar is niet voldoende ruimte voor doordat iedereen zo dicht op elkaar staat.

‘Balekin,’ zegt Eldred streng. ‘Zoon. Het opperhof mag niet op de lagere hoven lijken. We hebben geen bloedopvolging. Een duel met je broer zal me er niet toe bewegen een kroon op jouw onwaardige hoofd te plaatsen. Wees tevreden met mijn keus. Verneder je niet in het bijzijn van heel Faerie.’

‘Dit gaat alleen tussen ons,’ zegt Balekin tegen Dain, zonder zelfs maar te erkennen dat zijn vader heeft gesproken. ‘Er is nu geen opperkoning. Het gaat alleen om ons tweeën en de kroon.’

‘Ik hoef niet met jou te vechten,’ spreekt Dain, en hij gebaart naar de ridders die zich rondom het podium hebben verzameld en op een bevel wachten. ‘En al deze aandacht ben jij helemaal niet waard.’

Madoc is er ook bij, maar ik sta zo ver weg dat ik verder niets kan zien.

‘Dan heb jij wat er nu gebeurt op je geweten.’ Balekin zet twee stappen en steekt zonder naar Elowyn te kijken zijn arm naar haar uit. Zijn mes doorboort haar keel.

Iemand gilt, dan wordt er overal gegild. Een tel lang is de wond slechts een vlekje op haar huid, maar dan gutst het bloed eruit. Ze strompelt naar voren, laat zich op handen en knieën vallen. Gouden stof en glinsterende edelstenen verdrinken in rood.

Het was maar een nonchalante beweging die Balekin heeft gemaakt, achteloos.

Eldred heft zijn hand.

Volgens mij wil hij dezelfde magie oproepen die de wortels deed groeien, die de takken van de troon liet bloeien en verstrengelen. Maar die macht is weg, die heeft hij samen met zijn koninkrijk opgegeven. In plaats daarvan worden de pas ontloken bloemen bruin en verwelken ze.

De kraai op de schouder van Val Moren vliegt krassend naar de wortels die naar beneden bungelen vanaf het gewelfde dak van de heuvel.

‘Wachters!’ zegt Dain met een stem die aangeeft dat hij verwacht dat ze zullen gehoorzamen.

Maar niet een van de ridders komt naar het podium. Als een man

gaan ze met de rug naar de koninklijke familie staan en ze heffen hun zwaard naar de aanwezigen. Ze laten dit gebeuren, laten Balekin zijn coup plegen.

Maar dit kan toch niet de bedoeling van Madoc zijn? Dain is zijn vriend. Dain heeft zij aan zij met hem gestreden. Dain zal hem belonen als hij eenmaal opperkoning is.

De massa komt in beweging en draagt mij met zich mee. Iedereen gaat ergens heen, duwt naar voren of juist de andere kant op, weg bij het gruwelijke tafereel. Ik zie dat de koning met het witte haar van het Hof der Termieten zich een weg naar het gevecht toe probeert te banen, maar zijn eigen ridders gaan voor hem staan en blokkeren zijn pad.

Mijn familie is weg. Ik kijk om me heen of ik Cardan zie, maar hij is nergens te bekennen.

Het gebeurt allemaal zo snel. Caelia is naar de opperkoning gerend. Ze heeft haar mesje in haar hand, dat nauwelijks lang genoeg is om een wapen te zijn, maar ze houdt het dapper voor zich. Taniot bukt zich over het lichaam van Elowyn en probeert met de rok van haar jurk het bloeden te stelpen.

‘Wat zegt u nu, vader?’ wil Balekin weten. ‘Broer?’

Twee pijlen komen uit de schaduwen gevlogen en boren zich in de zij van Balekin.

Hij struikelt naar voren. De stof van zijn wambuis is gescheurd en daaronder blinkt metaal. Een wapenrusting.

Ik speur de spanten af, op zoek naar de Schim. Ik ben net als hij een agent van de prins. Het is mijn plicht om Dain te bereiken. Ik probeer me weer naar voren te worstelen. In gedachten heb ik een visie van de toekomst, een verhaal voor mezelf, een kristalheldere, blinkende vertelling als contrast voor de chaos om me heen. Op de een of andere manier zal het me lukken bij de prins te komen en hem te verdedigen tegen Balekins verraad tot de trouwe leden van zijn wacht ons bereiken. Ik zal de held zijn, degene die zich tussen de verraders en haar koning heeft geplaatst.

Madoc is er eerder.

Heel even ben ik opgelucht. De loyaliteit van zijn bevelhebbers kan misschien worden gekocht, maar Madoc zou nooit...

Madoc stoot zijn zwaard met zo'n kracht in Dains borst dat de kling er via zijn rug weer uit komt. Hij rukt het naar boven, door zijn ribbenkast, naar zijn hart.

Ik blijf staan en laat de menigte om me heen stromen. Ik ben als versteend. Ik vang een glimp op van wit bot, van natte rode spieren. Prins Dain, die bijna opperkoning was, valt boven op het met juwelen bezaaide rode staatsiekleed. Zijn bloed stroomt onzichtbaar tussen de sieraden door.

'Verraders,' fluistert Eldred, maar zijn stem wordt versterkt door de ruimte. Het woord voelt alsof het door de hal wordt geschreeuwd.

Madoc aarzelt en klemt dan zijn kaken op elkaar, alsof hij een lugubere plicht vervult.

Hij heeft nu zijn rode kap op, die ik eerder uit zijn zak zag steken, die ik onder de stolp heb bestudeerd. Vanavond zal hij die weer in bloed dopen. Er zullen nieuwe getijdelijnen bij komen. Maar ik kan niet geloven dat hij dit op bevel van iemand doet.

Hij moet een bondgenootschap met Balekin zijn aangegaan en heeft de spionnen van Dain misleid. Hij heeft zijn eigen bevelhebbers daar neergezet om de koninklijke familie te scheiden van iedereen die ze zou willen helpen en heeft er bij Balekin op aangedrongen om aan te vallen op een moment dat niemand dat zou verwachten. Hij is er zelfs achter gekomen dat de enige manier om de dodelijke vloek van de kroon niet te activeren was om toe te slaan als die op niemands hoofd rustte. Hem kennende weet ik zeker dat hij deze coup heeft gepland.

Madoc heeft Eldred verraden en Dain is er niet meer, waardoor al mijn hoop en plannen zijn vervlogen.

Een kroning brengt vele mogelijkheden met zich mee.

Balekin ziet er onverdraaglijk zelfgenoegzaam uit. 'Geef me de kroon.'

Eldred laat de cirkel uit zijn hand vallen en die rolt een stukje bij hem weg. 'Neem die dan, als dat is wat je wilt.'

Caelia maakt een vreselijk jammerend geluid.

Rhya staart vol afschuw naar de menigte. Val Moren, de dichter, staat naast Eldred. Zijn smalle gezicht is bleek.

Het podium wordt omringd door de ridders en vormt zo een gruwe-

lijk toneel, waar alle spelers gedoemd zijn hun rol te vervullen tot aan hetzelfde bloederige einde toe.

De handen van Madoc zijn rood. Ik kan mijn ogen er niet van afhouden.

Balekin tilt de Bloedkroon boven zijn hoofd. De gouden eikenblaadjes glinsteren door het kaarslicht. ‘U hebt te lang gewacht om de troon op te geven, vader. U bent zwak geworden. U hebt verraders kleine koninkrijkjes laten besturen, de macht van de lagere hoven wordt niet beperkt en de wilde fey doen wat ze willen. Dain zou hetzelfde zijn geweest, een lafaard die zich achter intriges had verstopt. Maar ik ben niet bang om bloed te vergieten.’

Eldred zwijgt. Hij maakt geen aanstalten om achter de kroon aan te gaan of een wapen te pakken. Hij wacht alleen maar af.

Balekin beveelt een ridder Taniot naar hem te brengen. Een vrouwelijke scharlaakkap in wapenrusting klimt het podium op om de tegenstribbelende gade vast te pakken. Taniot beweegt haar hoofd wild heen en weer, haar lange zwarte hoorns snijden in de schouder van de ridder. Dat doet er niet toe. Niets doet ertoe. Er zijn te veel ridders. Ze doen nog twee stappen naar voren en dan wordt er niet meer tegengestribbeld.

Balekin gaat vlak voor zijn vader staan. ‘Benoem mij tot de opperkoning, plaats de kroon op mijn hoofd en dan mag u deze plek ongeschonden verlaten. Mijn zussen zullen worden beschermd. Uw gade zal blijven leven. Doet u dat niet, dan zal ik Taniot doden. Ik zal haar hier waar iedereen bij is doden en ze zullen allemaal weten dat u dat hebt toegestaan.’

Mijn blik gaat naar Madoc, maar hij staat op het trapje zacht met een van zijn bevelhebbers te praten, een trol die bij ons aan tafel heeft gegeten, die Eik heeft geplaagd en hem aan het lachen heeft gemaakt. Ik moest toen ook lachen. Nu beven mijn handen, trilt mijn hele lichaam.

‘Balekin, eerstgeborene, het maakt niet uit wier bloed je laat vloeien, jij zult nooit over Elfhame heersen,’ zegt Eldred. ‘Jij bent de kroon niet waardig.’

Ik doe mijn ogen dicht en denk aan wat Oriana tegen me heeft ge-

zegd: ‘Het is niet makkelijk om de geliefde van de opperkoning te zijn. Je verkeert altijd in gevaar. Je bent altijd een pion.’

Taniot ondergaat haar dood gracieus. Ze is heel rustig. Haar uitstraling is koninklijk en verdoemd, alsof ze al is overgegaan naar het rijk van liederen. Ze heeft haar vingers door elkaar gevlochten en maakt geen geluid als de ridder die haar in bedwang heeft gehouden haar met een slag van haar zwaard onthoofdt. Het hoofd van Taniot rolt over het podium tot het tegen het lijk van Dain botst.

Ik voel iets nats op mijn gezicht, een soort mist.

Er zijn zat leden van het Volk die genieten van moord en er zijn er nog meer die genieten van een spektakel. De menigte wordt bevangen door een soort onbezonnen waanzin, een soort honger naar een zelfs gruwelijkere slachtpartij.

Ik ben bang dat ze er meer van zullen krijgen dan ze kunnen verwerken.

Twee ridders hebben Eldred vastgenomen.

‘Ik vraag het niet nog eens,’ dreigt Balekin.

Eldred lacht alleen maar. Hij lacht nog steeds als Balekin hem aan zijn zwaard rijgt. Hij valt niet op de grond zoals de anderen. In plaats van dat er bloed uit zijn wond stroomt, komt daar een zwerm rode motten uit, die in een enorme wolk de lucht in vliegen, als een tornado van zachte vleugels.

Maar welke magie ze ook heeft geschapen, die is niet van lange duur. Ze vallen stuk voor stuk naar beneden tot ze als afgevallen blaadjes het podium bedekken. Opperkoning Eldred is, hoe onwaarschijnlijk ook, dood.

Het podium ligt bezaaid met lichamen en bloed. Val Moren zit op zijn knieën.

‘Zussen...’ Balekin loopt naar ze toe. Iets van zijn arrogante toon is verdwenen en is vervangen door een afschuwelijke zachte klank. Hij klinkt als een man die zich in een nachtmerrie bevindt waaruit hij niet wakker kan worden. ‘Wie van jullie zal me kronen? Kroon me en leef.’

Ik denk aan Madoc toen hij tegen mijn moeder zei dat ze niet mocht wegrennen.

Caelia doet een stap naar voren en laat haar mes vallen. Ze is gekleed

in een borstlap van goud en een blauwe rok en draagt een kroon van bessen op haar loshangende haar. 'Ik doe het. Zo is het genoeg. Ik zal je opperkoning maken, ook al zal de smet van wat je hebt gedaan je heerschappij voor altijd bezoedelen.'

Nooit is hetzelfde als eenwig...

Dan word ik boos omdat ik me alles herinner wat Cardan heeft gezegd, juist nu. Ergens ben ik blij dat ze toegeeft, hoe verschrikkelijk Balekin ook is en hoe gruwelijk zijn heerschappij ook zal zijn. Dan is dit in ieder geval voorbij.

Er komt een pijl uit de schaduwen bij de spanten, uit een totaal andere hoek dan de vorige. Die raakt haar in haar borst. Ze zet grote ogen op, brengt haar handen naar haar hart, alsof de wond onfatsoenlijk is en ze die moet bedekken. Dan rollen haar ogen weg en zakt ze zonder een geluid te maken in elkaar.

Balekin is degene die het uitschreeuwt van frustratie.

Madoc geeft zijn mannen bevelen en wijst naar het plafond. Een groep maakt zich los van de anderen en rent de trap op. Een aantal wachters vliegt met bleekgroene vleugels en getrokken zwaard omhoog.

Hij heeft haar vermoord. De Schim heeft haar vermoord.

Ik duw blindelings iedereen opzij om bij het podium te komen, waaronder een sluagh die om meer bloed jankt, al heb ik geen idee wat ik daar moet doen.

Rhya raapt het mes van haar zus op en houdt het in haar bevende hand vast. In haar blauwe jurk ziet ze eruit als een vogel die gevangen is voor ze weg kon vliegen. Ze is de enige echte vriendin die Vivi in Faerie heeft.

'Ga je je echt tegen mij verzetten, zus?' vraagt Balekin. 'Je hebt geen zwaard of wapenrusting. Kom, hier is het te laat voor.'

'Het is te laat,' zegt ze, en ze drukt de punt van het mes net onder haar oor.

'Nee!' schreeuw ik, al word ik overstemd door alle anderen, door Balekins geschreeuw. En dan, omdat ik het niet aankan om nog meer dood te zien, doe ik mijn ogen dicht. Ik hou ze dicht, ook al krijg ik een duw van iets zwaars met bont. Balekin roept dat iemand Cardan moet

zoeken, dat ze Cardan naar hem toe moeten brengen, en onwillekeurig doe ik mijn ogen open. Cardan is nergens te bekennen en ik zie alleen het levenloze lichaam van Rhyia en nog meer verschrikkingen.

Geveugelde boogschutters richten hun pijlen op het groepje wortels waar de Schim zich verbergt. Een tel later laat hij zich tussen de menigte vallen.

Ik hou mijn adem in, bang dat hij is geraakt. Maar hij rolt door, krabbelt overeind en sprint de trap op, met wachters op zijn hielen.

Hij maakt geen enkele kans. Het zijn er te veel en het is hier te druk, waardoor hij geen kant op kan. Ik wil hem helpen, wil naar hem toe gaan, maar ik zit hier vast. Ik kan niets doen. Ik kan niemand redden.

Balekin richt zich nu tot de hofdichter en wijst naar hem. 'Jij zult me kronen. Voltooi de ceremonie.'

'Dat kan ik niet,' zegt Val Moren. 'Ik ben geen familie van u, geen familie van de kroon.'

'Doe het.'

'Ja, heer,' antwoordt de hofdichter met bevende stem. Hij ratelt hakkelend een snelle versie van de kroning af terwijl het stil wordt onder de heuvel. Maar als de menigte wordt gevraagd om Balekin te accepteren als de nieuwe opperkoning, doet niemand zijn mond open.

Balekin heeft de gouden eikenbladkroon in zijn hand, maar draagt die nog niet op zijn hoofd. Hij laat zijn blik over het publiek gaan.

Al weet ik dat hij mij niet zal zien, ik krimp toch ineen.

'Zweer trouw aan mij,' buldert hij.

Dat doen we niet. De vorsten knielen niet. De adel zwijgt. De wilde fey kijken afwachtend toe.

Ik zie koningin Annet van het zuidelijkste Onseeliehof, het Hof der Motten, naar haar hovelingen gebaren dat ze de zaal moeten verlaten. Ze keert de hele situatie minachtend de rug toe.

'Jullie hebben trouw gezworen aan de opperkoning,' brult Balekin. 'En ik ben nu koning.' Hij zet de kroon op zijn eigen hoofd, maar hij schreeuwt het vrijwel meteen uit en slaat die af. Er is een brandwond zichtbaar op zijn voorhoofd, een rode schaduw van de kroon.

'We zijn niet trouw aan de koning, maar aan de kroon,' roept iemand.

Dat is heer Roiben van het Hof der Termieten. Hij is naar voren

gekomen en staat voor de ridders. En hoewel er meer dan tien krijgers precies tussen hem en Balekin in staan, lijkt Roiben zich daar niet bijzonder veel zorgen om te maken. 'Je hebt drie dagen om die op je hoofd te krijgen, familiedoder. Drie dagen voor ik hier vertrek, zonder gelofte, zonder dat mijn macht aan banden is gelegd, totaal niet onder de indruk van dit alles. En ik weet zeker dat ik niet de enige zal zijn.'

Er wordt hier en daar zacht gelachen en gefluisterd, terwijl zijn woorden worden doorverteld. Er staat nu nog een bont gezelschap in de hal: glinsterende Seelie en angstaanjagende Onseelie, de wilde fey die zelden hun heuvels, rivieren of grafterpen verlaten, kobolden en kollen, pixies en pooka's. Zij hebben nagenoeg de hele koninklijke familie in een nacht afgeslacht zien worden. Hoeveel geweld zal er ontstaan als er geen nieuwe vorst is om ze in toom te houden? Wie zou dat verwelkomen?

Elfjes flonkeren in de lucht die naar vers vergoten bloed stinkt. Het feest zal doorgaan, besef ik. Alles zal doorgaan.

Maar ik weet niet of ik dat kan.

Boek 2

*Laat varen, die vergankelijke
droom in je hart.
De winden steken op, blaadjes
tollen in het rond, onze wangen zien bleek,
open is onze mond, ogen stralen,
borstkassen zwoegen, niemand
die verstart, wuivende armen,
loshangend haar.
En ziet iemand onze wilde groep,
o jee, dan nemen we hem mee.
Zijn boodschap is vergeten, hoezee.
Vergeten is zijn hartenwens,
o wee, daar taalt
hij niet meer naar.*

William Butler Yeats

Het gedruis van de Sidhe

Ik ben weer een kind dat zich onder een tafel verstoppt, terwijl het feest om me heen verder raast. Ik druk mijn hand op mijn bonken-de hart. Ik kan niet nadenken. Ik kan niet denken. Ik kan niet denken.

Er zit bloed op mijn jurk, kleine spikkeltjes ervan dringen de hemelsblauwe stof in.

Ik had gedacht dat de dood me niet zou schokken, maar... er was gewoon zó veel dood! Een gênante, belachelijke overdaad ervan. Mijn gedachten keren steeds terug naar de witte ribben van prins Dain, het bloed dat uit Elowyns keel spoot en de opperkoning die steevast weigerde Balekins bevel op te volgen voordat hij zelf stierf. Die arme Taniot, Caelia en Rhyia, die ieder op hun beurt, ermee werden geconfronteerd dat de kroon van Faerie belangrijker was dan hun leven.

Ik denk aan Madoc, die al die jaren Dains rechterhand is geweest. Faeries kunnen dan misschien niet recht in je gezicht liegen, maar Madoc heeft gelogen met elke lach, elk schouderklopie, elk gedeeld glas wijn. Madoc, die ons allemaal onze beste kleren heeft laten aantrekken en me een prachtig zwaard heeft gegeven om vanavond te dragen, alsof we echt naar een leuk feest gingen.

Ik wist wat hij was, zo probeer ik te redeneren. Ik heb het aange-

koekte bloed op zijn rode kap gezien. Als ik dat was vergeten, kan ik dat alleen mezelf kwalijk nemen.

In ieder geval hebben die ridders mijn familie weggeleid voor het moorden begon. Hebben de anderen het niet hoeven zien, al zullen ze, tenzij ze heel ver weg waren, het gegil ongetwijfeld hebben gehoord. En Eik zal in ieder geval niet opgroeien zoals ik, met de dood als mijn geboorterecht.

Ik blijf daar zitten tot mijn hartslag rustiger is. Ik moet de heuvel uit zien te komen. Dit feest zal alsmaar wilder worden en nu er geen nieuwe opperkoning op de troon zit, is er weinig wat zal voorkomen dat de feestvierders hun eigen vermaak gaan creëren. Dit is waarschijnlijk niet het beste moment om hier als sterveling te zijn.

Ik probeer me de plattegrond van de troonzaal van bovenaf te herinneren, zoals ik die met de Schim heb aanschouwd. Ik probeer de ingangen voor me te zien naar de hal van het kasteel.

Als ik een van de wachters kan vinden en hem ervan kan overtuigen dat ik bij het huishouden van Madoc hoor, brengt hij me misschien wel naar de rest van mijn familie. Maar dat wil ik niet. Ik wil Madoc niet onder het bloed naast Balekin zien zitten. Ik wil niet doen alsof wat er is gebeurd niet weerzinwekkend is. Ik wil mijn afschuw niet verbergen.

Er is een andere uitweg. Ik kan onder de tafels door naar de trap kruipen om zo bij de richel nabij Madocs strategiekamer te komen. Ik denk dat ik zo naar binnen kan klimmen en in het deel van het paleis kan komen dat grotendeels verlaten zal zijn. Het deel dat toegang biedt tot geheime tunnels. Daarvandaan kan ik ontsnappen zonder me zorgen te maken om ridders, wachters of wie dan ook. Adrenaline laat mijn hele lichaam zingen met het verlangen om te bewegen, maar hoewel het voelt alsof ik een plan heb, is dat er nog niet. Ik kan zo uit het paleis komen, maar daarna kan ik nergens heen.

Mijn instinct zegt dat ik me daar later maar zorgen om moet maken.

Oké, een half plan is goed genoeg.

Op handen en knieën kruip ik verder, zonder op mijn jurk te letten, zonder op de schede van mijn zwaard te letten die over de grond schraapt en zonder op de pijn in mijn hand te letten. Boven me hoor

ik muziek, maar ik hoor ook andere dingen... het breken van botten, gejammer en gejang. Ik negeer het allemaal.

Dan wordt een punt van het tafelkleed opgetild.

Terwijl mijn ogen aan het felle kaarslicht wennen, grijpt een gemaskeerde figuur naar mijn arm.

Ik kan zo gehurkt onder een tafel mijn zwaard niet trekken, dus ik grijp het mes in mijn lijfje. Ik wil net toeslaan als ik de belachelijk scherpe punten aan die laarzen herken.

Cardan. De enige die Balekin kan kronen. De enige andere overgebleven nakomeling van de Struikwinde-lijn.

Iedereen in Faerie moet naar hem op zoek zijn en hier is hij dan, ronddwalend met een onnozel half zilverkleurig masker op. Hij knip-pert verdoemd met zijn ogen en zwaait een beetje heen en weer.

Ik lach bijna hardop. Dat juist ik degene ben die hem vindt.

‘Jij bent sterfelijk,’ verkondigt hij. In zijn andere hand heeft hij een lege kelk, die hij schuin houdt, alsof hij die is vergeten. ‘Het is hier niet veilig voor je. Vooral niet als je zomaar iedereen neersteekt.’

‘Niet veilig voor mij?’ Naast het feit dat dat een absurde opmerking is, heb ik geen idee waarom hij doet alsof hij ooit ook maar een seconde aan mijn veiligheid heeft gedacht, behalve dan misschien aan hoe hij die in gevaar kan brengen. Ik probeer eraan te denken dat hij in shock verkeert en rouwt, en dat hij zich daarom misschien vreemd gedraagt, maar het is lastig om hem als iemand te zien die genoeg om een ander zou geven om te rouwen. Op het moment lijkt hij niet eens iets om zichzelf te geven. ‘Kom hier, voor iemand je herkent.’

‘Verstopptje spelen onder de tafel? Me tussen het vuil verbergen? Typisch iets voor jouw soort, maar dat is beneden mijn waardigheid.’ Hij lacht onzeker, alsof hij verwacht dat ik ook zal lachen.

Dat doe ik niet. Ik bal mijn vuist en geef hem een stomp in zijn maag, precies waar dat het meest pijn zal doen.

‘Aul!’ Hij zakt op zijn knieën. De kelk valt met een hol, kletterend geluid op de vloer.

Ik trek hem onder de tafel. ‘We gaan hier weg zonder dat iemand het merkt. We blijven onder de tafels en gaan naar de trap. Dan gaan we naar de bovenste verdiepingen van het paleis. En zeg niet dat het be-

neden je waardigheid is om te kruipen. Je bent zo zat dat je nauwelijks kunt blijven staan.'

Hij snuift. 'Als het moet...'

Het is te donker om zijn gezicht te zien, maar zelfs als dat wel kon... Hij draagt een masker.

We volgen het pad van de tafels, terwijl er boven ons drinkliedjes worden gezongen. Er wordt om ons heen gegild en gefluisterd en de zachtere danspassen klinken als regendruppels op de vloer. Mijn hart bonkt nog steeds in mijn keel door de slachtpartij, door de nabijheid van Cardan, omdat ik hem zonder represailles heb geslagen. Ik concentreer me op zijn geschuifel achter me. Alles ruikt naar aangestampte aarde, gemorste wijn en bloed. Even weet ik niet meer wat ik moet doen en ik begin te beven. Ik bijt op de binnenkant van mijn onderlip zodat ik me op een andere pijn kan concentreren. Ik moet me beheersen. Ik mag nu niet mijn zelfbeheersing verliezen, niet waar Cardan bij is.

Niet nu er zich een plan vormt in mijn hoofd. Een plan waarvoor ik deze laatste prins nodig heb. Ik kijk over mijn schouder.

Hij is gaan zitten en staart naar zijn hand. 'Hij had de pest aan me.' Zijn stem klinkt luchtig, gemoedelijk, alsof hij is vergeten waar hij is.

'Balekin?' vraag ik, denkend aan wat ik in Heulhuis heb gezien.

'Mijn vader.' Cardan lacht bruusk. 'Ik kende de anderen niet goed, mijn broers en zussen. Is dat niet grappig? Prins Dain... Hij wilde me niet in het paleis hebben, dus hij heeft me eruit gewerkt.'

Ik wacht, weet niet wat ik moet zeggen. Het is verontrustend om hem zo te zien, terwijl hij zich gedraagt alsof hij emoties zou kunnen hebben.

Dan lijkt hij weer tot zichzelf te komen. Hij richt zijn blik op mij, zijn ogen glinsteren in het donker. 'En nu zijn ze allemaal dood. Dankzij Madoc. Onze geëerde generaal. Ze hadden hem nooit moeten geloven, maar daar is je moeder lang geleden al achter gekomen, hè?'

Ik vernauw mijn ogen tot spleetjes. 'Kruipen.'

Hij glimlacht iets. 'Jij eerst.'

We gaan van tafel naar tafel, tot we eindelijk zo dicht mogelijk bij de trap zijn.

Cardan duwt het tafelkleed opzij en steekt zijn hand naar me uit, op de galante manier van iemand die degene overeind helpt met wie hij net heeft gevreeën. Misschien dat Cardan zou zeggen dat hij dat doet vanwege eventuele toeschouwers, maar we weten allebei dat hij me zo bespot.

Ik ga staan zonder hem aan te raken.

Het enige wat ertoe doet is om deze hal uit te komen voor het feest bloediger wordt, voor het verkeerde wezen besluit dat ik een amusant speeltje ben, voor Cardan wordt afgemaakt door iemand die helemaal geen opperkoning aan de macht wil hebben.

Ik maak aanstalten om naar de trap te gaan, maar hij houdt me tegen.

‘Zo kun je niet gaan. De ridders van je vader zullen je herkennen.’

‘Ik ben niet degene naar wie ze op zoek zijn.’

Hij fronst. Zijn masker verbergt dat grotendeels, maar het is te zien aan de manier waarop hij zijn lippen op elkaar perst.

‘Als ze jouw gezicht zien, besteden ze misschien te veel aandacht aan wie je bij je hebt.’

Irritant genoeg heeft hij gelijk. ‘Als ze me al kennen, weten ze dat ik nooit bij jou zou zijn.’ Wat belachelijk is, aangezien ik nu naast hem sta. Maar door dat zo te zeggen voel ik me beter. Met een zucht maak ik mijn vlechten los en ik ga met mijn handen door mijn haar tot het wild om mijn gezicht hangt.

‘Je ziet er...’ Zijn stem sterft weg. Hij knippert een paar keer met zijn ogen en lijkt zijn zin niet af te kunnen maken.

Blijkbaar werkt wat ik met mijn haar heb gedaan beter dan hij had verwacht. ‘Een momentje.’ Ik duik de menigte in. Ik wil het risico liever niet nemen, maar het is veiliger om mijn gezicht te bedekken. Ik zie een nixie met een zwartfluwelen masker die een piepklein spreuwenhartje van een lange spies eet. Ik sluip geruisloos naar haar toe, snij de linten door en vang het masker op voor het op de grond valt.

Ze draait zich om en zoekt ernaar.

Maar ik ben al weg. Ze zal het zo opgeven en nog een lekker hapje eten... Dat hoop ik in ieder geval. Het is maar een masker. Als ik terugkom, klokt Cardan nog meer wijn naar binnen.

Zijn blik lijkt te branden. Er loopt een stroompje groene vloeistof

langs zijn kin. Hij reikt naar een zware zilveren kan, alsof hij nog een keer wil inschenken.

‘Kom op.’ Ik pak zijn gehandschoende hand vast.

We zijn bijna bij de trap als drie ridders ons de weg versperren.

‘Ga maar ergens anders op zoek naar een pleziertje,’ zegt een ridder. ‘Deze trap leidt naar het paleis en dat is verboden terrein voor het gewone Volk.’

Ik voel Cardan naast me verstijven, omdat hij een idioot is en zich drukker maakt omdat iemand hem ‘gewoon’ noemt dan om iemands veiligheid. Helaas zelfs die van hem. Ik trek aan zijn arm. ‘Dat zullen we doen,’ verzeker ik de ridder, en ik probeer Cardan in beweging te krijgen voor hij iets doet waar we allebei spijt van krijgen.

Maar Cardan werkt niet mee. ‘Je vergist je.’

Hou je mond! Hou je mond! Hou je mond!

‘Opperkoning Balekin is bevriend met het hof van deze dame.’ Cardan klinkt heel gelikt met zijn zilveren vossenmasker op en hij heeft een achteeloos glimlachje om zijn mond. Hij spreekt heel loom de taal van privilege, zijn lichaam is ontspannen, alsof hij denkt dat hij de eigenaar is van alles wat hij ziet. Zelfs dronken is hij overtuigend. ‘Jullie hebben misschien wel gehoord van koningin Gliten uit het noordwesten. Balekin stuurt een boodschap met betrekking tot de vermiste prins. Hij wacht op antwoord.’

‘Ik neem aan dat u daar bewijs van hebt?’ vraagt een van de wachters.

‘Natuurlijk.’ Cardan opent zijn vuist en er ligt een koninklijke ring op zijn hand.

Ik heb geen idee wanneer hij die van zijn vinger heeft gehaald, een mooi staaltje vingervlugheid waarvan ik niet wist dat hij daartoe in staat was, laat staan zo beschonken als hij nu is.

‘Ik heb deze gekregen zodat jullie me als boodschapper zouden erkennen.’

Bij het zien van de ring doen ze een stap naar achteren.

Met een arrogante, te charmante lach pakt Cardan mijn arm vast en sleurt hij me langs ze heen.

Hoewel ik mijn kaken op elkaar moet klemmen, sta ik het toe. We beklimmen de trap en dat is aan hem te danken.

‘En de sterveling dan?’ roept een ridder.

‘Ach, nou ja, je had het niet helemaal verkeerd. Ik wil een paar pleziertjes van het feest voor mezelf houden.’

Ze grijnzen allemaal.

Ik moet me inhouden om hem geen mep te geven, maar het is wel duidelijk dat hij goed met woorden is. Volgens de barokke regels van de fey-talen is alles wat hij heeft gezegd strikt genomen waar, zolang je je alleen op de woorden concentreert. Balekin is bevriend met Madoc, en ik hoor bij het hof van Madoc, als je dat begrip ruim neemt, dus ik ben de ‘dame’. En de ridders hebben vast ook wel van koningin Gliten gehoord; ze is vrij bekend. Ik weet zeker dat Balekin op nieuws wacht over de vermiste prins. Hij zal inmiddels vast een beetje wanhopig worden. En niemand kan beweren dat Cardans ring niet bedoeld is om als een symbool herkend te worden.

En wat betreft wat hij van het feest wil meenemen, dat zou van alles kunnen zijn.

Cardan is vindingrijk, maar het is geen aangenaam soort vindingrijkheid. En het komt dichterbij in de buurt van mijn eigen talent met leugens dan me lief is. Maar toch, we zijn vrij. Achter ons gaat wat een viering van een nieuwe opperkoning had moeten zijn door: het gekrijs, het feesten, de eindeloze duizelingwekkende rondedansen. Ik kijk een keer om en neem de zee aan lichamen, vleugels, zwarte kraalogen en scherpe tanden in me op.

Ik huiver.

We klimmen samen verder. Ik laat zijn bezitterige greep op mijn arm toe en laat me sturen. Ik laat hem de deuren openmaken met zijn eigen sleutels. Ik laat hem doen wat hij maar wil.

Als we eenmaal in de lege gang van de bovenste verdieping van het paleis staan, draai ik me om. Ik duw hem tegen de wand en druk de punt van mijn mes onder zijn kin.

‘Jude?’ Hij spreekt mijn naam zorgvuldig uit, alsof hij niet over de letters wil struikelen.

Volgens mij is dit de eerste keer dat ik hem mijn naam hoor zeggen.

‘Verrast?’ Er verschijnt een felle grijns op mijn gezicht. Hier staat de belangrijkste jongen van heel Faerie, mijn vijand, en eindelijk heb ik hem in mijn macht. Dit voelt beter dan ik ooit had verwacht. ‘Dat zou je niet moeten zijn.’

Ik druk de punt van het mes wat dieper in zijn huid, zodat hij de scherpte ervan kan voelen.

Hij richt zijn ogen met een nieuwe intensiteit op me. ‘Waarom?’ Meer zegt hij niet.

Zelden heb ik zo’n triomfantelijke roes over me heen voelen komen. Ik moet me concentreren zodat die me niet naar het hoofd stijgt. ‘Omdat je ontzettend veel pech hebt en ik niet. Doe wat ik zeg en dan zal ik het plezier van jou pijn te doen uitstellen.’

‘Was je van plan om vanavond nog meer koninklijk bloed te vergieten?’ Hij kijkt me minachtend aan en wil zijn kin heffen, weg bij het mes.

Ik beweeg met hem mee, hou de dolk tegen zijn keel gedrukt.

Hij blijft praten. ‘Voelde je je buitengesloten tijdens de slachtpartij?’ ‘Jij bent zat.’

‘O, dat klopt.’ Hij leunt met zijn hoofd tegen de wand en doet zijn ogen dicht. Door het fakkellicht iets verderop lijkt zijn zwarte haar haast bronskleurig. ‘Maar denk je nu echt dat ik je me voor de generaal heen en weer zal laten paraderen, alsof ik een of andere miezigerige...’

Ik oefen meer druk uit op het mes.

Hij hapt naar adem. ‘Natuurlijk.’ Hij lacht spottend. ‘Ik was buiten

westen terwijl mijn familie werd vermoord. Mieziger dan dat kan het bijna niet.'

'Hou je mond.' Ik zet resoluut elk beetje medeleven opzij. Dat heeft hij voor mij ook nooit gehad. 'Lopen.'

'Of anders?' Hij doet nog steeds zijn ogen niet open. 'Je gaat me toch niet verwonden met dat mes.'

'Wanneer heb jij je goede vriend Valerian voor het laatst gezien?' fluister ik. 'Vandaag niet, ook al is zijn afwezigheid een belediging. Ben je daar niet nieuwsgierig naar?'

Hij opent zijn ogen en kijkt alsof ik hem een klap in het gezicht heb gegeven. 'Ja. Waar is hij?'

'Hij ligt in de buurt van de stallen van Madoc weg te rotten. Ik heb hem vermoord en daarna begraven. Dus je kunt me maar beter geloven als ik je bedreig. Hoe onwaarschijnlijk ook, jij bent de belangrijkste persoon in heel Faerie. Wie jou in handen heeft, heeft macht. En ik wil macht hebben.'

'Blijkbaar had je toch gelijk.' Hij bestudeert me met een strak gezicht. 'Blijkbaar wist ik inderdaad niet waar jij toe in staat bent.'

Ik probeer niet te laten blijken hoe erg zijn kalmte me raakt. Het geeft me het gevoel dat het mes, dat mij de macht zou moeten geven, niet genoeg is. Daardoor wil ik hem pijn doen, alleen om mezelf ervan te overtuigen dat hij bang kan zijn. Hij heeft net zijn hele familie verloren. Zo mag ik niet denken. Toch komt de gedachte bij me op dat hij misbruik zal maken van elk beetje medelijden en van elk teken van zwakte.

'Tijd om te gaan,' zeg ik streng. 'Ga naar de eerste deur en trek die open. Als we binnen zijn gaan we naar de kast. Daarachter zit een gang.'

'Wat jij wilt.' Hij probeert geërgerd het mes weg te duwen.

Ik hou het op zijn plek, zodat het in zijn huid snijdt.

Hij vloekt en stopt een bloedende vinger in zijn mond. 'Waar was dat goed voor?'

'Dat was voor de lol.' Dan pas haal ik opzettelijk langzaam het wapen weg. Ik glimlach, maar verder zorg ik ervoor dat er niets van mijn gezicht te lezen is. Dat ik een wreed en kil masker draag, net als dat

gezicht uit mijn nachtmerries. Terwijl ik dit doe, dringt opeens tot me door wie ik imiteer, wiens gezicht me zo'n angst heeft aangejaagd dat ik het wil kopiëren.

Dat van hem.

Mijn hart slaat zo snel dat ik misselijk word.

'Ga je me dan in ieder geval vertellen waar we heen gaan?' vraagt hij.

Ik duw hem met mijn vrije hand voor me uit. 'Nee. Lopen.' Die grom in mijn stem is honderd procent van mij.

Ongelooflijk, maar waar: hij doet het. Hij loopt op wankele benen door de gang en dan de studeerkamer in die ik aanwijs. Als we bij de verborgen gang komen stapt hij daar met slechts een korte ondoorgrondelijke blik op mij in. Misschien is hij nog zatter dan ik dacht.

Het doet er niet toe. Hij zal snel genoeg weer nuchter zijn.

Het eerste wat ik doe als ik bij het nest van het Schaduwhof kom, is prins Cardan vastbinden op een stoel met lange repen stof van mijn eigen vieze jurk. Dan verwijder ik allebei onze maskers.

Hij laat dit allemaal toe met een vreemde uitdrukking op zijn gezicht.

Er is verder niemand, en ik heb geen idee wanneer de anderen terug kunnen komen. Als ze al terugkomen.

Het doet er niet toe. Ik red me wel zonder hen. Het is me tot nu toe toch ook allemaal gelukt? Toen Cardan me vond, wist ik dat als ik enige controle over het lot van mijn wereld wilde uitoefenen, ik hem in mijn macht moest hebben.

Ik denk aan alle geloften die ik aan Dain heb afgelegd, inclusief de enige die ik nooit hardop heb gezegd: in plaats van zelf bang te zijn, zal ik iets worden om bang voor te zijn. Als Dain me geen macht kan geven, zal ik die zelf moeten nemen.

Aangezien ik niet veel tijd heb doorgebracht in het Schaduwhof ken ik de geheimen niet. Ik loop door kamers, trek zware houten deuren en kastjes open om te zien wat ik hier tot mijn beschikking heb. Ik ontdek een voorraadkast die net zo goed gevuld is met soorten gif als met verschillende kazen en worsten. Er is een trainingsruimte met zaagsel

op de vloer, waar wapens aan de wanden hangen. In het midden staat een nieuwe houten pop waar een grof gezicht met een verontrustende grijns op is getekend. Ik ga de achterkamer in waar vier stromatrasen op de vloer liggen, met daarbij in de buurt wat mokken en kledingstukken. Ik raak hier niets van aan. Dan kom ik in de kaartkamer waar een bureau staat. Dat is Dains bureau, vol perkamentrollen, pennen en zegelwas.

Heel even raak ik overweldigd door de omvang van wat er is gebeurd. Prins Dain is weg, voor altijd, net als zijn vader en zussen.

Ik keer terug naar de grote kamer en sleur Cardan met stoel en al naar Dains kantoor, waar ik hem tegen de openstaande deur plaats zodat ik hem in de gaten kan houden. Ik pak een kruisboog van de wand van de trainingsruimte, samen met een paar pijlen. Met mijn wapen naast me ga ik op Dains stoel zitten en ik laat mijn gezicht in mijn handen zakken.

‘Ga je me vertellen waar we precies zijn nu je me zo grondig hebt vastgebonden?’

Ik kan die zelfingenomenheid wel van zijn gezicht slaan, maar als ik dat doe, weet hij hoe bang ik daadwerkelijk voor hem ben. Ik probeer mijn angst van me af te zetten. ‘Dit is het trefpunt voor de spionnen van prins Dain.’ Ik moet me concentreren. Cardan is niets, een instrument, iets om mee te onderhandelen.

Hij kijkt me verrast aan. ‘Hoe weet jij dat? Waarom heb je me in vredesnaam hierheen gebracht?’

‘Ik probeer te bedenken wat ik nu moet doen,’ zeg ik pijnlijk eerlijk.

‘En als een van die spionnen terugkomt?’ Hij komt voldoende uit zijn benevelde toestand om bezorgd te kijken. ‘Dan vinden ze je hier in hun schuilplaats en...’ Zijn stem sterft weg als hij de spottende lach op mijn gezicht ziet.

Ik zie het moment dat hij beseft dat ik een van hen ben, dat ik hier thuis hoor.

Hij zwijgt weer.

Eindelijk. Eindelijk heb ik hem laten schrikken. Dan doe ik iets wat ik hiervoor nooit durfde. Ik doorzoek het bureau van prins Dain. Er liggen stapels correspondentie. Lijstjes. Aantekeningen die niet voor

Dain bedoeld zijn of door hem zijn geschreven, dus die zijn waarschijnlijk gestolen. Meer dingen van zijn hand: beschrijvingen van acties, raadsels, voorstellen voor wetten, formele uitnodigingen, informele en onschuldige brieven, waaronder een paar van Madoc. Ik weet niet zeker waar ik naar zoek. Ik neem alles maar zo snel mogelijk door om te zien of er iets uit springt, wat dan ook, wat me een idee kan geven over waarom hij is verraden.

Ik ben opgegroeid met de gedachte dat de opperkoning en prins Dain onze onbetwiste heersers waren. Ik geloofde dat Madoc honderd procent trouw aan ze was, dat was ik ook. Ik wist dat Madoc bloeddorstig was. Blijkbaar wilde hij meer veroveringen, meer oorlog, meer strijd. Maar ik had aangenomen dat hij die zucht naar oorlog als onderdeel zag van zijn rol als generaal, terwijl het bij de taak van de opperkoning hoorde om hem in toom te houden. Madoc sprak over eer, over verplichtingen, over verantwoordelijkheden. Hij had Taryn en mij met die dingen opgevoed. Het had me logisch geleken dat hij bereid was andere onplezierigheden te tolereren.

Ik had niet gedacht dat Madoc Balekin überhaupt mócht.

Dan denk ik aan de dode boodschapper die ik heb geveld, en aan het bericht:

DOOD DE BOODSCHAPPER

Dat was allemaal bedoeld om de spionnen van Dain met een kluitje het riet in te sturen, ze te misleiden, terwijl Balekin en Madoc van plan waren om toe te slaan waar niemand dat had verwacht: in het openbaar.

‘Wist jij het?’ vraag ik aan Cardan. ‘Wist jij wat Balekin ging doen? Was je daarom niet bij de rest van je familie?’

Hij lacht kort. ‘Waarom ben ik dan niet recht in de liefdevolle armen van Balekin gerend?’

‘Vertel het me toch maar.’

‘Ik wist het niet. En jij? Madoc is toch je vader.’

Ik pak een lange staaf zegelwas uit Dains bureau, waarvan een uiteinde zwart is geblakerd. ‘Doet het ertoe wat ik zeg? Ik zou kunnen liegen.’

‘Vertel het me toch maar.’ Hij gaapt.

Ik wil hem echt heel graag een klap geven. ‘Ik wist het ook niet,’ geef ik toe zonder hem aan te kijken. In plaats daarvan staar ik naar de berg aantekeningen, naar de zegelafdrukken in de was, een diepdruk in spiegelbeeld. ‘Maar ik had het wel moeten weten.’

Dan kijk ik Cardan aan. Ik loop naar hem toe, ga op mijn hurken zitten en probeer zijn koninklijke ring van zijn vinger te halen.

Hij probeert zijn hand weg te trekken, maar hij is zodanig vastgebonden dat dat niet lukt.

Ik ruk het ding van zijn vinger. Ik vind het verschrikkelijk hoe ik me bij hem in de buurt voel, die irrationele paniek die in me opkomt als ik zijn huid aanraak. ‘Ik leen die stomme ring van je alleen maar.’ De zegel past perfect in de afdruk. De ringen van alle prinsen en prinsessen zijn vast identiek. Dat betekent dat de ene zegel heel erg op de ander moet lijken. Ik haal een leeg vel papier tevoorschijn en schrijf iets.

‘Je zult hier wel niets te drinken hebben, hè?’ zegt Cardan. ‘Ik heb zo het vermoeden dat wat er nu gaat gebeuren niet bijzonder fijn voor mij gaat zijn, en ik blijf graag dronken om erdoorheen te komen.’

‘Denk je echt dat het me iets kan schelen of jij je er fijn bij voelt?’ Ik hoor voetstappen en sta op. Uit de gemeenschappelijke ruimte komt het geluid van brekend glas. Ik duw Cardans ring in mijn lijfje, waar die zwaar tegen mijn huid rust, en loop de gang in.

De Kakkerlak heeft een rij potjes van een plank geveegd en een houten kastje aan stukken geslagen. Glasscherven en gemorste kruidenaftreksels liggen op de stenen vloer. Alruinwortel. Slangenwortel. Ridderspoor.

De Schim pakt de Kakkerlak bij de arm en houdt hem in bedwang voor hij nog meer dingen kapotmaakt. Bloed loopt langs zijn been en hij beweegt zich heel stram. De Schim heeft gevochten.

‘Hé?’

Ze zijn allebei verbaasd om me te zien. Ze zijn nog verbaasder als ze prins Cardan vastgebonden op een stoel zien zitten in de deuropening naar de kaartkamer.

‘Moet jij niet bij je vader zijn om dit te vieren?’ bijt de Schim me toe.

Ik doe een stap naar achteren. Hiervoor was hij altijd het toonbeeld

van een onverstoorbare, onnatuurlijke kalmte. Ze komen nu geen van beiden kalm over.

‘De Bom is nog ergens daarbuiten. Zij en de Kakkerlak zijn allebei bijna gestorven om me uit Balekins kerker te bevrijden en nu sta jij je hier te verkneukelen.’

Ik geef geen millimeter toe. ‘Nee! Denk eens na. Als ik had geweten wat er zou gebeuren, als ik aan de kant van Madoc stond, zou ik hier alleen maar staan als ik een groep ridders bij me had. Dan waren jullie gedood zodra jullie binnen waren gekomen. Ik zou hier echt niet alleen zijn gekomen met een tegenstribbelende gevangene die mijn vader dolgraag in handen zou willen hebben.’

‘Rustig, jullie allebei. We moeten allemaal bijkomen van de schok,’ zegt de Kakkerlak, terwijl hij naar de verwoesting staart die hij heeft aangericht. Hij schudt zijn hoofd en kijkt dan naar Cardan. Hij loopt naar hem toe en bestudeert het gezicht van de prins. De Kakkerlak trekt zijn zwarte lip op in een nadenkende grimas. Als hij zijn aandacht weer op mij richt lijkt hij serieus onder de indruk te zijn. ‘Al lijkt het erop dat iemand haar hoofd erbij heeft gehouden.’

‘Hallo,’ zegt Cardan. Hij trekt zijn wenkbrauwen op en staart naar de Kakkerlak alsof ze zo samen thee zullen drinken.

Cardans kleren zitten scheef, door het onder tafels door kruipen of door gevangen te zijn genomen en vastgebonden, en zijn roemruchte staart is door het witte batist heen te zien. Die is smal, nagenoeg kaal, op het zwarte toefje vacht aan het topje na.

Terwijl ik zo naar hem kijk zie ik de staart heen en weer kronkelen, wat in tegenspraak is met de koele uitdrukking op zijn gezicht. Daardoor weet ik dat hij onzeker en bang is. Ik begrijp waarom hij dat ding verbergt.

‘We moeten hem doden.’ De Schim hangt tegen de wand. Zijn lichtbruine haar valt over zijn voorhoofd. Hij is het enige lid van de koninklijke familie dat Balekin kan kronen. Zonder Cardan zal de troon voorgoed verloren zijn en hebben we Dain gewroken.’

Cardan houdt zijn adem in en blaast die dan langzaam uit. ‘Ik geef er de voorkeur aan te blijven leven.’

‘We werken niet meer voor Dain,’ zegt de Kakkerlak. Hij spert de

vleugels van zijn lange, scherpe groene neus. ‘Dain is dood en hij geeft helemaal niets meer om tronen of kronen. We verkopen de prins voor een zo hoog mogelijk bedrag aan Balekin en vertrekken. We kunnen naar de lagere hoven gaan of naar het vrije Volk. Daar kun je genieten, met flink wat goud. Jij kunt meekomen, Jude. Als je wilt.’

Het is een aanlokkelijk aanbod. Mijn schepen achter me verbranden. Vertrekken. Opnieuw beginnen op een plek waar niemand me kent, op de Schim en de Kakkerlak na.

‘Ik wil Balekins geld niet.’ De Schim spuugt op de vloer. ‘En verder is dat jonge prinsje nutteloos voor ons. Te jong, te zwak. Als we hem niet voor Dain doden, laten we dat dan doen uit naam van heel Faerie.’

‘Wacht,’ zegt Cardan.

Ik heb me hem heel vaak bang voorgesteld, maar de werkelijkheid overtreft die fantasieën. Zijn snellere ademhaling, de manier waarop hij aan mijn zorgvuldige knopen trekt... daar geniet ik van.

‘Wacht! Ik kan jullie alles vertellen wat ik weet, alles over Balekin, alles over wat dan ook. Als jullie goud en schatten willen hebben, kan ik die voor jullie regelen. Ik weet hoe ik bij Balekins schatkamer moet komen. Ik heb de tien sleutels voor de tien sloten van het paleis. Ik kan van pas komen.’

Alleen in mijn dromen heb ik Cardan zo gezien: smekend, ellendig, hulpeloos.

De Schim gaat rechtop staan en hinkt naar hem toe. ‘Wat wist jij van het plan van je broer?’

Cardan schudt zijn hoofd. ‘Alleen dat Balekin de pest had aan Dain. Ik had ook de pest aan hem. Hij was verachtelijk. Ik wist niet dat het hem was gelukt om Madoc daarvan te overtuigen.’

‘Hoe bedoel je, “verachtelijk”?’ Zelfs met de nog helende wond op mijn hand ben ik verontwaardigd. Dains dood heeft de wrok die ik tegen hem koesterde weggenomen.

Cardan kijkt me met een onbewogen gezicht aan. ‘Dain heeft zijn eigen kind in de baarmoeder vergiftigd. Hij heeft onze vader bewerkt tot die niemand dan Dain vertrouwde. Vraag het ze... Dains spionnen moeten toch weten hoe hij Eldred heeft laten geloven dat Elowyn een complot tegen hem smeedde, hoe hij hem ervan heeft overtuigd dat

Balekin een dwaas was. Dain heeft het voor elkaar gekregen dat ik het paleis uit werd gezet, waardoor ik door mijn oudste broer in huis moest worden genomen of geen onderdak aan het hof zou hebben. Hij heeft Eldred zelfs overgehaald om afstand te doen van de troon na zijn wijn te hebben vergiftigd zodat hij zich moe en ziek voelde... Dat voorkomt de vloek van de kroon niet.'

'Dat kan niet waar zijn.' Ik denk aan Liriope, aan de brief, aan het feit dat Balekin bewijs wilde over wie het gif had bemachtigd. Maar Eldred kon niet zijn vergiftigd met parelamaniet.

'Vraag het je vrienden.' Cardan knikt naar de Kakkerlak en de Schim. 'Een van die twee heeft het gif toegediend dat het kind en zijn moeder doodde.'

Ik schud mijn hoofd, maar de Schim kijkt me niet aan. 'Waarom zou Dain dat doen?'

'Omdat hij het kind had verwekt bij de gade van Eldred en bang was dat Eldred erachter zou komen en een van zijn andere kinderen tot erfgenaam zou benoemen.' Cardan lijkt blij dat hij mij, of óns, te zien aan de gezichten van de Kakkerlak en de Schim, heeft verrast.

De manier waarop ze nu naar hem kijken bevalt me niets, alsof hij toch nog van waarde is.

'Zelfs de koning van Faerie heeft niet graag dat zijn zoon zijn plek inneemt in het bed van een van zijn minnaressen.'

Het zou geen schok moeten zijn dat het hof van Faerie corrupt is en best een beetje walgelijk. Dat wist ik, net zoals ik wist dat Madoc mensen om wie hij geeft gruwelijke dingen kan aandoen. Precies zoals ik wist dat Dain nooit vriendelijk was. Hij heeft me gedwongen een mes door mijn eigen hand te steken. Hij heeft me in dienst genomen omdat ik handig was, meer niet.

Faeries mogen dan prachtig zijn, maar schoonheid is als het op knappen staande karkas van een goudkleurige hertenbok waarin het vlak onder de huid krioelt van de maden.

Ik ben misselijk van de stank van bloed. Het zit op mijn jurk, onder mijn nagels, in mijn neus. Hoe moet ik in vredesnaam erger zijn dan het Volk? De prins aan Balekin verkopen. Daar denk ik even over na. Balekin zou bij me in het krijt staan. Hij zou me een lid van het hof

maken, precies zoals ik dat ooit wilde. Hij zou me alles geven waar ik om vroeg, alle dingen die Dain me bood en nog meer: land, het ridderschap, een liefdesteken op mijn voorhoofd waardoor iedereen die naar me kijkt ziek zou worden van verlangen, een zwaard dat met elke slag betovert.

En toch lijken al die dingen niet meer zo waardevol te zijn. Geen van die dingen biedt echt macht. Echte macht wordt niet toegekend. Echte macht kan niet worden afgenomen.

Ik denk aan hoe het zal zijn om Balekin als opperkoning te hebben, waardoor de Kring der Troepialen alle andere invloedssferen zal verslinden. Ik denk aan zijn verhongerende bedienden, aan die keer dat hij Cardan aanmoedigde een ervan te doden als onderdeel van zijn training, aan de manier waarop hij Cardan liet afranselen terwijl hij zei van zijn familie te houden. Nee, ik zie mezelf Balekin niet dienen.

‘Prins Cardan is mijn gevangene,’ vertel ik de anderen, terwijl ik heen en weer loop. Ik blink niet in veel dingen uit en ik ben pas sinds kort een goede spion. Ik ben er niet klaar voor om dat nu al op te geven. ‘Ik bepaal wat er met hem gebeurt.’

De Kakkerlak en de Schim kijken elkaar aan.

‘Tenzij we erom vechten.’ Dit zijn niet mijn vrienden, dat moet ik goed onthouden. ‘Maar ik heb toegang tot Madoc en tot Balekin. Ik ben de beste kans die we hebben om een deal te sluiten.’

‘Jude...’ zegt Cardan waarschuwend vanaf de stoel.

Daar ben ik klaar mee, en ik laat me al helemaal niet door hem zeggen wat ik moet doen.

Er heerst kort een gespannen stilte, maar dan grijnst de Kakkerlak. ‘Nee, meisje, we gaan niet vechten. Als jij een plan hebt, dan ben ik daar blij mee. Ik ben geen planner, tenzij ik moet bedenken hoe ik een edelsteen uit zijn setting moet halen. Jij hebt het prinsje hier gestolen. Dit is jouw show, als je denkt dat je er iets mee kunt.’

De Schim fronst, maar spreekt hem niet tegen.

Nu moet ik alle puzzelstukjes bij elkaar leggen. Er klopt iets niet. Waarom steunt Madoc Balekin? Balekin is wreed en grillig, twee eigenschappen die je niet wilt hebben in een vorst. Zelfs als Madoc gelooft dat Balekin hem de oorlogen zal geven waar hij naar verlangt,

lijkt het me dat hij die ook wel op een andere manier had kunnen krijgen.

Ik denk aan de brief die ik op Balekins bureau heb gevonden, afkomstig van de moeder van Nicasia: *Ik weet wat de herkomst is van de parelamaniet waar je naar vraagt.*

Waarom zou Balekin na al die tijd bewijs willen dat Dain achter de moord op Liriope zat? En als hij dat had, waarom was hij daarmee niet naar Eldred gegaan? Tenzij hij dat al had gedaan en Eldred hem niet had gelooft. Of het hem niets had kunnen schelen. Of... het bewijs voor iemand anders was. 'Wanneer is Liriope vergiftigd?'

'Zeven jaar geleden, in de stormmaand,' zegt de Schim met een wrange glimlach. 'Dain zei dat hij een visioen had gehad over het kind. Is dit belangrijk of ben je gewoon nieuwsgierig?'

'Waar ging dat visioen over?'

Hij schudt zijn hoofd, alsof het geen fijne herinnering is, maar hij geeft wel antwoord. 'Als de jongen geboren werd, zou prins Dain nooit koning worden.'

Een typische Faerievoorspelling. Je krijgt een waarschuwing over wat je zult verliezen, maar die belooft niets. De jongen is dood, maar prins Dain zal nooit koning worden.

Laat mij nooit zo'n dwaas worden dat ik mijn strategieën op raadsels baseer.

'Dus het is waar,' zegt de Kakkerlak zacht. 'Jij hebt haar gedood.'

De frons van de Schim wordt dieper.

Het dringt nu pas tot me door dat ze misschien niet op de hoogte zijn geweest van elkaars missies.

Ze kijken allebei ongemakkelijk.

Ik vraag me af of de Kakkerlak dat zou hebben gedaan en vraag me af wat het betekent dat de Schim het daadwerkelijk heeft gedaan. Als ik nu naar hem kijk, weet ik niet wat ik zie. 'Ik ga naar huis en zal daar doen alsof ik bij het kroningsfeest ben verdwaald. Ik kom er wel achter wat Cardan ze waard is. Morgen vertel ik jullie en de Bom, als ze hier is, alle details. Geef me een dag de tijd om te zien wat ik kan doen en belooft me dat jullie tot die tijd geen beslissingen nemen.'

‘Als de Bom verstandiger is dan wij, is ze al ergens ondergedoken.’ De Kakkerlak wijst naar een kast.

Zonder iets te zeggen gaat de Schim erheen. Hij haalt er een fles uit en zet die op de versleten houten tafel neer.

De Kakkerlak kijkt bedenkelijk. ‘Hoe weten wij dat je ons niet verraad? Je denkt nu misschien dat je aan onze kant staat, maar misschien bedenk je je wel als je in de vesting van Madoc bent.’

Ik kijk de Kakkerlak en de Schim allebei aan. ‘Ik zal Cardan hier moeten laten, wat betekent dat ik jullie moet vertrouwen. Ik beloof dat ik jullie niet zal verraden, en jullie beloven dat de prins hier zal zijn als ik terugkom.’

Cardan lijkt opgelucht met zijn uitstel, wat er hierna ook gebeurt. Of misschien is hij gewoon opgelucht door het zien van die fles.

‘Je zou koningsmaker kunnen zijn,’ merkt de Schim op. ‘Dat is aantrekkelijk. Je zou ervoor kunnen zorgen dat Balekin nog dieper bij je vader in het krijt staat.’

‘Hij is niet mijn vader,’ bijt ik hem toe. ‘En als ik besluit me toch bij Madoc aan te sluiten, nou, zolang jullie je geld krijgen is er geen probleem, toch?’

‘Ik denk het niet,’ zegt de Schim met tegenzin. ‘Maar als je terugkeert met Madoc of iemand anders, gaat Cardan eraan en daarna ben jij aan de beurt. Begrepen?’

Ik knik. Zonder de geas van prins Dain hadden ze me misschien daartoe gedwongen, al weet ik natuurlijk niet of die geas zijn dood heeft overleefd. Ik ben bang voor het antwoord op die vraag.

‘Als je langer wegblijft dan we hebben afgesproken, doden we hem en nemen we ons verlies,’ gaat de Schim verder. ‘Gevangenen zijn net wilde pruimen. Hoe langer je ze bewaart, hoe minder waardevol ze zijn. Uiteindelijk bederven ze. Een dag en een nacht. Zorg dat je op tijd bent.’

Cardan krimpt in elkaar en probeert oogcontact met me te maken.

Ik negeer hem. ‘Dat is dan afgesproken.’ Ik ben niet gek. Geen van ons barst op het moment van vertrouwen. ‘Zolang jullie zweren dat Cardan hier morgen gezond en wel is als ik in mijn eentje terugkom.’

En omdat zij ook niet gek zijn, zweren ze dat.

Ik heb geen idee wat ik thuis moet verwachten. Het is een lange wandeling door het bos, die nog langer wordt omdat ik met een grote boog om de tentenkampen van het Volk loop dat hier is voor de kroning. Mijn jurk is smerig en kapot bij de zoom van de rok. Mijn voeten doen zeer en voelen ijskoud aan. Het landgoed van Madoc ziet eruit zoals altijd.

Ik denk aan alle andere jurken die in mijn kast hangen, klaar om gedragen te worden, aan de muiltjes waarin gedanst moest worden. Ik denk aan de toekomst die ik me had voorgesteld en de toekomst die zich nu leeg voor me uitstrekt.

In de hal zijn meer ridders aanwezig dan normaal. Het is een komen en gaan in de zitkamer van Madoc. Bedienden rennen heen en weer, brengen pullen, inktpotten en landkaarten. Niemand let op mij.

Aan de andere kant van de hal klinkt een kreet. Vivienne. Zij is bij Oriana in de zitkamer.

Vivi komt naar me toe gerend en slaat haar armen om me heen. 'Ik had hem vermoord,' zegt ze. 'Ik had hem vermoord als jij door zijn stomme plan gewond was geraakt.'

Het dringt tot me door dat ik daar als een standbeeld sta. Ik raak haar haar aan en laat mijn vingers dan naar haar schouder glijden. 'Ik ben

in orde. Ik ben alleen meegesleurd door de menigte. Er is niets aan de hand. Alles is oké.' Er is natuurlijk helemaal niets oké, maar niemand probeert me tegen te spreken. 'Waar zijn de anderen?'

'Eik ligt in bed,' vertelt Oriana. 'En Taryn wacht bij de studeerkamer van Madoc. Zij komt zo.'

Er verandert iets aan de blik in de ogen van Vivi, maar ik weet niet wat dat betekent.

Ik loop de trap op en ga naar mijn kamer, waar ik de verf van mijn gezicht en de modder van mijn voeten was.

Vivi is me gevolgd en gaat op een krukje zitten.

Haar kattenogen zijn goudkleurig in het felle zonlicht dat via mijn balkon naar binnen komt. Ze zegt niets terwijl ik een kam door mijn haar haal en daar de knopen uit hark. Ik kleed me in donkere kleuren, een diepblauwe tuniek met een hoge kraag en strakke mouwen, glanzende zwarte laarzen en schone handschoenen om mijn wond te bedekken. Ik rijg Nachtvall aan een zwaardere riem en steek stiekem de ring met de koninklijke zegel in mijn zak.

Het voelt zo onwerkelijk om in mijn kamer te zijn, met mijn knuffels, mijn boeken en mijn gifverzameling. Cardans exemplaar van *Alice in Wonderland* en *Achter de spiegel* ligt op mijn nachtkastje. Paniek maakt zich van me meester. Ik moet bedenken hoe ik het gevangennemen van de vermiste prins van Faerie in mijn voordeel kan laten werken. Hier, in het huis waar ik ben opgegroeid, wil ik lachen om mijn lef. Wie denk ik wel niet wie ik ben?

'Wat is er met je keel gebeurd?' vraagt Vivi met een frons op haar voorhoofd. 'En wat is er met je linkerhand?'

Ik was vergeten hoe zorgvuldig ik die verwondingen had verborgen. 'Die zijn niet belangrijk, niet na alles wat er is gebeurd. Waarom heeft hij het gedaan?'

'Je bedoelt: waarom heeft Madoc Balekin geholpen?' Ze laat haar stem zakken. 'Ik weet het niet. Politiek? Moord interesseert hem niet. Het interesseert hem niet dat de dood van prinses Rhyia zijn schuld is. Het kan hem allemaal niets schelen, Jude. Het heeft hem ook nooit iets kunnen schelen. Dat is wat hem tot een monster maakt.'

'Madoc wil toch niet serieus dat Balekin over Faerie regeert?' Balekin

zou eeuw na eeuw de interactie van Faerie met de sterfelijke wereld beïnvloeden, hoeveel bloed er wordt vergoten en van wie. Heel Faerie zal als Heulhuis zijn.

Dan hoor ik Taryns stem beneden in de hal. ‘Locke zit nu al een eeuwigheid daarbinnen bij Madoc. Hij weet helemaal niet waar Cardan zich verstopt.’

Vivi verstijft en kijkt me aan. ‘Jude...’ begint ze ademloos.

‘Madoc probeert hem vast alleen maar bang te maken,’ zegt Oriana. ‘Je weet dat hij er niet op zit te wachten om een huwelijk te regelen nu alles zo chaotisch is.’

Voor Vivi verder iets kan zeggen, voor ze me kan tegenhouden, ren ik naar de trap.

De woorden die Locke tegen me zei nadat ik Cardan kwaad had gemaakt bij het toernooi dansen door mijn hoofd: ‘Omdat jij als een verhaal bent dat zich nog niet heeft afgespeeld. Omdat ik wil zien wat je zult doen. Ik wil deel uitmaken van hoe het zich ontwikkelt.’ Toen hij zei dat hij wilde weten wat ik zou doen, bedoelde hij toen wat er zou gebeuren als hij mijn hart brak?

En als ik geen goed verhaal kan vinden, dan maak ik er een.

Cardans woorden toen ik hem vroeg of hij vond dat ik Locke niet verdiende. ‘O, nee, jullie passen perfect bij elkaar,’ had hij met een grijns gezegd. En bij de kroning: ‘Tijd om van partner te wisselen.’

Hij wist het. Wat moet hij hebben gelachen. Wat moeten ze allemaal hebben gelachen.

‘Volgens mij weet ik nu wie jouw aanbidder is,’ roep ik naar mijn tweelingzus.

Taryn kijkt omhoog en trekt wit weg.

Ik loop langzaam, voorzichtig de trap af. Zou zij met Locke en zijn vrienden mee hebben gelachen? Al die vreemde blikken, de spanning in haar stem als ik het over Locke had, haar bezorgdheid over wat hij en ik in de stallen deden, wat we bij hem thuis hadden gedaan... Op eens is het me allemaal verschrikkelijk duidelijk. Hun verraad raakt me als een scherp mes.

Ik trek Nachtsval. ‘Ik daag je uit tot een duel,’ zeg ik tegen Taryn. ‘Uit naam van mijn eer, die diep geschonden is.’

Taryn zet grote ogen op. ‘Ik wilde het je vertellen. Ik wilde zo vaak iets zeggen, maar dat kon ik gewoon niet. Locke zei dat als ik dit kon verdragen, het een beproeving uit naam van liefde was.’

Ik herinner me zijn woorden van het feest: ‘Hou je genoeg van me om me op te geven? Is dat geen goede manier om liefde op de proef te stellen?’ Blijkbaar heeft zij de proef doorstaan en ik niet. ‘Dus hij heeft een aanzoek gedaan terwijl de koninklijke familie werd afgeslacht. Wat ontzettend romantisch.’

Oriana’s adem stokt.

Waarschijnlijk is ze bang dat Madoc me hoort en bezwaar zal hebben tegen mijn omschrijving. Taryn ziet er ook een beetje pips uit. Aangezien zij het niet hebben gezien, is het mogelijk dat ze van alles is wijsgemaakt. Je hoeft niet te liegen om te bedriegen. Ik verstrak mijn hand om het gevest van Nachtvall. ‘Wat zei Cardan die dag nadat we terug waren gekomen uit de sterfelijke wereld tegen je waardoor je moest huilen?’ Ik herinner me dat ik mijn handen in zijn fluwelen wambuis had begraven, dat zijn rug de boom had geraakt nadat ik hem had geduwd. Later had ze ontkend dat het iets met mij te maken had, maar ze wilde me niet vertellen waarmee dan wel.

Lange tijd zwijgt ze.

Ik zie aan haar gezicht dat ze me de waarheid niet wil vertellen. ‘Het ging hierover, hè? Hij wist het. Ze wisten het allemaal.’ Ik denk aan Nicasia die aan Lockes eettafel zat en me even in vertrouwen leek te nemen.

Hij maakt dingen kapot. Daar houdt hij van. Dingen kapotmaken.

Ik dacht dat ze het over Cardan had.

‘Hij zei dat hij vanwege mij aarde over je eten had geschopt,’ vertelt Taryn zacht. Locke heeft ze laten denken dat jij degene was die hem van Nicasia heeft afgepakt. Daarom straffen ze jou. Cardan zei dat jij mijn straf onderging en dat als jij de reden daarvoor wist, je het wel zou opgeven, maar ik kon het je niet vertellen.’

Dat moet ik allemaal even verwerken. Dan gooi ik mijn zwaard met veel gekletter tussen ons in op de vloer. ‘Raap het op.’

Taryn schudt haar hoofd. ‘Ik wil niet tegen jou vechten.’

‘Weet je dat heel zeker?’ Ik ga vlak voor haar staan, irritant dichtbij,

en ik voel gewoon dat ze me het liefst een flinke duw wil geven. Wat moet ze het verschrikkelijk hebben gevonden dat ik met Locke heb gezoeënd, dat ik in zijn bed heb geslapen. 'Ik denk dat je dat eigenlijk wel wilt. Volgens mij zou je me maar wat graag slaan en ik wil jou dolgraag slaan.'

Er hangt een zwaard hoog aan de wand boven de haard, onder een zijden vaandel met de maansikkel van Madoc.

Ik klim op een stoel, stap op de schoorsteenmantel en til het uit zijn haken. Daar red ik me wel mee. Ik spring omlaag en loop naar haar toe. De punt ervan wijst naar haar hart.

'Ik heb in geen tijden geoefend,' zegt ze.

'Ik wel.' De afstand tussen ons wordt kleiner. 'Maar jij hebt het betere zwaard en je mag de eerste klap uitdelen. Dat is eerlijk, meer dan eerlijk.'

Taryn kijkt me lange tijd aan, raapt Nachtvall op, gaat een paar stappen achteruit en heft dan het zwaard.

Aan de andere kant van de ruimte springt Oriana met een kreetje overeind, maar ze komt niet naar ons toe. Ze houdt ons niet tegen.

Er zijn zo veel dingen kapot waarvan ik niet weet hoe ik die recht moet zetten, maar ik kan vechten.

'Doe niet zo stom!' roept Vivi vanaf het balkon.

Ik heb geen tijd voor haar. Ik concentreer me te zeer op Taryn, die in beweging is gekomen. Madoc heeft ons allebei getraind, en goed ook.

Ze haalt uit.

Ik blokkeer haar slag, onze zwaarden kletteren luid tegen elkaar en het geluid weerkaatst door de ruimte. 'Was het leuk om mij te bedreigen? Vond je het fijn iets te weten wat ik niet wist? Vond je het fijn dat hij met mij flirtte en mij zoende, terwijl hij jou beloofde dat je zijn vrouw zou worden?'

'Nee!' Ze pareert moeizaam mijn eerste reeks slagen, maar haar spieren herinneren zich de technieken. Ze ontbloot haar tanden. 'Ik vond het verschrikkelijk, maar ik ben anders dan jij. Ik wil hier thuishoren. Ze uitdagen maakt alles alleen maar erger. Je hebt mij niets gevraagd voor je het tegen prins Cardan opnam... Hij is er misschien vanwege mij mee begonnen, maar jij zorgde ervoor dat hij ermee doorging. Het

kon je niets schelen wat de gevolgen voor ons allebei zouden zijn. Ik moest Locke laten zien dat ik anders was.'

Er hebben zich een paar bedienden verzameld om toe te kijken.

Ik negeer ze, negeer de pijnlijke spieren van mijn armen waarmee ik slechts een nacht geleden een graf heb gedolven, negeer het prikken van de wond in mijn handpalm. Mijn kling snijdt door Taryns rok en raakt bijna haar huid.

Ze zet grote ogen op en struikelt naar achteren.

Er volgt een serie snelle slagen.

Ze begint te hijgen, is er niet aan gewend zo te worden opgejaagd, maar ze geeft niet op.

Ik ram met mijn zwaard tegen dat van haar, geef haar geen tijd om meer te doen dan zichzelf verdedigen. 'Dus dit was wráák?' We sparden vaak met stokken toen we jong waren. In de tussentijd hebben we elkaar aan de haren getrokken, gegild en elkaar genegeerd... Maar we hebben nooit zo gevochten, niet met echte wapens.

'Taryn! Jude!' schreeuwt Vivi. Ze rent naar de wenteltrap. 'Hou op, anders laat ik jullie ophouden.'

'Jij haat het Volk.' Taryns ogen flitsen terwijl ze haar zwaard in een elegante boog zwaait. 'Jij hebt nooit om Locke gegeven. Hij was gewoon nog iets wat je van Cardan af kon nemen.'

Dat leidt me net voldoende af zodat ze me kan verrassen. Haar kling schraapt langs mijn zij voor ik me wegdraai, buiten bereik.

Ze gaat door. 'Jij vindt mij zwak.'

'Jij bént zwak,' vertel ik haar. 'Jij bent zwak en zielig, en ik...'

'Ik ben een spiegel!' schreeuwt ze. 'Ik ben de spiegel waar jij niet in wilt kijken.'

Ik keer me weer naar Taryn toe en gooi mijn volle gewicht in de strijd. Ik ben woest, zo razend om zo veel dingen. Ik haat het dat ik stom was. Ik haat het dat ik ben bedrogen. Woede raast door mijn hoofd, luid genoeg om elke andere gedachte te verdringen. Ik zwaai mijn zwaard in een blinkende boog naar haar zij.

'Ophouden, zei ik!' roept Vivi. Ze werpt de betovering als een net over ons heen. 'Ophouden, nu!'

Taryn lijkt leeg te lopen. Ze ontspant haar armen en laat Nachtvall

aan plotseling slappe vingers bungelen. Er ligt een vage glimlach om haar mond, alsof ze opeens muziek in de verte hoort.

Ik probeer mijn vaart in te houden, maar daar is het te laat voor. In plaats daarvan laat ik het zwaard los. Het vliegt door de kamer, raakt een boekenplank en slaat de schedel van een ram eraf. Door mijn vaart beland ik languit op de vloer. Ik kijk Vivi ontzet aan. ‘Dat had je niet mogen doen...’ Dan volgen de belangrijkste woorden: ‘Ik had Taryn in tweeën kunnen hakken.’

Vivi kijkt verbijsterd. ‘Heb je lijsterbessen bij je? Je had geen ketting om toen je je omkleedde?’

Dains geas. Die heeft zijn dood overleefd. Mijn knieën schrijnen. Mijn hand bonst. Mijn zij prikt op de plek waar Nachtvall langs mijn huid heeft geschraapt. Ik ben woedend dat ze het gevecht heeft gestopt. Ik ben woedend dat ze magie op ons heeft gebruikt. Ik krabbel hijgend overeind. Zweet parelt over mijn voorhoofd en mijn armen en benen beven.

Ik word van achteren vastgegrepen. Drie andere bedienden bemoeien zich er ook mee, gaan tussen ons in staan en pakken mijn armen beet. Twee bedienden sleuren Taryn bij me weg.

Vivi blaast in Taryns gezicht en ze komt sputterend weer bij bewustzijn.

Dan zie ik Madoc voor zijn zitkamer staan, omringd door luitenants en ridders. Locke is er ook. Dat voelt als een stomp in mijn maag.

‘Wat is er met jullie aan de hand?’ roept Madoc.

Zo boos heb ik hem nog nooit gezien.

‘Is er vandaag nog niet genoeg dood geweest?’

Dat is een vrij paradoxale opmerking, omdat hij de oorzaak van veel van de sterfgevallen is geweest.

‘Jullie twee wachten op me in de spelkamer.’

Het enige waar ik aan kan denken is aan dat moment op het podium toen hij zijn zwaard door de borst van prins Dain ramde. Ik kan hem niet in de ogen kijken. Ik beef over mijn hele lichaam. Ik wil gillen. Ik wil hem aanvallen. Ik voel me weer een klein kind, een hulpeloos kind in een slachthuis.

Ik wil iets doen, maar ik doe niets.

Hij richt zich tot Grauwbeen. ‘Ga met ze mee en zorg ervoor dat ze bij elkaar uit de buurt blijven.’

Ik word naar de spelkamer geleid en ga daar op de vloer zitten met mijn hoofd in mijn handen. Als ik mijn handen laat zakken zijn die nat door mijn tranen. Ik veeg ze vlug af aan mijn broek, voor Taryn dat ziet.

We wachten daar zeker een uur.

Ik zeg geen woord tegen Taryn en zij zegt op haar beurt niets tegen mij.

Ze snottert een beetje en veegt haar neus af, maar ze huilt niet meer.

Om mezelf op te vrolijken denk ik aan Cardan, die vastgebonden op een stoel zit. Dan denk ik aan hoe hij door zijn pikzwarte haar naar me keek, aan zijn aangeschoten glimlachjes, maar ik voel me totaal niet beter. Ik ben uitgeput en voel me totaal en compleet verslagen.

Ik haat Taryn. Ik haat Madoc. Ik haat Locke. Ik haat Cardan. Ik haat iedereen... maar ik haat ze gewoon niet genoeg.

‘Wat heeft hij jou gegeven?’ vraag ik Taryn uiteindelijk als ik de stilte beu ben. ‘Madoc heeft me het zwaard gegeven dat pap heeft gemaakt. Dat was het zwaard waar we mee vochten. Hij zei dat hij ook iets voor jou had.’ De stilte duurt zo lang dat ik geen antwoord meer verwacht.

‘Een stel messen, voor aan tafel,’ zegt ze. ‘Daarmee snij je blijkbaar zo door bot heen. Het zwaard is beter. Dat heeft een naam.’

‘Je kunt je vleesmessen ook een naam geven. Vleesje de Oudste. Knarretje.’

Ze maakt een snuivend geluid dat klinkt alsof ze haar lach inhoudt.

Daarna valt er weer een stilte.

Na verloop van tijd komt Madoc binnen, aangekondigd door zijn schaduw die zich als een kleed over de vloer spreidt. Hij gooit Nachtsval in zijn schede voor me neer en gaat dan op een bank zitten met pootjes in de vorm van vogelklauwen. De bank kraakt, die is niet gewend aan zo veel gewicht.

Grauwbeen knikt naar Madoc en vertrekt.

‘Taryn, ik wil het met je over Locke hebben,’ zegt Madoc.

‘Heb je hem pijn gedaan?’ Er is een nauwelijks onderdrukte snik in haar stem te horen.

Ik vraag me kattig af of ze het overdrijft voor Madoc.

Hij snuift, alsof hij zich hetzelfde afvraagt. ‘Toen hij om je hand vroeg, heeft hij gezegd dat hoewel het Volk, zoals ik weet, veranderlijk is, hij je graag tot vrouw zou nemen. Met andere woorden: hij zal niet bijzonder standvastig zijn. Hij heeft toen niets gezegd over een flirt met Jude, maar toen ik hem er net naar vroeg, zei hij: “Gevoelens van stervelingen zijn zo grillig dat het onmogelijk is om niet een beetje met ze te sollen.” Hij vertelde me dat jij, Taryn, aan hem had bewezen dat je net als wij kon zijn. Wat je hebt gedaan om dat te bewijzen was ongetwijfeld de oorzaak van de aanvaring tussen jou en je zus.’

Taryns jurk ligt keurig om haar heen gedrapeerd. Ze ziet er beheerst uit, ook al heeft ze een oppervlakkige snijwond bij haar zij en een kapotte rok. Ze lijkt op een adellijke dame, als men niet al te veel op de rondingen van haar oren let.

Nu ik er goed over nadenk kan ik het Locke niet kwalijk nemen dat hij haar heeft gekozen. Ik ben gewelddadig. Ik vergiftig mezelf al weken. Ik ben een moordenaar, een leugenaar en een spion. Ik begrijp waarom hij voor haar heeft gekozen. Ik wens alleen dat zij voor mij had gekozen.

‘Wat heb je tegen hem gezegd?’ vraagt Taryn.

‘Dat ik persoonlijk nooit zo veranderlijk ben geweest,’ vertelt Madoc. ‘En dat hij jullie allebei niet waard is.’

Taryn balt haar vuisten, maar verder uit ze haar woede niet.

Ze beschikt over een soort hoofse zelfbeheersing die ik niet heb. Mijn meester is Madoc, maar zij heeft onder Oriana gestudeerd.

‘Verbied je me hem te accepteren?’

‘Dit zal niet goed aflopen,’ zegt Madoc. ‘Maar ik zal jouw geluk niet in de weg staan. Ik zal niet eens alle ellende in de weg staan waar jij nu voor kiest.’

Taryn zwijgt, maar aan de manier waarop ze diep zucht is haar opluchting te zien.

‘Ga. En vecht niet meer met je bloedverwanten. Wat voor genot

je ook bij Locke vindt, jouw loyaliteit hoort bij je familie te liggen.'

Wat zou hij daarmee bedoelen, "loyaliteit"? Ik dacht dat hij loyaal was aan Dain. Ik dacht dat hij hem trouw had gezworen.

'Maar zij... ' begint Taryn.

Madoc houdt een hand op, zijn gekromde zwarte nagels blinken dreigend. 'Was de uitdager? Heeft zij een zwaard in je hand geduwd en jou laten aanvallen? Geloofde je nu echt dat je zus geen eer heeft, dat ze je in mootjes zou hakken terwijl jij daar ongewapend stond?'

Taryn heft met een verongelijkte blik haar kin. 'Ik wilde niet vechten.'

'Dan moet je dat in de toekomst ook niet doen,' adviseert Madoc. 'Het heeft geen zin om te vechten als je niet van plan bent te winnen. Je kunt gaan. Ik wil met je zus praten.'

Taryn staat op en loopt naar de deur. Met haar hand op de koperen klink keert ze zich half om, alsof ze nog iets wil zeggen.

Wat voor saamhorigheid er ook tussen ons was tijdens zijn afwezigheid is verdwenen. Ik zie aan haar gezicht dat ze wil dat hij me straft, maar dat ze er half zeker van is dat hij dat niet zal doen.

'Vraag haar maar waar prins Cardan is,' zegt ze met tot spleetjes vernauwde ogen. 'De laatste keer dat ik hem zag was hij met haar aan het dansen.' Na die woorden stormt ze weg.

Mijn hart bonkt in mijn keel en de zegelring brandt in mijn zak. Ze weet niets. Ze doet gewoon lullig en probeert me in de problemen te brengen. Ik kan niet geloven dat ze dat had gezegd als ze alles wist.

Madoc leunt naar voren. 'Laten we het even over je gedrag van vanavond hebben.'

'Laten we het eens over j^óuw gedrag van vanavond hebben,' kaats ik terug.

Hij wrijft zuchtend met een grote hand over zijn gezicht. 'Je was erbij, hè? Ik heb geprobeerd jullie daar allemaal weg te krijgen, zodat jullie dat niet hoefden te zien.'

'Ik dacht dat je van prins Dain hield. Ik dacht dat je zijn vriend was.'

'Ik hield ook wel van hem,' zegt Madoc. 'Meer dan ik ooit van Balekin zal houden. Maar er zijn anderen met een claim op mijn loyaliteit.'

Weer denk ik aan mijn puzzelstukjes, aan de antwoorden waarvoor

ik naar huis ben gekomen. Wat kan Balekin Madoc hebben beloofd of gegeven waardoor hij zich tegen Dain zou keren? ‘Wie?’ wil ik weten. ‘Wie of wat zou dit bloedbad waard kunnen zijn?’

‘Genoeg,’ gromt hij. ‘Je hoort nog niet bij mijn krijgsraad. Je zult na verloop van tijd weten wat er te weten valt. Tot die tijd verzeker ik je dat hoewel alles in de war is geschopt, mijn plannen overeind zijn gebleven. Wat ik nu nodig heb is de jongste prins. Als jij weet waar Cardan is, kan ik regelen dat Balekin je een mooie beloning geeft. Een positie aan zijn hof en de hand van wie je maar wilt. Of het nog kloppende hart van iedereen die je veracht.’

Ik kijk hem verrast aan. ‘Geloof jij dat ik Locke van Taryn zou afnemen?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Je leek Taryn net een kopje kleiner te willen maken. Ze heeft je bedrogen. Ik weet niet wat jij een passende straf zou vinden.’

Even kijken we elkaar alleen maar aan. Hij is een monster, dus als ik iets ontzettend slechts wil doen, zal hij daar niet over oordelen. Niet heel erg, dan.

‘Als je mijn advies wilt,’ zegt hij langzaam, ‘liefde gedijt niet goed als het wordt gevoed door verdriet. Geef in ieder geval toe dat ik dat weet. Ik hou van jou en ik hou van Taryn, maar ik denk niet dat ze bij Locke past.’

‘En ik wel?’ Onwillekeurig denk ik dat Madocs opvatting van liefde me niet bepaald veilig lijkt. Hij hield van mijn moeder. Hij hield van prins Dain. Zijn liefde voor ons biedt ons waarschijnlijk niet veel meer bescherming.

‘Ik vind niet dat Locke bij jóú past.’ Hij grijnst zijn tanden bloot. ‘En als je zus gelijk heeft en jij weet waar prins Cardan is, geef hem dan aan mij. Hij is een verwaande jongen en is waardeloos met een zwaard. Hij heeft een bepaalde charme, maar hij is het niet waard om hem te beschermen.’

Te jong, te zwak, te gemeen.

Weer denk ik aan de coup die Madoc met Balekin heeft gepland en vraag me af hoe die had moeten verlopen. De oudste twee kinderen doden, de twee met invloed. Daarna zou de opperkoning toch zeker

toegeven en de kroon op het hoofd van de prins plaatsen met de meeste macht, die het leger aan zijn kant had. Misschien zou Eldred als hij werd bedreigd Balekin met tegenzin kronen. Maar dat heeft hij niet gedaan. Balekin probeerde hem ertoe te dwingen, en toen is iedereen gestorven.

Iedereen, behalve Cardan.

Het is niet mogelijk dat Madoc verwachtte dat het zo zou aflopen. Maar toch, ik herinner me zijn lessen over strategie. Elke uitkomst van een plan moet tot de overwinning leiden.

Maar niemand kan met alles rekening houden. Dat is belachelijk.

‘Ik dacht dat jij me een preek moest geven over binnenshuis niet zwaardvechten,’ zeg ik in een poging het gesprek weg te sturen van de verblijfplaats van Cardan. Ik heb nu wat ik het Schaduwhof had beloofd: een aanbod. Nu moet ik alleen nog beslissen wat ik daarmee zal doen.

‘Moet ik je vertellen dat als je Taryn ernstig had verwond met je zwaard, je daar de rest van je leven spijt van had gehad? Van alles wat ik je heb geleerd zou ik denken dat dát mijn duidelijkste les is geweest.’ Hij kijkt me strak aan.

Hij heeft het over mijn moeder. Hij heeft het over het doden van mijn moeder. Daar heb ik geen antwoord op.

‘Het is jammer dat je die woede niet hebt gekoeld op iemand die dat meer verdiende. Op dit soort momenten verdwijnen leden van het Volk.’ Hij kijkt me veelbetekenend aan.

Zegt hij nu dat het oké is om Locke te doden? Wat zou hij zeggen als hij wist dat ik al iemand van de adel had gedood? Als ik hem het lichaam liet zien? Blijkbaar ‘gefeliciteerd’.

‘Hoe kun jij ’s nachts slapen?’ Het is een lullige opmerking, en ik zeg het ook alleen maar omdat hij me er net bewust van heeft gemaakt dat ik bijna net zo erg ben als hij.

Hij kijkt me fronsend aan, alsof hij overweegt wat voor antwoord hij zal geven.

Ik stel me voor hoe hij me moet zien: een mokkend meisje dat hem veroordeelt.

‘Sommigen zijn goed met muziekinstrumenten of met verf. Som-

migen zijn bedreven in de liefde,' zegt hij uiteindelijk. 'Mijn talent is oorlog voeren. De enige keer dat ik ooit wakker heb gelegen is toen ik dat probeerde te ontkennen.'

Ik knik langzaam.

Hij staat op. 'Denk na over wat ik heb gezegd, en denk dan na over wat jouw talenten zijn.'

We weten allebei wat dat betekent. We weten allebei waar ik goed in ben, wat ik ben. Ik heb net mijn zus door de hal achternagezeten met een zwaard. De vraag is alleen wat ik met dat talent moet doen.

Bij het verlaten van de spelkamer besef ik dat Balekin blijkbaar is gearriveerd met zijn vazallen. Ridders in zijn livrei, tabberds versierd met drie lachende vogels, staan in de gang op wacht. Ik sluip langs ze heen, de trap op, en sleep mijn zwaard achter me aan, te moe om iets anders te doen.

Ik merk opeens dat ik trek heb, maar ik ben te misselijk om te eten. Is dit nu liefdesverdriet? Ik weet alleen niet zeker of ik verdriet heb om Locke, of om de wereld zoals die was voor het begin van de kroning. Maar als ik de tijd kon terugdraaien, waarom zou ik dan niet terugkeren naar het moment voor ik Valerian doodde, of naar toen mijn ouders nog leefden, of helemaal terug naar het begin?

Er wordt op de deur geklopt en die gaat meteen open zonder dat ik iets heb gezegd.

Vivi komt binnen met een houten bord met een broodje erop, samen met een fles van amberkleurig glas met een kurk erin.

'Ik ben een trut. Ik ben een idioot,' zeg ik. 'Ik geef het toe. Je hoeft geen preek af te steken.'

'Ik dacht dat je kwaad op me zou zijn vanwege de betovering. Je weet wel, die ene waar jij immuun voor was.'

'Je mag je zussen niet betoveren.' Ik trek de kurk uit de fles en neem een flinke slok water. Ik had niet gemerkt hoeveel dorst ik had. Ik klok meer naar binnen en drink bijna de hele fles in één keer leeg.

'En jij mag niet proberen die van jou doormidden te hakken.' Ze

leunt tegen mijn kussens, tegen mijn versleten knuffels. Wat afwezig pakt ze de slang en ze tikt met haar nagel tegen de tong van vilt. 'Ik dacht dat alles, het zwaardvechten en het ridderschap, een spel was.'

Ik weet nog hoe boos ze was toen Taryn en ik toegaven aan Faerie en ervan begonnen te genieten. Bloemenkronen op ons hoofd, pijlen afschieten op de lucht. Gesuikerde viooltjes eten en in slaap vallen met ons hoofd op een boomstam. We waren kinderen. Kinderen kunnen de hele dag lachen en zich dan 's nachts in slaap huilen. Maar om een wapen in mijn hand te houden, een wapen zoals het exemplaar waarmee onze ouders om het leven zijn gebracht, en te denken dat het een stuk speelgoed is, dan zou ze moeten geloven dat ik harteloos ben. 'Dat is het niet,' zeg ik uiteindelijk.

'Nee.' Vivi wikkelt de knuffelslang om de knuffelkat.

'Heeft ze jou over hem verteld?' Ik klim op mijn bed en ga naast haar zitten. Het voelt goed om te liggen, misschien iets te goed, want ik word meteen slaperig.

'Ik wist niet dat Taryn iets met Locke had.'

Ze zegt het expres zo duidelijk, zodat ik me niet hoeft af te vragen of ze me voor de gek probeert te houden.

'Maar ik wil het niet over Locke hebben. Vergeet hem. Ik wil dat wij Faerie verlaten. Vannacht.'

Ik ga meteen rechtop zitten. 'Wat?'

Ze lacht om mijn reactie. Het is zo'n normaal geluid, dat totaal niet bij alle drama van de afgelopen twee dagen past. 'Ik dacht wel dat je daarvan zou opkijken. Luister, wat er verder ook nog gebeurt, het zal niet goed zijn. Balekin is een klootzak en hij is nog dom ook. Je had pap moeten horen vloeken op de terugweg. Laten we gewoon gaan.'

'En Taryn dan?'

'Ik heb het haar al gevraagd en ik ga je haar antwoord niet vertellen. Ik wil dat jij je eigen keus maakt. Jude, luister. Ik weet dat je geheimen hebt. Iets maakt je ziek. Je ziet bleker en bent dunner, en je ogen hebben een rare glans.'

'Met mij gaat het goed.'

'Liegbeest. Ik weet dat je hier in Faerie zit vanwege mij. Ik weet dat de lulligste dingen in je leven zijn gebeurd vanwege mij. Je hebt het

nooit gezegd, wat lief van je is, maar ik ben me er wel van bewust. Je hebt je in iets anders moeten veranderen en dat is je gelukt. Als ik soms naar je kijk weet ik niet eens meer of je nog wel zou weten hoe je mens moet zijn.’

Ik heb geen idee wat ik daarmee moet, een compliment en belediging tegelijk. Maar daarachter schuilt een soort voorspelling.

‘Jij past hier beter dan ik,’ zegt Vivi. ‘Maar ik durf te wedden dat het een prijs heeft.’

Meestal denk ik liever niet aan het leven dat ik had kunnen hebben. Het leven zonder magie waarin ik naar een gewone school was gegaan en normale dingen had geleerd. Waarin mijn vader en moeder leefden. Waarin mijn oudste zus de vreemde vogel was. Waarin ik niet zo kwaad was. Waarin er geen bloed aan mijn handen kleefde. Ik stel me dat leven nu voor en ik voel me vreemd, helemaal gespannen, en krijg een knoop in mijn maag.

Wat ik nu voel is paniek.

Als de wolven achter die Jude aan gaan, wordt ze zo opgevreten... En er komen altijd wolven. Het is doodeng om mezelf als zo kwetsbaar te zien. Maar zoals ik nu ben, ben ik hard op weg om zelf een van de wolven te worden. De essentiële eigenschap die de andere Jude heeft, het deel dat heel is in haar en kapot is in mij... Het is goed mogelijk dat dat nooit meer te herstellen is. Vivi heeft gelijk: het heeft me iets gekost om zo te worden. Ik weet alleen niet wat het is en of ik het nog terug kan krijgen. Ik weet niet eens of ik dat wel wil.

Maar ik zou het kunnen proberen. ‘Wat zouden we in de sterfelijke wereld doen?’

Vivi schuift met een glimlach het bord met het broodje naar me toe. ‘Naar de film gaan. Steden bezoeken. Leren autorijden. Een groot deel van het Volk woont niet bij de hoven en doet niet mee aan politieke spelletjes. We zouden kunnen leven zoals wij dat willen. In een loft. In een boom. Hoe je maar wilt.’

‘Met Heather?’ Ik pak het broodje met in plakjes gesneden schapenvlees en ingemaakte paardenbloemblaadjes en neem een enorme hap. Mijn maag knort.

‘Hopelijk. Jij kunt me helpen alles aan haar uit te leggen.’

Voor het eerst dringt het tot me door dat ze, of ze dat nu doorheeft of niet, niet voorstelt om weg te rennen om mens te zijn. Ze stelt voor om als de wilde fey te leven, tussen de stervelingen, maar zonder er zelf een te zijn. We zouden de room uit hun kopjes stelen en de munten uit hun zakken, maar we zouden ons nergens settelen en geen genoeg nemen met een saaie baan. Tenminste, dat zou zij niet doen. Wat zou Heather daarvan vinden?

Als het gebeuren met prins Cardan op de een of andere manier is afgehandeld, wat dan? Zelfs als ik het mysterie van Balekins brieven oplos, heb ik hier nog steeds geen eigen plek. Het Schaduwhof zou uit elkaar vallen. Taryn gaat trouwen. Vivi gaat weg. Ik kan met haar mee gaan. Ik zou kunnen proberen te achterhalen wat er kapot in me is en opnieuw beginnen. Ik denk aan het aanbod van de Kakkerlak, om met hen mee te gaan naar een ander hof, om opnieuw te beginnen in Faerie.

Allebei die opties voelen aan alsof ik het opgeef, maar wat kan ik anders doen? Ik had gedacht dat ik een plan zou bedenken als ik eenmaal thuis was, maar tot nu toe is me dat niet gelukt. 'Ik zou vannacht niet kunnen gaan,' zeg ik aarzelend.

Haar adem stokt en ze legt haar hand op haar hart. 'Je denkt er serieus over na!'

'Ik moet een aantal dingen afronden. Geef me een dag.' Ik blijf maar onderhandelen over hetzelfde onderwerp: tijd. Maar over een dag heb ik alles geregeld met het Schaduwhof. Dan zijn er afspraken gemaakt met betrekking tot Cardan. Linksom of rechtsom zal alles geregeld zijn. Ik zal Faerie laten betalen. En als ik dan nog steeds geen plan heb, is het te laat om er nog een te bedenken. 'Wat is nu één dag in jouw eeuwige, altijdurende, oneindige leven?'

'Een dag om te beslissen of om je spullen te pakken?'

Ik neem nog een hap. 'Allebei,' zeg ik met volle mond.

Vivi rolt met haar ogen. 'Onthoud wel dat het er in de sterfelijke wereld anders aan toegaat dan hier.' Ze loopt naar de deur. 'Jij zou daar anders kunnen zijn dan je hier bent.'

Ik hoor haar voetstappen op de gang en neem nog een hap. Ik kauw op het brood en slik het door zonder iets te proeven.

Wat nu als ik ben zoals ik ben? Wat nu als al het andere anders is, maar ik niet?

Ik haal Cardans zegelring uit mijn zak en leg die op mijn hand. Ik zou deze niet moeten hebben. Sterfelijke handen zouden dit niet mogen vasthouden. Zelfs er al te lang naar kijken voelt verkeerd, maar dat doe ik toch. Het goud blinkt met een dieprode kleur, en de randen zijn glad geworden door het dragen. Er zit een beetje was vast in de indruk en die probeer ik eruit te krijgen met het randje van mijn nagel. Hoeveel zou deze ring waard zijn?

Voor ik mezelf ervan kan overtuigen om het niet te doen, schuif ik hem om mijn minderwaardige vinger.

De volgende middag word ik wakker met de smaak van vergif in mijn mond. Ik ben in mijn kleren in slaap gevallen, met de schede van Nachtval in mijn armen.

Hoewel ik er echt geen zin in heb, loop ik naar Taryns deur en klop bij haar aan. Ik moet iets tegen haar zeggen voor de wereld weer op zijn kop staat. Ik moet het goedmaken met haar. Maar er komt geen antwoord en als ik de deur opendoe, is haar kamer leeg.

Ik ga naar de vertrekken van Oriana in de hoop dat zij weet waar ik Taryn kan vinden. Ik gluur om de openstaande deur heen en zie haar op haar balkon staan, waar ze naar de bomen staart en het meer daarachter. De wind laat haar haar achter haar golven als een bleek vaandel en laat haar ragfijne jurk opbollen.

‘Wat doe je?’ Ik loop verder.

Ze draait zich verrast om.

En gelijk heeft ze. Ik heb haar nooit eerder uit mezelf opgezocht.

‘Mijn volk had ooit vleugels.’ Het verlangen klinkt duidelijk door in haar stem. ‘En hoewel ik ze zelf nooit heb gehad, voel ik soms het gemis ervan.’

Als ze fantaseert dat ze vleugels heeft, zou ze zich dan voorstellen dat ze zo de lucht in vliegt en dit alles achterlaat? ‘Heb je Taryn gezien?’

Felgroene ranken wikkelen zich om de palen van Oriana's bed. Blauwe bloemen hangen in clusters boven waar ze slaapt, waardoor een geurig prieel ontstaat. Je kunt nergens zitten waar het niet krioelt van de planten.

Het is onmogelijk dat Madoc zich hier op zijn gemak voelt.

'Ze is naar het huis van haar verloofde gegaan, maar ze zullen morgen in het landhuis van opperkoning Balekin zijn. Jij trouwens ook. Hij geeft een feest ter ere van je vader en een aantal van de Seelie- en Onseelieheersers. Er wordt dan wel verwacht dat jullie minder vijandig tegen elkaar zijn.'

Ik kan me de afschuw en het ongemak niet eens voorstellen van gekleed gaan in gaasdoek, met de stank van Faeriefruit zwaar in de lucht, terwijl ik moet doen alsof Balekin geen moordzuchtig monster is. 'Gaat Eik mee?' Dan voel ik voor het eerst iets van spijt. Als ik wegga zal ik hem niet zien opgroeien.

Oriana vouwt haar handen en loopt naar haar kaptafel. Daar hangen haar sieraden: schijven agaat aan lange snoeren met ruwe kristallen kralen, kragen met daarop maansteen, kettingen van geregen diepgroene bloedstenen, een hanger van opaal zo fel als vuur in het zonlicht. Op een zilveren blaadje ligt naast een paar robijnen oorbellen in de vorm van sterren een gouden eikel.

Een gouden eikel, identiek aan het exemplaar dat ik in de zak van de jurk vond die Locke me had gegeven. De jurk die van zijn moeder is geweest. Liriope. Lockes moeder. Ik denk aan haar bizarre, prachtige jurken, aan haar met stof bedekte slaapkamer. Aan het vogeltje in die eikel.

'Ik heb Madoc ervan proberen te overtuigen dat Eik te jong is en dat dit een saai diner zal zijn, maar Madoc staat erop. Misschien kun jij naast hem gaan zitten om hem te amuseren.'

Ik denk aan het verhaal van Liriope, aan wat Oriana me vertelde toen ze dacht dat ik te nauw betrokken raakte bij prins Dain. Aan het feit dat Oriana de gade van opperkoning Eldred is geweest voor ze met Madoc trouwde. Waarom had ze zo snel moeten trouwen? Wat had ze toen te verbergen gehad?

Ik denk aan het briefje in Dains handschrift dat ik op Balekins bu-

reau vond, een sonnet voor een dame met ‘haar als een zonsondergang’ en ‘door sterren verlichte ogen’.

Ik denk aan de boodschap van de vogel:

Mijn dierbare vriend, dit zijn de laatste woorden van Liriope. Ik heb drie gouden vogels om te verspreiden. Drie pogingen om er een in jouw handen te krijgen. Ik ben te ver heen voor een tegengif, dus als je dit hoort, dan laat ik jou de last na van mijn gebeimen en mijn laatste hartenwens. Bescherm hem. Neem hem mee, ver weg van de gevaren van dit hof. Bescherm hem en vertel hem nooit, maar dan ook nooit de waarheid over wat er met mij is gebeurd.

Ik denk weer na over strategie, over Dain, Oriana en Madoc. Ik herinner me de tijd dat Oriana bij ons kwam. Hoe kort daarop Eik werd geboren en dat we hem maandenlang niet mochten zien omdat hij zo ziekelijk was. Ze is altijd zo beschermend geweest ten opzichte van hem tegenover ons, maar misschien had dat een andere reden dan ik altijd had aangenomen.

Net zoals ik had aangenomen dat het kind dat Liriope haar vriendin vroeg mee te nemen Locke was. Maar wat nu als het kind dat ze had gedragen niet met haar was gestorven?

Het voelt alsof alle zuurstof uit mijn longen wordt gezogen, alsof ik niets meer kan uitbrengen. Ik kan nog niet helemaal geloven wat ik op het punt sta te zeggen, ook al weet ik dat deze conclusie logisch is. ‘Eik is niet van Madoc, hè? Of in ieder geval niet meer dan ik.’

Als de jongen geboren werd, zou prins Dain nooit koning worden.

Oriana slaat een hand voor mijn mond. Haar huid ruikt als de lucht nadat er sneeuw is gevallen. ‘Zeg dat niet.’ Ze spreekt vlak bij mijn gezicht. Haar stem beeft. ‘Dat moet je nooit meer zeggen. Als je ooit van Eik hebt gehouden, herhaal je die woorden niet.’

Ik duw haar hand weg. ‘Prins Dain was zijn vader en Liriope zijn moeder. Eik is de reden dat Madoc Balekin heeft gesteund, de reden dat hij Dain dood wilde hebben. En nu is hij de sleutel tot de kroon.’

Ze zet grote ogen op en neemt mijn koude hand in die van haar.

Nooit eerder kwam ze me zo vreemd voor, als een wezen uit een sprookje, zo bleek als een geest.

‘Hoe is het mogelijk dat jij dit weet? Hoe bestaat het dat jij dit weet, mensenkind?’

Ik had gedacht dat prins Cardan het waardevolste individu was in heel Faerie. Ik had geen flauw idee gehad van de waarheid. Ik doe vlug de deur dicht en sluit haar balkon af.

Ze houdt me in de gaten, maar protesteert niet.

‘Waar is hij nu?’ vraag ik.

‘Eik? Bij zijn kindermisje,’ fluistert ze, terwijl ze me meetrekt naar het elegante bankje in de hoek, bekleed met brokaat met daarop het patroon van een slang, waar een dierenvel op ligt. ‘Spreek snel.’

‘Vertel me eerst wat er zeven jaar geleden is gebeurd.’

Oriana ademt diep in. ‘Je denkt misschien dat ik jaloers was op Liorope omdat ze een van de andere gaden van Eldred was, maar dat was niet zo. Ik hield van haar. Ze was altijd goedlachs en het was onmogelijk om niet van haar te houden... Ook al heeft haar zoon een wig tussen jou en Taryn gedreven, ik hou vanwege haar ook een beetje van hem.’

Hoe moet dat voor Locke zijn geweest dat zijn moeder de minnares van de opperkoning was? Ik word heen en weer geslingerd tussen medeleven en het verlangen dat zijn leven maar zo ellendig mogelijk mag zijn geweest.

‘We waren vertrouwelingen,’ zegt Oriana. ‘Ze vertelde het me toen ze aan haar affaire met prins Dain begon. Ze leek het allemaal niet serieus te nemen. Ze had veel van Lockes vader gehouden, denk ik. Dain en Eldred waren bevestigingen, afleidingen. Wij maken ons niet bijzonder veel zorgen om kinderen, zoals je weet. Faeriebloed is dun. Ik denk dat het niet eens bij haar was opgekomen dat ze misschien een tweede zoon zou krijgen, slechts tien jaar nadat ze Locke had gebaar. Voor sommigen van ons zitten er eeuwen tussen onze kinderen in. Sommigen van ons krijgen ze nooit.’

Ik knik. Dat is de reden dat er zo’n niet-erkende behoefte is aan menselijke mannen en vrouwen. Als zij de bloedlijnen niet versterkten, zouden de Faeries uitsterven, ondanks hun eindeloze levens.

‘Dood door parelamaniet is een verschrikkelijke manier om te sterven,’ vertelt Oriana met een hand op haar keel. ‘Je wordt langzamer, je

ledematen beven tot je je niet meer kunt bewegen, maar je bent je nog steeds overal van bewust tot alles in je tot stilstand komt, als een klok die niet is opgewonden. Stel je daar de verschrikkingen van voor, stel je de hoop voor dat je je misschien weer zou kunnen bewegen, stel je voor dat je je uiterste best daarvoor doet. Tegen de tijd dat de boodschap me bereikte was ze dood. Ik sneed...’ Haar stem hapert.

Ik weet hoe die zin afloopt. Ze moet het kind uit de buik van Liriopie hebben gesneden. Ik kan me niet voorstellen dat de keurige Oriana zoiets heftigs en dappers heeft gedaan, dat ze de punt van haar mes in vlees heeft gezet om de juiste plek te vinden en heeft gesneden. Dat ze een kind uit de baarmoeder heeft gehaald en zijn natte lijfje tegen zich aan heeft gehouden. En toch, wie kan het anders hebben gedaan? ‘Je hebt hem gered,’ zeg ik, want als ze het daar niet over wil hebben, hoeft dat ook niet.

‘Ik heb hem naar Liriopes eikel vernoemd.’ Haar stem is nauwelijks meer dan gefluister. ‘Mijn kleine gouden Eik.’

Ik had zo graag willen geloven dat het een eer was om Dain te dienen, dat hij het waard was om te volgen. Dat krijg je als je ergens naar hunkert: je vergeet te controleren of iets rot is alvorens het naar binnen te werken. ‘Wist je dat Dain Liriopie had vergiftigd?’

Oriana schudt haar hoofd. ‘Lange tijd niet. Het had een van de andere minnaars of minnaressen van Eldred kunnen zijn. Of Balekin... Het gerucht ging dat hij er verantwoordelijk voor was. Ik heb me zelfs afgevraagd of het Eldred was geweest, of hij haar had vergiftigd omdat ze het met zijn zoon had aangelegd. Maar toen ontdekte Madoc dat Dain dat gif in zijn bezit had. Hij stond erop dat ik Eik nooit in de buurt van de prins zou laten komen. Hij was razend, boos op een angstaanjagende manier die ik nog nooit van hem had gezien.’

Het is niet moeilijk om te raden waarom Madoc woest op Dain zou zijn. Madoc, die ooit had gedacht dat zijn eigen vrouw en kind dood waren. Madoc, die van Eik houdt en ons er altijd op wijst dat familie voor alles gaat.

‘Dus je bent met Madoc getrouwd omdat hij jullie kon beschermen?’ Ik heb alleen vage herinneringen aan toen hij Oriana het hof maakte, en toen waren ze getrouwd en was er een kind op komst. Misschien

vond ik het toen ongewoon, maar iedereen kan geluk hebben. En het had mij op dat moment meer pech geleken, omdat Taryn en ik ons zorgen hadden gemaakt over wat de komst van de baby voor ons zou betekenen. We dachten dat Madoc ons misschien beu zou worden en ons ergens zou afzetten met een zak vol goud en briefjes met raadsels erop op onze tuniek gespeld. Niemand vindt pech verdacht.

Oriana kijkt door de glazen deuren naar de bomen die op de wind mee wiegen. ‘Madoc en ik begrijpen elkaar en zijn eerlijk tegen elkaar.’

Ik heb geen idee wat dat betekent, maar het klinkt als een kil en behoedzaam huwelijk. ‘Wat is zijn plan? Ik kan me niet voorstellen dat hij Balekin lang op de troon wil hebben. Volgens mij zou het voor hem een soort misdaad tegen de strategie zijn om geen gebruik te maken van zo’n overduidelijke zet.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ Ze lijkt oprecht verbijsterd.

Ja hoor, ze zijn eerlijk tegen elkaar. ‘Hij gaat het zo regelen dat Eik op de troon komt,’ vertel ik haar alsof dat zo klaar is als een klontje. Want zo duidelijk is het. Ik weet niet hoe hij dat voor elkaar wil krijgen of wanneer, maar dat is zijn bedoeling. Natuurlijk is dat zijn plan.

‘Eik... Nee, nee, nee. Jude, nee. Hij is nog maar een kind.’

Neem hem mee, ver weg van de gevaren van dit hof. Dat was de boodschap van Liriope geweest. Misschien had Oriana moeten luisteren.

Ik herinner me wat Madoc lang geleden tijdens het avondeten had verteld, dat de troon kwetsbaar is tijdens een machtsverschuiving. Wat hij ook had bedacht dat er met Balekin zou gebeuren... En ik vraag me nu af of het de bedoeling was geweest dat Dain én Balekin zouden sterven, zodat de opperkoning de kroning zou opschorten en Madoc een ander plan kon uitvoeren. Maar hij móét deze kans hebben gezien, met maar drie overgebleven leden van de koninklijke familie. Als Eik opperkoning is, zou Madoc regent zijn. Hij zou over Faerie regeren tot Eik volwassen is.

En wie weet wat er dan zou gebeuren? Als hij Eik onder controle kan houden, zou hij voorgoed over Faerie kunnen regeren.

‘Ik ben ook ooit maar een kind geweest. Ik denk niet dat Madoc zich heel veel zorgen heeft gemaakt over wat ik toen aankon, en ik denk ook niet dat hij zich nu veel zorgen om Eik zal maken.’ Het is niet dat

ik niet geloof dat hij van Eik houdt. Natuurlijk houdt hij van hem. Hij houdt ook van mij. Hij hield van mijn moeder. Maar hij is wie hij is. Hij kan alleen maar zichzelf zijn.

Oriana pakt mijn hand vast en knijpt daar zo hard in dat haar nagels in mijn huid zinken. 'Je begrijpt het niet. Kinderkoningen leven niet lang, en Eik is een kwetsbare jongen. Hij was te klein bij zijn geboorte. Niet één koning of koningin van welk hof dan ook zal het hoofd voor hem buigen. Hij is niet opgevoed voor deze last. Je moet hier een eind aan maken.'

Wat zou Madoc doen met absolute macht? Wat zou ik doen met een broer op de troon? En ik zou hem op die plek kunnen krijgen. Ik heb de troefkaart in handen, want hoewel Balekin Eik niet zal willen kronen, durf ik te wedden dat Cardan daar geen probleem mee heeft. Ik zou mijn broer de opperkoning kunnen maken en van mezelf een prinses. Al die macht ligt voor het oprapen. Ik hoef alleen maar mijn hand uit te steken.

Het rare aan ambitie is het volgende: je kunt het oplopen als een soort koorts, maar daarna kom je er niet meer zo makkelijk vanaf. Ik was ooit tevreden met mijn wens voor het ridderschap en de macht om Cardan en zijn vrienden te dwingen me met rust te laten. Ik wilde alleen maar een manier vinden om thuis te horen in Faerie.

Nu vraag ik me af hoe het zou zijn om de volgende koning te kiezen.

Ik denk aan die rivier aan bloed die van het stenen podium liep en op de aangestampte aarden vloer van de heuvel drupte. Het had ook op de onderste rand van de kroon gezeten zodat toen Balekin die pakte, zijn handen rood waren geworden. Ik stel me die kroon voor op het hoofd van Eik en krimp ineen.

Ik herinner me ook hoe het had gevoeld om door Eik te worden betoverd. Keer op keer had ik mezelf in het gezicht geslagen tot mijn wang rood, opgezet en pijnlijk was. De volgende ochtend was daar een blauwe plek verschenen die pas na een week weer vervaagde. Dat is wat kinderen met macht doen. 'Waarom denk je dat ik dat kan tegenhouden?'

Oriana laat mijn hand niet los. 'Je hebt eens gezegd dat ik het mis had over jou, dat je Eik nooit kwaad zou doen. Kún jij iets doen? Is er een kans?'

Ik ben geen monster.

Dat had ik haar verteld toen ik had gezegd dat ik hem nooit iets zou aandoen. Maar misschien is het mijn roeping om een monster te zijn.

‘Misschien.’ Een antwoord dat helemaal geen antwoord is.

Op weg naar buiten zie ik mijn broertje. Hij plukt in de tuin een bos vingerhoedskruid. Hij lacht en het zonlicht werpt een gouden gloed op zijn bruine haar. Als zijn kindermisje naar hem toe loopt, rent hij meteen weg.

Ik durf te wedden dat hij niet eens weet dat die plant giftig is.

Er wordt gelachen als ik terugkeer naar het Schaduwhof. Ik verwacht Cardan aan te treffen zoals ik hem daar heb achtergelaten: geïntimideerd en stil, misschien nog ellendiger als gisteren. In plaats daarvan zijn zijn handen vrij en zit hij aan tafel te kaarten met de Kakkerlak, de Schim... en de Bom. In het midden ligt een berg juwelen en er staat een kan wijn. Onder de tafel liggen twee lege flessen waarvan het groene glas het kaarslicht vangt.

‘Jude,’ roept de Bom vrolijk. ‘Ga zitten! Doe mee!’

Ik ben blij haar gezond en wel te zien, maar verder is er niets positiefs aan dit tafereel.

Cardan grijnst naar me alsof we ons hele leven al goede vrienden zijn.

Ik was vergeten hoe charmant hij kan zijn... en hoe gevaarlijk dat is. ‘Wat doen jullie?’ roep ik. ‘Hij hoort vastgebonden te zitten! Hij is onze gevangene!’

‘Geen zorgen. Waar moet hij heen?’ vraagt de Kakkerlak. ‘Denk je echt dat hij langs ons alle drie kan komen?’

‘Ik vind het niet erg om maar één vrije hand te hebben,’ bemoeit Cardan zich met het gesprek. ‘Maar als allebei mijn handen worden vastgemaakt, zullen jullie de wijn zo in mijn mond moeten schenken.’

‘Hij heeft ons verteld waar de oude koning de echt goede flessen be-

waart,' zegt de Bom, terwijl ze haar witte haar naar achteren duwt. 'En dan heb ik het nog niet eens over de berg sieraden die van Elowyn zijn geweest. Hij dacht dat niemand het in alle verwarring zou merken als die zouden verdwijnen en dat is tot nu toe ook zo. Het makkelijkste klusje dat de Kakkerlak ooit heeft geklaard.'

Ik kan wel gillen. Het was niet de bedoeling dat ze hem zouden mogen, maar waarom zouden ze hem níét mogen? Hij is een prins die ze met respect behandelt. Hij is Dains broer. Hij hoort bij het Volk, net als zij.

'Het wordt allemaal toch een grote puinhoop,' zegt Cardan. 'Dan kunnen we net zo goed wat lol beleven. Toch, Jude?'

Ik adem diep in. Als hij mijn positie hier ondermijnt, als het hem lukt om mij tot een buitenstaander te maken, zal het Schaduwhof nooit meewerken aan het plan in mijn hoofd dat nog maar half af is. Het lijkt me maar niet te lukken iemand te helpen. Het laatste wat ik nodig heb is dat hij alles erger maakt. 'Wat heeft hij jullie aangeboden?' vraag ik, alsof we allemaal deelnemen aan dezelfde grap. Ja, het is een gok. Misschien heeft Cardan ze helemaal niets geboden.

De Schim schenkt me een van zijn zeldzame glimlachjes. 'Vooral goud, maar ook macht. Aanzien.'

'Veel dingen die hij niet heeft,' zegt de Bom.

'Ik dacht dat we vrienden waren,' merkt Cardan ietwat beteuterd op.

'Ik neem hem mee naar achteren.' Ik leg mijn hand bezitterig op de rug van de stoel. Hij moet hier weg voor hij de overhand krijgt. Nu meteen.

'Waarom?' vraagt de Kakkerlak.

'Hij is mijn gevangene,' zeg ik ter herinnering. Ik ga op mijn hurken zitten en snij de repen van mijn jurk door die zijn benen nog steeds tegen de stoelpoten houden. Het dringt tot me door dat hij zo zittend heeft geslapen, als hij al heeft geslapen, maar hij ziet er niet moe uit.

Hij glimlacht naar me alsof ik op mijn knieën zit als eerbetoon aan hem.

Ik wil die glimlach van zijn gezicht slaan, maar misschien kan dat wel helemaal niet. Misschien zal hij die glimlach op zijn gezicht hebben tot hij in zijn graf ligt.

‘Kunnen we niet hier blijven?’ vraagt Cardan. ‘Zij hebben wijn.’

De Kakkerlak grinnikt. ‘Is er iets, prinsje? Kunnen jij en Jude het toch niet samen vinden?’

Er verschijnt een ietwat bezorgde uitdrukking op Cardans gezicht.

Mooi. Ik leid hem naar het kantoor van Dain dat ik nu geconfisqueerd heb voor mijn gebruik.

Hij loopt wankel, zijn benen zijn stram na vastgebonden te hebben gezeten. De flessen wijn die hij samen met mijn bende heeft leeggedronken zullen ook niet helpen. Niemand voorkomt dat ik hem meeneem. Ik doe de deur dicht en draai die op slot. Ik wijs naar een stoel. ‘Zitten.’

Dat doet hij.

Ik loop om het bureau heen en ga aan de andere kant ervan zitten. Als ik hem zou doden, hoef ik eindelijk niet meer aan hem te denken. Als ik hem dood, hoef ik me niet meer zo te voelen.

Met hem uit de weg is er geen makkelijke manier om Eik op de troon te krijgen. Ik zou erop moeten vertrouwen dat Madoc een manier wist om Balekin ertoe te dwingen hem te kronen. Zonder hem heb ik geen enkele troef meer in handen, is er geen plan. Dan kan ik mijn broer niet helpen en is het afgelopen.

Misschien zou dat het waard zijn.

De kruisboog ligt waar ik die heb achtergelaten, in de la van Dains bureau. Ik haal die tevoorschijn, plaats de pijl en richt het wapen op Cardan.

Zijn adem stukt. ‘Ga je me neerschieten?’ Hij knippert met zijn ogen. ‘Nu meteen?’

Ik laat mijn vinger over de trekker glijden en ben kalm, heerlijk kalm. Het is zwak om angst boven ambitie te plaatsen, boven familie en boven liefde, maar het voelt goed. Dit voelt als macht.

‘Ik begrijp wel waarom je dat zou willen doen.’ Hij kijkt me aan en lijkt zijn conclusies te trekken. ‘Maar ik zou het op prijs stellen als je dat niet deed.’

‘Dan had je niet constant zo minachtend naar me moeten kijken. Denk je dat ik het pik dat je me bespot, hier, nu? Ben je er nog steeds zo zeker van dat jij beter bent dan ik?’ Mijn stem beeft iets en daar

haat ik hem alleen maar nog meer om. Ik heb elke dag getraind om gevaarlijk te zijn en ik heb hem helemaal in mijn macht, maar toch ben ik degene die bang is. Bang voor hem zijn is een gewoonte, een die ik zou kunnen doorbreken door een pijl in zijn hart te schieten.

Hij houdt zijn handen op in protest, zijn vingers gespreid.

Ik heb zijn zegelring.

‘Ik ben zenuwachtig,’ zegt hij. ‘Ik glimlach veel als ik zenuwachtig ben. Daar kan ik niets aan doen.’ Hij blijft praten, alsof hij me geen tijd wil geven om na te denken. ‘Jij bent hartstikke eng. Bijna mijn hele familie is dood, en hoewel ze nooit heel erg dol op me zijn geweest, wil ik me niet bij hen aansluiten. Ik heb me de hele nacht zorgen gemaakt over wat je zou doen, en ik weet precies wat ik verdien. Ik heb een goede reden om nerveus te zijn.’

Hij praat tegen me alsof we vrienden zijn in plaats van vijanden. Het werkt ook nog: ik ontspan me een beetje. Zodra ik dat beseft, schrik ik daar zo van dat ik hem bijna ter plekke neerschiet.

‘Ik vertel je alles wat je wilt weten,’ zegt hij. ‘Alles.’

‘Geen woordspelletjes?’ De verleiding is enorm groot. Alles wat Taryn me heeft verteld spookt nog steeds door mijn hoofd, een herinnering aan hoe weinig ik weet.

Hij legt zijn hand op zijn borst waar zijn hart zo’n beetje zou moeten zitten. ‘Dat zweer ik.’

‘En als ik je toch neerschiet?’

‘Dat is heel goed mogelijk,’ merkt hij droogjes op. ‘Maar ik wil dat je belooft dat je dat niet doet.’

‘Een belofte van mij is niet veel waard.’

‘Dat zeg je steeds.’ Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Dat stelt me eerlijk gezegd niet erg gerust.’

Ik lach verbaasd. De kruisboog beweegt in mijn hand.

Cardan staart er strak naar.

Ik leg die met opzet heel langzaam op het bureau neer. ‘Jij vertelt me alles wat ik wil weten, alles, en dan zal ik je niet neerschieten.’

‘En hoe kan ik je ervan overtuigen om me niet uit te leveren aan Balekin en Madoc?’ Hij trekt een wenkbrauw op.

Ik ben er niet aan gewend dat hij zijn volledige aandacht op mij richt

en mijn hart gaat sneller kloppen. Mijn enige reactie is dat ik hem chagrijnig aankijk. ‘Concentreer jij je nu maar op in leven blijven.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Wat wil je weten?’

‘Ik heb een vel papier gevonden met mijn naam erop. Steeds weer. Alleen mijn naam.’

Hij krimpt iets in elkaar, maar zegt niets.

‘Nou?’

‘Dat is geen vraag,’ merkt hij met een kreun geërgerd op. ‘Stel me een fatsoenlijke vraag en dan geef ik antwoord.’

‘Jij bent heel slecht in het “me alles vertellen wat ik wil weten”.’ Ik leg mijn hand op de kruisboog.

Hij zucht. ‘Vraag me nu maar iets. Vraag me naar mijn staart. Wil je die niet zien?’ Hij kijkt me vragend aan.

Ik heb zijn staart gezien, maar ik gun hem niet de voldoening hem dat te laten weten. ‘Ik moet je iets vragen? Prima. Wanneer is wat het ook is begonnen tussen Taryn en Locke?’

Hij lacht opgetogen.

Dit lijkt een discussie te zijn die hij niet wil vermijden. Typisch.

‘O, ik vroeg me al af wanneer je me daarnaar zou vragen. Een paar maanden geleden. Hij heeft ons er alles over verteld. Steentjes tegen haar raam, briefjes met de boodschap dat ze naar het bos moest komen om hem te ontmoeten, haar het hof maken bij maanlicht... Hij heeft ons laten beloven dat we niets zouden zeggen en liet het als een goede grap klinken. Ik denk dat hij het in het begin deed om Nicasia jaloers te maken. Maar later...’

‘Hoe wist hij dat het haar kamer was?’ vraag ik nieuwsgierig.

Zijn glimlach wordt breder. ‘Misschien wist hij dat niet. Misschien vond hij een van jullie beiden geschikt voor zijn eerste sterfelijke verovering. Volgens mij was het zijn doel om jullie uiteindelijk allebei te verleiden.’

Dit bevalt me helemaal niet. ‘En jij dan?’

Hij kijkt me vreemd aan. ‘Locke is er nog niet aan toegekomen om mij te verleiden, als dat je vraag is. Misschien moet ik me beledigd voelen.’

‘Dat bedoelde ik niet. Jij en Nicasia waren...’ Ik weet niet hoe ik ze

moet omschrijven. ‘Een setje’ is niet het juiste woord voor een boosaardig en bloedmooi team dat mensen kapotmaakt en daarvan geniet.

‘Ja, Locke heeft haar van me afgepakt.’ Cardan klemt even zijn kaken op elkaar.

Er is nu geen glimlach, geen spottende blik. Dit is blijkbaar een moeilijk onderwerp voor hem.

‘En ik weet niet of Locke haar wilde hebben om een andere geliefde jaloers mee te maken, om mij kwaad te maken of gewoon omdat Nicasia prachtig is. Ik heb ook geen idee welke tekortkoming in mij ervoor heeft gezorgd dat ze voor hem heeft gekozen. Geloof je nu dat ik je de antwoorden geef die ik je heb beloofd?’

Ik kan me Cardan bijna niet voorstellen met een gebroken hart. Ik knik. ‘Hield je van haar?’

‘Wat is dat nu voor vraag?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik wil het weten.’

‘Ja,’ zegt hij, met zijn blik op het bureau, op mijn hand.

Ik ben me opeens bewust van het feit dat ik mijn nagels helemaal kort heb gebeten.

‘Ik hield van haar.’

‘Waarom wil je mij dood hebben?’ Dit vraag ik als herinnering voor ons allebei dat het beantwoorden van gênante vragen wel het minste is van wat hij verdient. Wij zijn vijanden, ongeacht hoeveel grapjes hij maakt of hoe vriendelijk hij overkomt. Charmeurs zijn charmant, maar meer ook niet.

Hij zucht diep en legt zijn hoofd op zijn handen, waarbij hij niet op de kruisboog let. ‘Je bedoelt dat gedoe met de nixies? Jij was degene die zo spartelde en met dingen naar ze gooide. Het zijn extreem luie wezens, maar ik dacht op een gegeven moment dat je ze zo erg zou ergeren dat er eentje een hap uit je zou nemen. Ik mag dan slecht zijn, maar ik ben geen moordenaar. Ik wilde je bang maken, maar ik heb je nooit dood gewenst. Ik wilde helemaal niemand dood hebben.’

Ik denk terug aan het voorval bij de rivier en dat toen een van de nixies op ons afkwam, Cardan wachtte tot die aarzelde en vrijwel meteen vertrok zodat ik uit het water kon klimmen. Ik staar hem aan, naar de restjes zilver op zijn gezicht die daar nog zitten van het feest, naar

zijn inktzwarte ogen. Opeens herinner ik me hoe hij Valerian van me af trok toen ik stikte in het Faeriefruit.

Ik wilde helemaal niemand dood hebben.

Dan zie ik weer voor me hoe hij dat zwaard vasthield in de studeerkamer van Balekin en hoe slordig zijn techniek was. Ik dacht dat hij dat expres deed, om zijn broer op de kast te jagen. Nu overweeg ik voor het eerst de mogelijkheid dat hij zwaardvechten gewoon niets vindt. Dat hij het nooit bijzonder goed heeft geleerd. Dat als wij ooit tegen elkaar zouden vechten, ik zou winnen. Ik denk aan alle dingen die ik heb gedaan om een waardig tegenstander voor hem te worden, maar misschien heb ik helemaal niet tegen Cardan gevochten. Misschien heb ik alleen maar tegen mijn eigen schaduw gevochten.

‘Valerian heeft twee keer geprobeerd me te vermoorden. Eerst in de toren, en daarna thuis in mijn kamer.’

Cardan verstijft, heft zijn hoofd, alsof er opeens een pijnlijke waarheid tot hem doordringt. ‘Toen je zei dat je hem had gedood dacht ik dat je hem had opgezocht en...’ Hij schraapt zijn keel. ‘Alleen een gek zou inbreken bij de generaal.’

Ik trek de kraag van mijn tuniek omlaag zodat hij kan zien dat Valerian heeft geprobeerd me te wurgen. ‘Ik heb nog meer blauwe plekken op mijn schouder van toen hij me omver heeft geduwd. Geloof je me nu?’

Hij steekt zijn hand naar me uit alsof hij zijn vingertoppen over de kneuzingen wil laten glijden.

Ik breng de kruisboog omhoog.

Hij bedenkt zich. ‘Valerian hield van pijn. Van die van iedereen. Zelfs van die van mij. Ik wist dat hij jou pijn wilde doen.’ Hij aarzelt, lijkt zijn eigen woorden te hebben gehoord. ‘En dat had hij ook gedaan. Ik dacht dat hij daar tevreden mee zou zijn.’

Het was nooit bij me opgekomen om me af te vragen hoe het was geweest om Valerians vriend te zijn. Zo te horen was het niet zo heel anders dan zijn vijand te zijn. ‘Dus het doet er niet toe dat Valerian me iets wilde aandoen? Zolang hij me maar niet doodde.’

‘Je moet toegeven dat het beter is om te leven,’ antwoordt Cardan. De licht geamuseerde klank is terug in zijn stem.

Ik leg het wapen neer en zet allebei mijn handen op het bureau. ‘Vertel me gewoon waarom jij me haat. Voor eens en altijd.’

Hij strijkt met zijn lange vingers over het hout van Dains bureau. ‘Wil je echt dat ik eerlijk ben?’

‘Ik ben degene met de kruisboog en ik heb beloofd je niet neer te schieten omdat jij me alle antwoorden zou geven. Wat denk je zelf?’

‘Goed dan.’ Hij kijkt me met een rancuneuze blik aan. ‘Ik haat je omdat jouw vader van je houdt, ondanks het feit dat je een menselijk mormel bent van zijn ontrouwe echtgenote, terwijl die van mij nooit iets om me heeft gegeven, ook al ben ik een prins van Faerie. Ik haat je omdat jij geen broer hebt die je afranselt. En ik haat je omdat Locke jou en je zus heeft gebruikt om Nicasia te laten huilen, nadat hij haar van mij had afgepakt. Trouwens, daar komt nog eens bij dat Balekin na het toernooi elke gelegenheid heeft aangegrepen om het er bij me in te wrijven dat jij de sterveling bent die mij kan verslaan.’

Ik had niet verwacht dat Balekin überhaupt wist wie ik was.

We staren elkaar over het bureau heen aan.

Cardan zit onderuitgezakt op zijn stoel, op-en-top de verdorven prins.

Verwacht hij dat ik hem neerschiet? ‘Is dat alles?’ wil ik weten. ‘Want dat is belachelijk. Het is gewoon niet mogelijk dat jij jaloers bent op mij. Jij bent niet afhankelijk van de genade van dezelfde persoon die je ouders heeft vermoord. Jij hoeft niet kwaad te blijven omdat er zich anders een gapend gat van angst onder je voeten opent.’ Ik hou abrupt mijn mond, met die uitspraak verras ik mezelf.

De bekende spottende grijns verschijnt op Cardans gezicht. ‘O, echt? Ik weet niets over kwaad zijn? Ik weet niets over bang zijn? Jij bent niet degene die over zijn leven onderhandelt.’

‘Is dat echt waarom je me haat? Is dat alles? Je hebt geen betere reden?’ Heel even denk ik dat hij me negeert, maar dan dringt het tot me door dat hij geen antwoord geeft omdat hij niet kan liegen en hij me de waarheid niet wil vertellen. ‘Nou?’ Ik pak de kruisboog er weer bij, blij dat ik een reden heb om mijn positie als degene met de touwtjes in handen weer in te nemen. ‘Zeg op!’

Hij leunt naar voren en doet zijn ogen dicht. ‘En ik haat je nog wel

het meest omdat ik aan je denk. Vaak. Het is walgelijk, maar ik kan er maar niet mee ophouden.’

Ik ben met stomheid geslagen.

Hij bedekt zijn gezicht met een hand. ‘Misschien kun je me maar beter neerschieten.’

‘Dat is een truc.’ Ik wil hem niet geloven. Ik trap niet in een of andere suffe val omdat hij denkt dat ik zo dom ben om me gek te laten maken door schoonheid. Als dat zo was hield ik het nog geen dag vol in Faerie. Ik ga staan, klaar om hem te overtroeven.

Kruisbogen zijn niet geweldig doeltreffend op korte afstanden, dus die ruil ik in voor mijn dolk. Hij kijkt niet op als ik om het bureau heen naar hem toe loop. Ik plaats de punt van het lemmet onder zijn kin, net zoals gisteren op de gang, en duw zijn gezicht omhoog.

Hij heft zijn blik met overduidelijke tegenzin. De afschuw en schaamte op zijn gezicht zijn maar al te echt.

Opeens weet ik niet zo zeker wat ik moet geloven. Ik leun naar hem toe, ver genoeg voor een kus.

Hij zet grote ogen op.

De uitdrukking op zijn gezicht is een mengeling van paniek en verlangen. Het is een bedwelmend gevoel, om macht over iemand te hebben. Over Cardan, van wie ik had gedacht dat hij nooit iets voelde. ‘Je wilt me echt.’ Zijn warme adem strijkt langs mijn gezicht. ‘En je vindt het verschrikkelijk!’ Ik verander de houding van het mes zodat het tegen zijn hals drukt. Hij kijkt lang niet zo geschrokken als ik had verwacht. Lang niet zo geschrokken als wanneer ik mijn mond naar de zijne breng.

Ik heb niet veel ervaring met zoenen. Op Locke na is er verder niemand geweest. Maar Locke zoenen heeft nooit gevoeld zoals Cardan kussen, alsof ik inga op een uitdaging om over messen te rennen, alsof ik word geraakt door de bliksem, als het moment dat je te ver de zee op bent gezwommen en je niet meer terug kunt keren, maar er alleen het koude zwarte water is dat zich over je heen sluit.

Cardans wrede mond voelt verrassend zacht aan en nadat onze lippen elkaar raken, blijft hij lange tijd als een standbeeld zitten. Hij doet zijn ogen dicht. Zijn wimpers strijken langs mijn wangen.

Ik huiver, zoals je hoort te doen als er iemand over je graf loopt.

Dan laat hij zijn handen voorzichtig langs mijn armen glijden.

Als ik niet beter wist, zou ik zeggen dat zijn streling eerbiedig is, maar ik weet wel beter. Hij beweegt zijn handen zo langzaam omdat hij zich probeert in te houden. Hij wil dit niet. Hij wil dit niet willen.

Hij smaakt naar zure wijn.

Ik voel het moment dat hij toegeeft, het opgeeft, en me naar zich toe trekt ondanks de dreiging van het mes. Hij kust me hard, met een soort verslindende wanhoop, en hij schuift zijn vingers in mijn haar. Onze monden glijden langs elkaar, tanden over lippen over tongen.

Begeerte raakt me als een stomp in mijn maag. Het is als een gevecht,

behalve dan dat we vechten om in elkaars huid te kunnen kruipen.

Dat is het moment dat ik word bevangen door doodsangst. Wat voor een gestoord soort wraak is dit, dat ik geniet van zijn walging? En wat nog erger is, veel erger, is dat ik dit fijn vind. Alles aan hem zoenen bevalt me: de bekende kick van angst, de wetenschap dat ik hem straf, het bewijs dat hij me wil.

De dolk in mijn hand is nutteloos. Ik gooi die naar het bureau, maar het dringt nauwelijks tot me door dat de punt ervan in het houten blad dringt.

Bij het horen van dat geluid leunt hij geschrokken naar achteren. Zijn mond is roze en zijn ogen zijn donker. Hij ziet het mes en lacht verrast.

Dat is voldoende om me achteruit te laten deinzen. Ik wil hem bespotten, hem op zijn zwakte wijzen zonder de mijne bloot te geven, maar ik heb het vermoeden dat ik mijn gezicht niet strak zal kunnen houden. 'Is dat wat je je had voorgesteld?' Tot mijn opluchting klinkt mijn stem hard.

'Nee,' zegt hij op vlakke toon.

'Wat had je je dan wel voorgesteld?'

Hij schudt een beetje chagrijnig zijn hoofd. 'Tenzij je dat mes ook echt in me steekt, denk ik niet dat ik je dat ga vertellen. En zelfs als je dat wel doet vertel ik het je misschien nog niet.'

Ik ga op Dains bureau zitten om wat afstand tussen ons te creëren. Ik ben ongedurig en de kamer voelt opeens te klein aan. Hij liet me net bijna lachen.

'Ik ga je een voorstel doen,' zegt Cardan. 'Ik wil niet de kroon op Balekins hoofd zetten om direct daarna het mijne te verliezen. Vraag wat je maar wilt voor jezelf, voor het Schaduwhof, maar vraag ook iets voor mij. Zorg dat hij me land geeft hier ver vandaan. Zeg hem dat ik ongelooflijk onverantwoordelijk zal zijn, ver bij hem vandaan. Hij hoeft nooit meer aan me te denken. Hij kan een of ander mormel verwekken dat zijn erfgenaam kan zijn en aan wie hij de Bloedkroon kan doorgeven. Of misschien snijdt het kind zijn keel door, een nieuwe familietraditie. Het maakt mij niet uit.'

Onwillekeurig ben ik onder de indruk dat het hem is gelukt met een

redelijk goed voorstel te komen, ondanks het feit dat hij het grootste deel van de nacht vastgebonden op een stoel heeft gezeten en waarschijnlijk behoorlijk dronken was. ‘Sta op.’

‘Dus je maakt je geen zorgen dat ik ervandoor ga?’ Hij strekt zijn benen. De punten van zijn laarzen blinken.

Misschien moet ik die in beslag nemen, want het zijn potentiële wapens. Dan herinner ik me hoe slecht hij is met een zwaard. ‘Na onze zoen ben ik zo gek op je dat ik mezelf nauwelijks kan bedwingen,’ zeg ik zo sarcastisch mogelijk. ‘Ik wil alleen maar dingen doen die jou gelukkig maken. Tuurlijk, ik zal elke deal sluiten die jij maar hebben wilt, zolang je me nog een keer kust. Toe dan, ren weg. Ik zal je zeker niet in je rug schieten.’

Hij knippert een paar keer met zijn ogen. ‘Het is een beetje veront-rustend om je zo ronduit te horen liegen.’

‘Dan zal ik je een keer de waarheid vertellen. Jij gaat er niet vandoor omdat je nergens heen kunt gaan.’ Ik loop naar de deur, draai het slot om en kijk naar buiten.

De Bom ligt op een matras in de slaapzaal. De Kakkerlak trekt zijn wenkbrauwen op. De Schim zit buiten westen op een stoel, maar hij wordt wakker als we binnenkomen.

Voor mijn gevoel ben ik zo rood als een kreeft en ik hoop maar dat dat niet echt zo is.

‘Klaar met het verhoor van het prinsje?’ vraagt de Kakkerlak.

Ik knik. ‘Ik denk dat ik weet wat ik moet doen.’

De Schim neemt hem grondig in zich op. ‘Dus gaan we in de verkoop? Kopen we iets aan? Moeten we zijn ingewanden zo van het plafond schrapen?’

‘Ik ga een stukje wandelen. Ik heb wat frisse lucht nodig.’

De Kakkerlak zucht.

‘Ik moet alleen mijn gedachten even op orde brengen,’ zeg ik. ‘En dan leg ik daarna alles uit.’

‘Is dat zo?’ wil de Schim weten. Hij kijkt me doordringend aan.

Zou hij zich ervan bewust zijn hoe makkelijk beloften over mijn lippen rollen? Ik strooi ze in het rond alsof het betoverde gouden munten zijn, die zijn gedoemd terug te veranderen in dorre blaadjes

in alle kassa's van adressen die ik bezoek. 'Ik heb Madoc gesproken en hij bood me alles wat ik maar wilde in ruil voor Cardan. Goud, magie, álles. Het eerste deel van de overeenkomst staat klaar, zonder dat ik heb toegegeven dat ik weet waar de verdwenen prins is.'

De Schim trekt zijn lip op bij het horen van Madocs naam, maar hij zwijgt.

'Vanwaar dan dit oponthoud? Al die dingen bevallen me wel,' zegt de Kakkerlak.

'Ik moet de details uitwerken,' leg ik uit. 'En jullie moeten me precies vertellen wat jullie willen: hoeveel goud en welke andere dingen. Schrijf het op.'

De Kakkerlak broemt, maar lijkt er geen behoefte aan te hebben om me tegen te spreken. Hij gebaart met een geklauwde hand naar Cardan dat hij weer aan tafel moet gaan zitten.

De prins loopt met een hand ter ondersteuning tegen de wand moeizaam door.

Ik controleer of alle scherpe voorwerpen nog op de plek liggen waar ik die heb achtergelaten en ga dan naar de deur. Als ik omkijk, zie ik dat Cardan behendig de kaarten schudt, maar zijn glinsterende zwarte blik is op mij gericht.

Ik ga naar het Maskermeer, waar ik op een van de zwarte rotsen ga zitten die boven het water uitsteken. Door de ondergaande zon lijkt de lucht in brand te staan en ligt er een goudkleurige gloed over de boomtoppen.

Lange tijd zit ik daar naar de golven te kijken die op de oever breken. Ik adem diep in en uit tot mijn gedachten rustig worden, tot mijn hoofd helder is. Boven me hoor ik vogels naar elkaar roepen, terwijl ze hun plekje voor de nacht opzoeken, en ik zie lichtjes gaan branden in kwastgaten als de elfjes actief worden.

Balekin mag niet de opperkoning worden, niet zolang ik daar een stokje voor kan steken. Hij geniet van wreedheid en haat stervelingen. Hij zou een vreselijke heerser zijn. Op het moment zijn er regels die

onze interacties met de mensenwereld bepalen, maar die regels kunnen veranderen. Wat als er niet langer overeenkomsten nodig waren om stervelingen te ontvoeren? Wat als iedereen op elk moment kon worden meegenomen? Zo ging het er vroeger aan toe. Op sommige plekken gaat het er nog steeds zo aan toe. De opperkoning zou beide werelden veel slechter kunnen maken dan ze nu zijn, zou de Onseeliehoven kunnen voortrekken, zou de komende duizend jaar een schrikbewind kunnen voeren en tweedracht kunnen zaaien.

Wat als ik Cardan in plaats daarvan aan Madoc zou overdragen?

Hij zou Eik op de troon zetten en dan zelf regeren als een tirannieke en meedogenloze regent. Hij zou oorlog voeren met de hoven die hebben geweigerd trouw te zweren aan de troon. Hij zou Eik opvoeden met zo veel geweld dat hij net als Madoc wordt, of misschien wel iemand die in het geniep wreed is, zoals Dain. Maar hij zou beter zijn dan Balekin en hij zou een eerlijke overeenkomst sluiten met mij en het Schaduwhof, al was het maar omwille van mij. En ik... Wat zou ik doen?

Ik zou met Vivi mee kunnen gaan. Of ik zou een ridderschap kunnen afdwingen. Ik zou kunnen blijven en helpen Eik te beschermen, helpen hem af te schermen van de invloed van Madoc. Al zou ik natuurlijk niet over de benodigde macht beschikken om dat te doen.

Wat zou er gebeuren als ik Madoc buiten beschouwing laat? Dat zou betekenen dat het Schaduwhof geen goud krijgt, dat niemand iets krijgt. Dat zou betekenen dat ik op de een of andere manier de kroon zou moeten bemachtigen en die op het hoofd van Eik moet plaatsen. Wat dan? Madoc zou nog steeds regent worden. Dat zou ik niet kunnen voorkomen. Eik zou nog steeds naar hem luisteren. Eik zou nog steeds zijn marionet worden en in gevaar verkeren.

Tenzij... Tenzij Eik wordt gekroond, maar daarna meteen wordt weggehaald uit Faerie. Als hij de opperkoning in ballingschap wordt. Als Eik er als volwassene eenmaal klaar voor is, zou hij terug kunnen keren, gesteund door de macht van de Struikwinde-kroon. Madoc zou wellicht toch nog wat autoriteit over Faerie kunnen uitoefenen tot Eik terug zou komen, maar hij zou Eik niet zo bloeddorstig kunnen maken, zo oorlogszuchtig. Hij zou niet de absolute autoriteit hebben als

een regent met de opperkoning aan zijn zij. En omdat Eik dan in de mensenwereld zou zijn opgevoed, zou hij hopelijk in ieder geval wat sympathie hebben voor de plek waar hij is opgevoed en voor de mensen die hij daar heeft ontmoet.

Tien jaar. Als we Eik tien jaar uit Faerie zouden kunnen houden, zou hij zichzelf kunnen ontwikkelen tot de persoon die hij hoort te zijn.

Het is natuurlijk mogelijk dat hij tegen die tijd moet vechten om zijn troon terug te krijgen. Iemand – waarschijnlijk Madoc of wellicht Balekin, maar misschien zelfs een van de minder belangrijke koningen of koninginnen – zou die in beslag kunnen nemen en de macht naar zich toe kunnen trekken.

Ik kijk met tot spleetjes vernauwde ogen naar het zwarte water. Was er maar een manier om de troon lang genoeg leeg te houden zodat Eik op eigen benen kon gaan staan, zonder dat Madoc oorlog voert, zonder welke regent dan ook.

Ik ga staan. Ik heb mijn beslissing genomen. Hoe dit ook uitpakt, ik weet wat ik ga doen. Mijn plan is klaar. Madoc zou deze strategie afkeuren. Hij houdt ervan als er verschillende manieren zijn om te winnen. Nu is er maar één manier, en het is een behoorlijke gok.

Ik vang een glimp op van mijn eigen weerkaatsing in het water. Ik kijk eens goed en besef dan dat ik het niet kan zijn. Het Maskermeer laat je nooit je eigen gezicht zien. Ik doe een stapje dichterbij. De volle maan is helder in de lucht, is zo fel dat ik zie dat mijn moeder naar me terugkijkt. Ze is jonger dan ik me haar herinner en ze lacht, roept naar iemand die ik niet kan zien.

Door de tijd heen wijst ze naar me. Als ze spreekt kan ik liplezen. ‘Kijk! Een mensenmeisje.’ Ze komt opgetogen over.

Dan komt de weerkaatsing van Madoc naast haar staan. Hij legt zijn hand om haar middel. Hij ziet er niet veel jonger uit, maar er ligt een open uitdrukking op zijn gezicht die ik daar nooit eerder heb gezien. Hij zwaait naar me.

Ik ben een vreemde voor ze.

‘Ren!’ wil ik schreeuwen. Maar dat is natuurlijk het enige wat ik haar niet hoeft te vertellen.

De Bom kijkt op als ik binnenkom. Ze zit aan de houten tafel, waar ze een grijzig poeder afweegt. Naast haar liggen een aantal fragiele glazen bollen met een stukje kurk in de opening. Haar prachtige witte haar zit in een knot gebonden met een zo te zien smerig stukje touw. Er zit een donkere veeg op haar neus.

‘De anderen zijn achter, met ons prinsje,’ zegt ze. ‘Om wat te slapen.’

Ik ga met een zucht aan tafel zitten. Ik had me helemaal opgefokt over hoe ik alles zou moeten uitleggen, en nu kan ik nergens heen met die energie. ‘Is er iets te eten?’

Ze schenkt me vlug een grijns terwijl ze nog een bol vult en die voorzichtig in een mand aan haar voeten legt. ‘De Schim heeft wat roggebrood en boter gehaald. We hebben de worstjes opgegeten en de wijn is op, maar er is misschien nog wat kaas.’

Ik rommel door een kastje, haal het eten tevoorschijn en eet dat dan op de automatische piloot op. Ik schenk een kop verkwikkende bittere venkelthee in. Daarna voel ik me wat beter. Ik kijk een tijdje toe terwijl zij haar explosieven maakt. Ze fluit een vals wijsje tijdens haar werk. Het is vreemd om haar zo te horen; het Volk is meestal muzikaal begaafd, maar ik vind dit leuker omdat het niet perfect is. Het komt vrolijker en meer ontspannen over, niet zo gekweld. ‘Waar ga jij heen als dit allemaal voorbij is?’

Ze kijkt me vragend aan. ‘Waarom zou ik ergens heen moeten gaan?’

Ik kijk met een gefronst voorhoofd naar mijn bijna lege kop thee. ‘Omdat Dain er niet meer is. Ik bedoel, is dat niet wat de Schim en de Kakkerlak van plan zijn? Ga jij niet met ze mee?’

De Bom haalt haar smalle schouders op en steekt haar blote voet uit naar de mand vol bollen. ‘Zie je die?’

Ik knik.

‘Die kun je niet goed vervoeren,’ vertelt ze. ‘Ik blijf hier, bij jou. Jij hebt toch een plan?’

Ik ben met stomheid geslagen. Ik doe mijn mond open en stotter wat.

Ze lacht. ‘Cardan zei dat je een plan had. Dat als je alleen maar een ruil wilde maken, je dat al had gedaan. En dat als je ons wilde verraden, je dat inmiddels ook al had gedaan.’

‘Maar, eh...’ Ik ben weer de draad kwijt. Het had iets te maken met dat het niet de bedoeling was dat hij overal zo veel op lette. ‘Wat vinden de anderen ervan?’

Ze gaat verder met het vullen van haar bollen. ‘Dat hebben ze niet gezegd, maar we mogen Balekin geen van allen. Als je een plan hebt is dat heel leuk voor je, maar als je wilt dat wij meewerken, kun je er misschien beter wat minder geheimzinnig over doen.’

Ik adem diep in en besluit dat als ik dit echt ga doen, ik wel wat hulp kan gebruiken. ‘Wat zou je ervan vinden om een kroon te stelen? Zo onder de neuzen van de koningen en koninginnen van Faerie van-
daan?’

Ze grijnst. ‘Wat mag ik allemaal opblazen?’

Twintig minuten later steek ik een kaarsstompje aan en loop ik naar de slaapzaal. Zoals de Bom al had gezegd ligt Cardan op een van de stro-
matrassen en hij gebruikt zijn opgevouwen jasje als kussen. Hij heeft zijn gezicht gewassen en ziet er misselijkmakend knap uit. Ik prik met een vinger in zijn arm.

Hij wordt onmiddellijk wakker, heft zijn hand alsof hij me zo wil afweren.

‘Sst,’ fluister ik. ‘Maak de anderen niet wakker. Ik moet met je praten.’

‘Ga weg. Je zei dat je me niet zou vermoorden als ik je vragen zou beantwoorden en dat heb ik gedaan.’

Hij klinkt niet als de jongen die me een paar uur geleden nog heeft gezoend, haast ziek van begeerte. Hij klinkt slaperig, arrogant en gepi-
keerd. ‘Ik ga je iets aanbieden wat beter is dan je leven. Kom op.’

Hij gaat staan, trekt zijn jasje aan en volgt me dan Dains kantoor in. Daar leunt hij tegen het deurkozijn. Zijn oogleden zijn iets opgezet, zijn haar is rommelig na het slapen.

Alleen al door naar hem te kijken krijg ik het heet van schaamte.

‘Weet je zeker dat je me alleen hierheen hebt gebracht om te praten?’

Nu blijkt dat nadat je iemand hebt gezoend, de mogelijkheid hem nog een keer te zoenen alles beïnvloedt, hoe slecht dat idee in eerste instantie ook was. De herinnering aan zijn mond op de mijne hangt tussen ons in. ‘Ik heb je hierheen gebracht om een deal met je te sluiten.’

Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Interessant.’

‘Wat als je niet ergens op het platteland onder hoeft te duiken? Wat als er een alternatief is voor Balekin op de troon?’ Dat is duidelijk niet wat hij had verwacht dat ik zou zeggen. Heel even zakt zijn onbekommerde houding weg.

‘Dat zou ik dan zijn,’ zegt hij langzaam. ‘Maar ik zou een slechte koning zijn en ik zou het verschrikkelijk vinden. Trouwens, het is niet waarschijnlijk dat Balekin de kroon op mijn hoofd zet. We hebben het nooit bijzonder goed met elkaar kunnen vinden.’

‘Ik dacht dat je in zijn huis woonde.’ Ik sla beschermend mijn armen over elkaar en probeer het beeld van Balekin die Cardan straft te verdringen. Dit is niet het moment om medelijden met hem te hebben.

Hij laat zijn hoofd iets naar achteren zakken en kijkt me door zijn donkere wimpers aan. ‘Misschien is dat ook de reden dat het niet klikt tussen ons.’

‘Ik mag jou anders ook niet.’

‘Dat had je al gezegd.’ Hij schenkt me een lome grijns. ‘Dus als je mij en Balekin niet in gedachten hebt, wie dan wel?’

‘Mijn broer, Eik. Ik ga niet in op het hoe en waarom, maar hij heeft de juiste stamboom. Jouw stamboom. Hij kan de kroon dragen.’

Cardan fronst. ‘Weet je dat zeker?’

Ik knik. Het bevalt me niet dat ik hem dit vertel voor ik hem heb gevraagd te doen wat ik wil, maar hij kan vrij weinig met deze kennis. Ik zal hem nooit uitleveren aan Balekin. Hij kan het aan niemand anders dan aan Madoc vertellen, en die weet het al.

‘Dus dan zal Madoc regent zijn,’ merkt Cardan op.

Ik schud mijn hoofd. ‘Daarom heb ik jouw hulp nodig. Ik wil dat jij Eik tot opperkoning kroont, en daarna wil ik hem naar de sterfelijke

wereld sturen zodat hij de kans krijgt om een kind te zijn. Zodat hij de kans krijgt om op een dag een goede koning te zijn.'

'Eik maakt misschien wel andere keuzes dan jij zou willen,' zegt Cardan. 'Misschien geeft hij wel de voorkeur aan Madoc en niet aan jou.'

'Ik ben zelf een gestolen kind geweest. Ik ben in een vreemd land opgegroeid om een veel eenzamere en ergere reden dan deze. Vivi zal voor hem zorgen. En als jij akkoord gaat met mijn plan, zal ik zorgen dat je alles krijgt waar je om hebt gevraagd en meer. Maar ik wil ook iets van jou... Een eed. Ik wil dat je mij trouw zweet.'

Hij laat dezelfde verraste lach horen als toen ik mijn mes in het bureau wierp. 'Je wilt dat ik jou alle macht over mij geef? Vrijwillig?'

'Je denkt dat ik dit niet meen, maar dat doe ik dus wel. Dit is bloedserius.' Ik knijp stiekem in mijn eigen vel om zenuwachtige bewegingen te voorkomen, zodat hij niet doorkrijgt hoe nerveus ik ben. Ik moet uiterst beheerst en vol zelfvertrouwen overkomen. Mijn hart slaat op hol. Ik voel me nu zoals toen ik als kind met Madoc schaakte... Dan zag ik de winnende zetten voor me, vergat ik voorzichtig te zijn en werd ik verrast door een zet van zijn kant waar ik geen rekening mee had gehouden. Ik herinner mezelf eraan adem te halen, me te concentreren.

'Onze belangen vallen samen,' zegt hij. 'Waar heb je mijn eed voor nodig?'

Ik adem diep in. 'Ik moet zeker weten dat je me niet zult verraden. Jij bent te gevaarlijk met de kroon in je handen. Wat als je die toch op het hoofd van je broer zet? Wat als je die voor jezelf wilt?'

Hij denkt na. 'Ik zal je precies vertellen wat ik wil... Het stuk land waar ik woon. Ik wil dat het met alles erop en eraan aan mij wordt overgedragen. Heulhuis. Dat wil ik.'

Ik knik. 'Afgesproken.'

'Ik wil elke laatste fles uit de koninklijke kelder, ongeacht hoe oud of zeldzaam die is.'

'Die zijn van jou.'

'En ik wil dat de Kakkerlak me leert stelen.'

Ik staar hem verbijsterd aan. Meent hij dat nu? Zo te zien wel. 'Waarom?' vraag ik uiteindelijk.

‘Dat zou van pas kunnen komen. Trouwens, ik mag hem.’

‘Prima,’ zeg ik ongelovig. ‘Ik bedenk wel iets om dat te regelen.’

‘Denk je echt dat je dat allemaal kunt beloven?’ Hij kijkt me nadenkend aan.

‘Ja. Dat denk ik inderdaad. En ik beloof je dat we Balekins plannen zullen dwarsbomen. Wij zullen de kroon van Faerie bemachtigen,’ vertel ik hem overmoedig. Hoeveel beloften kan ik doen voor ik er rekenschap voor moet afleggen? Hopelijk nog een paar.

Cardan laat zich op Dains stoel vallen. Vanachter het bureau kijkt hij me koel aan vanuit een positie van autoriteit.

‘Twijfel knaagt aan me, maar die negeer ik. Ik kan dit. Ik kan dit. Ik hou mijn adem in.’

‘Je krijgt mijn diensten voor een jaar en een dag.’

‘Dat is niet lang genoeg. Ik kan niet...’

Hij snuift. ‘Ik weet zeker dat je broer tegen die tijd al is gekroond en vertrokken. Of we hebben verloren, ondanks je beloften, en dan doet het er allemaal niet meer toe. Je zult geen beter aanbod van me krijgen, vooral niet als je me nog een keer bedreigt.’

Het levert me in ieder geval meer tijd op. Ik zucht. ‘Prima. Afsgesproken.’

Cardan komt naar me toe.

Ik heb geen idee wat hij van plan is. Als hij me kust, ben ik bang dat ik word verteerd door die hongerige en vernederende drang die ik de eerste keer voelde. Maar als hij voor me knielt, ben ik zo verrast dat ik niet meer helder kan nadenken.

Hij pakt mijn hand vast en krult zijn koele vingers om de mijne. ‘Goed...’ Hij klinkt totaal niet als een vazal die op het punt staat zijn dame trouw te zweren. ‘Jude Duarte, dochter van klei, ik beloof je trouw. Ik zal optreden als je rechterhand. Ik zal als je schild dienen. Ik zal handelen naar aanleiding van jouw wil. Zo zal het zijn voor een jaar en een dag... en geen minuut langer!’

‘Je hebt die gelofte al aangepast!’ Ik hoor zelf dat ik gespannen klink. Zelfs bij het uitspreken van die woorden be kroop me al het gevoel dat hij de overhand kreeg. Op de een of andere manier is hij degene die aan de touwtjes trekt.

Hij gaat in een vloeiende beweging staan en laat mijn hand los. ‘Wat nu?’

‘Ga maar weer slapen. Ik maak je over een tijdje wakker om uit te leggen wat we moeten doen.’

‘Zoals u beveelt.’ Er speelt een spottend lachje om Cardans mond. Dan gaat hij terug naar de slaapzaal, waarschijnlijk om op zijn matras neer te ploffen.

Wat is het toch vreemd om hem hier te hebben, slapend tussen alledaagse lakens, terwijl hij dagen dezelfde kleren draagt, brood en kaas eet, zonder daarover te klagen. Het lijkt bijna alsof hij de voorkeur geeft aan een nest vol spionnen en sluipmoordenaars boven de pracht van zijn eigen bed.

De vorsten van de Seelie- en Onseeliehoven, samen met de ongebonden wilde fey die voor de kroning waren gekomen, hebben hun verschillende kampen opgeslagen op de meest oostelijk gelegen hoek van het eiland. Ze hebben tenten opgezet; sommige van kleurrijke stugge stof, andere van ragfijne zijden doeken.

Als ik dichterbij kom, zie ik kampvuren branden. De geuren van honingwijn en rottend vlees verspreiden zich door de lucht.

Cardan staat naast me, helemaal in het zwart gekleed. Hij heeft zijn gezicht gewassen en zijn donkere haar is naar achteren gekamd. Hij ziet er bleek en vermoeid uit, ook al heb ik hem zo lang mogelijk laten slapen.

Ik heb de Schim en de Kakkerlak niet gewekt aangezien Cardan zijn eed heeft gezworen. In plaats daarvan heb ik bijna een uur lang mijn strategie doorgenomen met de Bom. Zij is degene die de schone kleren voor Cardan heeft gehaald en die het met me eens was dat hij van pas zou kunnen komen. Zo ben ik te weten gekomen dat ik hier moet zijn, en het is de reden dat ik nu op het punt sta om een vorst te zoeken die bereid is een andere heerser dan Balekin te steunen. Als mijn plan kans van slagen wil hebben, heb ik iemand op dat feest nodig die aan de kant van de nieuwe koning staat; het liefst iemand met de macht om

te voorkomen dat een feestdiner onttaardt in een nieuwe slachtpartij mocht er iets verkeerd gaan.

Er zullen op zijn minst allerlei afleidingen nodig zijn om ervoor te zorgen dat ik Eik daar weg kan krijgen. De glazen bollen van de Bom zullen niet voldoende zijn. Wat ik in ruil daarvoor zal moeten bieden, weet ik niet. Ik heb al mijn eigen beloften al vergeven, nu zal ik die van de kroon aanbreken.

Ik adem diep in. Als ik eenmaal voor de dames en heren van Faerie sta en verklaar dat ik het tegen Balekin op wil nemen, heb ik alle schepen achter me verbrand. Dan kan ik niet meer thuis onder mijn dekens kruipen of hiervoor weglopen. Als ik dit doe, ben ik aan Faerie gebonden tot Eik op de troon zit.

We hebben vanavond en morgen een halve dag voor het feest, voor ik naar Heulhuis moet gaan, voor mijn plannen slagen of compleet mislukken.

Er is maar één manier om Faerie voor Eik te bewaren: ik moet blijven. Ik zal wat ik van Madoc en het Schaduwhof heb geleerd moeten gebruiken om met manipulatie en moord ervoor te zorgen dat de troon klaar voor hem is. Ik heb tien jaar gezegd, maar misschien is zeven jaar genoeg. Dat is niet zo lang. Zeven jaar van vergif drinken, van nooit slapen, van altijd in hoogste staat van paraatheid verkeren. Nog zeven jaar, en misschien zal Faerie dan een veiliger en beter land zijn. En dan heb ik mijn plekje hier wel verdiend.

‘Het grote spel’, zo had Locke het omschreven toen hij me ervan beschuldigde het te spelen. Dat was toen niet het geval, maar nu wel. En misschien heb ik iets van Locke geleerd. Hij heeft een verhaal van me gemaakt, en nu ga ik een verhaal maken van iemand anders.

‘Dus ik moet hier blijven en jou van informatie voorzien,’ zegt Cardan, die tegen een bitternootboom leunt. ‘En jij gaat royalty paaïen? Dat is de omgekeerde wereld.’

Ik kijk hem doordringend aan. ‘Ik kan charmant zijn. Ik heb jou toch ook gecharmeerd?’

Hij rolt met zijn ogen. ‘Ik zou er niet van uitgaan dat anderen mijn verdorven smaak delen.’

‘Ik ga je een bevel geven,’ zeg ik. ‘Oké?’

Er trekt een spiertje bij zijn kaak.

Ik weet zeker dat het voor een prins van Faerie slikken is om te worden beheerst, vooral door mij, maar hij knikt. Ik spreek de woorden: 'Ik beveel je hier te wachten tot ik er klaar voor ben om dit bos te verlaten, er direct gevaar dreigt of er een hele dag is verstreken. Tijdens het wachten beveel ik je geen geluid te maken of een signaal te geven om anderen naar je toe te lokken. Als er direct gevaar dreigt of er een dag is verstreken zonder dat ik ben teruggekeerd, beveel ik je terug te gaan naar het Schaduwhof, waarbij je je zo goed mogelijk verbergt tot je daar bent.'

'Niet slecht.' Het lukt hem zijn hooghartige, koninklijke uitstraling te behouden terwijl hij dat compliment geeft.

Irritant.

'Oké. Vertel me nu maar wat je over koningin Annet weet.' Ik weet zelf het volgende: ze heeft als eerste de kroningsceremonie verlaten. Dat betekent dat ze of de pest heeft aan Balekin, of aan elke opperkoning. Ik moet er alleen achter zien te komen wat daarvoor de reden was.

'Het Hof der Motten is uitgestrekt en zeer traditioneel Onseelie. Ze is praktisch ingesteld en direct, en ze waardeert pure macht meer dan andere dingen. Ik heb gehoord dat ze haar minnaars opeet als ze die beu is.' Hij trekt zijn wenkbrauwen op.

Daar moet ik onwillekeurig om glimlachen. Het is bizar om dit samen met uitgerekend Cardan te doen. En het is nog veel vreemder dat hij op deze manier met mij praat, zoals hij met Nicasia of Locke zou praten.

'Waarom is ze dan bij de kroning weggelopen? Het klinkt alsof zij en Balekin perfect voor elkaar zouden zijn.'

'Ze heeft geen erfgenamen,' vertelt hij. 'En ze is doodsbang dat ze die ook nooit zal krijgen. Volgens mij zal zij de zinloze slachting van een complete familie niet op prijs stellen. Daarnaast denk ik niet dat ze onder de indruk zal zijn geweest dat Balekin ze allemaal heeft gedood en nog steeds dat podium zonder kroon heeft verlaten.'

Ik zucht. 'Oké.'

Hij pakt mijn pols vast.

Het komt als een schok om zijn warme huid tegen de mijne te voelen.

‘Wees voorzichtig,’ zegt hij, maar dan glimlacht hij. ‘Het zou wel heel saai zijn om hier een hele dag te zitten alleen maar omdat jij jezelf hebt laten vermoorden.’

‘Mijn laatste gedachte zou aan jouw verveling zijn gewijd.’ Met die woorden vertrek ik naar het Onseeliekamp van koningin Annet.

Er branden geen vuurtjes en de tenten zijn van een ruw moerasgroen materiaal gemaakt. Er staan een trol en een kobold op wacht. De trol draagt een wapenrusting die in een donkere kleur is geverfd die me iets te veel op die van gedroogd bloed lijkt.

‘Eh, hallo.’ Oké, daar moet ik op oefenen. ‘Ik ben een boodschapper en ik moet de koningin spreken.’

De trol tuurt naar me, duidelijk verrast een mens voor zich te zien. ‘En wie durft er zo’n heerlijke boodschapper naar ons hof te sturen?’

Volgens mij probeert hij me te vleien, maar dat is lastig met zekerheid vast te stellen. ‘Opperkoning Balekin,’ lieg ik. Ik vermoed dat zijn naam me het snelst entree zal geven.

Daar moet hij om glimlachen, maar niet op een vriendelijke manier. ‘Wat stelt een koning voor zonder kroon? Dat is een raadsel, maar we kennen allemaal het antwoord: helemaal niets.’

De andere wachter lacht. ‘We laten jou er niet langs, lekker hapje. Ga maar snel terug naar je meester en zeg hem dat koningin Annet hem niet erkent, al kan ze zijn gevoel voor drama wel waarderen. Ze zal niet met hem dineren, hoe vaak hij het haar vraagt of wat voor goddelijke steekpenningen hij ook met zijn boodschappen meestuurt.’

‘Het is niet wat jullie denken,’ zeg ik.

‘Heel goed, blijf anders een tijdje bij ons. Ik durf te wedden dat jouw botten fantastisch kraken.’ De trol lacht met lichte dreiging zijn scherpe tanden bloot.

Ik weet dat hij het niet meent. Als dat het geval was, had hij totaal iets anders gezegd en me gewoon opgepeuzeld. Toch ga ik weg. Er zijn etiquetteregels die gelden voor iedereen die naar de kroning is gekomen, maar de etiquette voor het Volk is zo ingewikkeld dat ik nooit zeker weet of ze me beschermt of niet.

Prins Cardan ligt op zijn rug op de open plek op me te wachten, alsof hij daar de sterren heeft geteld. Hij kijkt vragend op.

Ik schud mijn hoofd en laat me op het gras zakken. ‘Ik heb haar niet eens kunnen spreken.’

Hij keert zich naar me toe. Het maanlicht benadrukt de hoeken van zijn gezicht, zijn puntige oren en hoe scherp zijn jukbeenderen zijn. ‘Dan heb je iets verkeerd gedaan.’

Ik wil tegen hem uitvallen, maar hij heeft gelijk. Ik heb het verknald. Ik moet formeler zijn, er zekerder van zijn dat het mijn recht is om een vorst te spreken, alsof ik daaraan gewend ben. Ik heb alles geoefend wat ik tegen haar wilde zeggen, maar niet hoe ik bij haar moest komen. Dat deel had me makkelijk geleken. Nu weet ik wel dat dat niet het geval zal zijn. Ik ga naast hem liggen en kijk naar de sterren. Als ik er de tijd voor had, zou ik er een kaart van maken om mijn geluk daarin te bestuderen. ‘Prima. Als jij mij was, wie zou je dan willen spreken?’

Hij brengt zijn gezicht vlak bij het mijne. ‘Heer Roiben en Severin, de zoon van de Elzenkoning.’

Ik frons. ‘Maar zij horen niet bij het opperhof. Ze zijn niet trouw aan de kroon.’

‘Precies.’ Cardan steekt een vinger uit om die over de rand van mijn oor te laten glijden.

Over de kromming, zo besef ik. Ik huiver, doe mijn ogen dicht omdat ik me zo schaam.

Hij blijft praten, maar lijkt te beseffen waar hij mee bezig is en trekt vlug zijn hand weg.

Nu schamen we ons allebei.

‘Zij hebben minder te verliezen en meer te winnen door mee te doen aan een plan dat sommigen als verraad zouden zien. Severin is volgens de geruchten het meest gesteld op een menselijke ridder en heeft een sterfelijke geliefde, dus hij zal met je praten. En zijn vader was verbannen, dus de erkenning van zijn hof zal belangrijk voor hem zijn. Wat betreft heer Roiben... Door de verhalen klinkt hij als een tragisch figuur. Een Seelieridder, tientallen jaren gekweld als bediende in het Onseeliehof waar hij de heerser van werd. Ik weet niet wat je zo iemand moet aanbieden, maar zijn hof is dermate groot dat als je hem zover

kunt krijgen dat hij Eik steunt, zelfs Balekin zenuwachtig zou worden. Daarnaast weet ik dat hij een gade heeft op wie hij gek is, al heeft ze een lage positie. Probeer haar niet tegen je in het harnas te jagen.'

Ik herinner me hoe Cardan ons aangeschoten langs de wachtters heen had gekletst bij de kroning. Hij kent deze wezens, hun gewoonten. Het maakt niet uit hoe hooghartig hij klinkt als hij me raad geeft of dat ik me aan hem erger, ik zou gek zijn als ik niet naar hem zou luisteren. Ik ga weer staan en hoop dat ik geen rode vlekken op mijn wangen heb.

Cardan komt overeind zitten, alsof hij nog iets wil zeggen.

'Ik weet het.' Ik draai me om. 'Ik mag je niet vervelen door dood te gaan.' Ik besluit mijn geluk te beproeven bij de zoon van de Elzenkoning. Severins kamp is klein, net als zijn domein, een stuk bos in de buurt van Roibens Hof der Termieten, en het is noch Seelie, noch Onseelie van aard.

Zijn tent is gemaakt van een zware stof die zilver en groen is geverfd. Daar vlakbij zit een stel ridders rond een knappend vuurtje. Ze dragen geen van allen een wapenrusting, alleen zware leren tunieken en laarzen. Eentje is bezig met een kleine stellage om een ketel boven het vuur te hangen en zo water te koken. De mensenjongen die ik bij de kroning bij Severin had gezien, die roodharige die mij had zien staren, praat op zachte toon met een van de ridders. Even later lachen ze allebei. Niemand let op mij.

Ik loop naar het vuur toe. 'Pardon,' zeg ik, al vraag ik me af of zelfs dat te beleefd is voor een koninklijke boodschapper. 'Tja, er zit niets anders op dan verder te gaan. 'Ik heb een boodschap voor de zoon van de Elzenkoning. De nieuwe opperkoning wil een regeling met hem treffen.'

'O, echt?'

Tot mijn verrassing is de jongen de eerste die wat zegt. 'Ja, sterveling,' zeg ik, als de hypocriet die ik ben. Maar, kom op, dat is precies hoe een van Balekins bedienden tegen hem zou praten.

Hij rolt met zijn ogen en zegt iets tegen een van de andere ridders terwijl hij gaat staan.

Het duurt even voor het tot me doordringt dat ik naar heer Severin kijk. Haar in de kleur van herfstbladeren, mosgroene ogen en hoorns

die zich van zijn voorhoofd omkrullen tot vlak boven zijn oren. Ik kijk ervan op dat hij bij de rest van zijn gevolg om een vuur zit, maar ik herstel me snel genoeg om me te herinneren dat ik moet buigen. 'Ik moet u onder vier ogen spreken.'

'O?'

Ik zwijg.

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. 'Natuurlijk,' zegt hij. 'Deze kant op.' 'Je kunt haar maar beter helen,' roept de jongen ons na. 'Serieus, betoverde menselijke bedienden zijn freaky!'

Severin reageert niet.

Ik volg hem de tent in. De anderen blijven buiten, maar binnen blijkt wel een aantal vrouwen in gewaden op kussens te zitten en een fluitist speelt een deuntje. Een vrouwelijke ridder zit naast ze, met haar zwaard op haar schoot. Het wapen is zo mooi dat ik er kort naar staar.

Severin brengt me naar een lage tafel vol eten en drinken met daaromheen gecapitonneerde krukken. Er staan een zilveren karaf vol water met een handvat van hoorn, een schaal vol druiven en abrikozen en een bord vol pastetjes met honing op. Hij gebaart dat ik kan gaan zitten en als ik dat doe, neemt hij zelf plaats op een andere kruk.

'Eet wat je wilt,' zegt hij, waarbij hij het meer als beleefdheid laat klinken dan als een bevel.

Ik negeer het voedsel. 'Ik wil u vragen om een kroningsceremonie bij te wonen, maar Balekin is niet degene die zal worden gekroond.'

Hij kijkt niet bijzonder verrast, maar eerder achterdochtig. 'Dus jij bent niet zijn boodschapper?'

'Ik ben de boodschapper van de volgende opperkoning.' Ik haal Cardans ring uit mijn zak als bewijs dat ik een link heb met de koninklijke familie en dat ik dit hele verhaal niet uit mijn duim zuig. 'Balekin zal niet de volgende opperkoning zijn.'

'Aha.' Hij komt heel ongeïnteresseerd over, maar zijn blik gaat naar de ring.

'En ik kan u beloven dat uw hof als onafhankelijk erkend zal worden als u ons helpt. Er zal u geen dreiging van verovering boven het hoofd hangen van de nieuwe opperkoning. In plaats daarvan bieden we u een bondgenootschap aan.' Ik word opeens bevangen door angst en

het lukt me maar net die laatste woorden eruit te persen. Als hij me niet wil helpen, bestaat de kans dat hij me zal verraden bij Balekin. Als dat gebeurt, wordt alles een stuk moeilijker.

Ik kan veel onder controle houden, maar dit niet.

Severin kijkt met een strak gezicht terug. 'Ik zal je niet beledigen door je te vragen wie je vertegenwoordigt. Er is maar één mogelijkheid: prins Cardan, over wie ik veel heb gehoord. Maar ik ben niet de ideale kandidaat om je te helpen, juist vanwege de redenen waarom je aanbod zo verleidelijk is. Mijn hof wordt als onbelangrijk gezien. En daarnaast ben ik de zoon van een verrader, dus mijn eer weegt niet zwaar.'

'U gaat toch al naar het banket van Balekin. Het enige wat ik van u nodig heb is hulp op het kritieke moment.' Hij komt in de verleiding, dat heeft hij al toegegeven. Misschien is het slechts een kwestie van hem verder overtuigen. 'Wat u ook over prins Cardan heeft gehoord, hij zal een betere koning zijn dan zijn broer.' Daar is in ieder geval geen woord van gelogen.

Severin werpt een blik op de opening van de tent, alsof hij zich afvraagt wie me kan horen. 'Ik zal je helpen zolang ik niet de enige ben. Dit zeg ik voor zowel jouw bestwil als die van mezelf.' Hij gaat staan. 'Ik wens jou en de prins het beste toe. Als jullie me nodig hebben, zal ik doen wat ik kan.'

Ik sta ook op en maak opnieuw een buiging. 'Dat is heel gul van u.'

Bij het verlaten van zijn kamp schieten er allerlei gedachten door mijn hoofd. Aan de ene kant is het me gelukt. Ik heb het voor elkaar gekregen om een van de leiders van Faerie te spreken zonder mezelf voor schut te zetten. Het is me zelfs zo ongeveer gelukt om hem over te halen aan mijn plan mee te werken. Maar ik heb nog een andere vorst nodig, een met meer invloed.

Er is een plek die ik heb vermeden. Het grootste kamp is dat van Roiben van het Hof der Termieten. Hij staat erom bekend bloeddorstig te zijn en heeft zijn twee kronen met geweld bemachtigd, dus er is geen enkele reden waarom hij bezwaar zou hebben tegen Balekins bloeddorstige coup. Toch lijkt Roiben de mening van Annet van het Hof der Motten te delen dat Balekin er zonder een kroon niet toe doet.

Misschien zal hij een van Balekins boodschappers ook niet wil-

len spreken. Gezien de omvang van zijn kamp kan ik me niet eens voorstellen langs hoeveel wachters ik zal moeten komen om hem te kunnen spreken, maar misschien kan ik er binnensluipen. Met al dat Volk zal een persoon extra toch niet opvallen?

Ik sprokkel gevallen takken bij elkaar, tot ik een bundel heb die groot genoeg is om een mooie bijdrage te leveren aan een vuur, en loop met gebogen hoofd naar het Termietenkamp. Er staan rondom ridders op wacht, maar ze letten inderdaad nauwelijks op me als ik ze passeer.

Ik ben haast dronken door het succes van mijn plan. Toen ik jong was, hield Madoc soms midden in een potje van het molenspel op. Het bord bleef dan staan tot we ermee verdergingen. De hele dag en nacht dacht ik dan na over mijn zetten en die van hem tot, als we er weer voor gingen zitten, we niet langer het oorspronkelijke potje speelden. Maar waar ik vaak geen rekening mee hield waren zijn te-genzetten. Ik had een geweldige strategie voor mezelf bepaald, maar niet voor het betreffende potje.

Zo voel ik me nu, terwijl ik het kamp in loop. Ik speel een spel tegen Madoc, en hoewel ik plannetjes en listen kan bedenken, levert dat me niets op als ik die van hem niet kan voorspellen.

Ik laat het brandhout naast een vuur vallen. Een vrouw met blauwe huid en zwarte tanden kijkt me even aan, maar gaat dan verder met haar gesprek met een man met de hoeven van een geit. Ik klop stukjes bast van mijn kleren en loop zo ontspannen en achteloos mogelijk naar de grootste tent. Als ik een stuk schaduw tegenkom, maak ik daar gebruik van om onder de rand van de stof door te kruipen. Heel even blijf ik daar liggen, aan beide zijden half verscholen, maar ook half zichtbaar.

De binnenkant van de hoofdtent wordt verlicht door lantaarns die met groen alchemisch vuur branden waardoor alles een misselijkmakende gloed krijgt. Verder is het interieur weelderig. Er liggen overal kleden over elkaar. Er staan zware houten tafels, stoelen en een bed vol dierenvellen en spreien van brokaat waar granaatappels op zijn geborduurd.

Tot mijn verbazing staan er papieren bakjes met eten op tafel. De

pixie met de groene huid die samen met Roiben bij de kroning was, brengt met eetstokjes slierten bami naar haar mond. Hij zit naast haar en breekt zorgvuldig een gelukskoekje open.

‘Wat staat er op het briefje?’ vraagt het meisje. ‘Iets als “Dat leuke reisje dat je je vriendin had beloofd is zoals altijd met een bloedbad geëindigd”?’

‘Er staat: “Je schoenen zullen je vandaag blij maken,”’ reageert hij droogjes. Hij schuift het reepje papier over de tafel naar haar toe zodat ze het zelf kan lezen.

Ze werpt een blik op zijn leren laarzen.

Hij haalt met een glimlachje zijn schouders op.

Dan word ik ruw bij mijn verstopplek weggesleurd. Ik rol me buiten de tent op mijn rug en zie een ridder met getrokken zwaard staan. Dit is helemaal mijn eigen schuld. Ik had verder moeten krui-
pen, had me ergens in de tent moeten verstoppen in plaats van naar dat gesprek te luisteren, hoe onverwacht dat ook was.

‘Sta op.’ Het is Dulcamara.

Zo te zien herkent ze me niet. Ik krabbel overeind.

Ze dwingt me de tent in te lopen en schopt me in mijn knieholte als we er eenmaal zijn zodat ik languit op de kleden val. Het feit dat die zo dik zijn komt me nu goed uit. Ik verzet me niet als ze haar laars op mijn onderrug zet alsof ik een prooi ben die ze heeft gevelde.

‘Ik heb een spion betrapt,’ kondigt ze aan. ‘Zal ik haar nek breken?’

Ik zou me kunnen omdraaien en haar enkel kunnen vastpakken. Zo zou ze lang genoeg uit balans zijn dat ik zou kunnen opstaan. Als ik haar been verdraai en wegren, zou ik misschien kunnen ontsnappen. In het slechtste geval zou ik een wapen kunnen pakken om tegen haar te vechten.

Maar ik ben gekomen voor een audiëntie met heer Roiben, en die heb ik nu. Ik blijf stilliggen zodat Dulcamara me onderschat.

Heer Roiben is om de tafel gelopen en buigt zich over me heen. Zijn witte haar valt om zijn gezicht terwijl hij me zonder medeleven aankijkt. ‘En bij welk hof hoor jij?’

‘Dat van de opperkoning,’ zeg ik. ‘De ware opperkoning, Eldred, die is gedood door zijn zoon.’

‘Ik weet eigenlijk niet of ik je geloof.’

Hij verrast me met zowel de mildheid van zijn woorden als met zijn aanname dat ik lieg.

‘Kom bij ons zitten en eet wat. Ik wil meer van je verhaal horen. Dulcamara, je kunt gaan.’

‘Gaat u het nog voeren ook?’ vraagt ze mokkend.

Hij geeft geen antwoord en na een korte, ijzige stilte lijkt ze zich haar positie te herinneren. Met een buiging neemt ze afscheid.

Ik ga naar de tafel. De pixie staart me aan met haar inktzwarte ogen, als die van Tatterfell. Het extra gewrichtje in haar vingers valt me op als ze naar een loempia reikt.

‘Toe maar,’ zegt ze. ‘Er is genoeg, al heb ik wel de meeste zakjes wasabi gebruikt.’

Roiben kijkt afwachtend toe.

‘Sterfelijk eten,’ merk ik op, hopelijk op een neutrale manier.

‘We leven zij aan zij met stervelingen, nietwaar?’ zegt hij.

‘Ik denk dat zij niet alleen zij aan zij met ze leeft,’ werpt de pixie tegen, terwijl ze me bekijkt.

‘Mijn excuses.’ Hij wacht.

Het dringt tot me door dat ze verwachten dat ik iets eet. Ik prik een dumpling aan een eetstokje en prop die in mijn mond. ‘Lekker.’

De pixie gaat verder met haar maaltijd.

Roiben gebaart naar haar. ‘Dit is Kaye. Ik stel me zo voor dat je weet wie ik ben, gezien het feit dat je mijn kamp binnen bent geslopen. En onder welke naam ben jij bekend?’

Ik ben er niet aan gewend dat ik zo uitzonderlijk beleefd word benaderd; het is heel hoffelijk van hem om me niet naar mijn echte naam te vragen. ‘Jude,’ zeg ik, omdat namen geen macht geven over stervelingen. ‘En ik ben gekomen omdat ik een ander dan Balekin op de troon kan krijgen, maar daar heb ik uw hulp voor nodig.’

‘Iemand die beter is dan Balekin of een willekeurig iemand?’ vraagt hij.

Ik frons. Hoe moet ik daar nu antwoord op geven? ‘Iemand die niet

het grootste deel van zijn familie op dat podium heeft vermoord. Is dat niet automatisch beter?’

De pixie, Kaye, lacht. Heer Roiben kijkt naar zijn hand op de houten tafel en dan weer naar mij, maar ik kan niets van zijn grimmige gezicht lezen.

‘Balekin is geen diplomaat, maar hij kan het wellicht leren. Hij is duidelijk ambitieus en hij heeft een genadeloze coup gepleegd. Dat kan niet iedereen.’

‘Ik kon er bijna niet naar kijken,’ vertelt Kaye.

‘Het is hem niet helemaal gelukt, en ik had niet de indruk dat u hem erg mocht, na wat u bij de kroning tegen hem zei.’

Roibens mondhoeken krullen iets om. Het is een heel miniem gebaar dat nauwelijks opvalt. ‘Dat is ook zo. Ik vind het laf van hem om in een driftbui zijn zussen en vader te doden. Hij heeft zich achter zijn leger verscholen, heeft zijn generaal de uitverkoren erfgenaam van de opperkoning laten afmaken. Daaruit blijkt dat hij zwak is, en het is het soort zwakte dat onvermijdelijk zal worden uitgebuit.’

Er loopt een onheilspellende rilling over mijn rug. ‘Wat ik nodig heb is dat iemand getuige is van een kroning, iemand met voldoende macht zodat die getuigenis ertoe doet. U. Het zal op Balekins feest gebeuren, morgenavond. Als u het laat gebeuren en uw eed aan de nieuwe opperkoning geeft...’

‘Niets persoonlijks, hoor,’ onderbreekt Kaye me, ‘maar wat heb jij hiermee te maken? Waarom kan het jou iets schelen wie de troon krijgt?’

‘Omdat ik hier woon,’ zeg ik. ‘Ik ben hier opgegroeid. Ook al haat ik het hier de helft van de tijd, dit is mijn thuis.’

Heer Roiben knikt langzaam. ‘En je bent niet van plan om me te vertellen wie de kandidaat is of hoe je die kroon op zijn hoofd krijgt?’

‘Liever niet.’

‘Ik zou ervoor kunnen zorgen dat Dulcamara je martelt tot je erom smeekt om me al je geheimen te mogen vertellen.’

Hij zegt het heel bedachtzaam, vermeldt slechts een feit, maar het herinnert me eraan hoe afgrijselijk zijn reputatie is. Geen enkele hoeveelheid afhaalchineses of beleefdheid mag me laten vergeten met wie

ik hier precies te maken heb. ‘Zou u dan niet net zo’n lafaard zijn als Balekin?’ Ik probeer hetzelfde zelfvertrouwen uit te stralen als bij het Schaduwhof, als bij Cardan. Ik mag hem niet laten merken dat ik bang ben, of in ieder geval niet precies hoe bang ik ben.

We staren elkaar lange tijd aan, terwijl de pixie ons allebei in de gaten houdt.

Uiteindelijk blaast heer Roiben zijn adem uit. ‘Waarschijnlijk nog een grotere lafaard. Heel goed, Jude, koningsmaker. We zullen een gok met jou wagen. Zet de kroon op het hoofd van een ander dan Balekin en ik zal je helpen die daar te houden.’ Hij laat een korte stilte vallen. ‘Maar dan doe jij ook iets voor mij.’

Ik wacht gespannen af.

Hij zet zijn vingertoppen tegen elkaar. ‘Op een dag zal ik je koning om een gunst vragen.’

‘U wilt dat ik ergens akkoord mee ga zonder te weten waar het om gaat?’ flap ik eruit.

Er valt niets van zijn stoïcijnse gezicht af te lezen. ‘Nu begrijpen wij elkaar.’

Ik knik. Wat kan ik anders doen? ‘Iets van gelijke waarde,’ verduidelijk ik. ‘En iets wat binnen onze macht ligt.’

‘Dit is een zeer interessante vergadering geweest,’ zegt heer Roiben met een raadselachtig glimlachje.

Ik maak aanstalten om te vertrekken als Kaye me een donkere knip-oog geeft.

‘Succes, sterveling.’

Met haar woorden in mijn achterhoofd verlaat ik het kamp en keer ik terug naar Cardan.

De Schim is op als we terugkomen. Hij is al op pad geweest en heeft een handje piepkleine appeltjes, wat gedroogd hertenvlees, verse boter en tientallen flessen wijn gehaald. Hij heeft ook een aantal meubelstukken meegenomen die ik uit het paleis herken: een met bewerkte zijde beklede divan, satijnen kussens, een glinsterende spreij van spinnenzijde en een theeservies van chalcedoon.

Hij zit op de divan en komt zowel gespannen als uitgeput over.

Volgens mij rouwt hij, maar niet op een menselijke manier.

‘Nou? Volgens mij was me geld beloofd.’

‘En wat als ik je wraak beloof?’ Weer ben ik me bewust van de last van alle schulden op mijn schouders.

Hij wisselt een blik met de Bom. ‘Dus ze heeft echt een plan.’

De Bom maakt het zich gemakkelijk op een kussen. ‘Een geheim dat veel beter is dan een plan.’

Ik pak een appel, loop naar de tafel en ga daarop zitten. Ik moet doortastend zijn, doen alsof dit paleis van mij is, alsof ik de dochter van de generaal ben, alsof dit me echt gaat lukken. ‘We gaan naar het feest van Balekin en stelen zo zijn koninkrijk onder hem vandaan. Is dat wraak genoeg?’

Er verschijnt een glimlachje om de mond van de Schim. Hij haalt

vier zilveren bekers uit de kast en zet ze voor me neer. ‘Een borrel?’

Ik schud mijn hoofd en kijk toe terwijl hij inschenkt.

Hij keert terug naar de divan, maar gaat op het puntje ervan zitten alsof hij elk moment verwacht overeind te moeten springen en neemt dan een flinke slok.

‘Je vertelde over de moord op Dains ongeboren kind,’ zeg ik.

De Schim knikt. ‘Ik zag je gezicht toen Cardan het over Liriope had en toen je begreep wat ik daarmee te maken had.’

‘Daar keek ik van op,’ zeg ik eerlijk. ‘Ik wilde geloven dat Dain anders was.’

Cardan snuift en pakt naast zijn eigen zilveren beker ook degene die voor mij was bedoeld.

‘Moord is een wreed vak,’ zegt de Schim. ‘Ik geloof dat Dain als opperkoning net zo eerlijk was geweest als welke prins van het Volk dan ook. Maar mijn vader was een sterveling. Hij zou Dain niet als een fatsoenlijke man hebben gezien. Hij zou mij ook geen fatsoenlijke man hebben gevonden. Je doet er goed aan voor jezelf vast te stellen hoeveel waarde je hecht aan “fatsoen” voor je verdergaat in de wereld van spionage.’

Hij heeft waarschijnlijk gelijk, maar ik heb nu geen tijd om daarover na te denken. ‘Je begrijpt het niet. Het kind van Liriope heeft het overleefd.’

Hij kijkt de Bom duidelijk verbijsterd aan. ‘Dát is het geheim?’

Ze knikt een beetje zelfgenoegzaam. ‘Dat is het plan.’

De Schim werpt haar een lange blik toe alvorens zijn aandacht op mij te richten. ‘Ik wil geen nieuwe positie zoeken. Ik wil hier blijven en de volgende opperkoning dienen. Dus, ja, laten we het koninkrijk stelen.’

‘We hoeven niet fatsoenlijk te zijn,’ vertel ik de Schim. ‘Maar laten we wel proberen eerlijk te zijn. Zo eerlijk als elke prins van Faerie.’

De Schim glimlacht.

‘Misschien zelfs een beetje eerlijker,’ zeg ik met een blik op Cardan.

De Schim knikt. ‘Dat zou ik fijn vinden.’ Dan wekt hij de Kakkerlak.

Ik moet alles opnieuw uitleggen. Als ik bij het stuk van het banket kom en wat er volgens mij zal gebeuren, onderbreekt de Kakkerlak me

zo vaak dat ik er nauwelijks een complete zin uit krijg. Als ik klaar ben, pakt hij een rol perkament en een kroontjespen uit een van de kastjes en schrijft hij op wie waar op welk punt moet zijn wil het plan lukken.

‘Je bent mijn plan aan het plannen,’ protesteer ik.

‘Een beetje maar.’ Hij likt aan de punt van de pen en schrijft verder. ‘Maak je ze zorgen om Madoc? Hij zal dit niet op prijs stellen.’

Natuurlijk maak ik me zorgen om Madoc. Als ik dat niet deed, zou ik dit helemaal niet doen, maar hem zo de levende sleutel naar het koninkrijk overhandigen. ‘Ik weet het,’ zeg ik, terwijl ik naar het restje wijn kijk in de beker van de Schim. Zodra ik met Cardan aan mijn arm op dat feest arriveer, zal Madoc weten dat ik mijn eigen plan aan het uitvoeren ben. Hij zal woedend zijn als hij ontdekt dat ik een stokje voor zijn regentschap steek.

En hij is het meest bloeddorstig als hij woedend is.

‘Heb je wel iets om aan te trekken?’ vraagt de Kakkerlak. Bij het zien van mijn verbaasde blik gooit hij zijn handen omhoog. ‘Dit is een politiek spell. Jij en Cardan moeten er fantastisch uitzien voor dit banket. Alles moet er perfect uitzien voor je nieuwe koning.’

We nemen het plan nog een keer door, en Cardan helpt ons een plattegrond van Heulhuis te maken. Ik probeer me niet al te erg bewust te zijn van zijn lange vingers die hij over het papier laat glijden, van de walgelijke kick die ik krijg als hij naar me kijkt.

Tegen de dageraad drink ik drie koppen thee, dan ga ik op pad naar de laatste persoon die ik voor het banket moet spreken: mijn zus Vivienne.

Ik ga naar huis terwijl de zon in zijn gouden glorie opkomt. Madocs huis, denk ik. Dat is nooit echt van mij geweest en dat zal het na vanavond ook nooit meer zijn. Ik voel me een schaduw als ik de wenteltrap beklim, als ik door de ruimtes kom waar ik ben opgegroeid. In mijn slaapkamer pak ik een tas in. Gif, messen, een jurk en sieraden die de Kakkerlak volgens mij gepast extravagant zal vinden. Met tegenzin laat ik de knuffels op mijn bed achter, net als mijn muiltjes, boeken en

favoriete prulletjes. Ik verlaat mijn tweede leven op dezelfde manier als mijn eerste, met te weinig dingen en met oneindige onzekerheid over wat er zal gebeuren.

Dan ga ik naar Vivi's kamer en ik klop op de deur.

Na een paar tellen doet ze slaperig voor me open. 'O, mooi,' zegt ze met een geeuw. 'Je hebt je spullen al gepakt.' Dan ziet ze mijn gezicht en schudt ze haar hoofd. 'Zeg alsjeblieft niet dat je niet meegaat.'

'Er is iets gebeurd,' zeg ik heel zacht, terwijl ik mijn tas neerzet. Er is geen echte reden om mijn aanwezigheid te verbergen, maar dat is een gewoonte van me geworden. 'Luister.'

'Je was verdwenen,' zegt ze. 'Ik heb hier maar gewacht en gewacht, en in het bijzijn van pap gedaan alsof alles in orde was. Ik heb me zorgen gemaakt.'

'Dat weet ik.'

Ze kijkt me aan alsof ze me het liefst een mep wil geven. 'Ik was bang dat je dóód was.'

'Ik ben niet eens een beetje dood.' Ik pak haar arm vast en trek haar naar me toe zodat ik kan fluisteren. 'Maar ik moet je iets vertellen wat je niet leuk gaat vinden: ik heb als spion voor prins Dain gewerkt. Hij had een geas over me uitgesproken zodat ik voor zijn dood niets kon zeggen.'

Ze trekt haar elegant gevormde wenkbrauwen op. 'Spion? Wat houdt dat in?'

'Rondsluipen en informatie vergaren. Wezens vermoorden. En voor je iets zegt: ik was er goed in.'

'Ooo-ké!'

Ze wist dat er iets speelde, maar aan haar gezicht te zien had ze dit niet geraden. Ik ga verder. 'En ik heb ontdekt dat Madoc een politieke zet zal doen waarbij Eik betrokken is.' Ik vertel weer het verhaal van Liriope, Oriana en Dain. Ik heb het nu zo vaak verteld dat het makkelijk is om alleen de belangrijke delen te vertellen, om de informatie snel en overtuigend door te nemen. 'Madoc zal Eik koning maken zodat hij zelf regent wordt. Ik weet niet of dat altijd al zijn plan is geweest, maar ik weet zeker dat het dat nu wel is.'

'En dat is de reden dat je niet met mij naar de mensenwereld gaat?'

‘Ik wil dat je in plaats daarvan Eik meeneemt. Hou hem hier weg tot hij wat ouder is, oud genoeg om geen regent nodig te hebben. Ik blijf hier om ervoor te zorgen dat er iets op hem wacht.’

Vivi zet haar handen op haar heupen. ‘En hoe wil je dat precies voor elkaar krijgen?’

Zo doet ze me aan onze moeder denken. ‘Laat dat maar aan mij over.’ Kende Vivi me maar niet zo goed. Om haar af te leiden vertel ik over het banket van Balekin, over hoe het Schaduwhof me zal helpen om de kroon te bemachtigen. Zij zal Eik moeten voorbereiden op de kroning. ‘Wie de koning beheerst, beheerst het koninkrijk,’ zeg ik. ‘Met Madoc als regent weet je dat Faerie altijd in oorlog zal zijn.’

‘Even voor alle duidelijkheid, je wilt dat ik Eik meeneem uit Faerie, weg bij iedereen die hij kent, en dat ik hem leer een goede koning te zijn?’ Ze lacht vreugdeloos. ‘Onze moeder heeft ooit een Faeriekind ontvoerd, mij. Je weet wat er is gebeurd. Op welke manier zal dit anders zijn?’

‘Er kan iemand komen om hem te bewaken, om jullie allemaal te bewaken... Maar voor de rest heb ik een plan. Madoc zal jullie niet volgen.’ Bij Vivi zal ik me altijd het dwaze jongere zusje voelen dat op het punt staat een flater te begaan.

‘Misschien wil ik geen kindermisje spelen,’ zegt Vivi. ‘Misschien raak ik hem kwijt in een parkeergarage of vergeet ik hem van school te halen. Misschien zal ik hem verschrikkelijke trucjes leren. Misschien geeft hij mij hier straks allemaal de schuld van.’

‘Heb jij een andere oplossing? Geloof je nu echt dat ik dit wil?’ Ik weet dat het klinkt alsof ik haar smeek, maar ik kan er niets aan doen.

Een gespannen moment lang staren we elkaar aan.

Dan ploft ze neer op een stoel en ze laat haar hoofd tegen de rugleuning zakken. ‘Hoe moet ik dit aan Heather uitleggen?’

‘Ik denk dat Eik nog wel het minst schokkende deel is van wat je haar moet vertellen. En het is maar voor een paar jaar. Jij bent onsterfelijk. Trouwens, dát is een van de meer schokkende dingen die ze moet weten.’

Ze werpt me een dodelijke blik toe. ‘Beloof me dat dit het leven van Eik zal redden.’

‘Dat beloof ik.’

‘En beloof me ook dat dit jou niet je leven zal kosten.’

Ik knik. ‘Dat beloof ik.’

‘Liegbeest,’ zegt ze. ‘Je bent een vuile leugenaar en ik haat het en ik haat dit.’

‘Ja, dat weet ik.’ Ze heeft in ieder geval niet gezegd dat ze mij haat.

Ik ben weer op weg naar de uitgang als Taryn de deur van haar slaapkamer opendoet. Ze draagt een klimopgroene rok waar een patroon van vallende blaadjes op zit.

Mijn adem stokt. Ik had er geen rekening mee gehouden haar te zien.

We kijken elkaar lange tijd aan.

Haar blik valt op de tas die over mijn schouder hangt en ze ziet dat ik dezelfde kleren aanheb als bij ons gevecht. Dan doet ze haar deur dicht en laat ze me aan mijn lot over.

Ik ben nog nooit door de voordeuren van Heulhuis naar binnen gegaan. Hiervoor ben ik verkleed als bediende steeds door de keuken geslopen. Nu sta ik voor de geboende houten deuren, die worden verlicht door twee lampen met daarin opgesloten elfjes die wanhopig in rondjes vliegen. Ze verlichten een houtsnijwerk van een enorm, sinister gezicht. De klopper is een ring door zijn neus.

Cardan steekt zijn hand uit.

Omdat ik in Faerie ben opgegroeid ben ik niet heel erg verrast als de ogen van de deur opengaan.

‘Mijn prins,’ zegt die.

‘Mijn deur,’ antwoordt hij, met een glimlach die zowel genegenheid als vertrouwdheid uitstraalt.

Het is bizar om hem zijn onuitstaanbare charme voor iets anders dan iets slechts te zien gebruiken.

‘Gegroet en welkom,’ zegt de deur, die openzwaait.

Daar staat een van Balekins Faeriebedienden die met open mond naar Cardan staart, de vermiste prins. ‘De andere gasten zijn deze kant op,’ lukt het de bediende uiteindelijk te zeggen.

Cardan trekt mijn arm stevig door de zijne en loopt naar binnen.

Ik krijg het warm. Ik moet heel eerlijk tegen mezelf zijn, iets anders

kan ik me niet veroorloven. Ook al weet ik beter, ook al is hij verschrikkelijk, Cardan is ook leuk. Misschien zou ik er blij mee moeten zijn hoe weinig dat ertoe zal doen, maar voor nu is het zenuwslopend.

Cardan draagt kleren van Dain, gestolen uit de kasten in het paleis en vermaakt door een vingervlugge kabouter die een gokschuld had bij de Kakkerlak. Hij ziet er koninklijk uit in verschillende crèmetinten: een jas over een gilet en een wijd overhemd, een pantalon en een halsdoek, met dezelfde laarzen met zilveren neuzen die hij naar de kroning had gedragen. Er bungelt een enkele saffier aan zijn linkeroor. Het is ook de bedoeling dat hij er koninklijk uitziet.

Ik heb geholpen de kleren uit te zoeken, heb geholpen dit plaatje te creëren, en toch heeft het ook effect op mij. Ik draag zelf een flesgroene jurk met oorbellen in de vorm van besjes. Liriopes eikel zit in mijn zak en ik draag het zwaard van mijn vader bij mijn heup. Op mijn huid draag ik een verzameling messen. Het voelt alsof het er niet genoeg zijn.

Iedereen kijkt naar ons. De dames en heren van Faerie. Koningen en koninginnen van andere hoven. De vertegenwoordiger van de koningin van de Onderzee. Balekin. Mijn familie. Eik, die bij Oriana en Madoc staat.

Ik kijk naar heer Roiben, die makkelijk tussen de menigte te vinden is dankzij zijn witte haar, maar hij laat niet blijken dat we elkaar ooit eerder hebben ontmoet. Zijn gezicht is als een masker.

Ik zal erop moeten vertrouwen dat hij zich aan zijn deel van de afspraak zal houden, maar ik hou niet van deze onzekerheid. Ik ben opgegroeid met de gedachte dat strategie draait om het vaststellen van zwaktes om die vervolgens te benutten. Dat begrijp ik. Maar ervoor zorgen dat anderen je mogen, dat anderen jouw kant willen kiezen zodat ze je zullen steunen... daar ben ik lang niet zo goed in.

Mijn blik gaat van een tafel vol hapjes en drankjes naar de gedetailleerde jurken, naar een koboldkoning die aan een bot knaagt, en blijft dan op de Bloedkroon van de opperkoning rusten, die met een sinistere glans op een richel boven ons ligt, op een kussen.

Nu ik hem zo zie, stel ik me voor dat al mijn plannen mislukken. De gedachte die te stelen waar iedereen bij is boezemt me angst in. En

toch, heel Heulhuis op zijn kop moeten zetten om de kroon te zoeken zou me ook met angst hebben vervuld.

Balekin loopt weg bij de vrouw met wie hij in gesprek was.

Ik herken haar niet.

Ze draagt een japon van geweven zeewier en een parelcollier. Haar zwarte haar is aan een kroon gebonden die met meer parels is opgeluisterd waardoor het lijkt alsof er een web boven haar hoofd hangt.

Het duurt even voor ik doorheb wie zij moet zijn. Koningin Orlagh, de moeder van Nicasia.

Balekin komt doelbewust onze kant op.

Cardan ziet hem aankomen en stuurt ons in de richting van de flessen en karaffen vol wijn, variërend in kleur van lichtgroen, goudgeel tot het donkere paarsrood van het bloed dat door mijn eigen hart stroomt. Het ruikt hier naar rozen, paardenbloemen, gekneusde kruiden en rozijnen. De geur alleen al maakt me duizelig.

‘Broertje,’ zegt Balekin ter begroeting. Hij is van top tot teen in zwart en zilver gekleed. Het fluweel van zijn wambuis is zo dik geborduurd met patronen van kronen en vogels dat het er even zwaar uitziet als een wapenrusting. Hij draagt een zilveren kroon die bij zijn ogen past.

Het is niet dé kroon, maar wel ‘een’ kroon.

‘Ik heb stad en land naar je afgezocht.’

‘Ongetwijfeld. Nu blijk ik toch nog van pas te komen. Wat een vreemde verrassing.’

Cardan glimlacht als de schurk die ik altijd dacht dat hij was.

Prins Balekin glimlacht terug alsof het een duel is zonder dat er verder wapens bij komen kijken. Hij zou ongetwijfeld Cardan dolgraag de huid vol schelden, hem afranselen tot hij doet wat hij wil, maar aangezien de rest van hun familie is afgeslacht, heeft Balekin zijn lesje geleerd wat betreft de noodzaak van een gewillige deelnemer aan de kroning.

Voor nu is de aanwezigheid van Cardan voldoende om de aanwezigen gerust te stellen dat Balekin weldra de opperkoning zal zijn. Als Balekin de wachters roept of hem vastpakt vervliegt die illusie.

‘En jij...’ Balekin richt zijn venijnige blik op mij. ‘Wat heb jij hiermee te maken? Vertrek.’

‘Jude,’ zegt Madoc.

Hij gaat naast prins Balekin staan, die meteen lijkt te beseffen dat ik er misschien toch iets mee te maken heb.

Madoc kijkt ontstemd, maar niet verontrust.

Ik weet zeker dat hij mij een dwaas vindt die een schouderklopje verwacht voor het vinden van de verdwenen prins en dat hij zichzelf vervloekt omdat hij niet duidelijker heeft gezegd dat ik Cardan naar hém moest brengen, niet naar Balekin. Ik schenk hem mijn beste zorgeloze glimlach, dat van een meisje dat denkt dat ze alle problemen heeft opgelost.

Wat moet het frustrerend zijn om zo dicht bij je doel te komen, om Eik en de kroon op een locatie te hebben, in het bijzijn van de dames en heren van Faerie. En dan gooit het onechte kind van je eerste vrouw roet in het eten door dé persoon die met grote zekerheid de kroon op het hoofd van Eik zou plaatsen aan je rivaal te geven.

Dan valt me de evaluerende blik op die hij Cardan geeft. Hij is zijn plannen al aan het bijstellen.

Hij legt een zware hand op mijn schouder. ‘Je hebt hem gevonden.’ Hij richt zich tot Balekin. ‘Ik hoop dat je van plan bent mijn dochter hiervoor te belonen. Het zal haar heel wat overredingskracht hebben gekost om hem hier te krijgen.’

Cardan kijkt Madoc vreemd aan.

Ik herinner me wat hij heeft gezegd over dat het hem stoorde dat Madoc me zo goed behandelde, terwijl Eldred hem nauwelijks erkende. Al zou het ook kunnen komen omdat het gewoon raar is om ons bij elkaar te zien, een scharlaakkapgeneraal en een mensenmeisje.

‘Ik zal haar alles geven waar ze om vraagt en nog meer,’ belooft Balekin heel gul.

Ik zie Madoc fronsen en ik glimlach naar hem terwijl ik twee glazen wijn inschenk: een licht, de ander donker. Ik ben er heel voorzichtig mee, vingervlug, en ik mors geen druppel.

In plaats van er een aan Cardan te geven, bied ik ze allebei aan Madoc aan, zodat hij zijn keus kan maken.

Met een glimlach kiest hij het glas wijn met de kleur van hartenbloed.

Ik hou het andere. ‘Op de toekomst van Faerie.’ Ik tik zijn glas aan,

waardoor ze luiden als klokken. We drinken. Ik voel onmiddellijk het effect ervan, alsof ik door de lucht zwem. Ik wil niet naar Cardan kijken. Hij lacht zich helemaal rot als hij denkt dat ik niet eens een paar slokjes wijn aankan.

Cardan schenkt zijn eigen glas vol en drinkt de inhoud in één keer leeg. 'Neem de fles maar,' zegt Balekin. 'Ik ben bereid om heel gul te zijn. Laten we even praten over wat je zou willen hebben. Zeg het maar.'

'Dus er is geen haast bij?' vraagt Cardan op lome toon.

Balekin werpt hem de harde blik toe van iemand die zich maar met moeite kan inhouden. 'Volgens mij wil iedereen graag dat de kwestie wordt opgelost.'

'Maar toch...?' Cardan pakt de fles wijn en drinkt er zo uit. '... we hebben de hele nacht.'

'Jij hebt het voor het zeggen,' vertelt Balekin hem op bruuske toon. Het is wel duidelijk dat hij daarmee 'voor nu' bedoelt.

Ik zie een spiertje trekken bij de kaak van Cardan. Ik weet zeker dat Balekin zich voorstelt hoe hij zijn jongere broer voor elk oponthoud zal straffen. Dat klinkt door in alles wat hij zegt.

Madoc houdt daarentegen de situatie in de gaten en overweegt ongetwijfeld wat hij Cardan kan aanbieden.

Als hij naar me glimlacht en nog een slok wijn neemt, is dat een gemeende glimlach. Een en al tanden en opluchting. Het is me duidelijk dat hij denkt dat Cardan makkelijker te manipuleren zal zijn dan Balekin ooit was geweest. Ik weet opeens heel zeker dat als we een andere ruimte in zouden gaan, Madoc Balekin aan zijn zwaard zou rijgen.

'Na het eten zal ik je mijn voorwaarden vertellen,' zegt Cardan. 'Maar tot die tijd ga ik van het feest genieten.'

'Mijn geduld raakt een keer op,' bromt Balekin.

'Dan kun je nu mooi even oefenen.' Met een lichte buiging stuurt Cardan ons weg bij Balekin en Madoc.

Ik zet mijn glas neer bij een schaal spreuwenhartjes aan lange zilveren spiesen en loop samen met hem door de menigte.

Nicasia houdt ons staande door een slanke hand op Cardans borst te leggen. Haar groenblauwe haar steekt fel af tegen haar bronskleurige jurk.

‘Waar heb je gezeten?’ vraagt ze met een blik op onze in elkaar gevouwen handen. Ze rimpelt haar elegante neus, maar er klinkt paniek door in haar stem. Ze doet alsof ze heel kalm is, net zoals wij.

Ik weet zeker dat ze dacht dat Cardan dood was, of nog erger. Ze heeft vast talloze vragen voor hem, maar die kan ze hem niet stellen waar ik bij ben.

‘Jude heeft me tot haar gevangene gemaakt,’ zegt hij. ‘Haar knopen zijn ongekend stevig.’

Ik moet me inhouden om niet op zijn voet te stampen.

Nicasia weet duidelijk niet of ze moet lachen.

Ik krijg bijna medelijden met haar. Ik weet het ook niet.

Nicasia neemt een beslissing. ‘Dan is het maar goed dat je aan haar boeien bent ontsnapt.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Is dat zo?’ vraagt hij met een hooghartige minachting, alsof ze heeft laten blijken minder slim te zijn dan hij had gehoopt.

Ze besluit duidelijk alle voorzichtigheid te laten varen en legt haar hand op zijn arm. ‘Moet je zo doen, zelfs nu?’

Er verschijnt een ongekend zachte uitdrukking op zijn gezicht. ‘Nicasia...’ Hij trekt zich los. ‘Blijf vanavond bij me uit de buurt. Het is voor je eigen bestwil.’

Het doet een beetje zeer, dat hij een dergelijke vriendelijkheid in zich heeft. Ik wil dat niet zien.

Ze kijkt naar mij, probeert ongetwijfeld te bepalen waarom zijn verondiging niet voor mij geldt.

Cardan loopt echter al verder en ik ga met hem mee. Ik zie Taryn aan de andere kant van de kamer staan met Locke aan haar zij. Ze zet grote ogen op als ze ziet met wie ik hier ben. Er flitst een emotie over haar gezicht en het lijkt verdacht veel op afgunst. Zij heeft Locke, maar ik sta naast een prins.

Dat is niet eerlijk van me. Ik weet niet wat ze denkt naar aanleiding van maar één blik. Ik wend mijn gezicht af. ‘Fase één is compleet,’ fluister ik tegen Cardan. ‘We zijn binnen en we zijn nog niet in de boeien geslagen.’

‘Ja,’ zegt hij. ‘Ik geloof dat de Kakkerlak dit “het makkelijke stuk” noemde.’

Het plan, zoals ik het aan hem heb uitgelegd, bestaat uit vijf fases:

1. Binnenkomen.
2. Zorgen dat de rest binnenkomt.
3. De kroon bemachtigen.
4. De kroon op het hoofd van Eik plaatsen.
5. Ontsnappen.

Ik trek mijn arm weg. ‘Ga nergens alleen heen,’ waarschuw ik Cardan. Hij schenkt me de gespannen glimlach van iemand die in de steek wordt gelaten en knikt.

Ik ga naar Oriana en Eik. Aan de andere kant van de ruimte zie ik Severin zijn gesprek afkappen en naar prins Balekin lopen. Het zweet breekt me meteen over mijn hele lichaam uit en ik verstijf.

Als Severin iets verkeerd zegt, zal ik alle fases van het plan moeten laten varen, op het ‘ontsnappen’ na.

Oriana trekt haar wenkbrauwen op als ik dichterbij kom en legt haar handen op de smalle schouders van Eik. Hij brengt zijn armen omhoog. Het liefst zou ik hem zo optillen. Ik wil hem vragen of Vivi hem heeft uitgelegd wat er gaat gebeuren. Ik wil tegen hem zeggen dat alles goed komt. Maar Oriana pakt zijn vingers beet, wat de vraag oplost van hoeveel leugens ik kan verdragen.

‘Wat moet dit voorstellen?’ vraagt Oriana met een knikje naar Cardan.

Ik volg haar blik. ‘Dit is waar je me om hebt gevraagd.’ Op de een of andere manier heeft Balekin Cardan betrokken bij zijn gesprek met Severin. Cardan lacht om iets wat zijn broer heeft gezegd en ziet er moeiteloos arrogant uit als altijd. Opeens besef ik iets. Als je je hele leven bang bent en er vanuit elke hoek gevaar dreigt, is het niet zo moeilijk om te doen alsof verder gevaar niet bestaat. Dat weet ik, maar ik had niet gedacht dat juist Cardan dat ook zou beseffen. Balekin heeft zijn hand op Cardans schouder gelegd. Ik stel me zo voor dat hij zijn vingertoppen in zijn nek drukt. ‘Het is niet makkelijk. Ik hoop dat je begrijpt dat er een prijs is...’

‘Die betaal ik,’ zegt ze vlug.

‘We weten geen van allen wat die precies zal zijn,’ snauw ik. Ik hoop maar dat niemand heeft gehoord hoe scherp ik klonk. ‘En we zullen allemaal een bijdrage moeten leveren.’

Ik heb het warm gekregen van de wijn en ik heb een metalige smaak in mijn mond. Het is bijna tijd voor het volgende deel van het plan. Ik kijk om me heen of ik Vivi zie, maar ze staat aan de andere kant van de kamer. Er is geen tijd om nu iets tegen haar te zeggen, zelfs al zou ik weten wat ik moest zeggen.

Ik schenk Eik een hopelijk bemoedigende glimlach. Ik heb me vaak afgevraagd of mijn verleden de reden is dat ik ben wie ik ben, of ik daardoor een monster ben geworden. Als dat zo is, zal ik dan een monster van hem maken?

Vivi laat dat niet gebeuren, maak ik mezelf wijs. Het is haar taak om hem te helpen om andere dingen dan macht te geven, en het is mijn taak om alleen maar om macht te geven zodat ik zijn plek vrij kan houden tot hij terugkeert. Ik kom langs een aantal ridders en sla een hoek om, zodat ze me niet meer kunnen zien. Na een paar keer diep in- en uitademen maak ik de ramen open.

Ik wacht een paar tellen hoopvol. Als de Kakkerlak en de Schim nu komen, kan ik uitleggen waar de kroon is. In plaats daarvan gaan de deuren naar de banktruimte open en hoor ik Madoc de ridders het bevel geven een andere positie in te nemen. Ik beweeg me om zijn aandacht te trekken. Zodra hij me ziet, komt hij doelbewust op me af.

‘Jude, ik dacht al dat ik je deze kant op had zien gaan.’

‘Ik had wat frisse lucht nodig.’ Dat ik antwoord geef op de vraag die hij nog niet heeft gesteld, geeft al aan hoe gespannen ik ben.

Hij wuift het weg. ‘Je had eerst naar mij moeten komen toen je prins Cardan vond, dan hadden we vanuit een sterke positie kunnen onderhandelen.’

‘Ik dacht al dat je zoiets zou zeggen.’

‘Het belangrijkste is nu dat ik hem alleen kan spreken. Ik zou graag willen dat je naar binnen gaat en hem hierheen brengt, zodat we kunnen praten. Met z’n drieën.’

Ik loop weg bij het raam, naar de open ruimte van de gang. De Schim en de Kakkerlak kunnen er elk moment zijn en ik wil niet dat Madoc ze ziet. ‘Over Eik?’ Zoals ik had gehoopt volgt Madoc me met een frons op zijn voorhoofd.

‘Wist je dat?’

‘Dat je een plan hebt om zelf over Elfhame te regeren? Ja, daar ben ik wel achter.’ Hij staart naar me alsof ik een vreemde ben, maar zo voel ik me voor de verandering totaal niet. Voor het eerst dragen we geen van beiden een masker.

‘En toch heb je prins Cardan hierheen gebracht, zo naar Balekin toe,’ zegt hij. ‘Of naar mij? Is dat het? Is het de bedoeling dat we nu gaan onderhandelen?’

‘Het moet wel een van die twee scenario’s zijn, hè?’

Hij wordt boos. ‘Heb je dan liever helemaal geen opperkoning? Als de kroon wordt vernietigd, betekent dat oorlog. En als er oorlog komt, zal ik die winnen. Ik zal hoe dan ook die kroon in handen krijgen, Jude. En jij hebt daar alleen maar baat bij. Er is geen reden om tegen me in te gaan. Je kunt je ridderschap krijgen. Je kunt al die dingen hebben waar je ooit van hebt gedroomd.’ Hij komt een stap dichterbij zodat hij vlak voor me staat.

‘Je zei: “Ik zal hoe dan ook die kroon in handen krijgen.” Jij! Ik leg mijn hand op het gevest van mijn zwaard. Je hebt het nauwelijks over Eik gehad. Het doel heiligt de middelen? Jij wilt macht hebben, puur voor jezelf.’

‘Jude...’

Ik onderbreek hem. ‘Ik weet het goed gemaakt. Zweer dat je Eik met geen haar krenkt en dan zal ik je helpen. Beloof me dat als hij volwassen wordt, je onmiddellijk je regentschap aan de kant zult leggen, dat je hem alle macht geeft die je dan hebt vergaard en dat je dat uit vrije wil doet.’

Madoc perst zijn lippen op elkaar en balt zijn vuisten.

Ik weet dat hij van Eik houdt. Hij houdt van mij. Ik weet zeker dat hij ook op zijn manier van mijn moeder hield. Maar hij is wie en wat hij is. Ik weet dat hij dit niet kan beloven. Ik trek mijn zwaard en dat doet hij ook. Het schrapen van metaal klinkt luid in deze ruimte. Er wordt in de verte gelachen, maar hier in deze hal zijn we alleen.

Het zweet staat in mijn handen, maar dit voelt onvermijdelijk, alsof dit al die tijd, mijn hele leven, mijn lot is geweest.

‘Jij kunt me niet verslaan,’ zegt Madoc, terwijl hij een gevechtshouding aanneemt.

‘Dat is al gebeurd.’

‘Jij kunt met geen mogelijkheid winnen.’ Madoc maakt een korte beweging met zijn wapen, moedigt me aan naar hem toe te komen, alsof dit maar een training is. ‘Wat kun je bereiken met een vermiste prins hier in het bolwerk van Balekin? Ik zal je een lesje leren en dan pak ik hem van je af. Je had alles kunnen hebben wat je maar wilde, maar nu hou je er niets aan over.’

‘O, ja hoor. Ik zal je even mijn hele plan vertellen. Je hebt me overgehaald.’ Ik trek een gezicht. ‘Laten we maar ophouden met tijd rekken. Het moment is gekomen om te vechten.’

‘Je bent in ieder geval geen lafaard.’

Hij komt met zo’n kracht op me af dat ik, hoewel ik de klap blokkeer, tegen de vloer word gegooid. Ik rol door en spring overeind, maar ik ben geschrokken. Hij heeft nog nooit op deze manier tegen me gevochten, zonder zich in te houden. Dit wordt geen aristocratische uitwisseling van klappen.

Hij is de generaal van de opperkoning. Ik wist dat hij beter is dan ik, maar niet hoeveel beter.

Ik werp vlug een blik op het raam. Hij is sterker dan ik, maar ik hoef ook niet sterker te zijn. Ik moet alleen nog heel even overeind blijven. Ik val uit, in de hoop hem te verrassen. Hij dwingt me weer naar achteren te gaan. Ik duik weg en draai me om, maar hij ziet mijn handeling aankomen en ik struikel heel onelegant achterwaarts terwijl ik nog een zware klap van zijn zwaard pareer. Mijn armen doen pijn door zijn kracht.

Dit gebeurt allemaal te snel.

Ik val aan met een reeks technieken die hij me heeft geleerd, gevolgd door wat bewegingen die de Schim me heeft bijgebracht. Ik doe alsof ik naar links ga, maar raak hem dan in zijn zij. Het is een oppervlakkige wond, maar we schrikken er allebei van als er een natte rode plek op zijn jas verschijnt.

Hij valt uit.

Ik spring opzij, maar dan ramt hij zijn elleboog in mijn gezicht en val ik. Bloed stroomt uit mijn neus langs mijn mond en kin. Ik krabbel duizelig overeind. Ik ben bang, hoe stoer ik ook probeer over te komen. Ik

werd arrogant. Ik probeer tijd te winnen, maar hij kan me elk moment met een van zijn stoten doormidden hakken.

‘Geef je over.’ De punt van zijn zwaard wijst naar mijn keel. ‘Je hebt het goed geprobeerd. Ik zal het je vergeven, Jude, en dan gaan we terug naar het banket. Jij overtuigt Cardan ervan dat hij moet doen wat ik wil. Alles zal zijn zoals het hoort.’

Ik spuug bloed uit op de stenen tegels.

Zijn zwaardarm beeft iets.

‘Geef jij je maar over.’

Hij lacht alsof ik een hilarische grap maak, maar dan valt hij stil en trekt hij een gezicht.

‘Ik stel me zo voor dat je je niet helemaal goed voelt.’

Hij laat zijn zwaard iets zakken en kijkt me opeens aan. ‘Wat heb je gedaan?’

‘Ik heb je vergiftigd. Geen zorgen, het was maar een kleine hoeveelheid. Je blijft leven.’

‘Die wijn... Maar hoe wist je welk glas ik zou kiezen?’

‘Dat wist ik niet.’ Volgens mij zal dat hem in ieder geval een beetje bevallen. Dit is het soort strategie waar hij de meeste waarde aan hecht. ‘Ik heb ze allebei vergiftigd.’

‘Hier krijg je spijt van.’ Nu beven zijn benen.

Dat beseft ik heel goed, want ik voel mijn eigen benen ook, maar ik ben er inmiddels aan gewend gif te drinken. Ik kijk diep in zijn ogen terwijl ik mijn zwaard in de schede schuif. ‘Vader, ik ben wat jij van me hebt gemaakt. Ik ben uiteindelijk toch jouw dochter.’

Madoc brengt zijn zwaard weer omhoog, alsof hij me een laatste keer wil aanvallen, maar dan glipt zijn wapen uit zijn hand. Hij zakt in elkaar op de stenen vloer.

Tegen de tijd dat de Schim en de Kakkerlak een paar angstige minuten later arriveren, treffen ze me naast hem aan, te moe om zelfs maar te overwegen in mijn eentje zijn lichaam te verplaatsen.

Zonder iets te zeggen geeft de Kakkerlak me een zakdoek en ik veeg het bloed bij mijn neus weg.

‘Op naar fase drie,’ zegt de Schim.

Als ik terugkeer naar het feest, neemt iedereen net plaats aan de lange tafel. Ik loop recht naar Balekin toe en maak een knicks. ‘Mijn heer,’ zeg ik heel zacht. ‘Madoc heeft me gevraagd u te zeggen dat hij wordt opgehouden en dat u zonder hem moet beginnen. Hij wil niet dat u zich zorgen maakt, maar een aantal van Dains spionnen zijn hier. Hij zal het u laten weten als hij ze gevangen heeft genomen of heeft gedood.’

Balekin neemt me met ietwat getuite lippen en tot spleetjes vernauwde ogen in zich op. Hij zal elk spoortje bloed zien dat ik niet bij mijn neusvleugels en mijn tanden weg heb kunnen vegen, elk restantje zweet.

Madoc ligt in Cardans oude kamer te slapen en volgens mijn berekeningen hebben we zeker een uur voor hij wakker wordt.

Het komt me voor dat als Balekin heel goed kijkt, hij dat ook van mijn gezicht zal kunnen aflezen.

‘Jij bent nuttiger geweest dan ik had verwacht,’ zegt Balekin, en hij laat zijn hand licht op mijn schouder rusten. Zo te zien is hij vergeten hoe zierend hij was toen ik met Cardan arriveerde en verwacht hij dat ik dat ook vergeet. ‘Ga zo door en je zult er rijkelijk voor worden beloond. Zou je graag als een van ons willen leven? Zou je een van ons willen worden?’

Zou de opperkoning van Faerie dat echt mogelijk kunnen maken? Zou hij me tot iets anders dan een mens kunnen maken, tot iets anders dan een sterveling? Ik denk aan wat Valerian zei toen hij me probeerde te betoveren zodat ik uit de toren zou springen: ‘Door sterfelijk geboren te worden ben je al zo goed als dood.’

Balekin ziet de uitdrukking op mijn gezicht en glimlacht, zeker van zichzelf dat hij mijn diepste geheim heeft geraden.

En terwijl ik naar mijn plek loop maak ik me inderdaad zorgen. Ik zou me triomfantelijk moeten voelen, maar in plaats daarvan ben ik misselijk. Madoc te slim af zijn is lang niet zo bevredigend als ik had gewild, vooral niet omdat het me is gelukt omdat hij me nooit als iemand heeft gezien die hem zou verraden. Misschien zal in de loop der jaren blijken dat mijn geloof in dit plan terecht was, maar tot die tijd zal ik hiermee moeten leren leven en dat is zuur.

De toekomst van Faerie hangt af van of ik mijn plannen op de lange termijn perfect kan uitvoeren.

Ik zie Vivi tussen Nicasia en heer Severin in zitten en schenk haar een vlug glimlachje. Ze geeft me er een grimmig lachje voor terug.

Heer Roiben werpt me een schuine blik toe. Naast hem fluistert de groene pixie iets in zijn oor, en hij schudt zijn hoofd. Aan de andere kant van de tafel drukt Locke een kus op de hand van Taryn.

Koningin Orlagh kijkt me nieuwsgierig aan. Er zijn maar drie stervelingen aanwezig – Taryn, ik en de roodharige jongen bij Severin – en gezien de manier waarop ze ons in de gaten houdt, stelt Orlagh zich voor dat de muizen de leiding hebben over een bijeenkomst van katten.

Boven ons hangt een kroonluchter gemaakt van dunne schijven mica. Piepkleine gloeiende feetjes zitten daar gevangen om een warme gloed in de ruimte te verspreiden. Af en toe fladderen ze heen en weer, waardoor ze de schaduwen laten dansen.

‘Jude.’ Locke raakt mijn arm aan.

Ik kijk geschrokken op.

Er verschijnen lachrimpeltjes om zijn vossenogen. ‘Ik moet toegeven dat het me een beetje jaloers maakt om Cardan met jou aan zijn arm te zien paraderen.’

Ik doe een stap naar achteren. 'Ik heb hier geen tijd voor.'

'Ik mocht je, weet je,' zegt hij. 'Ik mag je nog steeds.'

Heel even vraag ik me af wat er zou gebeuren als ik me laat gaan en hem een klap verkoop. 'Ga weg, Locke.'

Zijn glimlach keert terug. 'Het mooiste vind ik nog wel dat jij nooit doet wat ik verwacht. Zo had ik bijvoorbeeld niet verwacht dat je een duel zou vechten om mij.'

'Het ging ook niet om jou.' Ik draai me om en loop wat wankel naar de tafel.

'Daar ben je,' zegt Cardan.

Ik ga naast hem zitten.

'Hoe verloopt jouw avond? Die van mij is een opeenstapeling geweest van saaie gesprekken over dat mijn hoofd op een spiets zal worden geplaatst.'

Mijn hand beeft. Ik maak mezelf wijs dat dat door het gif komt. Mijn mond voelt droog aan. Ik heb er de kracht niet voor om hem scherp van repliek te dienen.

Bedienden zetten gerechten neer. Geroosterde gans, glimmend door een rozijnenlak, oesters en gestoofde wilde look, eikeltjesbroodjes en een hele vis gevuld met rozenbottels. Er wordt wijn ingeschonken, een donkergroene vloeistof waar stukjes goud in drijven.

Ik kijk toe terwijl die naar de bodem zinken om daar een glinsterend sediment te vormen.

'Heb ik je al verteld hoe afgrijselijk je er vanavond uitziet?' vraagt Cardan, terwijl hij op de sierlijk gesneden stoel naar achteren leunt. De warmte van zijn woorden verandert de vraag in iets wat op een compliment lijkt.

'Nee.' Ik ben blij dat hij me terug naar het hier en nu treitert. 'Kom maar op.'

'Dat kan ik niet.' Hij fronst. 'Jude?'

Het is heel goed mogelijk dat ik er nooit aan zal wennen hem mijn naam te horen zeggen.

'Je krijgt een blauwe plek op je kaak.'

Ik neem een flinke slok water. 'Alles is in orde.' Het duurt nu niet lang meer.

Balekin gaat staan en heft zijn glas. Ik schuif mijn stoel naar achteren, zodat ik sta als de explosie komt.

Heel even is er zo veel kabaal dat het voelt alsof de kamer zelf verschuift. Het Volk gilt. Kristallen bekers vallen in duizend stukjes uit elkaar.

De Bom heeft toegeslagen.

In alle verwarring zoekt een enkele zwarte pijl vanuit een schaduwrijke nis die zich in de houten tafel voor Cardan boort.

Balekin springt overeind. ‘Daar,’ schreeuwt hij. ‘De sluipmoordenaar!’

Ridders rennen op de Kakkerlak af, die uit het donker tevoorschijn springt en opnieuw schiet.

De pijl suist opnieuw op Cardan af, die doet alsof hij te verbijsterd is om in beweging te komen, precies zoals we dat hebben geoefend. De Kakkerlak heeft Cardan tot in detail uitgelegd dat het voor hem veel veiliger is om stil te staan omdat het zo veel makkelijker is om hem te missen.

We hadden echter geen rekening gehouden met Balekin. Hij duwt Cardan uit zijn stoel, op de vloer, en bedekt Cardans lichaam met dat van hem. Terwijl ik naar ze staar beseft ik hoe weinig ik de band tussen die twee begrijp. Want Balekin heeft inderdaad niet gezien dat de Schim op de richel is geklommen waar de Bloedkroon ligt. Ja, hij stuurt zijn ridders achter de Kakkerlak aan, waardoor de Bom de deuren naar deze ruimte kan barricaderen. Maar hij heeft Cardan er ook aan herinnerd waarom hij dit plan niet door moet zetten.

Ik heb Balekin beschouwd als de broer die Cardan haat, als de broer die hun hele familie heeft uitgemoord. Ik was vergeten dat Balekin familie is van Cardan. Balekin is degene die hem heeft opgevoed toen Dain een complot tegen hem smeedde, toen zijn vader hem het paleis uit had gezet. Balekin is alles wat hij nog heeft.

En hoewel ik zeker weet dat Balekin een verschrikkelijke koning zou zijn, eentje die naast Cardan ook vele anderen zou kwetsen, ben ik er net zo zeker van dat hij Cardan macht zou geven. Cardan zou wreed mogen zijn, zolang het maar duidelijk was dat Balekin wreder was.

Het zou veel veiliger zijn om de kroon op Balekins hoofd te zetten.

Veel veiliger dan mij vertrouwen, dan om in een toekomstige Eik te vertrouwen. Hij heeft trouw aan me gezworen. Ik moet er alleen voor zorgen dat hij niet een manier bedenkt om om mijn bevelen heen te komen.

Ik lig iets achter, en het is moeilijker dan ik had gedacht om door de menigte heen te komen, dus ik sta niet op de plek die ik met de Schim had afgesproken. Als ik omhoogkijk naar de richel stapt hij net uit de schaduw. Hij gooit de kroon, maar niet naar mij. De Schim werpt de kroon naar mijn identieke tweelingzus en die komt bij haar voeten terecht.

Vivi houdt de hand van Eik vast, heer Roiben baant zich een weg door de menigte en Taryn raapt de kroon op.

‘Geef die aan Vivi,’ roep ik naar haar.

De Schim beseft dat hij een vergissing heeft gemaakt, pakt zijn kruisboog en richt die op mijn zus, maar daar kan hij dit keer niets mee oplossen.

Ze kijkt me ontzet aan en voelt zich duidelijk verraden.

Cardan krabbelt overeind.

Balekin loopt al door de zaal. ‘Kind, als je die niet aan mij geeft, hak ik je in tweeën,’ zegt hij tegen Taryn. ‘Ik ben de volgende opperkoning, en zodra ik ben gekroond zal ik iedereen straffen die mij heeft dwarsgezet.’

Ze steekt de kroon uit, kijkt van Balekin naar Vivi en dan naar mij. Dan kijkt ze naar alle dames en heren die naar haar staren.

‘Geef mij de kroon,’ zegt Balekin, terwijl hij dichterbij komt.

Heer Roiben gaat voor hem staan en drukt zijn hand tegen de borst van Balekin. ‘Wacht.’

Hij heeft geen wapen getrokken, maar ik zie messen onder zijn jas blinken.

Balekin probeert Roibens hand weg te duwen, maar hij blijft staan.

De Schim heeft zijn kruisboog op Balekin gericht en iedereen houdt hem in de gaten.

Koningin Orlagh staat vlakbij.

Geweld dreigt van alle kanten.

Ik loop naar Taryn toe en ga voor haar staan. Als Balekin een wapen

trekt, als hij diplomatie aan de kant zet en direct aanvalt, wordt het hier een bloedbad. Sommigen zullen aan zijn kant vechten, sommigen niet. Geloften aan de kroon doen er nu niet toe en na gezien te hebben dat hij zijn eigen familie heeft afgeslacht voelt niemand zich veilig. Hij heeft de dames en heren van Faerie hierheen laten komen om ze voor zich te winnen en zelfs hij lijkt in te zien dat nog meer moorden daar waarschijnlijk niet voor zullen zorgen.

Trouwens, de Schim kan hem neerschieten voor hij Taryn bereikt, en hij draagt geen wapenrusting onder zijn kleren. Het maakt niet uit hoe dik die borduursels zijn, die zullen hem niet beschermen tegen een pijl in zijn hart.

‘Ze is maar een sterveling,’ zegt hij.

‘Dit is een prachtig banket, Balekin, zoon van Eldred,’ zegt koningin Orlagh. ‘Maar tot nu toe was het vermaak betreurenswaardig. Laat dit ons vermaak zijn. De kroon is toch veilig in deze ruimte? Jij of je jongere broer zijn de enigen die hem kunnen dragen. Laat het meisje kiezen aan wie ze hem geeft. Wat doet het ertoe, als jullie geen van beiden de ander zullen kronen?’

Dit had ik niet zien aankomen. Ik had gedacht dat koningin Orlagh zijn bondgenoot was, maar misschien geeft ze de voorkeur aan Cardan omdat Nicasia met hem bevriend is. Of misschien vindt zij ze allebei niets en wil ze alleen dat de zee aan macht wint door de macht van het land te verzwakken.

‘Dit is belachelijk,’ zegt Balekin. ‘En die explosie dan? Was dat niet voldoende vermaak?’

‘Die heeft zeker mijn interesse gewekt,’ zegt heer Roiben. ‘Je lijkt ook je generaal ergens onderweg te zijn verloren. Je heerschappij is nog niet eens formeel begonnen, maar die komt absoluut chaotisch over.’

Ik draai me naar Taryn toe en sluit mijn hand om het koele metaal van de kroon, die prachtig is van zo dichtbij. De bladeren lijken uit het donkere goud te groeien, levende dingen te zijn, hun steeltjes lopen onder en over elkaar in een elegant vlechtwerk. ‘Alsjeblieft...’ Er zit nog zo veel verkeerdt tussen ons. Er is nog zo veel woede, verraad en jaloezie.

‘Waar ben jij mee bezig?’ sist Taryn naar me.

Achter haar staart Locke naar me met een vreemde glans in zijn ogen.

Mijn verhaal is net zo veel interessanter geworden en ik weet dat hij meer van het verhaal houdt dan van al het andere. 'Ik doe mijn best.' Ik trek.

Een ogenschijnlijke eeuwigheid houdt Taryn hem vast, dan ontspant ze haar vingers.

Ik struikel een stap naar achteren, met de kroon.

Vivi heeft Eik zo dichtbij gebracht als ze durft. Oriana staat bij de rest van de menigte met haar handen te wringen. De afwezigheid van Madoc is haar zeker opgevallen en ze moet zich afvragen wat ik bedoelde toen ik het over een prijs had.

'Prins Cardan,' zeg ik. 'Deze is voor u.'

De menigte wijkt uiteen om hem erdoor te laten, de andere hoofdrolspeler in dit drama. Hij gaat naast Eik en mij staan.

'Stop!' schreeuwt Balekin. 'Hou ze onmiddellijk tegen.' Hij trekt zijn wapen. Het politieke spel interesseert hem duidelijk niet meer. Door de gehele ruimte worden nog meer wapens getrokken. Ik hoor het betoverde staal zingen.

Ik reik naar Nachtsval op het moment dat de Schim zijn pijl afschiet.

Balekin deinst achteruit.

In de hele ruimte wordt er naar adem gehapt. De koning neerschietten, ook al draagt hij geen kroon, is niet niets. Als Balekins zwaard op het antieke kleed valt zie ik waar hij is geraakt.

Zijn hand zit vast aan de eettafel door de pijl. Een die van ijzer lijkt te zijn.

'Cardan,' roept Balekin. 'Ik ken jou. Ik weet dat je er de voorkeur aan zou geven dat ik het zware werk verzet door te regeren terwijl jij van de macht geniet. Ik weet dat je stervelingen, bruten en dwazen verafschuwt. Kom, ik heb dan misschien niet altijd naar je pijpen gedanst, maar je hebt het niet in je om me daadwerkelijk te dwarsbomen. Breng me die kroon.'

Ik trek Eik dicht tegen me aan en geef de kroon aan hem, zodat hij die kan zien, zodat hij eraan kan wennen die vast te houden.

Vivi geeft hem een bemoedigend schouderklopje.

‘Breng me de kroon, Cardan,’ herhaalt Balekin.

Prins Cardan kijkt zijn oudere broer aan met dezelfde koele en berekenende blik waarmee hij naar zo veel andere wezens heeft gekeken alvorens de vleugels van hun rug te trekken, ze in een rivier te duwen of ze van het hof te verbannen. ‘Nee, broerlief. Ik denk niet dat ik dat ga doen. Zelfs als ik verder totaal geen andere reden had, zou ik het laten om jou te pesten.’

Eik kijkt me aan voor bevestiging dat hij het goed doet ondanks al het geschreeuw.

Ik knik en glimlach bemoedigend. ‘Doe het Eik voor,’ fluister ik tegen Cardan. ‘Laat hem zien wat hij moet doen. Kniel.’

‘Ze zullen denken...’

Ik onderbreek hem. ‘Doe het!’

Cardan knielt.

Er valt een stilte. Zwaarden worden weer in de schede gestopt. Iedereen wacht af.

‘O, dít is amusant,’ zegt heer Roiben met zachte stem. ‘En wie mag dat kind zijn? Of liever: van wie?’ Hij deelt een Onseelie-glimlach met koningin Annet.

‘Zie je?’ zegt Cardan tegen Eik, en dan maakt hij een ongeduldig gebaar. ‘En nu de kroon.’

Ik kijk naar de dames en heren van Faerie. Niet een van hen kijkt vriendelijk. Ze komen allemaal achterdochtig en afwachtend over.

Balekin is razend en trekt aan zijn hand, alsof hij die liever doormidden rukt dan dat hij dit laat gebeuren.

Eik zet aarzelend een stap naar Cardan toe, en dan nog een.

‘Fase vier,’ fluistert Cardan naar mij.

Alsof we nog steeds aan dezelfde kant staan.

Ik denk aan Madoc, die boven ligt te slapen, aan al zijn dromen over moord. Ik denk eraan dat Oriana en Eik gedwongen jaren uit elkaar moeten doorbrengen. Ik denk aan Cardan en aan hoe erg hij me zal haten. Ik denk aan wat het inhoudt om zelf de slechterik van dit stuk te worden. ‘Ik beveel je om je de komende minuut niet te bewegen,’ fluister ik terug.

Cardan verstijft.

Dan zet Eik de kroon op het hoofd van Cardan. ‘Ik kroon u.’ Het jonge stemmetje van Eik klinkt onzeker. ‘Tot koning. Opperkoning van Faerie.’ Hij kijkt naar Vivi, naar Oriana. Hij verwacht dat een van hen zal zeggen dat hij het goed heeft gedaan, dat hij klaar is.

Mensen zijn geschokt.

Balekin schreeuwt het uit van woede.

Er wordt gelachen, getierd en er is leedvermaak. Iedereen houdt van verrassingen en het Volk nog het meest.

Cardan kijkt me vol hulpeloze furie aan. Als de volledige minuut is verstreken, gaat hij langzaam staan. De woede in zijn blik is bekend, die schittert als vuur, als kooltjes die heter branden dan vlammen dat ooit zouden kunnen.

Dit keer verdien ik het. Ik had beloofd dat hij het hof en al het gekonkel zou kunnen achterlaten. Ik had hem beloofd dat hij vrij van dit alles zou zijn. Dat was gelogen.

Het is niet dat ik niet wil dat Eik de opperkoning wordt. Dat wil ik wel. Dat zal hij ook zijn. Maar er is maar één manier om ervoor te zorgen dat de troon klaar voor hem zal zijn terwijl hij alles leert wat hij moet weten... en dat is als iemand anders op de troon zit. Zeven jaar, en dan kan Cardan er afstand van doen ten gunste van Eik en doen wat hij wil. Maar tot die tijd zal hij de troon van mijn broer warm moeten houden.

Heer Roiben laat zich, zoals beloofd, op een knie zakken. ‘Mijn koning,’ zegt hij.

Ik vraag me af wat die belofte me zal kosten. Wat zal hij in ruil vragen nu hij heeft geholpen Cardan te kronen?

En dan wordt die kreet herhaald door de zaal, van koningin Annet, koningin Orlagh tot aan heer Severin toe. Taryn staart me duidelijk geschokt aan. In haar ogen moet ik wel gek lijken om iemand op de troon te zetten die ik veracht, maar ik kan het haar niet uitleggen. Ik laat me net als alle anderen op mijn knieën zakken, en dat doet zij ook.

Het moment breekt aan om alle schulden af te lossen.

Lange tijd kijkt Cardan om zich heen, maar hij heeft weinig keus. Dat beseft hij heel goed. ‘Sta op,’ zegt hij.

Dat doen we.

Ik doe een stap naar achteren om in de menigte op te gaan.

Cardan is zijn hele leven al een prins van Faerie. Ongeacht zijn wensen weet hij wat er van hem wordt verwacht. Hij weet hoe hij een menigte moet charmeren, vermaken. Hij beveelt dat de glasscherven moeten worden opgeruimd. Hij laat nieuwe kelken brengen die worden volgeschonken met wijn. Zijn toast – op verrassingen en op de voordelen van te dronken zijn om op de eerste kroning te komen – laat alle dames en heren lachen.

En als het me opvalt dat hij zijn wijnglas zo stevig vasthoudt dat zijn knokkels wit worden, stel ik me zo voor dat ik de enige ben. Toch komt het onverwacht als hij zich met felle ogen tot mij richt. Het voelt alsof wij de enigen in deze ruimte zijn.

Hij heft opnieuw zijn glas en glimlacht spottend. ‘En op Jude, die me vanavond een cadeau heeft gegeven. Iets waarvoor ik haar met gelijke munt zal terugbetalen.’

Ik probeer niet zichtbaar in elkaar te krimpen terwijl om me heen glazen worden geheven. Kristal rinkelt. Er vloeit meer wijn en er wordt meer gelachen.

De Bom geeft me een por in mijn zij. ‘We hebben je schuilnaam bedacht,’ zegt ze zonder geluid te maken.

Ik had haar niet eens door de gesloten deuren binnen zien komen.

‘Wat dan?’ Ik ben ongelooflijk moe en toch zal ik de komende zeven jaar nooit echt kunnen rusten. Ik verwacht iets als ‘de Leugenaar’.

Ze schenkt me een ondeugende, mysterieuze glimlach. ‘Dat is toch duidelijk? De Koningin.’

Nu blijkt dat ik nog steeds niet kan lachen.

Ik duw het winkelwagentje door het grote warenhuis terwijl Eik en Vivi dekbedovertrekken, lunchdozen, skinny jeans en sandalen uitzoeken. Eik kijkt wat verbaasd, maar opgetogen om zich heen. Hij pakt alles steeds op, bekijkt het dan van alle kanten en legt het weer weg. Bij de snoepafdeling gooit hij chocoladerepen, jelly beans, lolly's en zakjes gesuikerde gember in het wagentje. Vivi houdt hem niet tegen.

Ik ook niet.

Het is raar om Eik zonder zijn hoortjes te zien. Die zijn met een spreuk verborgen. Zijn oren zijn net zo rond als die van mij. Het is vreemd om hem bij de speelgoedafdeling te zien, waar hij een step uitprobeert terwijl hij een rugzak in de vorm van een uil over een schouder heeft hangen.

Ik had verwacht dat het moeilijk zou worden om Oriana ervan te overtuigen om hem met Vivi mee te laten gaan, maar na de kroning van Cardan was ze het ermee eens dat het een goed idee was als Eik het hof een paar jaar zou verlaten.

Madoc werd razend wakker om tot de ontdekking te komen dat zijn moment om de troon in te nemen was verstreken.

'Dus hij is echt je broer, toch?' vraagt Heather aan Vivi, terwijl

Eik op zijn step door de wenskaartenafdeling schiet. ‘Je kunt het me vertellen als hij jouw zoon is, hoor.’

Vivi lacht opgewekt. ‘Ik heb geheimen, maar dat is er niet een van.’

Heather was niet dolblij geweest toen Vivienne bij haar op de stoep stond met een kind en een ongeloofwaardige verklaring over waarom hij bij haar moest wonen, maar ze had de deur niet dichtgegooid. Heather heeft een slaapbank en ze hebben afgesproken dat hij daar kan slapen tot Vivi werk heeft gevonden en ze zich een groter appartement kunnen veroorloven.

Ik weet dat Vivi geen normale baan zal zoeken, maar ze redt zich wel. Ze zal zich juist heel goed redden. In een andere wereld zou ik Vivi gezien ons verleden en onze ouders hebben aangemoedigd om Heather de waarheid toe te vertrouwen, maar voor nu verkeer ik niet in de positie om haar de les te lezen als zij het gevoel heeft dat ze de misleiding door moet zetten.

Terwijl we in de rij staan en Vivi voor haar boodschappen betaalt met blaadjes die zijn betoverd om op bankbiljetten te lijken, denk ik weer aan de nasleep van het banket dat een kroning werd. Aan het waas van aanwezigen die aten en grappen maakten. Aan het feit dat iedereen verbaasd was over Eik, die blij leek te zijn met alle aandacht maar er ook een beetje van in paniek raakte. Aan Oriana, die duidelijk niet wist of ze me moest feliciteren of me een klap moest verkopen. Aan Taryn, stil, bedachtzaam, die stevig de hand van Locke vasthield. Aan Nicasia, die Cardan een intieme zoen op zijn koninklijke wang gaf.

Het is me gelukt, en nu moet ik met de gevolgen ervan leven.

Ik heb gelogen, bedrogen en overwonnen. Was er maar iemand die me ermee zou feliciteren.

Heather zucht en glimlacht dromerig naar Vivi terwijl we onze spullen in de kofferbak van Heathers Prius laden.

Eenmaal terug in het appartement haalt Heather pizzadeeg uit haar koelkast en ze legt uit hoe we daar onze eigen pizza mee kunnen maken.

‘Mam komt toch wel bij me op bezoek?’ vraagt Eik, terwijl hij stukjes chocolade en marshmallows op zijn deeg legt.

Ik knijp zacht en geruststellend in zijn arm als Heather zijn eten in

de oven zet. 'Natuurlijk. Zie je tijd bij Vivi maar als een stage. Je leert wat je moet weten en dan ga je naar huis.'

'Hoe weet ik dan wanneer ik dat heb geleerd, als ik niet weet wat dat is?' vraagt hij.

Die vraag klinkt als een raadsel. 'Ga terug op het moment dat dat een moeilijke keus is in plaats van een makkelijke,' zeg ik uiteindelijk.

Vivi kijkt onze kant op, alsof ze ons heeft gehoord. Er ligt een bedachtzame blik in haar ogen.

Ik eet een punt van Eiks pizza en lik de chocolade van mijn vingers. Die is zo zoet dat het glazuur bijna van mijn tanden springt, maar dat maakt me niets uit. Ik wil hier gewoon nog wat langer blijven zitten voor ik alleen terug vlieg naar Faerie.

Ik stijg van mijn kruidpony af en loop dan naar het paleis. Ik heb hier nu een eigen vertrek: een enorme zitkamer, een slaapkamer achter een dubbele deur en een kleedruimte met lege kasten. Het enige wat ik erin kan hangen is wat ik heb meegenomen uit het huis van Madoc en de paar dingetjes die ik uit het warenhuis heb meegebracht.

Hier zal ik wonen, om Cardan in de gaten te houden, om mijn macht over hem te gebruiken en ervoor te zorgen dat alles soepel verloopt. Het Schaduwhof zal onder het paleis groeien, doordat de leden zowel de spionnen van de opperkoning als zijn gevangenenbewaarders zijn.

Ze zullen hun goud krijgen, rechtstreeks van de koning.

Wat ik nog niet heb gedaan, niet echt, is met Cardan praten. Ik heb hem met een paar bevelen achtergelaten. De haat op zijn gezicht was voldoende om een lafaard van me te maken. Maar ik zal uiteindelijk toch met hem moeten praten. Het heeft geen zin om het nog langer uit te stellen.

Met lood in mijn schoenen ga ik naar de koninklijke vertrekkers. Ik klop aan en krijg dan van een keurige dienstknecht met bloemen in zijn blonde baard gevlochten te horen dat de opperkoning naar de grote hal is gegaan.

Daar tref ik hem aan op de troon van Faerie, waar hij vanaf het po-

dium om zich heen kijkt. De zaal is verder verlaten. Mijn voetstappen weergalmen tegen de wanden als ik naar hem toe loop.

Cardan is gekleed in een broek en een giletje, met daaroverheen nog een getailleerde jas die perfect om zijn schouders spant en tot halverwege zijn dijbeen valt. Die is gemaakt van ongesneden fluweel in een diepe bordeauxrode kleur, met ivorkleurig fluweel bij de lapellen, schouders en het gilet. Het geheel is bedekt met borduursel van gouddraad en heeft gouden knopen. Op zijn laarzen zitten gouden gespen. Om zijn keel draagt hij een kraag van uilenveren. Zijn haar valt in golvende krullen langs zijn wangen. Door de schaduwen komen zijn scherpe jukbeenderen, zijn lange wimpers en de genadeloze schoonheid van zijn gezicht goed uit.

Het is schrikken om te zien hoe koninklijk hij overkomt. Mijn neiging om voor hem te knielen komt als een schok, net als mijn verlangen dat hij mijn hoofd aanraakt met zijn hand vol ringen.

Wat heb ik gedaan? Al die tijd is er niemand geweest die ik minder vertrouwde en nu moet ik de strijd met hem aangaan, mijn wilskracht tegenover de zijne zetten. Zijn gelofte lijkt me geen volwaardig tegengif voor hoe sluw hij is.

Wat heb ik in vredesnaam gedaan?

Ik loop verder, hou de uitdrukking op mijn gezicht zo kil mogelijk. Hij is degene die glimlacht, maar die lach is killer dan welk onbewogen gezicht dan ook.

‘Een jaar en een dag,’ roept hij. ‘Knipper met je ogen en het is voorbij. En wat ga je dan doen?’

Ik kom dichterbij. ‘Ik hoop dat ik je ervan kan overtuigen om koning te blijven tot Eik er klaar voor is om terug te komen.’

‘Misschien bevalt het regeren me wel,’ merkt hij koeltjes op. ‘Misschien wil ik het tegen die tijd helemaal niet opgeven.’

‘Dat denk ik niet.’ Al heb ik altijd geweten dat dat een mogelijkheid zou zijn. Ik ben me er altijd bewust van geweest dat het misschien lastiger zou worden hem van de troon te verwijderen dan om hem daar te krijgen.

Ik heb een overeenkomst met hem voor een jaar en een dag. Ik heb een jaar en een dag om een overeenkomst voor een langere periode aan te gaan. En geen minuut langer.

Hij ontbloot zijn tanden in een grijns. 'Ik denk niet dat ik een goede koning zal zijn. Ik heb er nooit een willen zijn, vooral geen goede. Jij hebt mij tot je marionet gemaakt. Heel goed, Jude, dochter van Mado, ik zál jouw marionet zijn. Jij regeert. Jij mag je bezighouden met Balekin, met Roiben, met Orlagh van de Onderzee. Jij wordt mijn hofmeester, doet al het werk, en ik zal wijn drinken en mijn onderdanen laten lachen. Ik mag dan het handige schild zijn dat je voor je broer hebt geplaatst, maar verwacht niet dat ik nuttig zal zijn.'

Ik had iets anders verwacht. Misschien wel een dreigement. Op de een of andere manier is dit erger.

Hij staat op. 'Kom, neem plaats.' Zijn stem klinkt onheilspellend, vol dreiging. De bloeiende takken van de troon zitten zo vol doorns dat de bloemblaadjes nauwelijks zichtbaar zijn. 'Dit is toch wat je wilde? Waar je alles voor hebt opgeofferd? Toe dan. Hij is helemaal voor jou.'

Dank aan mijn schrijversvrienden die me door al het plotten, verbeelden, schrijven en redigeren van dit boek heen hebben gesleept: Sarah Rees Brennan, Leigh Bardugo, Kelly Link, Cassandra Clare, Maureen Johnson, Robin Wasserman, Steve Berman, Gwenda Bond, Christopher Rowe, Alaya Dawn Johnson, Paolo Bacigalupi, Ellen Kushner, Delia Sherman, Gavin Grant, Joshua Lewis, Carrie Ryan en Kathleen Jennings (die prachtige tekeningen heeft gemaakt tijdens een workshop, waarmee ze mijn favoriete recensie heeft gecreëerd.)

Ook mijn dank aan iedereen bij ICFA die me feedback heeft gegeven nadat ik de eerste drie hoofdstukken hardop had voorgelezen.

Daarnaast wil ik iedereen bij Little, Brown Books for Young Readers in het zonnetje zetten die mijn rare visie heeft gesteund en dan vooral mijn geweldige redacteur Alvina Ling, Kheryn Callender, Lisa Moraleda en Victoria Stapleton.

Barry Goldblatt en Joanna Volpe, bedankt dat jullie het boek door alle beproevingen heen hebben geloodst.

Het meest wil ik mijn man Theo bedanken omdat hij door de jaren heen grote delen van dit boek met me heeft doorgenomen, en onze zoon Sebastian omdat hij me heeft afgeleid van het schrijven en me een groter hart heeft gegeven.

Holly Black

Jude is erin geslaagd om Cardan, de koning van Elfhame, aan haar wil te onderwerpen. Voor een jaar en een dag is hij slechts een marionet, terwijl Jude over zijn koninkrijk heerst. Meer dan ooit moet ze het hoofd bieden aan hofintriges, wisselende bondgenootschappen en aan de slinkse Cardan, die tot alles in staat is om zijn macht terug te krijgen.

Dan slaat het verraad toe, dichterbij dan Jude had kunnen vermoeden. Als ze zichzelf en haar familie in leven wil houden, zal ze de verrader moeten ontmaskeren en haar gevoelens voor Cardan in bedwang moeten houden. Terwijl Jude al haar sluwheid inzet om te overleven, tikken haar dagen op de troon onverbiddelijk voorbij.

Holly Black

Verbannen, krachteloos en nog even sterfelijk als altijd probeert Jude Duarte haar leven weer op te pakken. Als het verraad van Cardan haar één ding heeft geleerd, is het wel dat macht makkelijker te verwerven is dan vast te houden. Maar Jude is allesbehalve van plan zich gewonnen te geven. Als haar tweelingzus Taryn onverwacht op de stoep staat – in levensgevaar en met een afschuwelijk geheim – vormt zich het eerste idee voor een meesterlijk plan om alles te herwinnen wat Cardan haar heeft afgenomen.

Om haar zus te redden, zal Jude opnieuw moeten doordringen tot het hof van de elfen en haar gevoelens voor Cardan onder ogen zien. Maar Elfhome is niet meer zoals ze het heeft achtergelaten. Het land balanceert op het randje van oorlog en zodra Jude een stap over de grens zet, raakt ze verstrikt in een bloederig politiek conflict. Terwijl een krachtige vloek wordt ontketend en de spanningen een hoogtepunt bereiken, moet Jude voor eens en voor altijd kiezen tussen haar ambitie en haar hart.